

Tento životopis není podobný žádné jiné knize, kterou jste doposud četli...

Kolem třetí hodiny ráno Bill pocítil přítomnost anděla Páně. V jiných případech se světlo formovalo ve vzduchu, pak se zvedlo ke stropu a zanechalo anděla Páně stát pod tímto jantarovým plamenem. Bill se chvěl hrůzou. Ale i když se třásl, pociťoval vděčnost, že anděl přišel. Snad právě teď bude prolomen tento mrtvý bod.

Bill se zeptal: „Kdo jsou tito muži a jaké jsou jejich úmysly?“

Anděl stal se svými založenýma rukama. Ačkoliv Bill nikdy na andělově tváři nespatřil úsměv, nyní jeho pronikavý pohled vypadal hrozně. „Jdi s nimi,“ řekl anděl přísně. „Jelikož jsi již s nimi vyrazil, teď už to budeš muset udělat. Ale zapamatuj si, když s nimi odjedeš na jih, budeš za to pykat.“

Právě nyní se vám naskýtá možnost nahlédnout do nadpřirozena...

Copyright 1994

Owen Jorgensen

Všechna práva dle mezinárodní a Pan - Americké konvence tiskařských práv jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována v žádné formě bez písemného souhlasu autora. V tom je obsaženo kopírování, ať elektronické nebo mechanické, včetně foto kopírování, nahrávání, nebo jakýkoli systém uchovávání a opětovného získávání dat. Rozmnožování této knihy bez souhlasu, je porušením mezinárodních tiskařských zákonů.

0398-005
vydavatel originálu:
Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
USA

Věnování

Nějakému mladistvému na tomto světě,
který ve svém životě hledá odpověď na otázky
tohoto druhu:

Existuje Bůh? Jestliže ano, kým je? A kde
je? Má tento Bůh zájem o můj život?

Tak tedy tobě, kdo hledáš, je věnována
tato kniha.

Protože takto jsem jednou hledal i já.

Obsah

Kapitola	Strana
Zázraky v černém a bílém	1
Ohlédnutí do minulých let	14
Neuvěřitelný Hallův případ	25
Život v ošumělé kavárně	34
Zklamání v Africe	46
Satan sklapuje svou past	57
Konečně Durban	74
Andělské prognózy	92
Tři svědkové	104
Odbočení vlevo u jezera Michigan	114
Když se láska promítá	123
Pomazání k životu	136
Povolán z Egypta	149
Rozhodující zkouška v Indii	163
Stále něčím znepokojován	172
Jeho služba jakožto učitele začíná v roce	183
Důležité varování	195
Pravý a falešný vinný kmen	206
Spory ve Švýcarsku červen	218
Vzrušení kolem vačice	226
Anděl fotografován ve Švýcarsku	237
Andělské ponaučení jak se správně rybaří	250
Mexiko: záhada a zázraky	264

Amerika je ve stejném rozpoložení jako Izrael v Kádesbarne	280
Rozdělování dědictví	295
Zklamání ve Waterloo	320
Poznání dobra a zla vysvětleno	328
„Budiž život!“	339
Za oponou času	363

**EVANGELISTA A JEHO
VŘELÉ PŘIJETÍ,** tato kniha
zahrnuje čtyři roky života
Williama Branhama, v nichž
jeho celosvětová popularita

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

dosáhla svého vrcholu. Tisíce kazatelů toužilo, aby pro ně konal uzdravovací kampaně. Když přijížděl do velikých měst, stovky místních pastorů spolupracovaly v obrovských mezidenominačních shromážděních. Mezi lety 1951 až 1954 vedl největší křesťanská shromáždění, která se kdy do této doby konala. Padesát tisíc lidí přišlo na jediné shromáždění v Durbanu v Jižní Africe a 300 000 návštěvníků se shromáždilo v Bombaji v Indii.

Je pozoruhodné, že velikost davu na Williama Branhama nijak nepůsobila. Byl ochoten kázat stejně tak k 25 lidem jako ke 25 000. V roce 1953 prohlásil: „Dnes večer vím, že jsem zván na místa, na kterých se shromáždí 15 000 lidí hned první večer. Víím o mnoha místech, kde by se hned první večer shromáždilo přinejmenším na 150 000 lidí. Ale nejsou to zástupy, o čem přemýšlím. Evangelium musí být kázáno na svědectví i v tomto městě i v tom druhém a dál do celého světa, a pak přijde Pán. Ne teologie musí být kázána, ale moc a projevy Ducha svatého, ty musí být kázány na svědectví po celém světě. Pak přijde ten čas. Bůh vám žehnej. To patří vám. Přijměte Jej.“

Celá služba Williama Branhama byla svědectvím moci a projevu Ducha svatého. I když tato kniha zaznamenává mnoho zázraků, jsou to jenom ukázky, které zastupují tisíce nadpřirozených událostí, které se staly během jeho služby po dobu těchto čtyř let. Po vyprávění o zázračném uzdravení bývalého kongresmana Upshawa, William Branham řekl: „Co se týče tohoto druhu svědectví, věřím, že bych zde mohl stát dalších 500 hodin (pokud by to bylo možné) a svědčit o věcech, které jsem viděl vykonat našeho Pána, a nemohli bychom to obsáhnout... v tisících svazcích knih, kdybychom se chtěli dopodrobna zabývat věcmi, které jsem viděl vykonat našeho Pána Ježíše. Přátelé, byly to stovky krát stovky krát stovky... Řeknete: ‚Proč jsme tedy o tom neslyšeli?‘ Je to stejně tak jako s mnoha Židy, kteří si totéž mysleli po ukřižování Ježíše. Mnozí z nich říkali: ‚Proč jsme o těchto zázracích neslyšeli předtím?‘ Právě teď se vám nabízí tato příležitost, slyšet o tom teď a přijmout to. To je váš den.“ Provedl jsem důkladný průzkum života Williama Branhama a souhlasím

s jeho odhadem — obsahovalo by to tisíce svazků, kdybychom chtěli podrobně podat zprávu o viděních, zázracích, uzdraveních a jiných nadpřirozených fenoménech, které se staly kolem jeho služby.

V Nadpřirozenu — Knize čtvrté, jsem se snažil pokrýt nejenom ty hlavní události toho období jeho života; zahrnul jsem do ní příčný řez mnoha vidění a zázraků, které stále probíhaly. Všechny tyto nadpřirozené projevy nějak samy se sebou souvisely. Bůh směřoval Williama Branhama určitým směrem a za určitým cílem. Dábelská léčka v Jižní Africe udělala ještě něco víc, než téměř smrtelnou ránu. Lekce, které se naučil skrze zkušenosti, ovlivnily mnoho z jeho pozdějších rozhodnutí. Podobně také jeho přerušená cesta do Izraele způsobila, že znovu prozkoumal svou službu ve světle biblického prorocství. Po tomto průzkumu se jeho služba dramaticky změnila, kladl menší důraz na Božské uzdravování a větší důraz na jiné biblické nauky... s překvapivými výsledky.

Kdo byli největšími učiteli všech dob? Sokrates z Athén, Ježíš z Nazaretu a Pavel z Tarsu se zcela jistě hodí na vrcholek tohoto seznamu. Ačkoliv nauka těchto tří mužů byla v jejich době zamítnuta, zásady, kterým vyučovali, nakonec změnily způsob nahlížení lidí na tento svět. Stejně tak je to s naukou Williama Branhama. S rostoucím spadem služby, způsob jeho vyučování se mění, stejně tak jako chápání Bible v životě křesťanů, a jejich schopnost porozumění Božímu plánu v jejich životě. I když věříte jeho názorům nebo ne, tato kniha vás bude burcovat, vyzývat a inspirovat.

Podtitul páté knihy jsem nazval „Učitel a jeho odmítnutí“, protože v jistém smyslu ona přesně popisuje toto období života Williama Branhama. Na konci roku 1954 William Branham pociťoval, že Duch svatý ho vede k tomu, aby během svých mezinárodních kampaní „uzdravování vírou“, vyučoval hlubším Božím věcem. To bylo příčinou, že urazil tu nebo onu osobu, toho nebo onoho denominačního vůdce, dokud nepohoršil tolik lidí, že zájem o jeho službu viditelně poklesl.

Ve službě Ježíše Krista můžeme sledovat totéž. Mnozí lidé milovali Ježíše, pokud šlo jenom o uzdravování nemocných, nasycení rybami a chlebem a vyučování je v podobenstvích. Ale když Ježíš nakonec odstavil dětskou láhev a vyučoval je hutnému pokrmu evangelia, řekl: „Blahoslavený ten, kdo se nade mnou nepohoršuje.“

Avšak mnozí lidé, kteří naslouchali vyučování těchto těžkých věcí, se pohoršili. Například když Ježíš řekl: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život.“ Když to uslyšely zástupy, rapidně se začaly zmenšovat, takže nakonec těch sedmdesát Jeho nejbližších následovníků Jej opustilo. Ježíš se obrátil ke svým dvanácti učedníkům a zeptal se: „Copak i vy chcete odejít?“ Ale Šimon Petr Mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme, Ty máš slova života věčného. A my jsme uvěřili a poznali, že Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ Po uplynutí tohoto dne Ježíš už nikdy nezískal zpět tu všeobecnou podporu v Izraeli. Kritik mohl namítnout, že Jeho služba se řítí rychle z kopce dolů, takže na kříži musel Ježíš zvolat: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Ale zapamatujme si: populární názory nejsou vždy totožné s pravdou. Ačkoliv Jeho veřejná popularita klesala, Ježíš vyplnil cíl, pro který Jej jeho Otec postavil na zemi — spasení pro ty, kteří uvěří v Jeho jméno.

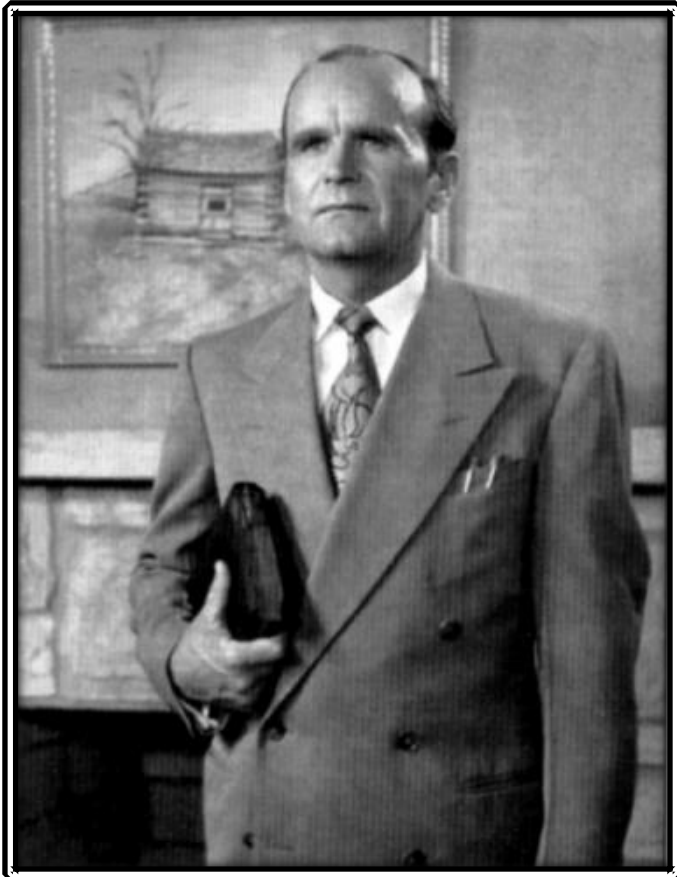
Zmiňuji se o tom proto, abych vám ukázal, že pokles veřejné popularity Williama Branhama má biblický podklad. Zatímco se zástupy na jeho kampaních zmenšovaly, pozvání, která dostával ke kázání, ubývalo, Bůh pro něj připravoval konečný stupeň v jeho službě — jeho „třetí tažení“, pokud k tomuto označení použijeme andělských slov — které mělo předčít všechno, co mu předcházelo.

Podtitul, který jsem zvolil pro pátou knihu „Nadpřirozeno: život Williama Branhama“, popisuje pouze jednu stranu mince. Tato kniha však popisuje druhou stranu. Ale budete však muset číst duchovněma očima, abyste to uviděli. Ta druhá strana se dostává do popředí ještě více v knize šesté.

Owen Jorgensen, 2001

Kniha čtvrtá:
Evangelistovo vřelé
přijetí

(1951 – 1954)

WILLIE UPSHAW čekal na tuto příležitost 66 let. „Dnes nebo nikdy,“ úzkostlivě přemýšlel. „Kdybych to jen mohl stihnout na čas...“ Přál si, aby taxík jel rychleji, ale zrovna je zastihla dopravní špička,

která nutila řidiče k pomalejší jízdě. Willie se podíval na hodinky. Za chvíli začíná shromáždění Williama Branhama. Jestli nepřijede včas, aby dostal modlitební lístek, pak by tato cesta mohla být zbytečná. Bez lístku se nemohl dostat do modlitební řady. A jestli se nedostane do modlitební řady, jak se pak může uskutečnit jeho sen?

Po dobu více než půl století jej udržoval při životě jistý fantastický sen, který doutnal v jeho srdci, lehce žhnul jako žhavý popel touhy, jemuž nedal pohasnout. Willie Upshaw toužil po tom, aby mohl chodit bez ‚pomůcek‘. Bylo to zcela jednoduché — přesto komplikované. Naposledy chodil po svých nohou, když mu bylo osmnáct let, to bylo ještě předtím, než si zlomil vaz při nehodě na farmě. Přes tato všechna nesnadná léta, která pak následovala, se probojoval ke svému životnímu mottu: „*Ať tě nic neodradí, nikdy se nevzdávej.*“ Věřic v neomezenou Boží moc, se horlivě modlil, aby mohl znovu chodit. Bůh ho už uzdravil z různých neduhů včetně rakoviny na tváři, kterou nebylo možno chirurgicky odstranit. Navzdory mnohaletým modlitbám o potřebnou víru se mu nikdy nepodařilo dosáhnout takového stupně víry, která byla potřebná k tomu, aby vstal a chodil, teprve snad — teď...?

Předchozího dne byli Willie Upshaw se svou manželkou Lilou na setkání baptistických kazatelů poblíž svého domova, v Santa Monice v Kalifornii. Tam se setkali s doktorem Royem Davisem, kazatelem, který v roce 1932 ordinoval Williama Branhama. Willie Upshaw se zeptal doktora Davise, zda všechny ty neobyčejné zprávy, které zaslechl o Williamovi Branhamovi, jsou pravdivé. Roy Davis mu řekl o jednom zázraku, jehož byl svědkem, jak se říká, z první ruky. Diakon z jeho vlastního sboru, který se jmenoval Frank Shoemaker, přestal chodit kvůli tomu, že si před deseti lety zlomil vaz. Upoután k invalidnímu vozíku, našel své upotřebení ve službě ve sborovém úřadu. Před rokem Shoemaker navštívil Branhamovu uzdravovací

KAPITOLA 53

ZÁZRAKY V ČERNÉM A BÍLÉM

1951

kampaň a v ten večer William Branham řekl, že spatřil ve vidění Franka Shoemakera, jak chodí. Shoemaker se okamžitě postavil a opustil invalidní vozík. Davis tvrdil, že Frank Shoemaker od této doby chodí úplně normálně.

Tento příběh znovu rozdmýchal žhavý popel Williho snu natolik, že začal žhnout do červena a doutnat. Kdyby se jen mohl dostat k Williamovi Branhamovi, aby se za něj pomodlil, snad by mohl také znovu chodit. Pak se dozvěděl, že William Branham právě končí uzdravovací kampaň v Los Angeles. Tím Williho starý sen vzplanul nadobro. Vrátil se rychle domů, sbalil si kufry a objednal si nejbližší let do Los Angeles. A už to bylo! Možná to byla jeho poslední příležitost! A právě kvůli tomu se musel dostat do Branhamova shromáždění dost brzo, aby mohl dostat modlitební lístek.

Naneštěstí se provoz stával hustší a rychlost taxíku se stále snižovala. Nervózně si ohmatával nýty na své výztuze na zádech.

„Willie,“ promluvila k němu jeho manželka, „upři svůj zrak na Pána. Bůh tě již vítězně provedl skrze tolik zkoušek. Jen pomysli na to, o co více On bude tebou poctěn, když budeš procházet celou zemí a vydávat o Něm svědectví bez těchto berlí, a budeš o Něm prohlašovat, že On je nejen Spasitelem tvé duše, ale také velikým Lékařem, který uzdravil tvé tělo.“

Willie věděl, že má pravdu, přesto se však nějaký závoj pochybnosti neustále snažil zadusit tento jeho oheň. Přemýšlel o tom, kolik už uběhlo času od doby, kdy mohl naposledy chodit bez berlí. Jeho nehoda se stala v roce 1884, a teď se psal rok 1951; od této doby již uběhlo šedesát šest let.

Kolik věcí se už stalo od tohoto osudového letního dne roku 1884. Sedm let ležel připoután k posteli a připadalo mu to jako noční můra, a přesto všechno jej tato mučivá léta přiblížila více k Bohu. Na svém loži utrpení napsal svou inspirující knihu s názvem *„Opravdový Willie“* a *„Ozvěny samotáře“*. Tato kniha začala jeho dlouhou kariéru ve veřejných službách. Z prodeje *„Opravdového Williho“* získal dost peněz na to, aby mohl navštěvovat vysokou školu. Později se stal zakladatelem časopisu *„Zlatý věk“*, jehož vydavatelstvím se zabýval 13 let.

Pak zahájil politickou dráhu. V roce 1919 uspěl ve volbách ve státě Georgia a získal tak křeslo v kongresu Spojených států. Willie

byl obzvlášť hrdý na těch osm let, v nichž sloužil ve sněmovně reprezentantů Spojených států. Spousta z jeho přátel o něm stále mluvila jako o kongresmanovi Upshaw. V roce 1932 zahájil kampaň s úsilím o zvolení za prezidenta Spojených států, kandidoval za Prohibiční stranu.

Po své volební porážce se ujal jako dobrovolník lektorské práce v oblasti křesťanského vzdělávání a pomáhal dětem z nižších společenských vrstev, aby mohly navštěvovat vysokou školu. Navštívil školy ve 42 státech a přednášel k deseti tisícům studentů, přičemž je nabádal k tomu, aby svůj životní cíl spojili s Bohem. V roce 1938 ve věku 72 let byl ordinován za baptistického kazatele a později sloužil po dvě období jako náměstek prezidenta Jižní konference baptistů. Po určitou dobu pracoval rovněž jako náměstek prezidenta Baptistického semináře pro duchovní v Linda Vista a v Seminári v San Diegu, v Kalifornii.

Nyní ve věku 84 let se Willie Upshaw cítil hrdý na svou ne bezvýznamnou kariéru, zejména když bral na vědomí svoji tělesnou nemohoucnost. Po všechna tato těžká léta však nikdy neztratil svůj sen na to, že snad jednoho dne bude znovu chodit normálně, stejně tak, jako ostatní lidé. Vždycky věřil, že kdyby se jen mohl povznést do té správné víry, pak by bylo všechno možné.

Když řidič taxíku v tomto hustém provozu bojoval o postup kupředu, Willie vytáhl z kapsy novinový výstřižek a chtěl si přečíst něco k povzbuzení. Byl to článek vyprávějící o zázraku, který se před rokem stal Florence Shirlaw Nightingaleové, příbuzné Florence Nightingaleové, známé anglické ošetrovatelky z devatenáctého století. Florence Shirlaw bydlela v Jižní Africe. Ačkoliv byla teprve ve svých třiceti letech, její život byl rdoušen zhoubným nádorem, který obrostl její dvanácterník a žaludek, a tím znemožňoval trávení pokrmu. Protože se rakovinu nedalo chirurgickým zákrokem odstranit, její stav se zdál být beznadějný. Její lékař ji po dobu několika měsíců udržoval naživu pomocí infúze, zatímco se její svaly smršťovaly a její kůže se scvrkla natolik, až nakonec přilnula ke kostem. V posledním stádiu její váha klesla na pouhých 25 kilogramů a nezůstalo z ní nic než kost a kůže. Ti, kteří byli v její blízkosti, se domnívali, že to je její konec. Ale přesto všechno se Florence Shirlaw Nightingaleová ještě nevzdala.

Dočetla se o Williamovi Branhamovi a o úžasných úspěších, které jej provázely v modlitbě za nemocné. V roce 1946 William Branham oznámil, že mu anděl přinesl pověření od Boha, aby vzal dar Božího uzdravování a přinesl jej lidem do celého světa. Anděl mu vyprávěl, že bude-li upřímný a přiměje-li lidi k tomu, aby mu uvěřili, bude-li se pak modlit, nic se jeho modlitbě nepostaví do cesty, dokonce ani rakovina. Slečna Shirlaw poslala Williamovi Branhamovi letenku a úpěnlivě ho prosila, aby přiletěl do Jižní Afriky a pomodlil se za ni. Měla smůlu. Evangelista už měl dohodnuté termíny ve Švédsku, Finsku a Norsku. Když se Florence Shirlaw dozvěděla, že se bratr Branham po cestě zastaví v Anglii, aby se pomodlil za krále Jiřího VI., objednala si let do Londýna. Její letadlo přistálo několik minut poté, co přistálo letadlo, které dopravilo na své palubě amerického evangelistu. V té době už byla Florence na prahu smrti. Její žíly zkolabovaly a to znamenalo, že ošetřovatelka už nemohla vpíchnout jehlu, aby jí tím mohla poskytnout nitrožilní výživu. Její hlas byl pouhým šepotem — její dech se stal mělkým; její puls byl sotva hmatatelný. William Branham poprosil Boha ve jménu Ježíše Krista, aby ji uzdravil a pak prorokoval: „Tak praví Pán: ‚Budeš žít a nezemřeš.‘“ Ačkoliv toto proroctví znělo jakkoliv neuvěřitelně, ukázalo se, že bylo pravdivé. Pravdivost tohoto článku potvrdoval aktuální snímek Florence Shirlaw Nightingaleové, na němž vážila 70 kilogramů a stála na něm s úsměvem, a pohledem plným života, a energie.

Willie Upshaw zastrčil novinový výstřížek do kapsy svého modrého obleku. Jeho víra hořela jako křoví ovívané ostrým kalifornským větrem. Kdyby se jen teď mohl dostat do modlitební řady...

Jeho taxík se motal v hustém provozu a stále více zpomaloval. Způsoboval tím, že otázka modlitebního lístku se stávala na hony vzdálená. Willie si mumlal sám pro sebe: „*Ať tě nic neodradí, nikdy se nevzdávej.*“

HOWARD BRANHAM zaklepal slabě na dveře hotelového pokoje svého bratra. „Bille,“ řekl tiše, „shromáždění už začíná. Jestli ihned nevyrazíme, přijedeme pozdě.“

Čekal na odpověď, ale ta nepřicházela. Howard zvedl znovu svou ruku, aby zaklepal silněji, ale rozhodl se, že to raději neudělá.

Byl to už jejich čtvrtý den v Los Angeles a on pozoroval na svém bratrovi, že při modlitbě za nemocné prožívá veliké napětí. Howard si byl vědom toho, že jeho bratr před začátkem shromáždění nikdy nespí. Bylo tedy víc než pravděpodobné, že je ponořen v hluboké modlitbě. Howard sešel po schodech dolů do restaurace, objednal si mléčný koktejl a pomalu z něj slámkou usrkával. Když dopil svůj koktejl, vyšel po schodišti a chtěl znovu zaklepat. Tentokrát už byly dveře pootevřeny.

William Branham cestou do modlitebny Calvary nepromluvil se svým bratrem ani jediné slovo. Jeho myšlenky byly soustředěny na Ducha svatého. Ve svém hotelovém pokoji ho navštívil anděl Páně. Ačkoliv Bill anděla neviděl, vždy mohl rozpoznat, když byl na blízku. Cítil tlak na kůži, jakoby to byl nějaký vánek nabitý elektřinou. V přítomnosti této nadpřirozené bytosti se Bill stával zkřehlý úzkostí a strachem. Ačkoliv se setkal s andělem už nejméně stokrát, Bill se vždy cítil v jeho přítomnosti nesvůj. Jeho strach však slábnul, když k němu anděl promluvil. Pak obvykle následovala vidění. Bill nebyl schopen ovlivnit tato vidění. V té chvíli nebyl schopen ovlivnit ani svůj hlas. A právě proto ke svému bratrovi Howardovi cestou do sboru nepromluvil ani slovo; nechtěl narušit toto pomazání Ducha svatého, které na něm spočívalo, protože věděl, že jeho dar bude automaticky působit pod pomazáním a bude vysoušet jeho energii, a on potřeboval ušetřit svoji sílu na dnešní večerní shromáždění.

Jelikož přijeli do modlitebny Calvary později, než bylo oznámeno, Billa nepřekvapilo, že zastihl svého manažera W. J. Erna Baxtera stát za kazatelnu. Když Ern Baxter spatřil Billa, okamžitě ukončil své krátké kázání a přiměl lidi, aby zpívali píseň, která byla tématem Branhamových kampaní.

*Jenom věř, jenom věř, všechno je možné,
jenom věř...*

Bill krátce pozdravil obecenstvo a zeptal se, jestli ho lidé vzadu dobře slyší. Pozvedlo se však tolik rukou, s čímž nebyl spokojen a tak požádal muže, který měl na starosti ozvučení budovy, aby zesílil hlasitost. Byla to taková malichernost, způsobena velkým rozdílem v tělesné výšce mezi Billem a jeho manažerem. Ač si tito muži byli blízcí věkem, vypadali každý jinak a měli každý jiné způsoby. Ern

Baxter byl statný jako medvěd, vysoký přes sto devadesát centimetrů a z jeho hrudi vycházel při jeho kázáních dunivý baryton. Na vrcholku jeho téměř čtvercové hlavy zvýrazněné brýlemi s kovovým rámečkem rostly husté a silné vlasy. Naproti tomu William Branham měřil asi pouze sto šedesát pět centimetrů a vážil kolem sedmdesáti pěti kilo. Ve svých 42 letech byly vlasy na vrcholku jeho hlavy prořídlé a vytrácely se i na spáncích, a tím zdůrazňovaly jeho vysoké, zešíklé čelo. Jeho oči byly hluboko posazeny a budily dojem intenzivního soustředění, jako kdyby se orel usadil na vysoké skalní římsě, a prozkoumával údolí pod sebou, a nedovolil, aby jakýkoliv pohyb unikl jeho pozornosti.

Od začátku své celonárodní služby v červnu roku 1946 až do této kampaně v Los Angeles v únoru 1951 soustředil William Branham většinu své energie k modlitbě za nemocné. Když kázal před zahájením modlitební rady, bylo to obvykle krátké kázání na nějaké základní biblické téma o Božském uzdravování. A i když nekázal, vždy věnoval několik minut, aby vysvětlil svoji neobvyklou službu. Vyjadřoval se asi takto:

„Drazí křesťanští přátelé, předtím než začneme modlitební radu, byl bych rád, aby všichni jasně porozuměli tomu, že si nedělám nárok na to, že jsem nějakým Božským uzdravovatelem. To jediné, co mohu pro vás udělat, je, že se za vás mohu pomodlit. Nikdo z lidí nemůže nikoho uzdravit. Pouze Bůh je uzdravovatelem.“

„Jsem jenom člověk, váš bratr, se službou, kterou mám potvrzenou nadpřirozenou bytostí, andělem Páně, který sestoupil od Boha, aby mi poskytnul toto požehnání pro vás. Může snad elektrický vodič, který je natažený k žárovce říct: ‚Podívejte, jaký jsem veliký drát.‘ Nikoliv, tento elektrický vodič nemá nic společného s tím, že svítí světlo. On je jenom vodičem, který to světlo přivádí. Já jsem takovým elektrickým vodičem. Já nemám své vlastní světlo, dokud je někdo nerozsvítí. Vidíte, že vzdávám chválu Ježíši Kristu? To není ze mne — to je z Něj.“

„Někteří si myslí, že andělé se v Novém zákoně nevyskytují a že pouze Duch svatý vedl tuto ranou církev. To je pravda, že Duch svatý vedl tuto ranou církev, ale andělé byli vždycky služebními duchy v každém věku. Vzpomeňte si, jak ve Skutcích v 8. kapitole se anděl Páně zjevil Filipovi a řekl mu, aby šel do Gazy na poušť a vydal svědectví tomu eunuchovi z Etiopie. A když byl Petr ve vězení,

a anděl Páně nad ním rozsvítil světlo, dotkl se jej, rozbil okovy a vyvedl jej ven.¹ A copak zapomínáme na svatého Pavla? Po 14 dnech a nocích plavby po oceánu v bouři, kdy už pominula veškerá naděje, Pavel řekl: ‚Pánové, buďte dobré mysli; protože anděl Boha, kterému sloužím, se postavil včera v noci vedle mne a řekl mi, že nikdo nepřijde o život; pročež věřím Bohu, že všechno se stane tak, jak mi bylo ukázáno.‘² A Jan zjevovatel napsal ve své poslední kapitole Bible:

„Já, Ježíš, jsem poslal svého anděla, aby vám v církvích dosvědčil o těchto věcech.“ Zjevení 22:16

Vidíte, kniha Zjevení byla ukázána Janovi andělem Páně. A Jan padl v úctě před tímto andělem, a ten anděl jej zadržel, a řekl:

‚Hleď, abys to nedělal! Jsem spolutlužebníkem tvých bratrů proroků, kteří mají Ježíšovo svědectví.‘
Zjevení 19:10

Prorocký duch, který spočíval na prorocích napříč věky, zde prorokoval skrze Jana a ukazoval mu budoucnost skrze anděla. Ten stejný Duch je zde dnes večer v této budově. On je tentýž včera dnes i navěky. Nesnažte si to vysvětlit, pouze to přijměte.“

Onoho únorového večera roku 1951, zatímco Bill vysvětloval svoji službu shromážděným v Los Angeles, pociťoval, jak anděl Páně od něho odchází a pohybuje se směrem k obecnstvu. To by samo o sobě v jeho shromážděních nebylo nic mimořádného, neobvyklé na tom bylo spíš to, že anděl to zásadně nedělal dříve než by byla zformována modlitební řada a než by víra byla pozvednuta na vyšší úroveň. Nejspíš se zde nacházel někdo s obrovskou vírou. Bill si prohlížel zástup, zatímco pokračoval v kázání. Pak to uviděl — ohnivý sloup vzplanul jasně, jako blesk fotoaparátu. Zastavil se nad štíhlým mužem, který seděl naproti v zadní části budovy, ve vedlejší uličce.

¹ Skutky 12

² Skutky 27

Bill pozoroval nadpřirozené světlo, dokud se neproměnilo ve vidění. I když jeho oči zůstaly široce otevřeny, nemohl již vidět natlačený stánek Calvary Temple. Místo toho uviděl chlapce, který před sebou tlačil vozík a blížil se ke stohu sena; tato scéna se odehrávala za letního dne. Chlapec vylezl nahoru na stoh a začal shazovat seno do nákladního prostoru vozíku. Teď si jedna část Billova rozumu byla matně vědoma toho, že se nadále nachází v Calvary Temple v Los Angeles a že mluví k tisícům lidí; ale ta aktivní část jeho rozumu byla teď tam na tom stohu sena a sledovala rozvíjející se drama. Měl pocit, jako by byl na dvou místech ve stejné době.

Současně s tím jak to sledoval, začal oznamovat do mikrofonu. „Vidím chlapce na stohu sena. Jeho oděv není obyčejný. Ó! Teď z toho stohu spadl a narazil zády do vozíku. Vidím muže, který jej zvedá a odváží ho k lékaři. Lékař má šedivý knírek a brýle na konci svého nosu. Vidím lékaře, který toho chlapce ošetřuje, ale bezúspěšně. Nemůže mu pomoci. Lékař jej posílá domů do postele. Chlapec je na tom tak špatně, že nemůže snést ani sebemenší chvění podlahy, způsobené procházející osobou ve své ložnici. Vidím lidi, kteří vrtají díry do dřevěné podlahy, aby zamezili těmto vibracím. Teď ten chlapec začíná dělat nějakou práci... ó, on něco píše. Teď se z něj stává veliký muž. Teď sleduji, jak ho vezou na invalidním vozíku a pak je schopen dokonce chodit o berlích — má výztuhu na zádech. Vidím, jak sedí na lavici a jak lidé tleskají jeho proslovu. A přátelé, nevím proč, ale ukázal se mi Bílý dům, v hlavním městě Washingtonu D. C. Teď to ode mě odešlo.“

Tyto rychle po sobě následující scény pohasly a Bill se znovu díval na lidi shromážděné v Calvary Temple. Nemohl již déle pozorovat andělovo světlo tam vzadu ve svatostánku a tak začal pozorovat tváře těch, kteří seděli poblíž toho, kde se to světlo ukázalo. „To je on,“ řekl Bill a ukázal prstem. „To je ten starý muž, který tam sedí s berlemi opřenými o vedlejší sedadlo.“

Zatímco se všichni obrátili a chtěli se podívat, Bill se zeptal Howarda, kolik bylo rozdáno modlitebních lístků. Howard obvykle rozdával každý večer této kampaně kolem stovky nových lístků. Každý lístek měl vytištěno písmeno a číslo. Bill vždy vybíral nějaké náhodné číslo, jako například 85, a pak požádal, aby ti, kteří mají čísla od 85 do 100, aby se shromáždili do modlitební řady. Protože

každý večer byla vyvolávána série s jiným písmenem abecedy, tudíž každý lístek s číslem 85 se hodil k jedné bohoslužbě. Tento způsob výběru zůstával díky tomu spravedlivý vůči všem. Ti, kteří si přáli přímluvnou modlitbu, měli každý večer šanci se rovnou dostat do modlitební řady.

Zatímco Howard seřazoval lidi v boční uličce, Ern Baxter přistoupil k Billovi a řekl: „Bratře Branhame, znáš tohoto muže, o kterém jsi měl to vidění?“

„Ne, pane, neznám.“

„Je to William Upshaw, bývalý kongresman Spojených států. On si s tebou přeje mluvit a tak já tam dozadu nechám natáhnout mikrofon.“

Uvaděč protáhl mikrofon středem obecnstva a připojil jej k zvukovému systému. Hlas pana Upshawa se ozval v reproduktorech. „Můj synu, odkud jsi mohl vědět, že jsem jako chlapec spadl a zranil se?“

„Pane,“ odpověděl Bill, „nikdy jsem o vás ve svém životě neslyšel. To jediné, co bych mohl říct je, že jsem měl vidění.“

„Dobrá, to je přesně to, co se mi stalo. Jmenuji se William Upshaw a po dobu osmi let jsem byl kongresmanem za stát Georgii. A pak jsem usiloval o post prezidenta Spojených států, to bylo v roce 1932, ale byl jsem poražen kvůli tomu, že jsem se postavil proti legalizaci prodeje whisky. Zastávám toto stanovisko do dnešního dne. Bylo mi 18 let, když jsem se zranil. Šedesát šest let jsem invalidou — sedm let jsem nevstal z postele a 59 let používám invalidní vozík a berle. Bylo za mě tucet krát modleno, ale bezúspěšně. Před několika dny mi doktor Roy Davis doporučil, abych sem přijel a aby ses za mě přimluvil u Boha. Můj synu, budu ještě někdy zdrav?“

„To ti nemohu říct, můj bratře. Já to nevím. Mohu říct pouze to, co mi bylo ukázáno ve vidění. A ono teď zmizelo.“

Bill se podíval do vedlejší uličky. Howard pokynul, že modlitební řada je již seřazena a připravena.

Ačkoliv byl svatostánek natlačen k prasknutí, pouze několika lidem bylo dovoleno se posadit za Billovými zády na pódiu. Poučil se ze své zkušenosti, že to je to nejlepší řešení. Pod pomazáním se stával nesmírně vnímavým na duchy. Jestliže na pódiu bylo plno lidí,

mohl mezi nimi vycítit každého skeptika a jejich pochybnosti mu pak ztěžovaly, aby soustředil svoji pozornost na potřeby těch, kteří byli v modlitební řadě. To nebyl pouze jeho nápad; k tomu měl i precedens z Písma. Předtím, než Ježíš vzbudil Jairovu dceru z mrtvých, přiměl všechny pochybovače, aby tu místnost opustili. Stejně tak se zachoval Petr, předtím než se modlil za Dorkas.³ Ale byl zde ještě jiný důvod; Bill si nepřál mít skeptiky za svými zády — kdykoliv se nějaká osoba s padoucnicí dostala do blízkosti Pánova anděla, démon padoucnice dostával výbuch hněvu. Když byl nablízku nějaký skeptik, jeho nevíra posilovala toho démona a dělala Billovi ještě větší potíže, aby to zvládl. Někdy Bill dovolil kazatelům, aby se za něj posadili na pódiu, ale musel si být jist tím, že věřili v jeho dar. Pak mohl pociťovat jejich víru a to mu pomáhalo.

Když se před ním postavila první osoba z modlitební řady, Bill s ní obvykle krátce promluvil, zatímco se snažil zkontaktovat s duchem dotyčné osoby právě tak, jako když Ježíš mluvil se samaritánskou ženou u Jákobovy studny.⁴ Pokud dotyčná osoba byla křesťanem, Bill mohl pociťovat teplé přijetí a příjemného ducha. Často mohl pozorovat vyzařování světla kolem křesťanovy hlavy. Nebyly potřeba dlouhé projevy a Bill mohl pocítit pomazání, které na něj přicházelo. A v této chvíli se obvykle dostavilo vidění. Mohl vidět, jak se pacient začíná vznášet ve vzduchu a ztrácet, jako kdyby se dotyčná osoba začala vzdalovat nadzvukovou rychlostí. Scéna se pak stala takovým miniaturním obrázkem a obvykle ukazovala, a zjevovala něco z její minulosti, a vždycky ukazovala něco specifického, co se týkalo problému této osoby. Tato vidění se podobala snům, ale s tou výjimkou, že Bill byl zcela při vědomí a jednotlivé scény mohl pozorovat zcela jasně a zřetelně. Mohl také vidět adresu dotyčné osoby na boční straně jejího domu nebo jako jméno na poštovní schránce. Častokrát se dozvěděl, co pacienta trápí; to se stávalo tak, že poslouchal lékaře, který zrovna oznamoval diagnózu. Zatímco pozoroval jedno každé vidění, mohl říct veřejnosti to, co vidí, ale tato slova nepocházela z něho samého, když pak tato vidění pomíjela, zůstávala pouze nevýrazná vzpomínka na to, co viděl a zcela se vytratilo to, co řekl. Ale ti, kteří byli v řadě, mohli vždycky dosvědčit, že to, co bylo řečeno pod pomazáním, bylo pravdivé. Jestliže Bill uviděl jasné vířivé světlo kolem pacientovy hlavy, věděl,

³ Marek 5:35–48; Skutky 9:36–42

⁴ Jan 4:6–19

že se brzy stane zázrak. V jiném případě Bill viděl uzdravení lidí ve vidění. To nikdy neselhalo, vždycky to byla pravda.

Byl zde zřetelný rozdíl mezi pomazáním ke kázání a pomazáním k viděním. To první Billa posilňovalo; to druhé jej vyčerpávalo. Bill nebyl nějakým slabochem. Když býval na lovu (což se stávalo poměrně často), byl schopen v náročném terénu za den ujít 50 kilometrů a zopakovat tento výkon i následujícího dne... ale když spatřil vidění, byl unaven více, než kdyby celou hodinu skákal přes švihadlo. V průběhu těchto modlitebních řad tato vidění následovala jedno po druhém. Když jedno vidění pomíjelo, to pomazání jej na chvíli opustilo a zavěsilo se nad ním jako holubice a očekávalo na dalšího pacienta, který přijde dopředu. Kdyby se tak nedělo, Bill by se zhroutil během několika minut. Jeho tělo by nemohlo toto napětí vydržet. Ale takto byl schopen vydržet 10, možná 15 minut než byl vyčerpáním ochromen.

Toho večera bylo v modlitebně Calvary vybráno a připraveno patnáct lidí do modlitební řady, aby jeden po druhém přicházeli dopředu, každý se svým specifickým problémem, který měl být rozpoznán s velikou precizností. Když nadešel čas, aby se k němu přiblížila poslední osoba v řadě, Bill zavrával, jakoby měl upadnout. Ern Baxter rychle vykročil, aby ho zadržel, ale Bill znovu nabyl svoji rovnováhu. Protřel si tvář. Rty měl vlhké a na kůži pociťoval mravenčení, jakoby nedostatkem cirkulace krve.

Náhle se ukázalo další vidění. Bill uviděl mladého lékaře v bílém lékařském plášti. Lékař měl brýle se silnými čočkami a kulatý reflektor na svém čele. Založil si ruce, podíval se dolů a pesimisticky zavrtěl hlavou. Bill pozoroval pohled lékaře a řekl: „Vidím mladého štíhlého a vysokého lékaře; má brýle s oranžovým rámečkem, operuje malé černošské děvčátko ve věku asi tak pěti, šesti let. Odstranil ji mandle, ale něco se mu nelíbí a ona zůstala ochrnutá od svých ramen dolů.“

V tom se vidění vytratilo a Bill uslyšel výkřik nějaké ženy. Kdesi zezadu svatostánku se silná černá žena začala prodírat dopředu. Tlačila nosítka na kolečkách a křičela: „Pane, smiluj se! To je moje dítě!“ Několik uváděčů se ji snažilo zastavit. Ale jako hráč amerického fotbalu se neústupně pouštěla do všech protivníků, narážela do uváděčů, odstrkovala je stranou a razila si cestu vpřed. Nakonec tito muži udělali vepředu řadu a snažili se ji zastavit, ale

ona vykřikla: „Kazateli, to je moje dítě! A právě tak to viděl lékař. To se stalo před dvěma lety a ona od té doby nechodí. Byla uzdravena?“

„Nevím, teto. Stejně tak, jako jsem předtím řekl kongresmanovi, mohu říct pouze to, co je mi ukázáno ve vidění. To je tvoje holčička na těch nosítkách?“

„Ano, modlila jsem se a modlila za její uzdravení.“

„Dobře, teto, já se za ni mohu pomodlit a možná mě Pán Ježíš vyslyší; ale nemohu to říct sám od sebe.“ Podíval se na svého bratra: „Howarde, je to už poslední osoba v řadě?“

Howard přikývnul a dal znamení poslednímu pacientovi, aby přišel dopředu. Bill zpozoroval něco jako tmavý pruh pohybující se nad hlavami lidí. Zatímco to pozoroval, ten pruh se rozšiřoval a dostal se až na ulici města. A pak uviděl malou černošskou holčičku, jak skáče na ulici a kolébá na svých rukou panenku.

Bill řekl matce: „Teto, Ježíš Kristus odměnil tvoji víru. Tvoje holčička byla uzdravena.“

Žena se zachvěla emocí a sklonila se nad nosítky a políbila svoji dcerušku. Pak pozvedla oči vzhůru a zeptala se: „Ctihodný, kdy bude asi moje dítě zdravé?“

„Je zdrávo již teď, tetičko.“

Zatímco se maminka dívala na evangelistu, její dcerka nepozorovaně sklouzla z nosítek. Jen co si děvčátko bylo jisté, že jí její nohy unesou, vykřikla. Rychle se otočila a její matka vykřikla a padla zády do rukou uvaděčů. Za minutu již matka s dcerou kráčeli ruku v ruce prostřední uličkou a oslavovaly Boha. Zástup s nadšením vyjadřoval svůj obdiv.

Bill je sledoval, dokud matka s dcerou nevyšly dveřmi ven. „Podívejte, co Pán Ježíš může udělat,“ řekl; jeho slova však byla nezřetelná, protože se cítil již velice slabý. Právě se chystal promluvit k poslední ženě v modlitební řadě, když znovu zachytil koutkem oka nějaký pohyb. Pozorně to sledoval; Bill uviděl bývalého kongresmana, jak se prochází po té stejné uličce nad obecenstvem. Kongresman Upshaw byl oblečen do čokoládově hnědého obleku s bílými proužky a měl na hlavě stetsonský klobouk, který se nosí na jihu. Srdečně se usmíval, a zatímco se procházel mezi lidmi, smeknul svůj klobouk.

Bill pohlédl na místo, kde seděl v křesle pan Upshaw, bylo to hned vedle prostřední uličky. Zde v modlitebně měl ten starý státník na sobě modrý oblek s červenou vázankou.

„Kongresmane, máš tmavohnědý oblek s jemnými bílými proužky?“

Ten starý gentleman držel ještě stále v ruce mikrofon. „Ano, můj synu. Koupil jsem si takový právě předevčírem.“

Teď již Bill věděl, co se stane. „Můj bratře, ty jsi byl poctivým člověkem a byl jsi po celá ta leta čestný vůči Bohu. Bůh tě teď odměňuje tím, že naplní tvé poslední dny štěstím. Můžeš teď chodit, kongresmane. Pán Ježíš Kristus tě uzdravil.“

Pan Upshaw nevěděl, co si má počít. Řekl: „Bože, buď oslaven. Můj synu, jestli mi Ježíš Kristus dovolí chodit bez berlí, zasvěcuji celý zbytek svého života pro Jeho slávu.“

„Kongresmane...“ Bill se zastavil a zavrával. Pocítil silný úbytek sil. Ern Baxter a Leroy Kopp jej přidrželi a začali pomalu odvádět z budovy. Bill zašeptal: „Kongresmane, ve jménu Ježíše Krista, postav se a chod'. Bůh tě uzdravil. Je to, tak praví Pán.“

Pastor Leroy Kopp se vrátil k mikrofonu a řekl: „Bratr Branham řekl, že kongresman je uzdraven!“

Willie Upshaw pocítil, jak jeho srdce poskočilo. Řekl si: „Bratr Branham zná Boží mysl, a tak mohu vykročit ve víře a přijmout Ježíše Krista jako svého Uzdravitele.“

Pocítil, jakoby něco studeného procházelo jeho tělem, odhodil své berle, postavil se a vykročil do uličky. Nervy v jeho nohách, dávno odumřelé, pocítily najednou nový záchvěv života. Krev naplnila svaštělé svaly. Jeho nohy ho zázračným způsobem podpořily. Udělal další krok a další. A šlo to! Mohl chodit bez pomůcek!

Zatímco publikum jávalo pro Boží slávu a překypovalo radostí, Willie Upshaw prošel uličkou dopředu, a podal si ruku s překvapeným Leroy Koppem. A pak se Willie Upshaw postavil tak, aby jej mohli všichni vidět, předklonil se a dotkl se špiček svých bot.

BYLO TEPLÉ červnové ráno roku 1951, William Branham se právě vrátil domů do Jeffersonville v Indianě a doufal, že si trochu odpočine ještě předtím, než se pustí do dalších sérií kampaní. Na červenec měl naplánovány celé dva týdny shromáždění — první týden v Toledu ve státě Ohio; pak dvě večerní bohoslužby v Zionu v Illinois; a pak čtyři večery v Erii v Pensylvánii. Věděl, že to bude namáhavé a protože byl vyčerpán ze svých posledních kampaní, považoval tuto přestávku za velice důležitou vzhledem ke svému zdraví.

KAPITOLA 54
OHLEDNUTÍ DO MINULÝCH LET
1951

Najít si prostor pro odpočinek nebylo pro něj jen tak jednoduché, dokonce ani ve svém domě. Jakmile lidé zjistili, že se vrátil do města, návštěvníci neustále zvonili u jeho dveří. Kolem poledne už byl jeho obývací pokoj naplněn příchozími, kteří si přáli osobní rozhovory a modlitby. Tak tomu bylo pokaždé od doby, kdy obdržel od Boha v roce 1946 své pověření. Bill v podstatě nic nenamítal proti tomuto neustálému narušování jeho soukromí. Miloval lidi a chtěl jim pomoci. Ale právě teď byl příliš unaven na to, aby mohl komukoliv pomoci. Pokud by měl v průběhu dne poskytovat soukromé rozhovory, pak vidění (a tyto rozhovory byly pokaždé viděními provázeny) by jej byla schopna úplně rozházet.

Meda oslovila Billa: „Bille, znovu se zde začíná shromažďovat spousta lidí, dovol, abych tě vzala někam ven.“

Odjeli tedy do oblasti Tunnel Mill, asi 15 mil severně od Jeffersonville. Byla to lesnatá krajina, do které se Bill často uchýloval ve chvílích své nouze, aby tam našel, v té zelené samotě, pokoj a utišení. Tam ležela mezi pahorky ta ukrytá jeskyně, kde se někdy uchýloval k odpočinku a k modlitbě. Ale dnes toto místo nebylo cílem jeho cesty. Cesta k jeho tajemné jeskyni byla velice namáhavá. Bill vzal Medu do této jeskyně pouze jednou, bylo to krátce po uzavření jejich sňatku v roce 1941. Tato jedna návštěva jí naprosto stačila. Když se vraceli cestou zpět do Jeffersonville, Bill pociťoval, že by se měl zastavit v místě, kde kdysi stála škola, do které chodil jako malý chlapec. Odbočil tedy na louku a zaparkoval. Rebeka vyskočila

z auta, aby nasbírala kytku polních květin. Meda ji následovala. Bill šel směrem ke staré pumpě nad studnou. Uchopil starou páku u studny a několikrát zapumpoval, aby si nabral doušek vody. Školní stavení s jednou místností stálo kdysi opodál této studny. Ale z tohoto školního stavení již nic nezůstalo, dokonce ani kámen, který by označoval základy této budovy. Bill se opřel zády o dřevěnou stěnu a upřel svůj zrak do údolí na místo, kde vyrůstal; tehdy toto místo bylo řídce obydleno, nyní tam však stály hezké domy, kterými byl posetý celý svah kopce. Jak odlišný pohled od toho, který poskytovala dvoupokojová chatrč, v níž kdysi bydlel jako malý kluk. Jak drasticky se tento svět změnil během těchto posledních 30 let.

Bill si vzpomínal, jak veliké mu připadaly ty dřevěné kulaté trámy na jejich chatrči, když byl ještě malým chlapcem. Za touto chatrčí rostla obrovská jabloň, o které byl přesvědčen, že tam bude růst na věky. Ta už tam také nebyla. Vzpomínal si na lavici, která sloužila k praní, kterou jeho otec postavil pod touto jabloní a na rozbité zrcadlo, které bylo připevněno ke kmenu této jabloně. Kolikrát pozoroval svého otce, jak se pod tímto stromem holí. Charles Branham byl malého vzrůstu, ale houževnatý muž s mohutnými svaly. Když si svlékl košili, aby se umyl nebo oholil, jeho svaly se jen vlnily pod jeho kůží. Bill si vzpomínal na to, jak v myšlenkách přemítal: „Ach! Koukejte, jak je můj tatínek silný. On bude žít sto let!“ Ovšem nebylo tomu tak. Zemřel v roce 1936 a to ve věku pouhých 52 let — zničil sám sebe nadměrným pitím whisky.

Před chaloupkou kdysi vyvěral pramínek s vodou. Bill přemýšlel o tom, jak častokrát k tomuto prameni vody nosil těžký cedrový kbelík s uchem. Nebylo to pro nejstaršího z deseti dětí snadné. Jeho rodiče od něj požadovali hodně. Měl ve zvyku využívat svého bratra Edwarda, aby udělal práci za něj výměnou za bonbón. Tento pramen tam už teď také nebyl, bezpochyby tuto jámu zasypal buldozer. A Edward už tu také nebyl.

Při pomýšlení na Edwarda začal mít dusivý pocit a slzy se mu nahrnuly do očí. Ačkoliv Edward byl od něj jenom o rok mladší, do školy začali chodit společně. Byly to těžké roky. Jeho rodina byla tak chudá, že ani on ani Edward se neměli pomalu do čeho obléknout. Onoho podzimu roku 1917 chodil Bill do školy bez košile. A když začalo sněžit, nějaká paní ze sousedství se nad ním slitovala a dala mu starý kabát. Po celou tuto zimu Bill nosil tento kabát do školy

a také v tom kabátě ve škole i seděl, kvůli tomu, aby se děti nedozvěděly, že na sobě nemá košili. O přestávkách chodily děti sáňkovat, měly sánky koupěny v obchodě. Zatímco Bill s Edwardem zachraňovali tuto situaci takovým způsobem, že našli starý dřez, který někdo vyhodil na smetišti, a na tomto dřezu se pak spouštěli z kopce, dokud prorezavělé dno neprasklo. O polední přestávce Bill s Edwardem odcházeli ke břehu Ohia, aby si snědli svůj skromný oběd. Měli společnou nádobu, ze které jedli. Posadili se na nějakém špalku a opatrně a důkladně si rozdělili své fazole a kukuřičný chléb na dvě stejné části. Bill si vzpomínal, jak mu jednou maminka zabalila trochu popcornu. Bill vyklouznul ze třídy o něco dříve a tajně si vzal víc, než mu náleželo. Ó, jak toho teď litoval, že oklamal svého bratra!

To se událo v roce 1917, během První světové války. Ranní rituál ve škole se nikdy neměnil. Když zazvonil školní zvon, paní Templeová seřadila své žáky na dvoře před školou, seřadila je do jedné řady, používala k tomu vrbový proutek, aby udržela pořádek. Poté, když uctili vlajku, otočili se tváří ke školní budově, jeden druhému položili ruce na ramena, každý žákovi stojícímu před ním, a tak vpochodovali dovnitř. Každý žák měl v této řadě své vyznačené místo. Bill si tento školní řád stále pamatoval. První, kdo stál v řadě, byl Roland Hollaway, zrzavý, zuřivý chlapec. Roland zastřelil muže při hře v kostky a zemřel ve vězení. Za ním stál Wilmer. Ten zahynul ve rvačce s noži, s bodnou ránou ve své hrudi. A Willis Paul? Ten zahynul během epidemie, která skolila jeho tělo. Howard Higgins zemřel při výbuchu v továrně Colgate. A Ralph Fields a Willie Hinkle? Ti zde již také nebyli. A po Willisovi přišla řada na Edwarda, Billova mladšího bratra. Edward stál v řadě vždycky za Billem a své ruce měl za pochodu do školy položeny na ramenech svého bratra. (Náhle se začal tento sladkohořký stesk Billa zmocňovat a stával se víc, a víc hořkým než sladkým. V roce 1928 Edward Branham zemřel v Jeffersonville, zatímco se Bill honil za dobyt看kem v Arizoně. To bylo ještě předtím, než se stal Bill křesťanem. Přesně tak; a když Edward umíral, pootevřel ústa a řekl: „Vyřidte Billovi, že jednoho dne se s ním setkám v nebi.“)

„Ó, Bože,“ uvažoval Bill, „ze všech jsem zůstal tím posledním, který je naživu. A kdo vlastně jsem, že ještě mohu žít? Jak velice pravdivé je tvé Slovo:

***Neboť zde nemáme trvalé město, ale
toužíme po tom budoucím.*** Židům 13:14

Ó, Pane, raději bych se vzdal zbytku svého smrtelného života, kdybych jen mohl vzít tu trošku popcornu, přiblížit se k těm dveřím a říci: „Edwarde, můj kamaráde, tady je ta hrst popcornu, o kterou jsem tě ošidil, když jsme byli ještě chlapci.“ Najednou Bill hlasitě zavzlykal: „Ó, Bože, ať přijdou andělé a vezmou mou znavenou duši, a odnesou mě z tohoto místa! Tento svět již přece není dále mým domovem!“

Tento náhlý výbuch pláče přivedl Medu k Billovi. Položila mu svou ruku na jeho rameno a řekla: „Miláčku, vždyť jsi sem přišel, aby sis odpočinul, a ty pláčeš jako dítě. Nedělej to.“

„Miláčku,“ odpověděl Bill, „kdybys jen věděla, co se teď promítalo v mém srdci. Vzpomínám si, jak jsem tady stál před tímto domem, když onemocněla Sharon Rosse. A poté onemocněla Hope. Mohu pochopit, proč Bůh vzal Hope,⁵ ale nikdy jsem nemohl pochopit, proč vzal Sharon Rosse. Vždyť jí bylo teprve devět měsíců.“

Meda se ho snažila ukonejšit. „Neměl bys o těchto věcech teď přemýšlet, Bille. Teď toho nech.“

Ale její napomenutí přišlo trochu pozdě. Bill si to již všechno připomněl...

WILLIAM BRANHAM se narodil v hrubě otesaném jednopokojovém srubu poblíž Burkesville v Kentucky. Jeho matka Ella byla tehdy v podstatě ještě dítětem, bylo jí pouze patnáct let. Jeho otcí, Charlesi, bylo osmnáct. Bill přišel na tento svět krátce před svítáním 6. dubna 1909. Několik minut po jeho narození se protřelo do srubu pootevřeným okénkem nadpřirozené světlo a na chvíli se zastavilo nad jeho postýlkou, a pak skrze střechu zmizelo. Byl to první náznak, že jeho zvláštní život byl předurčen k tomu, aby byl jiný.

⁵ Hope byla první Billovou manželkou. Měli spolu dvě děti, Billy Paula a Sharon Rosse. Hope zemřela na tuberkulózu v roce 1937 ve věku pouhých 24 let. Sharon zemřela za několik dnů poté, na tuberkulózní zánět mozkových blan.

V roce 1912 Charles přestěhoval svoji rodinu na zemědělskou usedlost poblíž Jeffersonville, v Indianě. V roce 1917, krátce potom, když Bill začal chodit do školy, se mu přihodilo něco ohromujícího; tento zážitek se stal jednou z jeho nejživějších vzpomínek na své dětství. Bylo to v době prohibice,⁶ a jeho otec mu přikázal, aby ve vědru nosil vodu po svahu do své palírny, která byla ukryta v kůlně za domem. Asi v polovině svahu se sedmiletý Bill posadil pod topolem, aby si odpočinul. Krátce na to zpozoroval podivný větrný vír, který se usadil ve větvích v horní části stromu. Zvláštní na tom bylo to, že vír se pohyboval v tomto jediném místě. Náhle uslyšel hlas, který jakoby přicházel z toho větrného víru. Ten hlas mu sděloval: „*Nikdy nepij ani nekuř, ani neposkvrňuj své tělo žádným způsobem. Je zde pro tebe připravena práce, až budeš starší.*“ Bill odhodil kbelík s vodou, utíkal domů a křičel na svou maminku. Nikdy neměl na tento hlas zapomenout; pokaždé, když chtěl být neposlušný tomuto příkazu, přicházelo něco, co přesahovalo možnosti jeho chápání a zabránilo mu to v jeho nerozváženém činu.

I přes tyto zážitky vyrůstal Bill daleko od Boha. Ve věku 23 let, když pracoval v plynárně v New Albany, byl přiotráven plynem. Tato nehoda ho vážně poznamenala na zdraví, dostavovaly se nepřetržité bolesti hlavy a žaludku, a rozvinul se v něm hrozný astigmatismus.⁷ Jeho lékař, který stanovil jeho diagnózu, byl postaven před obtížný úkol. Nakonec rozhodl, že Bill má zánět slepého střeva, které musí být odstraněno.

Krátce po operaci, když Bill ležel ve svém nemocničním pokoji, měl pocit, že z něj odchází život. Chtěl zavolat ošetřovatelku, ale byl schopen jen šeptat. Jeho tep se zpomaloval, pokoj, ve kterém ležel, se měnil. Měl dojem, jakoby vstupoval do temného a studeného lesa. Číhala na něj smrt a zpovzdálí mohl slyšet zvuk blížícího se větru. Byl tím vyděšen, myslel si, že pro něj přichází smrt. Najednou jakoby znovu stanul pod tím topolem ze svého dětství. Hleděl na větrný vír ve větvích a jakoby znovu slyšel ten hluboký hlas, který k němu mluvil, ale s tím, že tentokrát byl závěr těchto slov odlišný. Tento hlas teď říkal: „*Nikdy nepij ani nekuř, ani neposkvrňuj jiným způsobem své tělo... volal jsem tě, a ty jsi nepřišel.*“

⁶ Zákon o zákazu prodeje alkoholu

⁷ Porucha zraku

Bill zavola: „Ježíši, jestli to jsi Ty, dovol mi, abych se vrátil zpět na zem, a já budu kázat Tvé evangelium ze střech domů a na rozích ulic. Budu všem o Tobě vyprávět.“

Vidění okamžitě pominulo a Bill se ocitl zpět ve svém nemocničním pokoji. Pomalu se uzdravoval.

Netrvalo dlouho a stal se kazatelem Misijní baptistické církve, ale brzy pocítil, že je veden k tomu, aby si vytvořil svoji nezávislou církev. Jednou v neděli odpoledne 11. června 1933, bylo to na konci dvoutýdenních probuzeneckých shromáždění, křtil lidi, kteří se skrze něj obrátili, v řece Ohio. Více než tisíc lidí sedělo a dívalo se na břehu. Poté, když Bill pokřtil 16. osobu ve jménu Pána Ježíše Krista, náhle z nebe sestoupila ohnivá koule, zůstala stát přesně nad ním a promluvil z ní hlas: *„Jako Jan Křtitel byl předchůdcem prvního příchodu Ježíše Krista, tak ty budeš předchůdcem Jeho druhého příchodu.“*

V té době ještě Bill neporozuměl významu těchto slov. Vzal to pouze jako jeden z dalších incidentů v řetězu překvapivých událostí, které jej provázely po celý jeho život; pouze s tou výjimkou, že teď byl křesťanem a zážitků tohoto druhu přibývalo. Jednou dokonce spatřil ve vidění Pána Ježíše Krista, jak se vznášá ve vzduchu několik metrů nad zemí. Celý zmatený touto událostí, chtěl se poradit u jiných kazatelů, kteří bydleli v této oblasti. Oni ho však varovali, aby těchto věcí zanechal a říkali mu, že je to ďábel, který si zahrává s jeho myslí. To Billa vyděsilo a po celá léta se vyhýbal tomuto neobvyklému Božímu povolání ve svém životě. Ale pak v květnu roku 1946 Billovo zmatení dosáhlo vrcholu. Odloučen na samotě ve své jeskyni sliboval, že neopustí to místo v této divočině, dokud se s ním Bůh nesetká a neobjasní mu význam těchto podivných událostí v jeho životě.

Mnoho hodin úzkostlivě vyléval své srdce ve vroucné modlitbě. A pak nastalo ticho. Ačkoliv již bylo po půlnoci, na spánek neměl ani pomyslen. Bill seděl úplně po tmě, modlil se, přemýšlel a naslouchal. Náhle uviděl světlo, které se zvětšovalo, až dokud zcela nenaplnilo tuto úzkou jeskyni. A pak uslyšel kroky. Z tohoto světla vystoupil bosý muž, oděn do bílého roucha. Ten muž byl vysoký asi dva metry a musel vážit přinejmenším sto kilogramů. Jeho tmavé vlasy splývaly po jeho ramenech a zvýrazňovaly jeho obličej bez vousu, a jeho pronikavý zrak s přísným výrazem ve tváři.

Bill se zmocnila hrůza a sevřel své pěsti. Potom k němu tento muž promluvil: „*Neboj se,*“ v tu chvíli Billova hrůza pominula. Byl to ten stejný hluboký rezonantní hlas, který Bill slyšel k sobě promlouvat z topolu, když byl ještě chlapcem. Ten muž pokračoval se slovy: „*Byl jsem poslán z přítomnosti Všemohoucího Boha, abych ti sdělil, že tvé zvláštní narození a nepochopený život ti byl dán proto, aby ti ukázal, že máš nést dar Božího uzdravování k lidem na světě. Budeš-li upřímný ve své modlitbě a přiměješ-li lidi, aby ti uvěřili, nic neobstojí před tvojí modlitbou, dokonce ani rakovina. Půjdeš na mnohá místa na této zemi a budeš se modlit za krále, vládcy a panovníky. Budeš kázat k zástupům lidí kolem světa a tisíce lidí bude přicházet k tobě, abys jim poradil. Máš jim vyřídit, že jejich myšlenky jsou v nebi hlasitější než jejich slova.*“

Bill oponoval tím, že je příliš chudý a nevzdělaný, aby mohl něco takového dělat a argumentoval tím, že by mu stejně nikdo neuvěřil. Anděl ale řekl: „*Jako Mojžíšovi byla dána dvě znamení jako důkaz, že byl poslán od Boha,⁸ tak i tobě budou dána dvě znamení. Zaprvé: když uchopíš něčí ruku do své levé ruky, budeš schopen rozpoznat přítomnost nemoci způsobené zárodkem pomocí vibrací, které se projeví ve tvé levé ruce. Pak se musíš za dotyčnou osobu modlit. Jestliže se tvá ruka vrátí do normálu, můžeš tuto osobu prohlásit za uzdravenou; pokud ne, pak požádáš jenom o požehnání a propustíš ji. Pod tímto pomazáním od Boha se nikdy nesnaž použít své vlastní myšlenky; bude ti dáno, to co bys měl říct. Zůstaneš-li pokorný a upřímný, stane se, že budeš schopen rozpoznat skrze vidění dokonce i tajemství jejich srdcí. Pak ti budou muset lidé uvěřit. To začne kázání Evangelia v moci a přivodí druhý Kristův příchod.*“

Bill po svém návratu do Jeffersonville oznámil svému shromáždění o andělské návštěvě. Jeden z jeho členů pak vyprávěl tento příběh v zaměstnání. To vyprávění zaujalo jistého Williama Morgana, jehož manželka umírala na rakovinu. Jelikož lékaři se jeho manželky už vzdali, pan Morgan si řekl, že o nic nepřijde, jestliže ji přivede k Williamovi Branhamovi, aby se za ni pomodlil.

William Morgan přinesl svoji manželku do modlitebny na nosítkách, ona už byla v bezvědomí. Když Bill vzal její pravou ruku do své levé, pocítil neobvyklé vzrušení. Jeho zápěstí a dolní část

⁸ 2. Mojžíšova 3

předloktí se začalo prudce chvět, jako kdyby se dotkl elektrického vedení o středním napětí. Vibrace byly cítit až v jeho rameni a pronikaly až k jeho srdci. Z ničeho nic se mu zastavily hodinky. Kůže na horní části jeho ruky zčervenala a ukázal se jistý vzorec sestávající se z bílých bouliček. Když poprosil Ježíše Krista, aby uzdravil tuto umírající ženu, tyto vibrace náhle ustaly. Billova ruka byla v tu chvíli normální. Právě tehdy si uvědomil, že tyto vibrace pocházely z rakovinového života démona, který se ničivě projevoval v těle této ženy. Teď ji tento démon opustil. Bez stopy pochybnosti ve svém srdci Bill oznámil: „Pane, neboj se; neboť tak praví Pán: ‚Tvá manželka zůstane naživu!‘“

Margie Morganová se v tu chvíli vzpamatovala a během několika dnů ji lékaři s překvapením propustili z nemocnice domů. Když odtamtud odcházela, byla již úplně zdravá.

Zprávy o této události se začaly rychle šířit v náboženských kruzích a nabádaly kazatele dokonce z tak vzdálených míst, jako byly St. Louis v Missouri nebo Shreveport v Louisianě, aby napsali Billovi a požádali jej, aby přijel, a konal probuzenecká shromáždění v jejich oblastech. Bill přerušil svůj pracovní poměr v Komunálních službách Indiany, opustil rovněž i svůj post pastora v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, aby se mohl na plný úvazek věnovat práci evangelisty.

Zahájil rozsáhlou cestovní činnost; s uzdravující vírou konal kampaně napříč Spojenými státy a Kanadou. Znamení v jeho ruce a zázraky, které je provázely, přitahovaly stále nekonečné zástupy lidí. Kdykoliv Bill uchopil do své levice pravou ruku nějaké osoby, pokud nemoc této osoby byla způsobena zárodkem nebo byla virového původu, jeho levá ruka zčervenala a otekla, a on mohl určit každé onemocnění způsobené tímto zárodkem nebo virem, na základě bílých bouliček, které se ukázaly na horní části jeho oteklé levé ruky. Lidé mu dokonce ani nemuseli říkat, co je trápí; on jim to řekl sám a pokaždé to bylo správné. A když se za dotyčného pacienta pomodlil a pokud otok z Billovy ruky zmizel, věděl, že démon byl vypuzen, a dotyčná osoba byla uzdravena.

Během každého shromáždění se tisíce lidí shromažďovaly, aby byli svědky tohoto dramatického Božího znamení a stovky z nich úpěnlivě prosily o modlitbu. S vědomím této veliké lidské potřeby se Bill každý večer a každý měsíc, pouze s několika malými

přestávkami, nelítostně nutil k modlitbě za řady nemocných lidí, po tři, čtyři, pět a někdy i šest hodin za sebou. Po dvou letech této vyčerpávající práce se nervově zhroutil a byl přinucen na dobu šesti měsíců opustit tuto službu. Když byl znovu schopen zahájit službu pro Pána, byl už zralejším a opatrnějším člověkem.

V roce 1949 se dostavilo druhé znamení v jeho službě právě tak, jak mu bylo řečeno andělem Páně. Bill konal modlitební bohoslužbu v Regině v Saskatchewanu. V modlitební řadě přišla dopředu žena ve středním věku. Ještě předtím než Bill mohl uchopit její ruku a stanovit diagnózu, spatřil ji ve vidění jako mladou dívku; uviděl, v čem vězí její problém a také proč přišla požádat o modlitbu. Pak rovněž uviděl její budoucnost — budoucnost zakládající se na tom, že bude zdravá. Počínaje od tohoto večera, toto druhé znamení, totiž rozpoznání na základě vidění, se dostávalo do popředí víc a víc, než to první znamení, v každém shromáždění.

To neznamenal, že znamení v jeho ruce ho opustilo; nikoliv. Mohl je používat pokaždé, když to považoval za vhodné. Bill nikdy nezapomněl na jistou příhodu, která se stala v roce 1949, kdy měl shromáždění v Kalifornii. Spolu s Medou byli v hotelovém pokoji, zatímco jejich přítel, Paul Malicki je přišel poprosit o malou laskavost. „Bratře Branhame, moje manželka je krátce po porodu a je velice nemocná. Její lékař nemůže zjistit, co ji trápí. Mohl bych ji přivést k tobě, aby ses na ni podíval?“

„Jistě, bratře Malicki,“ odpověděl Bill, „ale přijd' ještě dnes, protože zítra odjízďím do Cataliny.“

Paul Malicki nečekal a okamžitě přijel se svou ženou.

Již při pohledu uviděl, že je opravdu nemocná. Řekl: „Sestro Malická, podej mi ruku. Uvidíme, co nám o tom řekne Pán.“ Jakmile se její pravá ruka dotkla jeho levé ruky, Bill řekl: „Ó, to je embolie.“

„To je zajímavé,“ řekla, „necítím žádné příznaky, že bych měla krevní sraženinu v noze.“

„Počkej, podívej se. To je opravdu embolie. Ten dar se nikdy nemýlí.“

Paní Malická se podívala na horní část Billové oteklé ruky, na které se ukázaly bílé skvrny a světlé body. „Bratře Branhame,

pozorovat takovou věc, to je úžasné. Funguje to s každým člověkem, kterého se dotkneš?”

„Ne,“ odpověděl Bill, „to se projeví pouze tam, kde dotyčná osoba není v pořádku. Dívej se, co se stane, když chytím za ruku svoji ženu. Ona je úplně v pořádku.“

Billová ruka se stala normální, jakmile pustil ruku paní Malické. Meda natáhla ruku a dala ji do manželovy levé ruky. Bill žasnul překvapením: „Medo, ty máš ženskou nemoc. Ty máš cistu na levém vaječníku.“

„Já ale nic necítím,“ odpověděla Meda.

„Ale ona tam opravdu je.“

O dva dny později byla paní Malická u svého lékaře, ten ji vyšetřil a zjistil, že v její levé noze se opravdu nacházela krevní sraženina.

Od této doby byl Bill znepokojen cistou na vaječníku své manželky. A právě teď se mu naskytla příležitost, aby si to ověřil. 19. března 1951 odvezl Medu do nemocnice, aby tam porodila jejich druhé dítě, Sáru. Stejně tak, jako v případě prvního dítěte, i to druhé muselo přijít na svět císařským řezem. Zatímco byla připravována k operaci, Bill se obrátil k doktorovi Dillmanovi s tím, že když bude otevřena — „Proveř, prosím levý vaječník a odstraň cistu, pokud ji tam uvidíš“ — řekl.

Později mu doktor Dillman sdělil: „Neviděl jsem na jejím vaječníku nic špatného.“

A tak Bill s nadějí, uchopil ruku své manželky do své levice. S lítostí znovu spatřil, jak jeho ruka otekla a zrudla; věděl, že ta cista je stále tam.

Mrak zahalil louku svým stínem. Začal foukat vítr a pocítili chlad. Třesoucí se Meda navrhla, aby se vrátili domů. Bill se upřeně zahleděl do tváře své manželky, na které vždy tolik obdivoval její jemné líce a upřímné oči. Bylo jí pouze 32 let, ale teď už byly její tmavé vlasy prošedivělé. Bill tyto šediny připisoval její snaze chránit ho před veřejností, když byl doma. Ó, jak hluboce ji miloval. Jak hrozné bylo pomýšlení na to, že by o ni měl přijít tak, jako přišel o svou první manželku Hope. Ujišťoval se, že Pán nedovolí, aby se mu něco takového přihodilo. Nebo snad ano?

Bill vzal na ruce malou Rebeku s kyticí lučních květů a odnesl ji zpět do auta.

SLUŽBA WILLIAMA

BRANHAMA vyžadovala, aby se po celé týdny nacházel někde na cestách, když se pak vracel z misijního pole, doma se událo vždycky mnoho nových věcí. Meda byla velice podnícena, když se dozvěděla, že bylo konečně dohodnuto datum Billové nadcházející kampaně v Jižní Africe. Měl odletět z New Yorku 1. října roku 1951.

KAPITOLA 55

NEUVĚŘITELNÝ HALLŮV PŘÍPAD

1951

Když však Bill o této cestě přemýšlel, míval smíšené pocity. S jistou částí svých pochybností se podělil s Medou. Měla to být teprve jeho druhá cesta do zahraničí mimo hranice Severní Ameriky. Na jaře roku 1950, jeho obrovské uzdravovací kampaně ve Skandinávských zemích přitáhly veliké zástupy lidí a byly provázeny ohromujícími zázraky, včetně vzkříšení finského chlapce, který byl již asi půl hodiny mrtev a pak byl navrácen mocí Ježíše Krista zpět k životu. Bill očekával obdobné výsledky i v Jižní Africe, protože Bůh mu výslovně sdělil, aby tam jel.

V lednu roku 1950 Bill pořádal kampaň v Houstonu v Texasu, kde obdržel dopis od Florence Shirlaw Nightingaleové, která jej úpěnlivě prosila, aby přijel do Durbanu v Jižní Africe a pomodlil se za ni. Rakovina žaludku způsobila pozvolné umírání hladem. K dopisu slečna Shirlaw přiložila i letenku s fotografií, na níž byla žena, připomínající spíše egyptskou mumii. Billovi bylo velice líto, že k ní nemůže odletět. Bylo to zcela nemožné, zejména kvůli blížící se kampani ve Skandinávii. Její fotografie ho naplnila takovou lítostí, že se modlil slovy: „Bože, jestliže si přeješ, abych odjel do Jižní Afriky, prosím, uzdrav tuto ženu.“ K Billovému překvapení Florence Shirlaw přiletěla a přistála v Anglii soukromým letadlem, aby se tam s ním mohla setkat. A tam jednoho mlhavého dubnového rána roku 1950 ji Bůh zázračným způsobem uzdravil. Na základě toho Bill věděl, že si Bůh přeje, aby přijel do Durbanu v Jižní Africe a očekával, že Bůh bude v této zemi dělat mocné skutky.

Ale v té stejné době se ho však zmocňovaly určité obavy. Minulý rok na podzim, když byl v Shreveportu v Louisianě, na něj připadl Duch svatý a prorokoval, že v Jižní Africe na něj satan nalíčil

past. Billa zajímalo, o jakou léčku by mohlo jít. Ve své představivosti se mu vybavovaly myšlenky o kouzelnících, kteří budou vyzývat moc Ježíše Krista. Ale to mu nedávalo o této léčce tak docela jasný obraz. Mohla existovat ještě jiná léčka, která na něj byla v Africe nalíčena, ale tu si nedokázal představit. Každopádně nebyl schopen se těchto myšlenek úplně zbavit.

Kromě dobrých zpráv mu Meda sdělila i jednu špatnou zprávu, která se týkala Billova přítele Williama Halla, který umíral.

„Snad ne bratr Hall,“ řekl s překvapením Bill. William Hall byl jeho první obrácenou osobou v probuzenecké kampani, kterou konal v Milltownu v Indianě před jedenácti lety. Později se tento muž stal pastorem Milltownské baptistické církve.

„Ano,“ odpověděla Meda. „Má rakovinu jater. Doktor Dillman řekl, že už zde dlouho nepobude. Přivezli ho do New Albany a teď leží v domě své sestry. A volal tě.“

„Dobrá, pojďme ho tedy navštívit.“

Když přišli do domu jeho sestry, Bill pohleděl na svého přítele a polekal se, když ho uviděl vyhublého, a smrtelně bledého. Kůže tohoto muže měla oranžovou barvu jako dýně. Bill se zeptal: „Co se stalo, bratře Halle?“

William Hall mu jen s velikou námahou odpověděl. „Bratře Branhame, lékaři už udělali všechno, co jen mohli. Domnívám se, že jsem na konci své cesty, jedině, že by Bůh udělal nějaký zázrak.“

Bill se tedy za svého starého přítele pomodlil. Když spolu s Medou odcházeli, paní Hallová je vyprovodila až před dům. Zeptala se: „Bratře Branhame, není zde ještě něco, co bych mohl udělat?“

„Je mi líto, sestro Hallová, to jedině, co mi zůstalo, je, abych se za něj modlil.“

Ona se podívala do prázdna a zamumlala: „Snad se najde ještě nějaký jiný lékař...“

„Lékaři a kazatelé se těší stejné vážnosti,“ řekl Bill. „Musíš jim důvěřovat, jinak ti nepomůžou. Samozřejmě, znám jednoho doktora, je to můj dobrý přítel, doktor Sam Adair. A domnívám se, že on je tím nejzodpovědnějším až tam, kam sahá lékařská věda.“

Paní Hallová se upřeně podívala na Billa. „Ráda bych věděla, zda by ten tvůj přítel, doktor Adair, nevyšetřil ještě jednu mého manžela.“

Bill odpověděl: „Poprosím ho.“

Když mu Bill zavolal, doktor Adair řekl: „Bille, já jednoduše zajdu do nemocnice a přečtu si jeho výsledky z laboratoře. Ty mi řeknou vše, co budu potřebovat.“ Později ráno doktor Adair zavolal: „Prozkoumal jsem si laboratorní vyšetření, tento muž trpí rakovinou jater. Tento druh rakoviny se nedá operovat a je nevléčitelný. Je mi líto, ale on zemře.“

„A není zde nějaký odborný lékař, k němuž bys jej mohl poslat?“ Ptal se Bill.

„No, mohli bychom ho poslat k doktoru Ablesovi do Louisville. On je jedním z nejlepších odborníků v této zemi na rakovinu.“

Paní Hallová se chopila i tohoto stébla slámy a najala si sanitku, která zavezla jejího manžela na druhou stranu řeky Ohia na kliniku doktora Ablese.

ONOHO VEČERA jeden z dlouholetých přátel, pastor Johnson z Metodistické církve na Main Street v New Albany, telefonoval Billovi a prosil ho o jistou laskavost. „Bratře Branhame, mohl bys pro mě udělat jedno nebo dvě shromáždění? Byl bych velice rád, kdybys to pro mě udělal.“

„Můžu, ale já bych se nechtěl modlit za nemocné, bratře Johnstone. Když jsem doma, rád bych si odpočinul a vyhnul se této věci, protože když dochází k rozpoznávání, oslabuje mě to.“

„Přijď tedy a budeš jen kázat. Stačí mi jeden večer. A slibuji ti, že tě nebudu prosit o modlitbu za nemocné.“

„Dobře, bratře Johnstone. A kdy by to mělo být?“

„Perfektní by to bylo ve středu.“

Jelikož kazatel Johnson těmto shromážděním udělal reklamu ve střeďechním ranním rozhlasovém vysílání, toho večera se na 500 lidí natlačilo do svatostánku Metodistické církve při Main Street a asi stejný počet stál před budovou, a chtěl se dostat dovnitř. Jelikož okna modlitebny byla umístěna vysoko nad zemí, lidé nemohli nahlížet dovnitř, a proto dal diakon do oken reproduktory, aby mohli alespoň

kázání poslouchat. Mezitím se Bill dostavil na místo, ale zástup na chodníku byl tak velký, že se nemohl dostat ani ke dveřím. Diakon jej proto nasměroval na opačnou stranu budovy do aleje, kde ho jiný muž dostal dovnitř otevřeným oknem; chytil Billa za zápěstí a vytáhl ho nahoru.

Když Bill tohoto večera kázal, mimo jiné řekl: „Nepůjdete do pekla kvůli tomu, že jste pili. Nepůjdete do pekla, že jste kouřili nebo žvýkali tabák. Nepůjdete do pekla, že jste lhali, podváděli nebo kradli. Nepůjdete do pekla, že jste cizoložili.“

Najednou nějaká metodistická maminka vyskočila a přerušila ho. „Kazateli Branhame, já tohle odmítám, to jsou přece všechno hříchy. Jestli člověk nejde kvůli těmto věcem do pekla, pak za co tedy?“

„Člověk jde do pekla za to, že nevěří Božímu Slovu. Jediný hřích, který Bůh odsoudí, je hřích nevíry. Všechny tyto ostatní věci jsou pouhými atributy hříchu. Vy je děláte, protože nevěříte. Je to zvláštní, že můžete v kostele sedávat celý svůj život a přitom stále neuvěřit Božímu Slovu! Bible říká, že kdo uvěří v Ježíše Krista a dá se pokřtít, bude spasen; ale kdo neuvěří, je již odsouzen!⁹ Ježíš řekl:

„Kdo slyší má slova a věří tomu, který mě poslal, má věčný život, a nepřijde na soud. Jan 5:24

Ó, kdybyste doopravdy věřili Ježíši Kristu, že je Synem Božím, pak byste nežili tím stejným hříšným životem, jakým jste žili předtím, než jste se s Ním setkali.

Po shromáždění kazatel Johnson řekl: „Bratře Branhame, vím, že jsem ti slíbil, že tě nebudu prosit o modlitbu za žádnou nemocnou osobu, ale máme zde jistou učitelku nedělní školy, která je ve veliké nouzi. Jmenuje se paní Shaneová. Je to roztomilá osoba, jedna z těch nejvěrnějších členů; ale je neurotičkou. V posledních deseti letech navštěvuje nějakého psychiatra v Louisville, ale bezvysledně. Mnozí z uzdravovatelů vírou se za ni modlili, ale jí to nic nepomohlo. Ona je v hrozném stavu. Její nervy, to je prostě politováníhodná záležitost. Mohl bys na ni jen vložit ruce a poprosit Boha, aby ji požehnal?“

⁹ Marek 16:16; Jan 3:18

„Dobře. A kde je?“

„Řekl jsem jí, aby počkala dole v suterénu pod schodištěm.“

Podle toho jakým způsobem popsal kazatel Johnson tuto ženu, vzbudil v Billovi představu, že se setká s ženou, která bude krocena a držena na uzdě. Místo toho se setkal s milou paní po třicítce, která na první pohled vypadala, že je úplně v pořádku.

„Dobrý den, bratře Branhame,“ řekla.

„Dobrý den, madam. Vy jste tou pacientkou, za kterou bych se měl pomodlit?“

„Ano, jmenuji se Shaneová.“

„Nevypadáte na to, že byste byla nemocná.“

„Já ve skutečnosti nejsem nemocná. A nevím, co se vlastně se mnou děje. Nemohu se prostě udržet pohromadě. Někdy mám pocit, že z toho zešílím.“

Teď začal Bill pozorovat nepatrné známky neurózy v chování této ženy; nervózní pohyby prstů, cukání v koutku úst. Bill řekl: „Nemyslím si, že jsi pomatená, sestro. Ale dovol, abychom tento problém přinesli k Pánu Ježíši.“ Vložil na ni ruce a pomodlil se za ni, ale na konci modlitby neměl jistotu, že byla uzdravena.

O dva dny později byli Bill s Medou na nákupech v New Albany a tu se najednou na ulici setkali s paní Shaneovou. „Je ti trošku lépe, sestro?“ Zeptal se Bill.

„Ne, cítím se ještě hůře,“ povzdechla si. Nervózně pohybovala hlavou a neklid v jejich očích způsoboval, že její zrak při pohledu na ulici přeskakoval z jednoho objektu na druhý. Působila dojemem, že má smrtelný strach, jako kdyby se bála, že může být každou chvíli oloupena. „Bratře Branhame, já nemohu ani odjet z New Albany, protože kdybych to udělala, vím, že by se mi něco stalo. Myslím si, že jsem opravdu ztratila rozum.“

„Já si to nemyslím, sestro. Jsi křesťankou a žiješ nad hladinou hříchu?“

„Ano, jsem posvěcenou metodistkou a jsem znovuzrozená. Vyučuji mladé sestry každou neděli odpoledne v nedělní škole.“

„Dobře, pomodlíme se tedy ještě jednou.“ Bill sklonil hlavu a modlil se: „Bože, prosím Tě, smiluj se nad touto ubohou paní, prosím o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.“ Když se loučili, Bill měl pocit, že tato věc ještě stále není u konce.

Následujícího dne pak nějakí známí přivezli paní Shaneovou do Billova domu. Ona se jim však stavěla na odpor a křičela: „Vezměte mě domů! Nemůžu odjet z New Albany, jinak zemřu!“ Když se k ní Bill pokusil promluvit, ona pomateně pletla, že nesmí odjet z New Albany, jinak, že se může otevřít země a pohltit ji. Bill se znovu modlil a ona se utišila; ale Bill se nenechal oklamat tím, že byla uzdravena. Něco opravdu hluboce ukrytého sužovalo tuto ženu.

Paní Shaneová si toho byla rovněž vědomá. „Bratře Branhame, já věřím, že když se za mě pomodlíš, až na tobě bude pomazání, teprve pak budu uzdravena.“ A pak řekla svým přátelům: „Příště, až bratr Branham bude pořádat nějakou uzdravovací kampaň poblíž New Albany, říkám vám o tom už teď, že bych tam chtěla být, i kdybyste mě museli přivést na uzdě, i kdybyste mě tam museli přitáhnout, i kdybych dupala nohama a křičela.“

ODPOLEDNE telefonoval Billovi doktor Sam Adair. „Bille, doktor Able mi předložil svůj názor týkající se tvého přítele. Bylo by nejlépe, kdybys to jeho manželce vyřídil ty. Pan Hall zemře nejpozději do čtyř dnů.“

„Nemůžete pro něj už nic víc udělat?“

„Bille, to je rakovina jater! Játra nejde z člověka odstranit, aniž by nezemřel. On prostě umírá. A domnívám se, že jakožto kazatel by měl být na tuto věc připraven.“

„Ó, jeho duše je s Bohem v pořádku; ale tak bych ho nerad viděl odcházet. Je mu teprve 55 let. Pán má pro něj ještě spoustu práce. Nechápu, proč ho Bůh chce vzít.“

„Ano, to není jednoduché pochopit. Někdy se s tím prostě musíme smířit.“

Bill s Medou odjeli k paní Hallové. Její poslední naděje se rozbila o skálu reality, byla stísněna zármutkem. Bill se ji snažil utěšit: „Sestro Hallová, pamatuj, že je křesťanem. On je hotov odejít. Apoštol Pavel řekl o křesťanech: ‚Jestliže tento pozemský stánek

bude zbořen, máme jiný, který na nás očekává¹⁰. A bratr Hall na tom bude daleko lépe, když odejde. Samozřejmě ve tvém věku a v bezdětném manželství zůstaneš sama. Ale zapamatuj si, Bůh ví, co je nejlepší a dělá, co je nejlepší.“

„Ale já nevím, co si bez něj počnu,“ lamentovala.

„Pojďme tedy a pomodlíme se ještě jednou,“ navrhnul Bill.

William Hall byl po celý týden v neustálém pohybu mezi vědomím a bezvědomím. Zrovna teď upadl do bezvědomí. Jeho růžová kůže byla jako z vosku. Bill s Medou a paní Hallovou se znovu modlili, a prosili Boha, aby se smiloval, a ušetřil jeho život.

Předtím, než Bill odešel, paní Hallová ho úpěnlivě prosila: „Bratře Branhame, neřekl ti Bůh ohledně toho něco ve vidění?“

„Je mi líto sestro Hallová, ale neřekl ani slovo. Modlil jsem se z hloubi svého srdce. Patrně si Bůh opravdu přeje, aby bratr Hall zemřel.“

„Myslíš, že opravdu zemře?“

„Ano, věřím, že ano, protože o tom svědčí všechny příznaky. Musí to být vůle Páně, ač to nemohu potvrdit s jistotou.“

Bill s Medou odjeli domů. Jako obvykle před jeho domem parkovala dlouhá řada aut. Na tučt cizích lidí čekalo, aby se s ním mohli vidět. Bill se modlil za jednoho každého z nich. Poslední osoba odjela krátce po půlnoci. Bill opřel svoji pušku, kterou používal k lovu veverek, o dveře ložnice. Posadil se na kraj své postele a nastavil budík na čtvrtou hodinu ráno. Jelikož doma nenacházel svůj odpočinek, chtěl odjet brzy ráno do lesa a několik hodin lovit veverky, a pak si trochu zdřímnout někde pod stromem. Aspoň tam v lesích jej nikdo nebude vyrušovat ze spánku.

Ve čtyři hodiny jej probudil budík. Bill nejistě vylezl z postele a tápal po svém oblečení. Dotknul se okenní žaluzie, povytáhl ji jen natolik, aby se mohl podívat ven. Někdy lidé přijížděli i uprostřed noci a přespávali v autech; čekali pak do rána, až se on bude moci za ně pomodlit. Dnes bylo na příjezdové cestě prázdná a to znamenalo, že by měl bez otálení vyrazit na lov.

¹⁰ 2. Korintským 5:1

Vzal si pušku ráže 22, rozsvítil světlo v síni a šoural se do koupelny, přitom si protíral ospalé oči. Když byl asi v polovině síně, uviděl nevýrazné zelené jablíčko, které jakby viselo na stěně. Bill si pomyslel: „Proč manželka pověsila takové škaredé, červivé jablko na stěnu?“ Přistoupil blíž, aby se lépe podíval. Najednou si uvědomil svůj omyl. To jablko nebylo připevněno ke stěně; vznášelo se ve vzduchu!

Poklekl na jedno koleno, odložil pušku, sundal si klobouk z hlavy a řekl: „Co si můj nebeský Otec přeje oznámit svému služebníkov?“

Pak se jiné zelené jablko, celé pokryté strupy, ukázalo vedle toho prvního... a pak další, a další, dokud se pět nepěkně vyhlížejících strupovitých jablek nevznášelo jako hrozen. Zatímco to Bill všechno pozoroval plný úžasu, najednou veliké bezúhonné žluté jablko udeřilo shora do toho hroznu. Bill uslyšel křupavý zvuk, byl to zvuk, jako když se člověk zakousne do křehkého ovoce. Takovým způsobem bylo těch pět zelených jablíček pohlceno tím žlutým jablkem.

Vidění pominulo, ale to nadpřirozené světlo přesto zůstávalo dál, vířilo pod stropem a vydávalo zvuk, jakoby větrného víru. To světlo už nebylo viděním. Bill znovu řekl: „Co si přeje můj Pán oznámit svému služebníkov?“

„Vstaň,“ přikazoval anděl, „jdi a řekni Williamu Hallovi: ‚Tak praví Pán, nezemřeš.‘“

A v tu chvíli světlo zmizelo.

Všechny myšlenky na lov veverek byly ty tam. Běžel rychle do ložnice, probudil svou manželku a řekl jí o této dobré novině. Zeptala se: „Ó, můžu jet s tebou?“

A tak společně odjeli do domu, kde ležel na smrtelné posteli William Hall. Sluníčko už vykukovalo nad vrcholky stromů, když přijeli na místo. Maggie Hallova seděla na posteli vedle svého manžela; znavená a apatická, hladila ruce svého manžela.

„Jak mu je?“ Zeptal se Bill.

„Ještě žije, bratře Branhame, ale asi brzy zemře. Co se stalo, že vypadáš tak rozjařeně a tváříš se tak vesele?“

„Sestro Hallová, mám ‚Tak praví Pán‘ ohledně tvého manžela.“ Zalapala po dechu: „A dobrou zprávu?“

„Ano, sestro Hallová.“ Pak se Bill obrátil k němu: „Bratře Halle, slyšíš mě?“

Jeho víčka se pohnula a slabým hlasem promluvil: „Copak jsem ještě naživu?“

„Ano, teď ještě neodejdeš. Mám pro tebe slovo od Pána. Asi před dvěma hodinami jsem spatřil vidění. Bratře Halle, jak dlouho jsi byl nemocen?“

Byl příliš sláb, aby si na to vzpomněl. William Hall si začal protírat oči a obrátil zrak ke své manželce a zasípal: „Maggi, řekni mu to.“

„Teď je tomu asi pět měsíců.“

Bill přikývnul. „Myslel jsem si to. Brzy ráno jsem měl vidění, velkého žlutého jablka, které polklo pět malých zelených červivých jablíček. Ta zelená jablíčka znázorňují měsíce, kdy byl bratr Hall nemocen. A od teďka se mu bude vracet zdraví. Je to ‚tak praví Pán‘!“

Když se Bill vrátil domů, zatelefonoval svému příteli Samu Adairovi: „Doktore, vzpomínáš si na toho muže, který měl zemřít do čtyř dnů. Pán mi právě řekl, že bude žít.“

Sam Adair jej přerušil. „To není možné. Jak by mohl žít s rakovinou jater?“

„Já nevím, ale bude žít, protože to řekl Pán.“

„Bille, nerad pochybuji o tvých slovech; viděl jsem příliš mnoho úžasných věcí, které tě provázejí, než abych mohl zpochybňovat to, co mi říkáš. Ale ten starý lékař se na to bude chtít podívat dříve, než tomu uvěří.“

„Dobrá, neumřeš stářím, dokud to neuvidíš, protože se to opravdu stane.“

V SOBOTU VEČER 21.
června 1951 v posluchárně
Toledo v Ohio bylo horko jako
v peci. William Branham, který
stál na pódiu, se potil v jasném
světle osvětlovacích těles.
Právě skončil své kázání a teď
Howard Branham připravoval lidi do modlitební řady. První, kdo
přišel dopředu, byl muž. Magnetofony se otáčely, aby na věky
zachytily toto shromáždění.

KAPITOLA 56
ŽIVOT V OŠUMĚLÉ KAVÁRNĚ
1951

„Řeč mě vnitřně rozrušuje,“ vyznal Bill. „Domnívám se, že to jsou nervy. Teď se musím utišit a ponížít se, abych mohl být pomazán andělem Páně. Myslím, že se neznáme.“

„Ano.“

Jakmile tento muž promluvil, Bill pozoroval, jak se tento muž zmenšil do velikosti pěsti někde ve vzduchu. A pak vidění zjevovalo jeho problémy. Bill řekl: „Vypadá to, jako bys měl bolesti hlavy způsobené zánětem nosních dutin. Vidím tě sedět a držet si hlavu. Míváš také období slabostí, které se tě zmocňují. Aj, ty jsi přece kazatelem Evangelia. A taky máš srdeční potíže. Je to tak?“

„To je pravda.“

Bill se modlil: „Náš nebeský Otče, prosím o milost pro mého drahého bratra. Prosím, aby Duch svatý, který je nyní zde, aby jej požehnal a uzdravil ve jménu Ježíše Krista. Amen. Bůh ti požehnej, bratře. Teď můžeš odejít. Určitě se uzdravíš.“

Další v řadě byla starší hubená žena, která vypadala velice křehce. Bill řekl: „Ty jsi prodělala operaci. Kolem operačního stolu stálo několik lidí. Vidím ošetřovatelku, blondýnku, jak odchází na jednu stranu. Vidím chirurga, který se obrací, je to vysoký štíhlý muž s bílou rouškou na obličeji. On z tvého těla odstranil několik žeber. Od té doby se cítíš slabá a nervózní, je to tak, sestro? Byla jsi rovněž v sanatoriu, ale nic ti to nepomohlo.“

Pak vidění odešlo a Bill slabě zavrtěl hlavou, aby se přeorientoval. „Je to pravda?“ Zeptal se.

„Jedno každé slovo,“ odpověděla.

Bill na ni vložil ruce a řekl: „Satane, jako věřící v Ježíše Krista, jehož zastupuji v Jeho zastupitelském utrpení Golgoty, zapřísahám tě skrze Ježíše Krista, abys tuto ženu opustil.“ Bill řekl této ženě, aby se vrátila domů a jedla to, na co jí přijde chuť a po každých několika dnech se zvážila a pak mu o tom napsala.

Na další pacientce Bill zademonstroval, že znamení na jeho ruce stále funguje a ukázalo rakovinový nádor jícnu této ženy. Ona byla rovněž uzdravena v Kristově jménu.

Pak přišla řada na jistou dívku. Bill se zeptal: „Odkud jsi?“

„Z Ontaria.“

„Ontario, Kanada. Narodili jsme se tedy daleko od sebe a je mezi námi velký věkový rozdíl. Pokud je něco na světě, co bych mohl o tobě vědět, muselo by to určitě pocházet z nadpřirozeného pramene. Je to tak?“

„Ano.“

Dostavilo se vidění. „Vidím, že máš astma. Byla jsi kvůli tomu na vyšetření v nemocnici; vidím kolem tebe lékaře. Ale vidím ještě něco jiného. Ty jsi měla autonehodu.“ Když vidění zmizelo, opustily jeho paměť rovněž tyto probíhající scény. Ale ze zkušenosti věděl, že cokoliv řekl pod tímto Pomazáním, bylo správné. S důvěrou tedy řekl: „Sestro, věříš mi, že jsem Božím prorokem, který ti řekl pravdu? Ano? Dobře. Vložím na tebe ruce. Když Ježíš zemřel na Golgotě, uzdravil tě. Určitě si teď uvědomuješ, že se nacházíš v přítomnosti nadpřirozené bytosti, o které věříš, že je to Jeho přítomnost. Je to tak? Žehnám ti, sestro ve jménu Pána Ježíše Krista, On od tebe odejme toto astma. Vrať se zpět do Ontaria a buď zdravou ženou a svědč o Boží milosti, kterou ti On prokázal po všechny dny svého života.“

Pak se Bill otočil k publiku a zeptal se: „Milujete Ježíše?“

Obecenstvo se zachvělo hlasitým ‚amen‘.

„Kdyby tady dnes večer stál Ježíš a byl oblečen do mého obleku, nemohl by pro vás udělat nic víc, než udělat právě teď. Ježíš řekl:

**„Syn nemůže sám od sebe dělat nic,
jediné to, co vidí dělat Otce... Jan 5:19**

On pozoroval tyto věci skrze vidění od Otce. Ježíš si nepřivlastnil nic z toho, co udělal. A pak ten Duch, který byl na NĚm, odešel. On ještě po nějakou dobu mluvil: „Ten svět mě více neuvidí, ale vy mě uvidíte, protože já budu s vámi a ve vás do skonání světa.¹¹ Je to tak?

**Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na
věky. Židům 13:8**

„Kdybych vám řekl, že jsem tyto věci udělal sám, byl bych lhář. Já tyto věci nedělám, je to Ježíš Kristus, který mi je ukazuje skrze svoji suverénní milost a slitování. To není kvůli mně; to je pro vaše uzdravení. Poté když Bůh poslal své Slovo a pak své služebníky, nyní On posílá svůj prorocký dar, aby umocnil víru svého lidu a dostal ho do takového stavu, aby mu mohli věřit. Jestliže to není milosrdenství a milost, pak nevím, co by to mohlo být.

„Bůh nevezal nikdy ze země svého Ducha. Bůh vezme svého muže, ale nikdy ne svého Ducha. Když vzal Eliáše, dvojité díl Eliášova Ducha sestoupil na Elizea.¹² Je to tak? A po několika stoletích tentýž Duch sestoupil na Jana Křtitele.¹³ A je předpovězeno, že se to stane znovu v těch posledních dnech.¹⁴ Bůh bere svého muže, ale nikoliv svého Ducha. Jeho Duch tady zůstává. Když ten Duch odejde, odejde s Ním i církev. A pak již nebude moct být nikdo spasen. Když odejde Duch, milost pomine.“

DALŠÍHO RÁNA 22. července v neděli roku 1951 se Bill probudil s pocitem vyčerpanosti. Kázal už pět jdoucích po sobě večerů, červencová vedra byla poznamenána vysokou vlhkostí vzduchu a jeho síla byla tím značně vyčerpaná. Ern Baxter se nabídl, že by mohl kázat ráno s tím, aby si Bill mohl odpočinout v motelovém pokoji. Bill ochotně přijal jeho nabídku a využil svůj volný čas

¹¹ Matouš 28:20; Jan 14:16–20

¹² 2. Královská 2:1–15

¹³ Lukáš 1:11–17

¹⁴ Malachiáš 4:5, 6; Matouš 17:10, 11

k modlitbě a přípravě na nedělní odpoledne, a večerní bohoslužbu. Kolem poledne pocítil hlad, a tak vyšel ven, aby si někde koupil obložený chlebiček.

Bydlel v motelu vzdáleném několik mil od Toleda. Po celý týden se stravoval v hezké čisté restauraci poblíž motelu, ale tato restaurace byla v neděli zavřena. Další restaurace poblíž motelu, která byla otevřena, se nacházela na druhé straně silnice, a tak do ní Bill vstoupil.

Dveře se za ním zavřely. Rozhlédl se po lokálu a zhrozil se. Putyka se otrásala v rytmu hrací skříně. Na levé straně zpozoroval policistu, který stál a držel kolem krku nějakou ženu, zatímco druhou rukou strkal mince do automatu. Bill byl šokován. Hazardní hry byly přece v Ohiu zakázány a zde stojí představitel zákona, který veřejně porušuje zákony, na něž skládal přísahu. Jaký to byl příklad pro tu skupinku mladých lidí v této místnosti? Bill zpozoroval asi 18 letou neslušně oblečenou do mini sukně dívku, která seděla se sklenicí piva v ruce na konci stolu a bavila se se dvěma podlézavými kluky. Bill byl pohoršen. Pak se podíval na pravou stranu, tam seděla postarší žena se dvěma staršími muži. Všichni měli před sebou sklenice s pivem. Tato žena vypadala hrozně. Její krátké kudrnaté vlasy byly přebarveny na modro, nad očima měla modré oční stíny, rty byly rovněž namalované na modro, a nehty jak na ruku, tak i na nohou byly namalovány také modrou barvou. Na sobě měla halenku bez rukávů, která odhalovala její svráštělou kůži na ruku; a rovněž šortky, které odhalovaly svráštělou kůži na nohou. Pokoušela si zapálit cigaretu, ale nedařilo se jí zapálit sirku.

Billovi se zvedal žaludek. Ve svých myšlenkách srovnával bázeň vzbuzující svatost Boha, kterou okoušel každý večer ve shromážděních, s touto světskostí, na kterou se díval kolem sebe v této ošumělé kavárně. Pomyslel si: „Ó, Bože, jak se můžeš na něco takového dívat? Copak moje malá Rebeka a Sára budou muset vyrůstat v prostředí takové zkaženosti, jako je toto? Proč nezničíš tento svět a neskončuješ s tím? Podívej se na tu dívku, jak vyvádí, zatímco by měla sedět někde v kostele; a tato žena s tím policistou u hracího automatu; a pak ta stará žena, která sedí u lahve whisky; jakoby všechno propadlo zkažení. Mladí našeho národa, mateřství, zákon, a dokonce i lidé sešli věkem, všechno odpadlo.“

Když tak stál a kritizoval, z hloubi svého srdce se ho zmocnil zvláštní pocit. Odešel do kouta, kde bylo málo světla, a posadil se do prázdného boxu. Najednou spatřil zemi otáčející se ve vesmíru. Kolem země se ukázal hluboký červený pruh podobající se dlouhému mělkému oblaku. Bill mohl zároveň slyšet hlas, který vysvětloval: *„Ten karmínový pruh je krev Pána Ježíše, který zemřel, aby spasil hříšné. A proto Bůh nemůže zničit tyto lidi. Je jim stále nabízena šance. Každá smrtelná bytost má právo přijmout své spasení až do dne své smrti, kdy překročí tuto krev. Jestli zemřou, aniž by ji přijali, pak jsou na věky odsouzeni. Ale dokud zůstávají na živu, mají právo ke Stromu života, pokud jej přijmou.“*

Bill si protíral oči a uvažoval: „Co se to stalo? Přece jsem neusnul. To muselo být vidění. Jsem si jist, že to bylo vidění.“

Mohl vidět Ježíše Krista, jak stojí nad tímto světem a dívá se dolů na své stvoření. Ježíš se s lítostí podíval; v jeho očích byl vidět smutek. Bill mohl spatřit trnovou korunu na Jeho hlavě, krev stékající po Jeho skráních, plivance vojáků, které mu stékaly po bradě, a kteří se mu posmívali. A pak spatřil, jak Ježíš cuknul hlavou tak, jakoby Jej něco udeřilo do tváře. Billa zajímalo, co způsobilo toto cuknutí, dokud Ježíš neřekl: *„To je způsobeno políčkem tvých hříchů.“*

S překvapením se probral z tohoto vidění; vždyť přece dělal věci, které neměl dělat a říkal věci, které neměl říkat. Pokaždé když zhřešil, mohl pozorovat, jak se temná skvrna pohybuje atmosférou směrem k Božímu trůnu. Instinktivně věděl, že to je jeden z jeho hříchů, který záhy dosáhne Božího trůnu a jeho život bude ohrožen; Bůh ho na místě zabije. Ale něco se mu postavilo do cesty; tento rudý mělký oblak obklopující zeměkouli, působil jako nárazník a chytil jeho hříchy dříve, než mohly dojít do přítomnosti svatého Boha.

Bill si nyní všiml toho karmínového proudu obklopujícího tento svět, že vytékal z Ježíšovy rány v Jeho boku. Další hříšná skvrna směřovala vzhůru. Když do Něj narazila, Ježíš sebou cuknul a kapka krve již stékala dolů z Jeho čela. Zvedl ruku a řekl: *„Otče, odpusť mu. On si přece vůbec neuvědomuje, co dělá.“*

Bill pocítil bolestivé píchnutí u srdce. Pomyslel si: „Ó, Bože, copak jsem to udělal já? Vždyť jsem to nemohl udělat?“

Ale byl to on. Na Božím trůně ležela otevřená kniha. Bill mohl vidět své vlastní jméno, které tam na přední části této knihy bylo

napsáno velikými písmeny. Pod jeho jménem bylo další slovo, které nemohl přečíst. Stránky této knihy byly popsány a pokaždé, když se ta hříšná temná skvrna vznesla od země, byla tam připsána další věta. Rozechvěn, přistoupil blíž ke knize, aby si to přečetl. Zíral hrůzou. Pod jeho jménem bylo napsáno hrůzostrašné slovo: *„zatracen“*.

Ve vidění Bill pociťoval, jak ho opouštějí síly, a myslel si, že se zhroutí. Slabý a chvějící se, připlížil se k Ježíšovým nohám a úpěnlivě prosil: „Pane Ježíši, nevěděl jsem, že to jsou moje hříchy, které tě takto zraňují. Prosím Tě, mohl bys mi je odpustit?“

Ježíš ponořil prst do svého zraněného boku a použitím své vlastní krve místo inkoustu napsal napříč této knihy: *„omilostněn“*. A pak odložil tu knihu z dohledu, někam za sebe.

Nikdy předtím ve viděních Bill nespatrił něco tak roztomilého, ani nepociťoval takovou radost a úlevu. Ale ještě předtím než stačil vyjádřit své díky, Ježíš řekl: *„Já jsem ti odpustil, a ty chceš zatratit tyto lidi?“*

Když si to Bill uvědomil, na chvíli strnul. Ano, před chvílí požadoval po Bohu, aby to místo vyhodil do povětří. Teď mohl vidět tyto lidi v kavárně z jiného pohledu.

Zatímco vidění sláblo, hlas řekl Billovi: *„Tobě bylo odpuštěno, ale co s ní. Ona rovněž potřebuje Evangelium.“*

Bill se osvěžen začal rozhlížet po kavárně a přemýšlel: „Ó, Bože, jak mohu vědět, koho jsi povolal a koho ne? Má povinnost je přece oslovovat každého.“

Ti dva muži a ta ochablá žena se hlasitě smáli. Bill zpozoroval, že ti dva muži vstali a odešli směrem k mužským záchodům a nechali ženu sedět samotnou. Bill přistoupil k jejímu stolu a řekl: „Dobrý den, madam. Mohu si přisednout? Chtěl bych si s vámi promluvit.“

S úsměškem se podívala na Billa, něco zakoktala, postavila na stůl sklenici s pivem a oslovila jej způsobem, jako by se ho chtěla zbavit: *„Já přece mám svoji společnost.“*

„Já jsem to tak nemyslel, sestro. Já bych si rád s tebou promluvil o tvé duši.“

Když ji oslovil ‚sestro‘, její postoj se rázem změnil. Řekla: „Prosím, posadte se.“

Bill si přisunul židli ke stolu a představil se. Pak ji vyprávěl o tom vidění, které právě před chvílí spatřil. „Stál jsem tam a kritizoval jsem tě ve svém srdci. Měl jsem pocit, že Bůh by sem měl sestoupit a toto místo zahladit, ale teď jsem změnil svůj názor. Promineš mi, že jsem tě zavrhl takovým způsobem? Bůh mi odpustil moje hříchy a přál bych si, aby odpustil i ty tvoje.“

„Branham“, mumlala žena. „Branham... nejsi to ty, který zde pořádá ta probuzenecká shromáždění v aréně?“

„Ano, madam, to jsem já.“

„Chtěla jsem tam také jít, ale nemohla jsem se k tomu odhodlat, pane Branhame, já jsem byla vychována v křesťanské rodině. Mám dvě dcery, které jsou křesťanky. Víím přesně, kdy jsem opustila tu správnou cestu a začala jít po té špatné.“ Ve stručnosti vyprávěla svůj příběh a dotýkala se těch nesprávných rozhodnutí, které ji přivedly k této temné straně života, provázené zklamáním a bolem.

Když skončila, Bill řekl: „Sestro, mě nezajímá, co jsi udělala, krev Ježíše Krista je stále kolem tebe. Tento svět je zahalen Jeho krví a ochraňuje tě od Božího hněvu; tak dlouho, dokud dech života zůstává ve tvém těle, ta krev tě zahaluje. Jednoho dne, když tento dech opustí tvé tělo a tvá duše odejde z toho světa, pak ti již více tato krev nemůže pomoci. Tam již nezůstane nic kromě soudu. Ale dokud jsi zde, máš stále možnost přijmout odpuštění, přijmout a poprosit Ježíše Krista, aby ti odpustil, a spasil tě.“

Pohleděla na svou sklenici s pivem. „Pane Branhame, já jsem se dala na pití.“

Bill ji uchopil za ruku a řekl: „Na tom nezáleží. Duch svatý mě napomenul, abych k tobě přistoupil a řekl ti to. Již před založením světa tě Bůh povolal, sestro. Ty jsi dělala to, co je špatné a klesala jsi níž a níž.“

„Ty si myslíš, že mě Bůh přijme?“

„Samozřejmě, On tě chce mít.“

Stiskla Billovu ruku a vroucně prosila: „Pomodlíš se za mě, abych mohla být spasena?“

Uklekli v kavárně na podlahu a modlili se spolu, dokud tato žena nepřijala spasení v Ježíši Kristu. Pak se Bill postavil a upozoroval, jak si ten policista sundal čepici, a poklekl s úctou na jedno koleno. Když Bill odcházel z restaurace, pomyslel si: „Je to tak. Neodsuzujte je. Dejte jim Evangelium.“

PO ŠESTI TÝDNECH, které Bill strávil na cestách, se vrátil 26. srpna, 1951 do Jeffersonville; byl vděčný za to, že bude moct několik týdnů strávit doma ještě předtím, než odletí do Jižní Afriky. Toho samého večera kázal své poslední kázání, které pronesl ve svém městě v roce 1951. S vědomím, že se do jeho modlitebny nevejdou takové veliké zástupy lidí, pronajal si místní posluchárnu, kde bylo místo pro 4 000 posluchačů. Škoda, že i toto místo bylo nepostačující. Poté, když byla obsazena všechna místa k sedění a všechna místa k stání podél stěn, zůstalo zde ještě několik tisíc lidí, kteří se nedostali dovnitř.

Zatímco publikum něžně zpívalo „Jenom věř, jenom věř, všechno je možné, jenom věř,“ Bill vystoupil na stupínek. Když se podíval na nekrytou tribunu, uviděl doktora Dillmana. „Dobrý večer, doktore Dillmane,“ řekl do mikrofonu. Dillman odpověděl na pozdrav pokynutím hlavy. Bill si dál prohlížel zástup i během toho, když promlouval. Uviděl svého přítele Sama Adaira, který stál poblíž vchodu. „Jak se máš, doktore Adaire? Je mi líto, že pro tebe nemáme žádné místo k sezení. Pán ti požehnej.“ Pak Bill uviděl Williama Halla, který seděl rovněž na nekryté tribuně, z jehož obličejů zářil mohutný úsměv. Bill řekl: „Doktore Dillmane, vzpomínáš si na toho pacienta, kterého jsi nedávno léčil, Williama Halla? Asi před šesti týdny následkem rakoviny jater byl již téměř jistě odepsán.“

Doktor Dillman přikývnul.

„Doktore Adaire, vzpomínáš si, když jsi mi vyprávěl o Williamu Hallovi, že bude během několika dnů vyhozen přes palubu?“

Sam Adair rovněž přikývl.

Bill se podíval na Williama Halla a řekl: „Bratře Halle, nechtěl bys o tom vydat svědectví?“

William Hall vyskočil na nohy a řekl. „Já, jestli chci vydat svědectví? Sláva Pánu, jistěže ano!“

Po skončení shromáždění doktor Adair spolu s doktorem Dillmanem odvezli Williama Halla do nemocnice, aby ho vyšetřili. Po rakovině nebylo ani stopy.

26. ZÁŘÍ 1951 William Branham zahájil uzdravovací kampaň v New Yorku. Dalších pět večerů mělo být jeho poslední kampaň v Americe před odletem do Jižní Afriky. V pátek jako první osoba, která předstoupila v modlitební řadě, byla žena středního věku. Letmý pohled stačil Billovi na to, aby ji řekl, co ji trápí.

Řekl jí: „Ty jsi nemocná. Jistě, Ježíš tě uzdravil už před devatenácti sty lety. To je Slovo Páně, je to tak?¹⁵ A my tomu věříme. On ti to nenapsal osobně, tak, že by vyslovil tvé jméno. On to napsal pro zástupy lidí. Ale je to stejně tak dobré, jako kdyby ti to napsal osobně. Bůh tudíž posílá své prorocké dary do své církve v těchto posledních dnech k povzbuzení víry svého lidu. No a bude-li promlouvat skrze mě, je to druhotná záležitost, ale každopádně to bude Jeho Slovo. Pochybovat o tomto psaném Slovu je hřích a pochybovat o Jeho mluveném Slovu je stejně tak hříchem.“

„Všichni lidé v modlitební řadě musí být připraveni k víře. Jestli nevěříte, opusťte teď tuto modlitební řadu, protože můžete skončit ještě hůř, než jste na tom teď. Ježíš jednou řekl jednomu člověku: *„Jdi a už nehřeš, aby se ti nepříhodilo něco horšího.*¹⁶ Když řekl, *„už nehřeš,* On neměl na mysli nějaký nemravný akt. Hřích, to je nevěřit Božím Slovu. *Ale kdo nevěří, je již odsouzen.*¹⁷ Rozumíte? Je to vaše nevíra, která vás odsuzuje. Bůh tě neposílá do pekla za nějakou specifickou věc, kterou ses provinila. On tě posílá do pekla, pokud odmítáš to, co On pro tebe obstaral pro tvé spasení. Stačí, když odmítneš Ježíše, a pokud zanedbáš to, abys uvěřila Jeho Slovu, pak to stačí k tomu, abys byla odsouzena do pekla. Satan za touto věcí postaví pokaždé otazník, ale to je ‚Tak praví Pán‘.“

„Připadá mi, že se divíš tomu, proč to tak protahuji. Čekal jsem na anděla Páně a teď cítím, že přichází.“ Pak řekl ženě, která stála vedle něj: „Pozoruješ, že se něco děje. To je prostě pomazání. Cítíš to příjemné teplo, toho milého ducha. Souhlasí to, zvedni ruku.“ Její

¹⁵ Izaiáš 53:5; 1. Petrova 2:24

¹⁶ Jan 5:14

¹⁷ Jan 3:18

ruka prudce vyletěla nahoru. „Anděl Páně je zde na pódiu a tvoje víra začíná z něho sát. Ty nejsi odsud z New Yorku. Ty jsi sem přijela z Pensylvánie. Vidím, že trpíš nemocí svých orgánů zde dole. Je to rakovina měchýře. Trápí tě taky jiné nemoci jako je srdeční vada. Vidím tě v kostkovaných šatech, jak lapáš po dechu, jak se dusíš.“

Pak se modlil: „Nebeský Otče, smiluj se nad naší sestrou a osvobod' ji od toho hrozného démona, který se snaží zkrátit její život. Satane, jako věřící křesťané, my tě zapřísaháme ve jménu Pána Ježíše, abys opustil tuto ženu a odešel do vnějších temnot, a už ji více netrápil.“

„A teď tě to, drahá maminko, opustilo. Vrať se do Pensylvánie a raduj se.“

A tak toho večera pokračoval dál od jedné precizní diagnózy ke druhé a od jednoho uzdravení k dalšímu zázraku. Rakoviny a srdeční nemoci a cukrovky a neurózy a hluchota a epilepsie, všechny tyto nemoci se podřizovaly uzdravující moci Ježíše Krista. A po nějaké době anděl opustil pódium a přesunul se do obecenstva.

Bill řekl: „Vidím Ducha Božího, jak se vznáší nad tou paní v červených šatech. Nevím proč. Ona byla buď požehnaná, nebo uzdravená nebo něco takového. Jste křesťankou, paní?“

Ern Baxter řekl: „Bratře Branhame, ona byla uzdravena ve shromáždění minulý večer.“

„Ó, to je to, co to způsobilo. Já si na to nepamatuji. Oni mi musí připomenout události, které se v těchto shromážděních staly. Zdá se mi to, jako kdybych měl sen. Kdyby jen publikum mohlo vědět a znát moje nynější pocity; pociťuji to, jako kdyby moje ruce byly o něco větší; moje rty jako by byly oteklé. Když Duch Boží sestupuje, je to, jako kdybych naslouchal své vlastní řeči. On se prostě chopí daného subjektu; to mluví On, ne já. Já s tím nemám nic společného. Dobře, buďte uctiví, každý z vás. Věřte celým srdcem. Bůh tyto věci uskuteční.“

Shromáždění skončilo kolem 11. hodiny a bylo krátce před půlnocí, než se Bill s Medou dostali do svého hotelu. Když vstoupili do recepce, recepční, který měl noční službu, jim podal dopis z domova. V dopise stálo, že jejich šesti měsíční Sára je smrtelně nemocná. Meda se začala horečně starat, chtěla ihned zatelefonovat domů, aby se dozvěděla, jak se daří Sáře. Bill chtěl raději počkat.

Sára teď byla u své babičky Elly Branhamové, která však neměla telefon. To znamenalo, že Meda by musela zavolat k sousedům, kteří by museli přejít přes pole na druhou stranu, aby se mohli dostat do domu Elly Branhamové a přinést zpět odpověď. Jelikož již bylo příliš pozdě, Bill přesvědčoval Medu, aby svůj hovor odložila do příštího dne.

Bill ležel dlouho v posteli a nemohl usnout. Tyto stavy prožíval po shromážděních často. I když se cítil vyčerpán, jeho napjaté nervy mu nedovolovaly usnout. Dnes večer však měl ještě o jednu starost navíc — svou nemocnou dcerku. Tiše ležel, dokud dýchání jeho ženy nepřешlo do pomalého pravidelného rytmu ve spánku. Pak vylezl z postele a přešel do druhé místnosti, kde klekl, a modlil se za Sáru.

Asi ve tři hodiny ráno spatřil svou matku, jak jde naproti němu a nese v náručí jeho malé dítě. Sára se dusila. Její malý obličej byl rozpálen do červena, sípala a nemohla se nadechnout. Babička Ella podala dítě Billovi, který ji přivinul na hrud' a modlil se: „Ó, Bože, nedovol zemřít mému dítěti. Ušetři její život, uděláš to, Pane Ježíši?“

Sára se najednou nadechla a pak začala dýchat úplně normálně. Bill ji vrátil zpět babičce.

Anděl Páně řekl: „*Ráno dostanete zprávu, že dítě bylo vážně nemocné, ale že teď je už v pořádku.*“

Billova mysl se utišila. Vrátil se do postele a hluboce usnul. Asi v devět hodin ráno ho probudilo Billy Paulovo klepání na dveře. Meda už byla oblečená. Poté, když Billy Paul vstoupil dovnitř, Meda řekla: „Musím ihned zavolat domů, abych se dozvěděla, co se děje se Sárou.“

„Miláčku, nemusíš nikam volat. Ale pokud chceš, to je zpráva, kterou se dozvíš. Když se sousedka dozví něco o Sáře, vrátí se a řekne: „Dítě bylo vážně nemocné, ale teď je již v pořádku.“ Meda se překvapeně podívala na Billa a Bill dodal: „Bůh včera večer uzdravil Sáru a pak mi to ukázal ve vidění.“

Meda častokrát pozorovala manželova vidění a pokaždé byla pravdivá, ale mateřství ji nutilo k tomu, aby každopádně zavolala domů. Když čekali na odpověď od sousedů, Bill řekl: „Pozoruj pořadí jejich slov, protože to bude přesně tak, jak mi to bylo řečeno andělem Páně.“ Najednou se ozval telefon. Meda držela sluchátko několik centimetrů od ucha, aby rovněž mohl slyšet sousedčina slova její

manžel a nevlastní syn. „Dítě bylo vážně nemocné, ale teď je už v pořádku. Bůh ji minulou noc uzdravil.“

Bill přikývl. V průběhu těchto posledních pěti let věděl ze zkušenosti, že anděl Páně mluví vždycky pravdu. Ale ještě si neuvědomoval, jak velice důležité je dělat přesně to, co anděl říká. Této lekci se měl naučit v Jižní Africe.

SYDNEY JACKSON si stáhl svůj safari klobouk a utřel si čelo. Dnes bylo cítit, že je větší horko než včera. Bylo září roku 1951, začátek léta v Jižní Africe; Jackson opravoval zavražovací potrubí vedoucí do

jeho citrusového sadu. Odložil na bok lopatu a posadil se, přičemž se zády opřel o kmen stromu. Z tohoto místa na svahu pahorku měl výhled na Highveld – travinatou krajinu, řídce porostlou stromy, rozprostírající se na západ do Botswany a na sever do Rhodesie. Východním směrem mezi jeho farmou a Indickým oceánem se tyčila Dračí hora v Transvalském pohoří, které je nejrozlehlejší pohořím v Jižní Africe. I když Sydney Jackson bydlel v této krajině celý svůj život, nikdy mu tato divoká pouštní krása této země nezevšedněla.

Nechtě si pohladil pás z leopardí kůže na svém klobouku a vzpomněl si na tuto loveckou výpravu, kdy se mu podařilo ulovit tuto zvláštní kočkovitou šelmu. Tato výprava byla větší, než jeho jiné lovecké výpravy, jelikož měl v záměru ulovit krále zvířat. Kvůli tomu zaměstnal celou vesnici domorodců, kteří tloukli holemi do křoví a vyhnali tak lvy ze svých doupat ve vysoké trávě.

Jeho myšlenky se následkem toho přirozeně obrátily k černým domorodcům, mezi nimiž měl spoustu přátel. Po celá léta cestoval po Transvalském regionu a částečně tím vykonával i misijní práci. K dnešnímu dni ovládal několik místních nářečí a navíc Angličtinu, Holandštinu a Afrikánštinu. Miloval tuto křovinatou krajinu a vyvinul se v něm hluboký respekt k africkým domorodcům, kteří tuto krajinu obývali.

Sydney Jackson zavřel oči a modlil se za své vlastní misijní dílo mezi domorodci. Brzy se jeho modlitba rozšířila a zahrнула všechny misionáře působící v Jižní Africe. Zatímco se nořil hlouběji v Duchu Páně, najednou uslyšel svůj vlastní hlas, který vyslovoval: „William Marrion Branham.“ To jej docela překvapilo. Ačkoliv o Williamu Branhamovi četl, na amerického evangelistu ani nepomyslel. A kdo to vlastně byl Marrion Branham? Pozastavoval se nad tím, jestli Marrion nebylo jméno manželky Williama Branhama; pokud ano, co měl společného William s Marrion Branhamovou a s konáním

KAPITOLA 57

ZKLAMÁNÍ V AFRICE

1951

misijního díla v Africe? Jackson si uvědomoval, že Bůh se mu snaží tímto něco říct, ale v dané chvíli nevěděl, co by to mohlo znamenat.

Následující noc měl sen a zdálo se mu, že viděl Williama Branhama, jak sedí na stadionu na sedadle a kouří cigaretu. Byl tím zneklidněn. William Branham se těšil celosvětovou pověstí Božího muže. Jak se mu mohlo zdát, že takový zbožný muž dělal něco tak nezdravého a nesvatého jako je kouření? Co se mu Bůh tímto snažil říct?

Několik týdnů po tomto snu překvapila Sydneye Jacksona zpráva, kterou si přečetl v novinách, totiž, že William Branham v říjnu navštíví Jižní Afriku. Národní výbor sestávající se z vedoucích představitelů tří největších křesťanských denominací v Jižní Africe, totiž: Holandské reformované církve, Anglikánské církve a Misie apoštolské víry — sponzorovaly dvouměsíční turné, které zavede Williama Branhama do jedenácti Afrických měst. Turné má začít v Johannesburgu 3. října 1951. Sydney Jackson si ještě neuvědomoval, co se mu tím Bůh snažil říct, ale jednu věc měl jistou, že musí být v Johannesburgu, při příjezdu tohoto proslulého amerického evangelisty.

Skupina Williama Branhama spolu s národním výborem, který byl zodpovědný za uspořádání Africké kampaně

NEPŘÍJEMNOSTI ZAČALY Williamovi Branhamovi již před odletem z New Yorku. Když se dostavil na Mezinárodní letiště, dozvěděl se, že ani on ani Billy Paul nemohou nastoupit na palubu letadla podle jejich plánovaného letu, protože jejich víza nebyla kompletní. Oběma scházelo potvrzení, že se podrobili očkování proti žluté zimnici. A tak zbývající členové jejich skupiny — jeho dva manažeři, Ern Baxter a Fred Bosworth a také Julius Stadskev, který byl armádním knězem ve výslužbě — nastoupili do letadla a odletěli do Jižní Afriky před nimi. Bill a jeho syn se podrobili očkování v nějaké klinice poblíž letiště, ale museli zůstat v New Yorku ještě další tři dny, než mohli odletět.

Byl to bouřlivý a neklidný turbulentní let nad severním Atlantikem. Billovo letadlo začalo kroužit nad Johannesburgem v 6:30 večer 6. října 1951, ale hustá mlha a selhávající přístroje, zdržely jejich přistání až do deváté hodiny. V letištní bráně vedoucí k východu očekával na Billův přilet Ern Baxter. Vedle Baxtera stál

kazatel A. J. Schoeman, který byl nejvyšším představitelem Národního výboru, který schválil Billovu cestu do Jižní Afriky. Jejich příjezd byl předem schválen vládou, a tak byl Bill vybrán k samému náčelníkovi celní správy. Smůla byla v tom, že jeho vízum ještě stále nebylo platné, protože očkování proti žluté zimnici vyžadovalo dvanáctidenní karanténu předtím, než do této země mohl vstoupit. Kazatel Schoeman jej před těmito úřady obhajoval a žádal je, aby vzhledem k němu udělali výjimku; zdůvodňoval to tím, že tisíce lidí je již nyní v očekávání, aby tohoto muže slyšeli kázat. Nakonec Jihoafrické sdružení lékařů vyjádřilo souhlas a dovolilo Billovi vstoupit do města, ale nedovolilo mu cestovat nikde jinde po Jižní Africe po dobu následujících deseti dnů.

Jen co odjeli z letiště, Ern Baxter Billovi sdělil, co se dělo v době uplynulých tří dnů. Když Baxter přistál v Jižní Africe, zastihl stovky lidí, kteří čekali na letišti, aby přivítali Billa. Samozřejmě, že byli zklamáni, když se dozvěděli, že byl Bill pozdržen v New Yorku. Nemohli tedy nic dělat, než odejít bez něj a tak bratr Baxter s bratrem Bosworthem pořádali shromáždění v jedné z největších budov v tomto městě. Tato budova mohla však pojmout jen zlomek lidí, kteří stále přicházeli a tak následujícího dne přestěhovali kampaň do modlitebny Maranatha park vzdálené asi 30 kilometrů od hranic města. Ern Baxter řekl: „Počet shromážděných se pohyboval každého večera průměrně kolem 10 000 lidí. Bratr Bosworth a já jsme se střídali v kázání, a položili jsme základ víry v zaslíbení Boha, který uzdravuje. Lidé jsou ve velikém očekávání a myslím si, že jejich víra je už zralá. Dnes na to místo přijedeme už téměř ke konci shromáždění, ale mohl bys alespoň tyto lidi oslovit a říci jim několik slov, aby se připravili na zítřejší den.“

„To zní pěkně,“ odpověděl Bill unaveným hlasem. Prohlížel si budovy krásně osvětlených ulic.“ Nemyslel jsem si, že Durban je takové moderní město. Představoval jsem si, že bude mnohem primitivnější.“

„Ó, bratře Branhame, ty se pleteš, řekl kazatel Schoeman. Tohle není Durban, to je Johannesburg.“

„Copak nejsme v Jižní Rhodesii?“ zeptal se Bill.

„Ne, to je Jižní Afrika,“ odpověděl pan Schoeman.

„A ve kterém místě Jižní Afriky se nachází Jižní Rhodesie?“

„Bratře Branhame, v Jihoafrické republice není žádná Rhodesie.“

„Pak v tom mám zmatek. Řekl jsem manželce, aby mi napsala do Durbanu v Jižní Rhodesii v Jihoafrické republice.“

Kazatel Schoeman se tiše usmál. „Bratře Branhame, to by bylo jako kdyby někdo napsal dopis do New Yorku v Kanadě. Samozřejmě že v Kanadě není žádné město New York. Rhodesie to je jiný stát než Jihoafrická republika.“

„A kde je tedy Durban?“

„On je na východním pobřeží, asi 450 kilometrů jihovýchodně odsud.“

„Kolik je to mil?“

„Asi 300 mil.“

„Dobrá, pak Durban je tím místem, kde si Pán přeje, abych byl. Kdy tam odjedeme?“

Schoeman se s opovržením podíval: „Ó, i tam se dostaneme,“ vyhybavě dodal. „O to se nestarej.“ A pak změnil předmět rozhovoru.

Modlitebna Maranatha park, to nebyla v pravém slova smyslu posluchárna; ve skutečnosti se jednalo o obrovskou ocelovou konstrukci bez bočních stěn se střechou z pozinkovaného plechu, která kdysi byla v Johannesburgu železničním nádražím. Misie Apoštolské víry, která je největší Letniční denominací v Jižní Africe, koupila tento objekt, jako pozemek k pořádání konferencí. Nyní tato modlitebna poskytovala střechu části zástupu, který čítal kolem 15 000 lidí.

Národnost tohoto zástupu Billa zmátla, protože všichni vypadali jako Evropané. „Copak to jsou všechno Afričané?“ Zeptal se Bill. „Myslím jsem si, že Afričané jsou tmaví.“

„Ano, to jsou Afričané,“ odpověděl Schoeman, „stejně tak jako já jsem Afričan. Holanďané, Francouzi a Angličané kolonizovali Jižní Afriku. Jižní Afrika má dohromady asi 3 000 000 lidí evropského původu a asi 10 000 000 dalších lidí ne-evropského původu, tedy nejen domorodců. Je zde zastoupena také veliká populace emigrantů z Indie. V naší zemi platí segregace, a tak ve většině tvých shromáždění nebudou tyto dvě skupiny spolu pohromadě. Ale máme

v plánu také některá shromáždění pro domorodce, a tak budeš mít příležitost kázat i jim.“

Zástup lidí se vzrušeně pohnul, když uslyšeli zprávu, že americký evangelista konečně přijel. Bill vystoupil na pódium a podíval se na tento mohutný dav. „Dobrý večer přátelé,“ řekl do mikrofonu. Kazatel Schoeman překládal každou větu do afrikánského jazyka, který byl oficiálním jazykem Jihoafrické republiky.

Bill mluvil asi pouhých pět minut, když najednou uviděl modrý autobus, který se přivalil odněkud ze stínu nějakého haraburdí a vznášel se ve vzduchu nad obecenstvem. Autobus projížděl kolem pódia tak blízko, že mohl uvidět nad předním oknem nadpis „DURBAN“, jako cílové místo. Pak mu autobus zmizel z očí. Ještě chvíli mluvil a řekl publiku o své cestě. „A tak vidíte, přátelé, že dnes večer jsem opravdu unavený, po takovém letu.“ Za několik minut znovu zpozoroval ten modrý autobus, jak přijíždí někam ze vzduchu, tentokrát ze zadu budovy. Když se přiblížil asi doprostřed posluchárny, zastavil. Do tohoto autobusu nastupoval mladík o berlích. Bill mohl vidět, jak jedna mladíkova noha byla asi o patnáct centimetrů kratší než ta druhá. Autobus pokračoval v jízdě, jeho kola se však vznášela několik metrů nad publikem. Znovu se zastavil někde poblíž pódia, z něhož Bill promlouval. Dveře se otevřely a ten mladík vystoupil. Tentokrát se bez berlí procházel nad lidmi, dokud nedošel asi do poloviny modlitebny odzadu a pak zmizel v záblesku světla. Bezprostředně pod tímto světlem se tento mladík nacházel ve skutečnosti.

Bill poukázal na tohoto mladého muže a řekl: „Ty, který sedíš tam vzadu... ten chlapec v bílé košili a černými šli. Nepřijel jsi náhodou z Durbanu?“

Bill si nebyl jist, jestli ten chlapec bude umět anglicky; ale on uměl, protože hlasitě odpověděl: „Ano, já jsem přijel z Durbanu.“

„Ty jsi zmrzačený, je to tak? Máš jednu nohu kratší a musíš chodit o berlích.“

„Ano, je to přesně tak,“ zakřičel chlapec.

„Ale to už tak nadále nebude,“ řekl Bill. „Byl jsi uzdraven. Ježíš Kristus tě uzdravil.“

V publiku zavládlo vzrušení a překvapení, ale to se vlastně ještě nic nestalo. Ten chlapec měl nohy spoutané tak silně, že je nebyl schopen vyzkoušet. Několik mužů ho přinášelo, razili si cestu zástupem kupředu a postavili ho na vyvýšené místo na pódiu, odkud ho všichni mohli dobře vidět. Když tito muži odešli, chlapec se začal najednou velice potit. Opatrně udělal krok, chtěl vyzkoušet svoji skrčenou nohu. Noha vydržela. Udělal další krok, tentokrát s větší jistotou a netrvalo dlouho a poskakoval po pódiu bez cizí pomoci.

Zatímco publikum oslavovalo Pána, Julius Stadskev si vyslechl příběh tohoto chlapce. Jmenoval se Ernst Blom. Byl nejmladší z deseti dětí, narodil se jako mrzák, byl v opatrování odborníků od svých čtyř let. Dva roky nosil na noze speciální železnou sponu, ale jeho stav se nijak viditelně nezlepšoval. Později specialista doporučoval, aby byla provedena operace; ale jelikož se nemohl zaručit, že operace bude úspěšná, rodina s tím nesouhlasila. Když Ernst uslyšel, že William Branham přijede do Jižní Afriky, nemohl se už dočkat, až evangelista přijede do Durbanu. Přesvědčil svoji rodinu, aby ho doprovodili do Johannesburgu. Ernst řekl, že když k němu William Branham promluvil, stalo se s ním něco nepochopitelného; jako kdyby jeho tělem protékala studená voda, okamžitě věděl, že byl uzdraven.

Mezitím Bill povzbuzoval publikum k víře. „Vidíte, co může udělat víra v Ježíše Krista? No, já nejsem zaměřen proti lékařům. Já jsem na jejich straně. Ať je Bůh požehná. Lékaři jsou zde proto, aby vám pomáhali. Ale lékařům nepatří uzdravující moc; oni si mohou nárokovat pouze to, že napomáhají přírodě. Uzdravitelem je Bůh. Jestliže si zlomíš ruku, lékař to může napravit, ale kdo je Ten, který způsobí, že kost znovu sroste? Jestliže si pořežeš ruku, lékař to může sešít, ale pouze Bůh může způsobit, že naroste nová kůže a zacelí se to. A když už lékaři udělali všechno, co mohli, pak je na čase, abychom s vírou vyhlíželi k Pánu Ježíši Kristu.“

Když takto mluvil, uviděl velké zelené auto, které se řítilo nad hlavami shromážděných lidí v povětří. Jelo příliš rychle na to, aby zvládlo zatáčku, řidič ztratil kontrolu nad vozidlem, převrátil se a zadní částí narazil do stromu. Přijela sanitka se záchranným týmem a vytáhla z toho vraku blondatou dívku. Bill uslyšel, jak jeden z členů záchranného týmu řekl, že dívka má v několika místech zlomenou páteř.

Když vidění pominulo, Bill si pozorně prohlížel zástup, jestli tuto dívku neuvidí. Ale nemohl ji najít. Pak se někde před ním zableskl ohnivý sloup a zůstal stát ve vzdálenosti několika metrů před ním. Bill poodešel k okraji pódia a podíval se dolů. A tam tato dívka ležela, nosítka byla tak blízko pódia, že kdyby nepostoupil více dopředu, nemohl ji uvidět. Připadalo mu, že jí je asi čtrnáct let. Bill na ni ukázal prstem a řekl: „Mladá slečno, neměla jsi před nedávnem nehodu?“

„Ano,“ odpověděla s pláčem a se vzrušením, které se ukázalo na její tváři.“

„Ty jsi jela v zeleném autě, které se převrátilo a narazilo zezadu do stromu a ty sis zlomila na několika místech páteř.“ Pak Billovo vidění pokračovalo, uviděl ji, jak se prochází nad obecnstvem se zvednutýma rukama, jak poskakuje a oslavuje Boha. Bez stínu pochybností řekl: „Ve jménu Ježíše Krista vstaň, protože tak praví Pán: ‚Jsi uzdravena‘.“

Matka dívky, která seděla vedle své dcery, vyskočila a protestovala. „Ne! To nesmí udělat! Ona se ještě od doby této nehody nepohnula! Jestli se pohne, lékaři řekli, že ji to v momentě zabije!“ Ale navzdory protestům své matky dcera vstala ze svého lože a vykročila po podlaze s výkřikem radosti. Když ji matka uslyšela vykřiknout, otočila hlavu, a když uviděla svoji dceru, jak stojí vedle ní, upadla do mdlob a skácela se rovnou na lůžko, které právě opustila její dcera.

Publikum spontánně propuklo v jásot a velebení Boha. Bill pocítil, že nastala vhodná chvíle, aby zakončil bohoslužbu společnou modlitbou za nemocné a poprosil všechny přítomné, aby položili ruce jeden na druhého a modlili se každý za svého souseda. Zatímco se publikum modlilo v horlivé emoci, Bill spatřil vidění nějaké ženy, která byla uzdravena z artritidy. Když to vidění pominulo, uviděl ji v publiku a ukázal na ni prstem. Ona zamávala na znamení, že to je pravda. Bill najednou pocítil mdlobu a málem že se vyčerpáním nezhroutil. Jen nejasně si byl vědom toho, že ho nějaké mocné paže přidržely a pomohly mu dostat se z modlitebny Maranatha parku, a posadily ho do auta.

Po shromáždění vzal kazatel Schoeman Erna Baxtera a Billa s sebou domů, aby se mohli dobře vyspat. Cestou Schoeman mluvil

o tom, jaká to byla nádherná věc sledovat tyto zázraky a s jakým vzrušením očekává následující shromáždění. Ale Bill se nedal oklamat. Mohl pozorovat pochybovačnost tohoto muže tak zřetelně, jako kdyby sledoval sloní stezku uprostřed vysoké trávy savany. Tato pochybovačnost jej ani nepřekvapila, ani neodrazovala. Často se setkával s takovýmto postojem mezi vzdělanými křesťany, kteří se pozastavovali nad tím, jestli jeho dar rozpoznání nemůže být nějakým povedeným trikem — snad mentální telepatí nebo možná i hromadnou psychologií, kterou používá společně se silou sugesce, a tak manipuluje s publikem. Obvykle si se skeptiky nedělal starosti. Ale tentokrát se jednalo o muže, který byl představitelem výboru a byl zodpovědný za Billova shromáždění v Jižní Africe. Pokud kazatel Schoeman zůstane dále ve svém skepticizmu, může to způsobit problémy.

AČKOLIV hlavními sponzory Africké kampaně Williama Branhama byly čtyři letniční denominace — Misie apoštolské víry, Sbory Boží, Letniční církve svatostí a Církev Boží plného evangelia — mnohé jiné denominace rovněž v různém stupni spolupracovaly. Jedinou výjimkou byla Holandská reformovaná církev, která nevěřila v Božské uzdravení. Jistý starší z Holandské reformované církve se odvážil kritizovat spolučleny své církve, kteří seděli v Johannesburgu v publiku hned první večer, zatímco on pozoroval amerického evangelistu kritickým okem. Když však uviděl, jak dar rozpoznání zjevuje problémy naprosto cizích lidí, byl zcela přesvědčen, že to může být jedinečným působením Boží. Na své cestě domů se zastavil u jednoho přítele, který byl kazatelem této církve, aby se podělil se svým objevem.

Tento kazatel mu však vyhuboval a řekl mu, že je tak naivní — „Branham je přece inspirován ďáblem. Není nikým jiným, než naleštěným věštcem. Drž se od toho zdaleka.“

Tento starší opustil dům svého přítele pln úzkosti. Neodešel ještě daleko od kazatelových dveří, poklekl pod blízkou hrušní a začal se modlit: „Bože, já věřím, že to, čeho jsem byl svědkem dnes večer, je skutečné a já věřím, že bratr Branham nám říká pravdu, protože nikdo kromě Tebe nemůže dělat takové zázraky. Já jsem tomu uvěřil, ale můj přítel ne. Jak důležité to je, aby to mohl vidět i on.“

Najednou pocítil ruku, která ho náhle uchopila zezadu za rameno; ten dotek byl žhavý jako rozpálená žehlička. Vyskočil na nohy, otočil se, aby uviděl, kdo se ho dotknul. Nikdo tam ale nebyl. Alespoň ne ten, koho by předpokládal, že by to mohl být. Ve vzduchu se vznášel svislý pruh světla dlouhý asi půl metru. Díval se na to světlo, jak se rozšiřuje, pak se rozdělilo ve dvě, zevnitř těch dvou polovin vystoupil veliký muž v bílém rouše, měl tmavou pleť a vlasy mu sahaly až po ramena. Tomu staršímu se zatajil dech, dokud ten muž nepromluvil.

„Jdi,“ řekl muž v bílém, *„řekni svému příteli, že by neměl tohoto muže odsuzovat, protože toto je hodina navštívení.“* Pak ta postava v rouchu zmizela.

Běžel rychle k domu svého přítele, když se přiblížil ke dveřím, propukl v hlasitý křik: „Právě jsem spatřil anděla! Potkal jsem se s ním tam na dvoře a řekl mi, že to je hodina našeho navštívení. Položil mi svoji ruku na záda, až mě to spálilo.“

Samozřejmě, že ten kazatel trval ve své pochybovačnosti. Ale když se podíval na přítelova záda, byl zděšen tím, co uviděl. V jeho bílé košili byla vypálena lidská dlaň! To jej přesvědčilo.

DRUHÝ DEN RÁNO se tři Američané setkali se svým hostitelem v jeho jídelně. „Dobré ráno bratře Schoemane,“ řekl Bill vesele a pak se posadil ke stolu. „Máme opravdu hezké počasí.“

Pan Schoeman byl vysoký štíhlý muž s plešatým čelem a prošedivělým knírkem, na očích měl brýle se silnou plastovou obrubou. Položil si ubrousek na klín a řekl: „Ano, máme skvělé počasí. Uvědom si, že to je začátek našeho léta. Naše roční období jsou opačná než u vás.“

Bill vycítil znovu tento závoj pochybnosti, který nadále znepokojoval Schoemanovy myšlenky a ztišil se v modlitbě: „Pane, jestli mi pomůžeš z něj tuto věc setřást a trochu jej přesvědčit, to by mi pak zcela určitě pomohlo, protože on je předsedou výboru, který mě tu sponzoruje.“

Pak snídaně pokračovala s krátkým rozhovorem, až najednou na sobě Bill pocítil pomazání Ducha svatého. Brzy se dostavilo vidění. Jako kdyby pozoroval miniaturní hru, uviděl pana Schoemana

s mladou dívkou v ordinaci, jak naslouchají slovům lékaře. Na stěně za nimi visel kalendář s datem duben 1951.

„Bratře Schoemane, tvoje mladší dcera se jmenuje Andrea, je to tak, že?“

Pan Schoeman s překvapením odložil vidličku. Vidlička cinkla o talíř a spadla na zem. „Ano, bratře Branhame, odkud to víš?“

„Asi před půl rokem jsi o ni málem přišel, je to tak, že? Měla něco špatného v krku. Operovali ji kvůli krčním mandlím, ale operace se nezdařila. Měla od té doby potíže s polykáním, je to tak, že?“

„Bratře Branhame, to je naprostá pravda. A neukázal ti Pán, také něco o její budoucnosti?“

„Ano. Nemusíš si o ni dělat starosti. Ona se uzdraví.“

Uslyšel, jak židle, na níž seděl Schoeman vrže následkem přesouvání po podlaze, dokud nedosáhl pod stůl, aby zvedl svoji vidličku. Pak řekl: „Bratře Branhame, musím se ti k něčemu přiznat. Až do této chvíle jsem ti tak trochu nedůvěřoval. Ale teď už vím, že to, co jsem slyšel, je pravda.“

Když byly doručeny ranní noviny, Schoeman si s překvapením přečetl příběh o jistém starším z Holandské reformované církve, který o sobě tvrdil, že se minulý večer dotknul jeho zad anděl Páně. V novinách byl dokonce snímek bílé košile s otiskem vypálené dlaně zezadu na ramenu. „Bratře Branhame, tohle si musíš přečíst!“

„Já o tom vím, bratře Schoemane. Pán mi ukázal celý ten příběh ve vidění. Jestli mi budete schopni doručit tuto košili, pak se přesvědčíte, že otisk té dlaně se bude shodovat přesně s mojí levou rukou.“

Kazatel Schoeman se spojil s novinářem a krátce poté nějaký zpravodaj přinesl tu košili do jeho domu. Vypálený obrys lidské dlaně byl na zádech košile jasně patrný. Bill do toho otisku položil svoji levou ruku, roztáhl prsty přesně do toho obrysu. Bylo to přesně tak, jak řekl, jeho ruka přesně odpovídala tomuto otisku.

JOHANNESBURG se zachvěl v náporu seismického otřesu způsobeného službou Williama Branhama a roznítil duchovní chvění napříč celým jižním cípem Afrického kontinentu. Ti, kteří navštívili první shromáždění, telefonovali svým rodinám a přátelům, a vyprávěli jim všechno, co viděli. Večer co večer byl zástup větší a větší. Ve středu večer 8. října roku 1951 (což byla třetí Billova noc v tomto městě) víc než 17 000 lidí se namačkalo do sálu v parku Maranatha, aby byli svědky toho, jak působí dar rozpoznání. Mnozí z těch, kteří přišli, byli nemocní, ale odcházeli uzdraveni. Téměř všichni pocítovali, že jsou povzbuzeni k tomu, aby šířili dál zprávu o tom, že prorok navštívil Afriku a že Ježíš Kristus v tomto prorokovi žije, a koná tytéž skutky, které konal, když procházel palestinskými cestami — uzdravuje nemocné, kulhavé, hluché a němé a slepé, a zjevuje tajemství srdcí. Zdá se, že neexistuje věc, která by byla nemožná.

KAPITOLA 58
SATAN SKLAPUJE SVOU PAST
1951

Ve středu ráno pozvalo Billa na společnou snídani Sdružení lékařů Jižní Afriky. Jejich mluvčí řekl: „Kazateli Branhame, mnozí lékaři v Jižní Africe jsou křesťany. My jsme se stali lékaři proto, abychom pomáhali lidem. Z počátku jsme k tobě byli nedůvěřiví a mysleli jsme si, že snad budeš ve svých kázáních sdílet názory Křesťanské vědy, že lékaři a medicína je v podstatě špatná a měli bychom se jich zbavit. Ale nyní je nám zřejmé, že ty vlastně lékaře podporuješ. My věříme v Božské uzdravení, a to v takové, jaké kážeš. Kazateli Branhame, ačkoliv ještě neskončila inkubační doba po injekci, kterou jsi dostal proti Žluté zimnici, dáváme ti svolení k cestování po celé této zemi. A nejen to, otvíráme dveře našich nemocnic a všem pacientům, kteří budou chtít navštívit tvá shromáždění, se to budeme snažit umožnit.“

Po snídani přišel Ern Baxter k Billovi a řekl mu: „Bratře Branhame, mám pro tebe několik zpráv. Víím, jak velice si přeješ odjet do Durbanu, ale místo toho, abychom z Johannesburgu odjeli rovnou na toto místo, Národní výbor připravil cestovní plán, který nás povede 1 600 kilometrů jižně do Kapského města a pak nahoru

po východním pobřeží do Durbanu. Co na to říkáš, jsi s tím spokojen?“

„Na tom mi až tak nezáleží, pokud se jen dostaneme do Durbanu,“ odpověděl Bill, „protože pociťuji, že jsem tam veden. Kdy máme vlastně odjet?“

„Pozítří.“

Tato zpráva byla pro Billa velice bolestivá, protože zde v Johannesburgu teprve začali. A nejenže obdrželi souhlas místního Sdružení lékařů, ukazovaly se i příznivé zprávy v tisku, což se Billovi stávalo nepříliš často. Shromáždění probíhala k obecné spokojenosti. Každý večer zástupy vzrůstaly, stejně tak jako množství uzdravení a zázraků. Proč bychom měli tak brzy odjet? To přece nedává žádný smysl. Ale tentokrát na to neřekl nic. Koneckonců byl zde v Jižní Africe jenom hostem Sdružení kazatelů, a tak mu to připadalo správné, aby všechny přípravy nechal na nich.

Večer po shromáždění upadl Bill do neklidného spánku. Asi ve dvě hodiny ráno byl probuzen nějakým zvláštním ječením. Klopýtal k oknu ve své ložnici, aby se podíval, co je to za ptáka, který vydává takový zvláštní zvuk. Neviděl nic jiného než rákosí, které se kolébalo ze strany na stranu, za mírného větru. Vrátil se do postele, snažil se znovu usnout, ale nešlo to. Pomyslel si: „Možná kdybych začal číst, mohl bych znovu usnout.“ Rozsvítil tedy světlo, opřel se o zadní čelo postele a otevřel Bibli.

Najednou se jeho kůže začala chvět a vlasy vzadu na hlavě se začaly ježít. Pozvedl zrak od Bible a spatřil anděla Páně stojícího uprostřed místnosti; jeho bílé roucho se skvělo a zářilo ve světle elektrické lampy, vánek z otevřeného okna si pohrával s jeho dlouhými tmavými vlasy. Po fyzické stránce byl impozantní postavou, jeho výška dosahovala dvou metrů a vážil kolem 100 kilogramů. Ale po nadpřirozené stránce to byla postava děsivá a působila, že Billova hrud' byla v sevření, jako kdyby byla svázána pevným uzlem strachu.

Anděl si založil ruce na prsou a přísně pohleděl na Billa a řekl: „S těmito muži do Kapského města nejezdí. Následující dva týdny zůstaň zde, v Johannesburgu, a konej shromáždění tady. Zítra se potkáš s mužem...“

Zatímco anděl mluvil, pokoj se zastřel, jako kdyby se nalila voda na vodovkami čerstvě namalovaný obraz. Když se barvy slily

dohromady, Bill zjistil, že se dívá na muže kavkazského vzezření, opáleného a energického, který vypadal asi tak na padesát. Měl malé uši a veliký plochý nos. Na hlavě měl safari klobouk, obtočený pásem z leopardí kůže. Vidění ukazovalo toho muže, jak spí a prožívá nějaký šokující sen.

Anděl řekl: *„Tento muž, to je Sidney Jackson a on má zde na severu svoji zemědělskou usedlost. Je to velký lovec a může tě vzít na safari. Po dvou týdnech pobytu v Johannesburgu musíš dalších deset dnů věnovat lovu se Sidneyem Jacksonem. A pak pojeděš přímo do Durbanu a zůstaneš tam, dokud tě neodvolám. Pokud tyto věci uděláš, pak ti dám tuto zemi.“*

„Ale jak mám přesvědčit ty ostatní lidi? Oni už přece mají svůj cestovní plán hotový.“

„Abys poznal, že to je vůle Páně, zítra tě kazatel Schoeman vezme do Johannesburgu...“ Scéna se změnila a Bill uviděl roh ulice vedle parku. Na okraji příkopu rostly jasné různobarevné květiny. Nějaká žena afrického původu oblečená do purpurových šatů stála v blízkosti nároží této ulice. Anděl řekl: *„Dej to na vědomí kazateli Schoemanovi. Pak tě vezmou do Pretorie...“* Pak se scéna přesunula na dálnici, kde nějaká mladá africká žena prodávala korálky, při okraji silnice. Její vlasy byly z jedné části jejího čela ostríhány a tím odhalovaly ošklivou jizvu. Zatímco si prohlížel její korálky, Bill uslyšel skřehotat nějakého podivného ptáka, který letěl přes cestu. Zde anděl řekl: *„Připomeň Ernu Baxterovi, že jsi mu o tom říkal, že se to stane, aby mohl poznat, že je to ‚tak praví Pán‘. Když se dostaneš do Pretorie, oni tě vezmou na určité místo, aby ses modlil za muže, který si myslí, že má rakovinu kyčle, ale on se mylí. Trpí následkem špatného chirurgického zákroku. Během nedávné operace sklouzl nůž v chirurgově ruce a říznul na nesprávném místě. Za tohoto muže se nemodli, protože on zemře.“*

Vidění se kolem něj rozplynulo a Bill zjistil, že je tam, kde byl před chvílí; sedí na své posteli, zády se opírá o zadní část postele, svou Bibli má v klíně a pot mu stéká po jeho spáncích. Anděl Páně už byl pryč.

Bill vběhl do vedlejšího pokoje, aby to sdělil svému manažerovi. „Bratře Baxtere, probud' se. Právě jsem se setkal s andělem Páně,

který mi řekl, že nesmíme přistoupit na cestovní plán Národního výboru.“

Ern Baxter si protíral ospalé oči, zavrtěl hlavou a něco zamumlal. „No dobrá, budeš o tom muset zítra říct bratru Schoemanovi.“

Druhý den ráno Bill hledal kazatele Schoemana. Našel jej zrovna ve chvíli, když šel na procházku. Bill jej poprosil, jestli by nebyl tak laskav a kousek se sním, neprošel. Když se pak vraceli z procházky a blížili se k jeho usedlosti, Bill sdělil svému hostiteli o andělově návštěvě uplynulé noci. „A tak bratře Schoemane, vidíš, že budeš muset zrušit tento cestovní plán.“

Schoeman si projel rukou po své plešaté hlavě a řekl: „Bratře Branhame, to nemohu udělat. Jsou již stanovena všechna data a poslední opatření již byla také udělána. Zítra ráno odjíždíme do Klerksdorpu. V žádném případě to nemůžeme odvolat.“

„Ale tady je důvod, a to zcela závažný důvod. Pán mi řekl, že tam nesmím odjet.“

„Je mi líto, bratře Branhame, ale my musíme dodržet náš cestovní plán. My jsme na tento účel již věnovali tisíce dolarů za reklamu a lidé nás tam budou očekávat.“

Když naléhal na to, aby byl cestovní plán zrušen, Schoemanem to ani nepohnulo. Kolem a kolem se tomu vzpíral, a argumentoval kolem toho. Nakonec Bill zklamáním zmlknul. V dané chvíli ještě neuspěl. Ale v podstatě ještě nevyužil všechny argumenty. To si nechá, až bude k tomu příležitost, až budou sedět u snídaně.

Předtím než dojeli na jeho statek, Schoeman odbočil a vjel bránou na příjezdovou komunikaci. Ještě předtím, než se dostali k jeho domu, projížděli kolem muže a ženy ve středním věku, kteří šli proti nim. Jakmile Schoemanovo auto míjelo tento pár ve vzdálenosti asi jednoho metru, Bill toho muže poznal. „Bratře Schoemane, zastav!“ Schoeman překvapeně šlápl na brzdy a Bill vyskočil z auta, a představil se tomuto páru.“

„Dobrý den, já jsem bratr Branham.“

„Bratře Branhame, já jsem přišel za tebou. Jmenuji se ...“

Sidney Jackson s manželkou

„Já vím,“ přerušil jej Bill. „Ty se jmenuješ Sidney Jackson. Anděl Páně mi řekl, že mám odjet na tvoji usedlost a odpočinout si tam. Také mi sdělil, že jsi mě viděl ve snu, jak jsem kouřil cigaretu, ale chtěl bych ti říct, že já nekouřím. Pán ti jenom tím chtěl ukázat, že mu budu neposlušný, jestli udělám to, co chce Národní výbor, abych udělal. Ale o tom si popovídáme později. Brání ti něco v tom, abys šel s námi na snídani?“

„S radostí půjdu,“ odpověděl Jackson s výrazem překvapení ve tváři.

„Dobrá. Mimochodem, Marrion, to je moje prostřední jméno.“

Sidney Jackson otevřel ústa, jako kdyby chtěl něco říct, ale byl až příliš ohromen na to, aby to mohl udělat.

Po snídani Bill řekl: „Musím vám oznámit jednu věc. My se nesmíme podřídit cestovnímu plánu a jet do Klerksdorpu a pak dál.“

Pán mi sdělil, abychom zůstali po dobu dvou následujících týdnů zde v Johannesburgu, a pak mám odjet na usedlost pana Jacksona, máme si spolu zalovit, a tím si mám dopřát několik dnů odpočinku. Pak mám jet rovnou do Durbanu a zůstat tam, dokud se mi On sám neozve. Připadá mi, že v Durbanu bych měl zůstat asi měsíc.“

Pro každého z nich to byla velice nepříjemná chvíle. Ern Baxter řekl: „Bratře Branhame, pokud se jedná o mě, já souhlasím, ale musíš obdržet souhlas Národního výboru.“

„Dobrá, já jsem již o tom řekl bratru Schoemanovi a on je vedoucím toho výboru. A vám jsem to teď oznámil taky.“ Bill se pak obrátil na kazatele Schoemana a dodal: „Abys věděl, že to je pravda, dnes, když pojedeme do města, uvidíme jistou černou Afričanku, která na sobě bude mít nachové šaty.“

Na Schoemanově obličejí bylo vidět nevěřící výraz. „Bratře Branhame, žiju zde celý svůj život a ještě jsem nikdy neviděl žádnou domorodou ženu, že by byla oblečená do nachových šatů.“

„Dobrá, pak jednu takovou dnes uvidíš. Bude stát vedle parku, kde bude větší počet laviček a lidé tam budou prodávat květiny.“

Schoeman sražil čelo: „Vím, kde ten park je.“

„Budeme kolem něj dnes projíždět,“ řekl Bill. „Později pak bratr Baxter a já, pojedeme do Pretorie, uvidíme u cesty domorodou dívku, zastavíme u ní a ona bude prodávat korálky. Bude mít na čele z části ostříhané vlasy, které budou odhalovat velikou jizvu. Zatímco si od ní budeme kupovat nějaké korálky, uvidíme podivného ptáka letícího na druhou stranu cesty. Skrze tato znamení poznáte, že to, co jsem vám řekl, se zakládá na pravdě. Pán si nepřeje, abychom přijali tento cestovní plán a odjeli na jih.“

Kazatel Schoeman se ohradil. „Promluvím si o tom se zbývajícími členy výboru a uvidíme, co na to řeknou.“

Ale oni měli spoustu dalších povinností. Asi v deset hodin pan Schoeman požádal Billa, aby s ním odjel do města. Na chvíli se zastavili v Schoemanově kanceláři. A pak na zpáteční cestě na jeho statek uviděl Bill park, který spatřil minulé noci ve vidění. Poklepal kazateli Schoemanovi na rameno a ukázal na domorodou ženu, která byla oblečena do nachových, tmavě červených šatů. Pan Schoeman jen konstatoval: „No a co asi z toho můžeme vyvodit?“

Když se vrátili zpět na statek, Bill se setkal s Justusem duPlessisem, mužem, který měl být jeho překladatelem do afrikánštiny během zbývajících pobytu v Jižní Africe. DuPlessis byl elegantně oblečen do třídílného vycházkového obleku, měl plešaté čelo a hubené líce, v jistém smyslu se podobal panu Schoemanovi, s výjimkou brýlí a kníru. DuPlessis se Schoemanem měli odjet do Pretorie, (bylo to asi řádově 45 kilometrů vzdáleno od Johannesburgu), aby se pomodlili za nějakého umírajícího muže. Poprosili Billa, jestli by nejel s nimi. „Jistě,“ svolil Bill. Připojil se k nim i Ern Baxter. Cestou Justus duPlessis vysvětloval svým americkým spolucestujícím něco o jihoafrických pochoutkách a o africké kultuře. „Na tomto úseku silnice,“ vysvětloval dále, „stojí obvykle celé tucty domorodých prodavačů. Postaví si vedle silnice stánky a doufají, že projíždějícím motoristům prodají nějaké věci, které sami zhotovili. Zastavíme se a promluvíme si s některými z nich, abychom viděli, jaké výrobky prodávají. Možná, že si budete chtít koupit nějaký suvenýr.“

Bill jemně šouchnul svého manažera, ale ani slovem se nezmínil před Justusem duPlessisem o vidění, které měl minulé noci. Kilometry ubíhaly, ale oni nenarazili ani na jednoho prodavače. „To je zvláštní,“ řekl, duPlessis. „Obvykle je tu spousta těchto prodavačů.“ Později pak rozhovor přešel na jiné téma. Když pak ujeli ještě dalších několik kilometrů, projížděli kolem dívky, která stála osamocena ve stánku těsně vedle silnice. DuPlessis byl tak zabrán do rozhovoru, že ji ani nepostřehнул. Když ujeli ještě asi o půl kilometrů dál, skončil v rozmluvě a umožnil tak Billovi, aby se zmínil o tom, že před chvílí projeli kolem prodavače. DuPlessis si vzpomněl na to, co slíbil, a tak se otočili, a vrátili se zpět.

Domorodá dívka prodávala ručně vyráběné korálky. Její obličej byl pozoruhodný, protože na jedné straně čela měla hlubokou jizvu. Ern Baxter si ji vyfotografoval. Pak uslyšeli nějaký skřehot, otočili se a uviděli velikého barevného ptáka, který rychle přelétával na druhou stranu silnice. Baxter řekl: „Koukej, bratře Branhame. Není to zvláštní pták?“

Schoeman dodal: „To je divoký páv.“

Bill je upozornil na tu dívku s jizvou na čele a zeptal se svých společníků: „Vzpomínáte si na to vidění, o kterém jsem vám vyprávěl dnes ráno?“

Baxter si sundal brýle. Jeho oči byly vytřeštěny úžasem: „Bratře Branhame, to je přesně tak, jak jsi nám řekl, že to bude.“

Bill se přísně podíval na předsedu a řekl mu: „Bratře Schoemane, já přece nemohu vzít v úvahu váš cestovní plán pro zítřejší den. Je mi líto, že to zasahuje do plánů vašich kazatelů, ale Pán mi řekl, abych to nedělal.“

Pan Schoeman podrážděně vyprskl: „Bratře Branhame, my to musíme udělat.“

„Ó, vy to musíte udělat, ale já ne.“ Bill se otočil a vrátil se zpět k autu.

Ern Baxter jej přidržel a zašeptal: „Bratře Branhame, kdyby se to stalo v Americe, pak bych měl jako tvůj manažer autoritu na to, abych mu řekl, že tento cestovní plán na jih nepřijímáme. Ale tady jsme odkázáni na milost a nemilost těchto kazatelů. Oni nemají pochopení pro tvé vedení, které se zakládá na viděních. Já stojím stoprocentně za tebou; ale něco jiného je přesvědčit tyto muže, aby to pochopili.“

„Dobře, ať už to chápou nebo ne, já vím velice dobře, co mi Pán řekl a nemíním od toho odstoupit.“

Druhý den ráno — bylo to v pátek 12. října 1951 — probudil Billa zvuk motorů, které běžely na prázdko na příjezdové komunikaci. Měl na sobě ještě pyžamo, když vyšel do předsíně, aby se podíval, co se to tam děje. Byl překvapen, když se dozvěděl, že jejich eskorta právě přijela, aby je odvezla na jih.

Justus duPlessis byl rovněž překvapen, ale něčím jiným. „Ty ještě nejsi hotov, bratře Branhame?“

„Ne, pánové. Já nejsem ještě ani sbalený. A nemám v úmyslu ani nikam odjet.“

„Raději by ses měl sbalit,“ řekl kazatel Schoeman. „Jakmile budeš hotov, odjíždíme do Klerksdorpu.“

Bill stál pevně na svém přesvědčení. „Já se nebudu muset balit ještě po dva další týdny a pak, když se budu muset sbalit, tak to bude kvůli tomu, že odjedu na Jacksonovou usedlost na lov lvů.“

„My jsme zde již se shromážděními skončili.“

„Vy jste zde už ukončili shromáždění?“ To Billa velice překvapilo. Nepředvídal takovou taktiku a to jej vyvedlo z rovnováhy. „To je přece směšné. Pán nám dal takovou milost a řekl nám, abychom tu zůstali. Měli bychom zde zůstat.“

„Je už příliš pozdě na to, abychom v této věci mohli cokoliv podniknout,“ řekl, du Plessis. „Všichni lidé se už rozjeli do svých domovů. Ale v Klerksdorpu na nás čekají další zástupy.“

„A jak velký je Klerksdorp?“ Zeptal se Bill.

„Je to malé městečko, má kolem 30 000 obyvatel,“ odpověděl Schoeman.

Billova čelist ohromením poklesla. Proč jsou tito lidé tak krátkozrací? „Johannesburg má 500 000 obyvatel,“ řekl. „Proč odjíždíme do takového malého městečka, jako je Klerksdorp?“

„Slíbili jsme bratrovi Fourierovi, že tě tam přivezeme,“ vysvětloval kazatel Schoeman a rychle dodal, „ale očekáváme, že tam bude deset až patnáct tisíc lidí, kteří se zúčastní shromáždění, většina z nich se sjede z okolních vesnic.“

To Billa překvapilo ještě víc. „A kde je chcete umístit? Kde se najedí?“

Kazatelé se vykrucovali a přešlapovali na místě, dívali se rozpačitě jeden na druhého, a nakonec kazatel Schoeman připustil: „Nevím, ale slíbili jsme bratrovi Fourierovi, že tam přijedeme 12. října, a tak musíme odjet dnes. A jestli jsou zde shromáždění oficiálně ukončena, můžeš klidně jet s námi.“

Bill nevěděl, co má dál dělat. Zůstat tu v Johannesburgu už nemělo smysl, protože shromáždění zde již byla ukončena. Neochotně odešel do ložnice a začal se balit.

Venku stála tři auta připravená na 160 kilometrovou cestu, která je zavede na jihozápad do Klerksdorpu. Ern Baxter, Fred Bosworth, Julius Stadsklev, společně s Billy Paulem Branhamem jeli ve druhém autě v pořadí. Zatímco Bill se posadil do prvního auta spolu s Justusem duPlessisem a kazatelem Schoemanem a se dvěma dalšími členy Národního výboru. Byl krásný slunečný den. Kazatel Schoeman, Justus duPlessis a další členové výboru živě rozmlouvali o zázračných událostech, které viděli Boha konat v Johannesburgu. Naproti tomu Bill seděl tiše ve svých myšlenkách a rozjímal, co to

znamená být neposlušný Pánově vůli. Tiše se modlil: „Nebeský Otče, já chci jet do Durbanu, jak jsi mi přikázal, ale jsem vydán na milost a nemilost těmto lidem. Můžeš mi odpustit, prosím Tě, tento můj prohřešek neposlušnosti?“

Bill však nepocítil, že by mu bylo odpuštěno. Kilometr za kilometrem, stále víc a víc pociťoval odsouzení, které se prohlubovalo, až to už déle nemohl vydržet. „Zastavte!“ Přikázal.

Řidič sjel k okraji vozovky a zastavil. „Co se stalo, bratře Branhame?“

„Zkrátka nemohu jet dál. Bratře Schoemane, budeš to muset otočit a zavést mě zpátky do Johannesburgu. Pán mi dává jasně na vědomí, abych dál v jízdě nepokračoval.“

Zbývající dvě auta je dojela a zastavila za vedoucím autem. Kazatel Schoeman poodešel k druhému autu a řekl bratru Baxterovi a Bosworthovi: „On odmítá pokračovat v jízdě na jih. Budete si s ním muset osobně promluvit.“

Ern Baxter s Fredem Bosworthem vystoupili z auta a odešli k místu, kde stál Bill. Zbývající kazatelé se pak postavili okolo nich. Baxter se zeptal: „Bratře Branhame, co se stalo?“

„Bratře Baxtere, domnívám se, že bych měl vykonávat v průběhu následujících dvou týdnů shromáždění v Johannesburgu a pak bych se měl zúčastnit desetidenního lovu společně s bratrem Jacksonem, a pak odjet přímo do Durbanu. Jestliže teď pojedu do Klerksdorpu, proviním se neposlušností vůči Pánu.“

Nikdo z této skupiny nevěřil Billově službě hlouběji než Fred Bosworth, 74 letý veterán, kazatel, který konal velké uzdravovací kampaně již ve dvacátých a třicátých letech. Po návštěvě jednoho z Billových shromáždění v roce 1948 byl Fred Bosworth ohromen natolik, že se vzdal svého poklidného života v důchodu a stal se jedním z Billových manažerů. V této chvíli však zaujal stanovisko proti němu, což nebylo charakteristickou vlastností tohoto muže. „Bratře Branhame, ty se mýlíš. Jestliže teď pojedeme s těmito muži na jih, věřím, že budeš vidět věci nadmíru hojné a požehnané, o jaké bys ani neprosil, a které by ti nepřišly ani na mysl“ — čímž citoval epištolu k Efezským 3:20.

Bill pocítil tato slova jako nůž zrádce, který se zabodl mezi jeho žebra. „Tatínku Bosworthe, ty jsi mne zklamal! Kolikrát jsi stával na pódiu v mé blízkosti a slyšels mě říct, *„tak praví Pán‘*, myšlilo se to snad někdy?“

Bosworth odvrátil svůj zrak od Billových očí, ze kterých pociťoval bolest, „Jistě, ale tentokrát se mýlíš.“

Jihoafričtí kazatelé začali být podráždění. Jeden z nich zlostně řekl: „Copak neuznáváš, že Bůh může mluvit i skrze někoho jiného než kromě tebe?“

Bill suše odpověděl: „Tohoto názoru se jednou zastával Choré a řekl Mojžíšovi zrovna tutéž věc, ale země se otevřela, a pohltila ho.¹⁸ Já nevím, pánové, co vám Bůh řekl. Nemohu to posoudit. Všechno, co vím, je to, co On řekl mně.“

„Bůh nám řekl, abychom připravili tento cestovní plán,“ odsekl tento kazatel.

„A mě Bůh zase řekl, abych na něj nepřistoupil,“ odpověděl mu na to Bill.

Pře pokračovala. Nakonec Ern Baxter odvedl Billa stranou a zašeptal: „Bratře Branhame, dostali jsme se opravdu do těžké situace, nemáme ani vlastní peníze ani vlastní prostředky, a tak se musíme s touto situací vypořádat diplomaticky. Přál bych si, abys už více neříkal ani slovo o lovu, protože si budou myslet, že jsi vlastně přijel do Afriky na safari. Polovina z těchto kazatelů zastává přesvědčení, že křesťanovi nepřisluší, aby chodil lovit zvěř. Když se zmíníš o lovu, budou myslet na tisíce lidí, kteří touží po tvé modlitbě a budou považovat tvůj postoj za nesprávný.“

Bill odpověděl natolik hlasitě, aby to mohli slyšet i ti ostatní: „I kdybych už nikdy v životě neměl jít na lov, to pro mě není to zásadní. Já toužím jen po tom, abych vykonal, co mi Bůh přikázal. Bratře Baxtere, ty jsi byl se mnou dostatečně dlouho, aby ses mohl přesvědčit, že když ke mně přijde vidění a řeknu něco ve jménu Páně...“

Ern Baxter jej přerušil: „Bratře Branhame, jestliže to děláš, abys byl poslušný vidění, pak do toho již více nebudu zasahovat.“

¹⁸ 4. Mojžíšova 16

O čemkoliv rozhodneš, já se za tebe postavím.“ Nervózně se poohlédl dozadu na skupinu kazatelů, kteří stáli vedle prvního vedoucího vozidla.“ Ale pamatuj, že jsi závislý na Národním výboru a jelikož se jíž připozdívá, a je už po poledni, nemohl bys přece jen s námi jet do Klerksdorpu, aby ses tam pomodlil za ty lidi? Pak se budeme snažit vrátit zpátky do Johannesburgu, pokud na tom jen budeš trvat.“

Rozptýlené akátové stromy poskytovaly v zatáčce na silnici stín. Bill natáhl ruku a strhnul plnou hrst listů z větve, podržel je ve své dlani a pak je hodil na nohy kazatelů sedících vzadu. „Dobře,“ řekl vzlykaje, „pojedeme tedy do Klerksdorpu na dnešní večerní shromáždění. Ale zapamatujte si, *tak praví Pán*, od této chvíle napořád budeme mimo Boží vůli a nebudeme prožívat nic víc než problémy, dokud se nevrátíme do Johannesburgu.“

Jakmile dorazili do Klerksdorpu, byli očitými svědky toho, jak Billova kampaň v Johannesburgu dokázala rozhýbat celým jihem Afriky. Více než deset tisíc lidí (evropského původu) se shromáždilo v tomto maličkém zaostalém městě, které ani zdaleka nemělo dostatečnou kapacitu na to, aby mohlo uspokojit jejich potřeby. Když se podíval na stovky provizorních stanů a malé tábory, které byly rozsety po okolních pahorcích a polích, Billův řidič vzrušeně komentoval: „Podívejte, vypadá to, že dnes večer budeme mít pěkné shromáždění.“ Bill přikývnul hlavou, pocítil lítost nad těmito lidmi, mnozí z nich byli nemocní a byli bezradně vystaveni povětrnostním podmínkám.

Dorazili do domu pastora P. F. Fouriera, kde se měli ubytovat. Večer bratr Bosworth otevřel Klerksdorpskou kampaň. Přesto však ještě předtím, než Bill stačil opustit Fourierův dům, aby odjel do shromáždění, udeřila tropická bouře. Hromy burácely jako výstřely z kanónů, zatímco obrovský liják srovnal trávu se zemí. Shromáždění bylo narychlo odvoláno, ale Baxter s Bosworthem a Schoemanem se nemohli až do půlnoci dostat domů, stejně tak i ostatní kazatelé, kteří byli ve Fourierově domě rovněž ubytováni.

„Ó, to jsme to dnes večer schytali,“ stěžoval si Fred Bosworth mokrý jako myš, zatímco si setřepával vodu z kabátu a z klobouku.

„Copak jsem vám neříkal, co se bude dít?“ Řekl Bill. „Pán mi řekl, abychom sem nejezdili. Jsme mimo Jeho vůli. Já se mám vrátit zpět do Johannesburgu.“

Jihoafričtí kazatelé nesouhlasili. Jeden z nich řekl: „Nemůžeme se vrátit zpět. My jsme to tu těmto lidem slíbili a musíme to dodržet.“

„A navíc, tyto bouřky jsou zde pořád,“ dodal jiný. „Tato dnes večer pomine a zítra již bude všechno v pořádku.“

Hromobití v průběhu noci opravdu skončilo a sobotní ráno bylo jasné, teplé a nadějně. Ale toho večera, když se připravovali, aby vzali Billa do shromáždění, se přihnala na toto období neobvyklá studená fronta. Teplota poklesla k bodu mrazu a vanoucí vítr způsobil, že se chvěli chladem. Shromáždění bylo znovu odvoláno.

„Neříkal jsem vám to?“ Řekl Bill. „No a zítra večer zde bude zemětřesení.“

Členové Národního výboru se na sebe nervózně podívali. Konečně se začali pozastavovat nad slovy tohoto zvláštního muže, který tvrdil, že k němu promluvil anděl. Justus duPlessis se zeptal: „Myslel jsi to vážně, že zítra bude zemětřesení?“

„Nevím, jestli ano nebo ne,“ usoudil Bill. „Řekl jsem to jenom v přirovnání s tím, co se děje. Ale něco hrozného se musí stát, jelikož jsme mimo Boží vůli.“

Paní Fourierová podala na stůl nějaké občerstvení a pak se posadila, a naslouchala rozhovoru. Bill se ve svém křesle opřel a řekl, že v průběhu odpoledne mu bylo dáno vidění týkající se paní Fourierové, ale že je nemohl říct, dokud se všichni neposadili tak, jak mu to bylo v tom vidění ukázáno. Pak řekl paní Fourierové o věcech, které se jí přihodily v dětství; dále jí řekl, že má nemocné srdce a že má také žaludeční potíže, které jsou způsobeny nervozitou, ale aby se nestarala, protože ji Ježíš Kristus uzdravil.

Z úst jihoafrických kazatelů padala slova obdivu. Bill se zeptal: „Už mi věříte? A dále mi Bůh řekl, abychom se vrátili do Johannesburgu, zůstali tam dva týdny a odtamtud, abych odjel na usedlost bratra Jacksona; odpočinul si a pak abych odjel rovnou do Durbanu. Z Durbanu pak domů.“

Fred Bosworth na to řekl: „Bratře Branhame, jestli podnikneš to, co říkáš, nebudeš pak schopen posloužit tolika africkým domorodcům, jako když budeš cestovat po těchto menších místech.“ (Zde se všichni afričtí kazatelé odmlčeli, jelikož si uvědomovali, že většina shromáždění, která byla naplánována, byla pouze pro

evropskou část populace. Bill se o této věci dozvěděl teprve později, totiž, že Durban bylo jediné místo v Jižní Africe, kde afričtí domorodci obdrží povolení ke vstupu do stejných shromáždění, ve kterých jsou afričtí běloši.) Bosworth pokračoval: „Bratře Branhame, vydáš-li se po této cestovní trase na jih, já stále věřím, že spatříš Boha nadmíru bohatého a hojného nade všechno, o co bys požádal a poprosil.“

Bill položil svou znavenou ruku na rameno svého přítele a řekl: „Bratře Bosworthe, utkali jsme se spolu v tolika bitvách a nyní jsi o mně znovu zapochyboval? Říkám ti v Ježíšově jménu, že jsme mimo Jeho vůli a nemůžeme čekat nic dobrého.“

„Ale přesto,“ podotkl kazatel Schoeman, „jsme zavázáni vůči jistým bratřím, a tak se musíme držet našeho cestovního plánu.“

Jelikož nepřijali důkazy nadpřirozeného vedení, snažil se Bill zapůsobit na zdravý lidský rozum. „Na chvíli se nad tím zamyslete a pouvažujte o tom logicky. V Johannesburgu jsme si získali přízeň novinářů a Lékařského sdružení; a jsou tam tisíce a tisíce lidí, a zařízení, kde se mohou lidé najíst a přespat. Ale tady lidé leží na otevřeném prostranství a není zde žádné zařízení, kde by se mohli najíst. Včera večer se téměř utopili a dnes v noci mrznou. Kdybyste se na to podívali jen z tohoto přirozeného hlediska, copak vrátit se do Johannesburgu vám nedává žádný smysl?“

Mezi kazateli bylo slyšet mumlání a pokašlávání a pak Schoeman odpověděl: „Bratře Branhame, my jsme investovali tisíce dolarů, abychom mohli udělat reklamu této cestě. My jsme již pronajali budovy a pozemky. Ustanovili jsme data a časy konání. Lidé si to už naplánovali a někteří jsou už na cestě. Zavázali jsme se slibem a nemůžeme vzít naše slova zpět.“

Bill řekl: „Jistě, ale já jsem přece nikomu nic nesliboval a ráno se vracím zpět do Johannesburgu.“

Justus duPlessis se zeptal: „A co tam chceš dělat, až tam přijedeš?“

A zde se Bill ocitl v pasti. Neměl ani peníze, ani nemohl sám nic podniknout na vlastní pěst. A tak i kdyby se vrátil do Johannesburgu, bylo by mu zapotřebí spolupráce právě s těmito stejnými muži, kteří mu teď oponovali, a tak se ocitl pod obrovským nátlakem. Posadil se; uvažoval o této problematické situaci. Najednou si vzpomněl na

prorocství, které k němu přišlo v Shreveportu v Louisianě, když ho v něm Pán varoval, že se na něj satan chystá v Jižní Africe nastavit léčku. Bill předpokládal, že tato léčka bude mít co do činění s lékaři a démony. Ale vůbec tomu tak nebylo. Tato léčka byla právě zde! Právě zde mezi jeho křesťanskými bratry! Politické čelisti jejich denominačního systému se sevřely těsně kolem něj a držely ho pevně ve svých chladných nepoddajných zubech, a překazily mu vykonat to, co mu Pán uložil. Jeho situace se mu zdála být beznadějná.

Bill varoval své sponzory: „Jako Pavel před mnoha lety: ‚Muži, měli jste mě poslechnout a nevyplouvat z Kréty a ušetřit si toto neštěstí a škodu.¹⁹ A teď bratři, Bůh má přípustnou vůli, ale já nikdy nechci dělat něco na základě Jeho přípustné vůle. Já chci jednat na základě Jeho dokonalé vůle.‘“

Členům výboru se tato myšlenka o Bohu, který má přípustnou vůli, zamlouvala. Jeden z nich prohlásil: „Myslím si, že to je právě případ, kde by bylo správné jednat na základě této přípustné vůle Boží. Bratře Branham, co ti v tom brání, abys poprosil Pána o souhlas v této záležitosti?“

Blížila se již druhá hodina po půlnoci, takto se dohadovali již od desáté hodiny. Byli unaveni a znechuceni. Bill řekl: „Dobře, půjdu se za to pomodlit ještě jednou.“

Billy Paul Branham, který tiše naslouchal tomuto čtyřhodinovému dohadování, odešel za svým otcem do ložnice a zavřel dveře. Pozoroval svého otce, jak chodí sem a tam po místnosti, jak se dívá do okna, a sleduje, jak venku burácí vichřice. Pak se jeho otec postavil, shrbil záda a vypadal na poraženého muže. Bill přeběhl pokoj a položil ruku na rameno svého otce, a řekl: „Tatínku, ty bys neměl poslouchat tuto bandu kazatelů, dělej to, co ti bylo uloženo Bohem.“

Billy, ale já jsem roztrhán na kusy. Já nevím, jak zde mohu podniknout to, co si Bůh přeje. Nemám žádné finanční prostředky, a i kdybych se teď vrátil do Johannesburgu, nevím, jak bych tam mohl uspořádat nějaké shromáždění bez spolupráce s těmito muži. A jak vidíš, oni se mnou spolupracovat nebudou. Jestli jsem kdy stál mezi kladivem a kovadlinou, je to právě teď.

¹⁹ Skutky ap. 27:21

„Tatínku, i kdyby nikdo v této zemi se za tebe nepostavil, já za tebou budu stát.“

Bill objal svého syna: „Pomodli se, Billy, se mnou.“

Klekli v uličce mezi dvěma skládacími postelemi a společně se modlili. Ale krátce poté byl Billy Paul zmožen touto pozdní hodinou a tak vklouzl do svého lůžka, a usnul. Zatímco Bill byl naopak příliš ustaraný, než aby mohl usnout. Jeho myšlenky na něj dorážely tam a zpět, cítil se jako mezi kladivem a kovadlinou, a věděl, že je chycen do léčky. Tak nebo onak musel stát právě proti těm lidem, kteří ho pozvali do Jižní Afriky. Jak je přesvědčit o tom, aby ho poslechli? A co kdyby se mu podařilo je přesvědčit? Jak může vykonávat Boží vůli v Johannesburgu a Durbanu, aniž by získal tyto muže ke spolupráci? Jeho dilema mu připadalo nepřekonatelné. Ve své hlavě měl pocit, jako kdyby byl žinkou, která je ždímána víc a víc, a pozvolna je z něj vyždímána všechna vlhkost. Tato vláha vytékala z koutků jeho očí a míchala se se solí.

Kolem třetí hodiny ráno Bill pocítil přítomnost anděla Páně. V jiných případech se světlo formovalo ve vzduchu, pak se zvedlo ke stropu a zanechalo anděla Páně stát pod tímto jantarovým plamenem. Venku zuřila vichřice, prudké nárazy větru jednou silily a pak zase slábly, a působily drnění tabulí v okenních rámech. Bill se chvěl hrůzou. Pokaždé, když se setkával s andělem Páně tváří v tvář, cítil tu stejnou paralyzující bázeň. To nadpřirozeno mu nikdy nezevšednělo. Byla to nepochopitelná dimenze sotva snesitelná pro jeho lidské smysly. Ale i když se třásl, cítil vděčnost, že anděl přišel. Snad právě teď bude prolomen tento mrtvý bod.

Bill se zeptal: „Kdo jsou tito muži a jaké jsou jejich úmysly?“

Anděl se postavil se svýma založenýma rukama. Ačkoliv nikdy na andělově tváři nespatrił úsměv, nyní jeho pronikavý pohled vypadal hrozně. *„Jdi s nimi,“* řekl anděl vážně. *„Jelikož jsi již s nimi vyrazil, teď už to budeš muset udělat. Ale zapamatuj si, když s nimi odjedeš na jih, budeš za to pykat. Probud' Billy Paula a řekni mu ,tak praví Pán'. Zítř ráno se probudíte do krásného a teplého rána. Brzy ráno odvezou Billy Paula na nedělní školu. Jelikož se shromáždění takto opozdila, Ern Baxter se chystá poslat Billy Paula zpět, abys přišel a pomodlil se za nemocné. Bud' na to připraven. Tvůj syn za*

chvíli odjede s mladým mužem v černém autě. Cestou se zastaví a přibere ještě jednoho mladého muže. A potom...

Bill uviděl dva domorodce, kteří stáli poblíž eukalyptového stromu vedle mostu. Jeden z těch domorodců, který byl oblečen v bílém safari obleku, měl zvednutou ruku a držel v ní hůl, a právě se chystal udeřit tohoto druhého domorodce. Anděl řekl: *„Billy Paul tě na to upozorní. Podle tohoto znamení poznáš, že jsem ti dovolil, abys odjel na jih. Ale zapamatuj si, bude tě to stát hodně trápení.“*

Když vidění pominulo, anděl byl pryč. Bill probudil svého syna a řekl: *„Billy, právě mě navštívil anděl Páně.“* Sděлил Billy Paulovi, co anděl říkal a pak rychle odešel do pokoje, kde spali Baxter, Bosworth a Stadskev. *„Bratři, probudte se. Mám ,tak praví Pán‘. Dal mi svolení k cestě s vámi na jih, ale bude mě to stát hodně trápení, protože to není dokonalá Boží vůle. Ve skutečnosti naše shromáždění nebudou tak úspěšná, jak by měla být, protože jsme tam neměli jet. Zítř ráno tato bouřka pomine...“* A pak jim vyprávěl jiné podrobnosti o tomto vidění.

Nedělní ráno bylo tiché, čisté a teplé, tak, jak to řekl anděl Páně. Billy Paul odjel na nedělní školu s Ern Baxterem a se členy Národního výboru. Krátce poté dva mladí muži v černém autě přivezli Billa zpět do domu, aby vzali jeho otce. Bill byl již připraven. Po cestě do místa shromáždění projížděli kolem úzkého mostu. A tam vedle eukalyptového stromu stáli dva domorodci, jeden z nich měl na sobě bílý safari oblek.

Billy Paul upozornil: *„Koukej, tati, ten muž má v ruce hůl a chce uhodit toho druhého.“*

Bill přikývnul. *„Vzpomínáš si, co jsem ti řekl včera v noci, Paule? Mohu odjet na jih, ale bude mě to stát hodně trápení.“*

kilometrů na jihovýchod od Klerksdorpu leží město Kimberley, je to rozlehlé hornické město se 60 000 obyvateli. William Branham přijel do Kimberley ve středu

17. října roku 1951. Jeho reputace jej už předešla. Během prvního večera v Kimberley se modlil za nemocné v modlitebně, ve které bylo asi kolem 500 míst k sezení. Žel, desetkrát tolik lidí usilovalo o to, aby se dostali dovnitř.

Druhý den ráno si Fred Bosworth promluvil s Národním výborem ohledně získání většího místa kvůli pořádání uzdravovací kampaně. K jeho překvapení se však výbor vyslovil k jeho požadavku záporně. Oni totiž slíbili jistému pastorevi v Kimberley, že shromáždění se budou konat v jeho církvi a teď měli za to, že nemohou zrušit své slovo.

A tak se Fred Bosworth snažil s tímto pastorem domluvit osobně. „Podívej se, bratře, ulice a pole jsou přeplněná tisíci lidí, kteří touží po tom, abychom se za ně modlili. Nechceš mi snad říct, že i nadále trváš na tom, aby se shromáždění konala ve tvé malé modlitebně?“

„Bylo mi slíbeno, že shromáždění se budou konat v mé modlitebně,“ odpověděl paličatě pastor, „a tak se tam budou konat.“

„To je absurdní,“ rozčiloval se Bosworth. Když se vrátil do domu, v němž byl ubytován Bill, stěžoval si: „Bratře Branhame, už jsi někdy slyšel o kazateli, který se chová tak sobecky?“

Bill suše odsekl: „To je přece to ‚neobyčejně hojné‘ o čem jsi předtím mluvil. Bratře Bosworthe, copak nevidíš, že se nacházíme mimo vůli Páně?“

Fred Bosworth se nezlomně rozhodl, že se pokusí něco podniknout na vlastní pěst. Informoval se v okolí Kimberley a nakonec zajistil místní sportovní arénu, která byla schopna pojmout tisíce lidí, a tak po dobu následujících čtyř dnů se bohoslužby konaly tam.

KAPITOLA 59

KONEČNĚ DURBAN

1951

Když Bill plánoval navštívit Jižní Afriku, představoval si, že bude kázat domorodcům s tmavou pletí. Místo toho však zjistil, že káže pouze bělochům národností Afrikans a evropského původu. Byl tím znechucen, zrovna tak jako tím „posvátným“ cestovním plánem Národního výboru. Toužil přece po tom, aby spatřil domorodou populaci, jak přijímá to nadpřirozené Evangelium, ale to mu nebylo umožněno až do jeho dvacátého prvního dne pobytu v Jižní Africe. Konečně ke konci toho týdne pro něj Národní výbor naplánoval jednu bohoslužbu v neděli ráno v Bloemfonteinu (160 kilometrů jižně od Kimberley) pro ne - Evropany.

Domorodci se začali shromažďovat v Bloemfonteinu na fotbalovém hřišti ještě dlouho před svítáním 28. října 1951. Než Bill v 10 hodin dopoledne přijel, více než 12 000 lidí tmavé pleti sedělo na fotbalovém hřišti; mnohé z žen měly na krku uvázané bílé nebo červené šátky. Ern Baxter vysvětlil Boží plán spasení skrze víru v Ježíše Krista. Když Bill přistoupil k mikrofonu, vysvětlil vztah mezi vírou a uzdravením. A pak přišel čas podrobit víru zkoušce. Jeden po druhém přicházeli před amerického evangelistu a jednomu každému z nich řekl, kdo je, a v čem vězí jeho problémy. Ještě předtím než prošel dvanáctý člověk modlitební řadou, tito domorodci byli přesvědčeni, že Ježíš Kristus je opravdu přítomný. Po jednoduché společné modlitbě byly stovky Afričanů uzdraveny. V následujících týdnech pak místní pastoři a misionáři vyhodnocovali výsledky tohoto shromáždění a shromažďovali svědectví o uzdraveních, a zázracích.

Výsledky byly opravdu ohromující: slepé oči otevřeny, rakoviny uzdraveny a spousta nemocí vyléčených, chromí uzdraveni. Jeden řidič autobusu řekl: „Do shromáždění jsem přivezl svým autobusem chromého muže, ale když jsme se vraceli, on už mohl chodit po vlastních nohou.“ Celkem vzato, místní kazatelé a misionáři odhadovali, že během této jediné Branhamovy modlitební služby bylo v této bohoslužbě uzdraveno asi tisíc lidí.

Bohoslužba pro domorodce v Africe

To bylo právě to, co si Bill přál v Africe vidět. Jednoduše smýšlející lidi, kteří jsou schopni přijmout Ježíše, jakmile uvidí Krista, který se před nimi odhaluje v nadpřirozených způsobech. Bill požádal Národní výbor, aby pro tyto domorodce zařadili do programu více takových shromáždění, ale výbor opět zaujal odmítavé stanovisko a omílal stále jedny a tytéž argumenty o závazcích, které už jsou domluveny. Bill nebyl schopen pochopit, že mezi těmito denominačními představiteli může existovat taková tvrdohlavost a krátkozrakost. Jednali přesně podle své naplánované cestovní trasy, jako kdyby měla být jedenáctým příkázáním.

Po odjezdu z Bloemfonteinu se Branhamova skupina přesunula 1500 kilometrů na jihovýchod do Kapského města. Zde se shromáždění držela podobného vzoru, jak tomu bylo v Bloemfonteinu — pět dnů vzrušujících uzdravovacích bohoslužeb a jedna neděle vyhrazena pro domorodé Afričany.

Bill byl kvůli zacházení s těmito tmavými domorodci zoufalý. Shromáždění pro bílé Afričany se konala ve velikém leteckém hangáru na letišti Wingfield. S pootevřenými dveřmi hangáru se mohlo zúčastnit této bohoslužby víc než 10 000 lidí. Na druhé straně se tito tmaví Afričané museli shromáždit v zámečnické dílně Drill

Hall; byla to menší budova v městské oblasti. Tato domorodá část populace byla tak dychtivá po slyšení Williama Branhama, že se lidé začali shromažďovat před Drill Hallem již o půl druhé po půlnoci. Do šesté hodiny ranní, zástup čítal již 8 000 duší. Nejhorší na tom bylo to, že když se v devět hodin ráno otevřely dveře, pouze 3 000 domorodců se mohlo natlačit dovnitř. Krátkozraký Národní výbor se nepostaral ani o reproduktory zvenčí budovy a tak lidé zůstali na ulici, aniž by měli možnost poslouchat kázání.

Billovo zklamání narůstalo, jako když stoupá rtuť teploměru za letního dne. Tento Národní výbor nesl zajisté zodpovědnost i vinu, že takto následkem špatného plánování zpackal tyto věci. Ale také i Bill osobně nesl část této viny. Musel si přiznat, ač s neochotou, že následuje pokyny Národního výboru, i když si byl vědom toho, že to není vůle Páně. Anděl jej varoval, že za to ponese následky. Pozastavoval se nad tím, zda to právě není to, co měl anděl na mysli. Ale to nebylo to.

Kampaň v Kapském městě skončila v pondělí večer. V úterý odjeli o 600 kilometrů dál podél pobřeží na západ a před soumrakem dorazili do Port Elizabethu. První shromáždění v Port Elizabethu se konala následující večer, 7. listopadu 1951, ve velké posluchárně, která se nazývala Feather Market Hall. Zde organizátoři znovu drastickým způsobem podcenili potřebu většího prostoru a tisíce lidí se kvůli tomu nedostaly dovnitř budovy. Zbývající část kampaně uzdravování vírou v Port Elizabethu pak již probíhala na Davisově stadiónu, ve veliké sportovní aréně.

Jednoho dne ráno se Bill probudil s prudkou bolestí břicha. Zpočátku tomu nevěnoval žádnou pozornost, ale když bolest setrvala po celý den, začal si dělat starosti. Copak to znamená návrat této tajemné žaludeční nemoci, která na něj chce znovu zaútočit? Po mnoho dnů pociťoval ve svém pracovním plánu vzrůstající napětí. Od roku 1947 vyčerpání následkem služby prohlubovalo jeho žaludeční potíže. Tehdy jeho potíže přetrvávaly už více než rok a každý večer se modlil za dlouhé řady nemocných a postižených lidí až do časných ranních hodin, dokud se nezhroutil na pódiu. Tato nemoc se jej snažila donutit k přerušení kampaní. Tehdy se jeho žaludek naplnil kyselinou, silnou jako kyselina citrónová a on pak následkem této nemoci málem zemřel. Copak se to mělo znovu opakovat? Národní výbor na něj vyvíjel značný tlak

a nedopřával mu dostatečný čas k odpočinku. Oni nerozuměli tomu, jak drastickým způsobem tato nadpřirozená vidění podkopávají jeho přirozenou energii.

Ale horší od jeho vyčerpání byla přetrvávající bolest v jeho břiše. Ještě před příjezdem do Východního Londýna (to bylo město vzdálené 240 kilometrů podél pobřeží od Port Elizabethu) si byl Bill jist tím, že tato bolest nebyla jeho starým nepřitelem, tou žaludeční nemocí. Křeče, které pociťoval, byly níž než jeho žaludek a bolesti jej bodaly více, a ostřeji, než to bylo při zvedání žaludku. Všichni ostatní spolucestující rovněž onemocněli. Bill si myslel, že to pochází z nějakého místního zdroje, možná ze stravy nebo z tekutin, které pili.

Po pěti nocích ve Východním Londýnu, odjeli konečně do Durbanu, vzdáleném 450 kilometrů východním směrem po africkém pobřeží. Cestou měl Bill vidění místní domorodé ženy, která ležela v posteli. Brzy na to jejich silnice vedla podél typické černošské vesnice. Bill poprosil řidiče, aby zastavil. Vystoupil a spolu se svými spolucestujícími vešli do vesnice, kde Bill ukázal prstem na jednu z chatrčí, která vypadala úplně stejně, jako všechny okolní chatrče. „Tam najdeme tu ženu, která leží v posteli. Má v pokročilém stádiu tuberkulózu. Je křesťankou a umí anglicky.“

Když vstoupili do chatrče, opravdu tam ležela, přesně tak, jak to Bill popsal. Tato žena k nim anglicky promluvila: „Modlila jsem se už dlouho o uzdravení. A Ježíš mi slíbil, že ke mně pošle proroka z nějaké jiné země, aby se za mě pomodlil a že pak budu uzdravena.“

Pán Ježíš dodržel své zaslíbení.

DO DURBANU dorazili v úterý 20. listopadu 1951. Bill byl pod hlubokým dojmem mocné asijské příchutě tohoto velkoměsta. Rikše projížděly ulicemi sem a tam. Indické ženy byly oblečeny do svých tradičních *saris*, dělily se o své místo s tmavě oblečenými muslimskými ženami a s domorodými ženami tmavé pleti; některé z nich měly na svých šíjích a zápěstích bronzové náramky. Sikhové s černými bradami v bílých turbanech na hlavách a dlouhými noži připevněnými ve svých šerpách spolu s vysokými téměř nahými domorodci, pomalovanými blátem, s kudrnatými vlasy, ozdobami z malých kostí, s velkými otvory v ušních boltcích protaženými do

dlouhých masitých smyček. Když se Bill zeptal na tuto různorodost, kazatel Schoeman vysvětloval, že Durban má 440 000 obyvatel a z toho 130 000 tvoří domorodí Afričané, 110 000 jsou obyvatelé evropského původu — Afrikans a 200 000 obyvatel pochází z Indie. Původně byli tyto Indové dováženi jako otroci na práci v dolech. Oni zůstali věrní svému asijskému dědictví, včetně svého Hinduistického, Buddhistického a Islámského náboženství.

První shromáždění v Durbanu se konalo ve středu večer v městské posluchárně a bylo vyhrazeno pouze pro bílé Afričany. Ti, kteří se nemohli dostat dovnitř budovy, poslouchali skrze reproduktory, které byly umístěny v okolních zahradách. Očekávání bylo nadměru veliké a spousta těch, kteří přijeli na invalidních vozících nebo byli přineseni na nosítkách, odcházeli bez nich.

Čtvrteční odpolední bohoslužba byla přemístěna na gigantický dostihový stadión, který se jmenoval ‚Greyville Race Course‘. Více než 20 000 lidí se usadilo pod zastíněnými tribunami a zbylo tam ještě místo pro spousty dalších. Když Bill vystoupil na pódium, aby kázal, byl překvapen, když spatřil dav sestávající se z černých domorodců, hnědých Indů a bílých Evropanů. Řekl Sydneyi Smithovi, starostovi Durbanu: „Myslel jsem si, že Jižní Afrika má segregační zákony, které neumožňují, aby se setkávali bílí s černými ve stejném shromáždění.“

„Existují segregační zákony,“ odpověděl starosta „a jestli budeš pozorně sledovat, tyto rasy jsou od sebe odděleny. Vidíš ty ploty?“

Nyní si Bill všimnul bílých čar těchto ohrazení, jak tyto zástupy oddělují. „Ale proč některé z těchto plotů od sebe oddělují i černé lidi?“

„Tyto ploty oddělují jednotlivé kmeny — Bantu, Swazi, Xhosa, Zulu — je jich tu více než tucet a oni se vůči sobě chovají nepřátelsky.“

„A proč to nebylo umožněno v jiných městech?“ Zeptal se Bill. „Pak bychom mohli tímto způsobem oslovit větší počet lidí Evangeliiem.“

„Durban je jediné místo, kde nám vláda dovolila, abychom to udělali.“

Teď Bill pochopil, proč mu anděl Páně sdělil, aby jel přímo do Durbanu a zůstal tam, dokud nebude odvolán. Ó, kdyby jen byl

poslušný těmto andělovým příkazům. Ó, jak musel kvůli této chybě trpět. Teď se u něj projevovaly nepřetržité bolesti břicha, měl pocit, jako kdyby se do jeho vnitřností dostala krysa a hlodala v jeho střevech. Musel se silně přidržet kazatelny, aby se nezačal svíjet v bolestech — dokonce i tehdy, když se formovala modlitební řada, dokonce i tehdy, když se před ním odhalovalo vidění a rozpoznání tajemství srdcí těchto cizinců, dokonce i tehdy, když i jednotliví lidé byli uzdraveni.

„Nebeský Otče, odpusť mi, „modlil se tiše Bill, zatímco očekával na mnohé překladatele, jak překládají jeho větu do patnácti různých jazyků. „Je mi líto, že jsem se dopustil této chyby. Ježíši, zatímco uzdravuješ tyto lidi, uzdrav i mě.“

Ale žádné vidění k jeho prospěchu se neukázalo. Jako kdyby se Bůh k potřebě svého proroka otočil zády, zatímco nepřehlédl ani tu nejmenší potřebu mezi svými ostatními dětmi. Bill kajičně pociťoval, jakoby si toto opovržení zasloužil.

Publikum se hýbalo pohnutím, zatímco v této modlitební řadě byl bezchybně odhalován jeden problém za druhým a pacienti byli uzdravováni. Hluchoněmý indický chlapec začal poprvé ve svém životě slyšet a mluvit, a víra v zástupu se povznesla, ba přetékala. Bill povznesl svůj hlas v modlitbě a povzbuzoval zmrzačené, nemocné, hluché a slepé, aby přijali své uzdravení z rukou svého Spasitele Ježíše Krista. Ale dlouho předtím než poslední překladatel ukončil překlad této modlitby, muži a ženy, staří a mladí povstávali z invalidních vozíků nebo mávali kolem sebe svými berlemi; děti odstraňovaly železné spony a odhazovaly od sebe tyto důmyslně vymyšlené zdravotní pomůcky.

Tragické na tom bylo to, že i když hlahol z vítězství sílil, Bill byl odváděn z pódia, sténal bolestí a potřeboval u sebe dva silné muže, aby ho přidržovali.

Návštěvníci se hromadně hrnuli do Durbanu, způsobovali zácpy v městské dopravě, která se zpomalila na rychlost hrocha lezoucího po hruď v hlubokém bahně. Do pátečního odpoledne se zástup v ‚Greyville Race Course‘ zdvojnásobil a dosáhl počtu více než 40 000 lidí. Když Bill jel společně se Sidneyem Smithem na bohoslužbu, cestou uviděl v ulicích spoustu domorodců, kteří si nesli s sebou malé sošky vlastní výroby. O takové modloslužbě se dočetl již v Bibli,

ale bylo to poprvé v jeho životě, kdy to viděl na vlastní oči. „Vypadá to, jakoby tito lidé měli své modly,“ komentoval Bill.

„Starosta řekl: „Někteří z nich jsou dokonce křesťané.“

„Křesťané?“ Bill s překvapením zalapal po dechu. „Křesťané s modlami?“

„Ano. Tady je mnoho domorodců, kteří jsou křesťany a stále se přidržují svých model po předcích.“

„To je zvláštní. Chtěl bych si s někým takovým promluvit. Mluvíš jazykem tohohle muže, který tu stojí?“

Starosta sjel k okraji vozovky a jeho host vystoupil z auta, a přistoupil k velikému, statnému muži, jehož výška přesahovala dva metry, a vážil určitě kolem 150 kilogramů. Když se k němu Bill přiblížil, mohl vidět modlu, na které byly patrné zaschlé rudé skvrny krve. Pomocí starosty se Bill zeptal domorodce: „Jsi křesťan?“

„Ó, ano,“ odpověděl domorodec, „jsem křesťanem již mnoho let.“

„A proč s sebou nosíš tuto modlu?“

„Můj otec již přede mnou nosil tohoto boha, kamkoliv šel. Jednoho dne lovil osamocen ve stepi a najednou se na jeho stezce objevil lev. Otec rozdělal oheň a modlil se k tomuto bohu, používal k tomu šamanská zařikávání a lev utekl pryč. A teď nosím tohoto boha, kamkoliv jdu. Jestliže mne zklame Bůh misionářů, pak tento bůh mne nezklame nikdy.“

„Myslím si, že jsi svou víru položil na nesprávnou věc,“ řekl mu Bill. „Já jsem taky lovec a vyznám se v divočině. Ta modla lva nezapudila; to byl oheň.“ Domorodec se na něj skepticky podíval. Bill se zeptal: „Jdeš dnes odpoledne na Greyvillské závodiště do shromáždění?“

„Zítřa,“ odpověděl nevrle.

„Dobře. Tak zítřa budeš svědkem toho, že Ježíš nikdy neselže.“

Tři bohoslužby, které byly pořádány v neděli 25. listopadu 1951, překonaly, co se týče návštěvnosti, všechny rekordy na ‚Greyville Race Course‘. Nejenže byly všechny tribuny zaplněny, ale také celé závodiště, na němž byly shromážděny jednotlivé domorodé

kmeny, které seděly na zemi a byly od sebe odděleny ploty s bílými kolíky, jako stáda dobytka. Kazatel Bosworth uváděl ranní bohoslužbu a kazatel Baxter pak kázal odpoledne. Večerní bohoslužba byla rezervována Billovi, který měl kázat a modlit se za nemocné.

Až do teď bylo přijato, že Bill kázal skrze 15 překladatelů. Byl to značně zdouhavý proces, který mu zabíral jeden a půl hodiny kázání, které by za normálních okolností trvalo asi 15 minut. Bill mluvil asi tato slova: „Ježíš Kristus je Syn Boží.“ První překladatel ze sebe vydal zvuky, které připomínaly kvokání slepice; druhý překladatel zavyl jako šakal; třetí překladatel vydal ze sebe zvuk naprosto odlišný od těchto dvou prvních; a tak to pokračovalo po řadě dál a dál. (V minulých letech se Bill mnohokrát pozastavoval nad textem I. Korintským 14:10, kde Pavel říká, že každý zvuk má nějaký význam. Teď když naslouchal těmto podivným jazykům, si uvědomil, co tím asi misionář Pavel chtěl říct.) Konečně patnáctý překladatel ukončil svoji větu a Bill pokračoval: „Ježíš přišel na zem, aby zachránil hříšníky.“ A tak ten proces začínal znovu.

Zatímco překladatelé po sobě podle svého pořadí větu opakovali, Bill se přiblížil k okraji pódia a zeptal se Sidneye Smitha: „Co se to tam děje na tom trávníku? Nedošlo tam k nějaké potyčce?“

Starosta začal také pozorovat tento rozruch. „Nemohu o tom nic říct. Pošlu tam policistu, aby to prověřil.“ Za chvíli se policista vrátil se zprávou: „Bratře Branhame, domorodá žena právě uprostřed davu porodila. Zdá se, že je úplně v pořádku.“

„Odvedete ji odtamtud pryč?“

„My jsme ji to nabídli, ale ona utřela dítě a přiložila je k prsu a řekla, že chce zůstat až do modlitební bohoslužby.“

Taková odhodlanost Billa ohromila. Jestliže očekávání novopečené maminky odzrcadluje touhu všech těchto ostatních, kteří se nacházejí v tom zástupu, pak zde dnes bude probíhat ohromující uzdravovací bohoslužba.

Modlitební lístky rozdány nebyly; místo toho několik misionářů jednoduše shromáždilo na tucet lidí do řady k modlitbě. První osoba, která přišla dopředu v modlitební řadě, byla žena původem z východní Indie. Její tělo bylo ovinuto do barevného *sari*, její čelo

bylo ozdobeno rudou skvrnou mezi očima, symbolem *kumkum*, který je považován v indické kultuře za znamení krásy.

Obdobně jako Ježíš mluvil se samaritánskou ženou, Bill promluvil krátce s touto ženou, aby se kontaktoval s jejím duchem. „Paní, proč vy, když jste hinduistka, přicházíte ke mně, křesťanovi, pro pomoc? Proč nejdete ke svým kněžím?“

„Oni mi nejsou schopni pomoci,“ odpověděla žena.

Náhle se nad ní rozvinulo vidění, které jí ukazovalo v ordinaci u lékaře, jak poslouchá lékařskou diagnózu. Bill řekl: „Paní, vy máte tuberkulózu. Ale věřím, že jestli přijmete Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele, On vás také uzdraví.“

Žena okamžitě poklekla na jedno koleno, sklonila svoji hlavu, uchopila konec svých dlouhých šatů a setřela rudou skvrnu, kterou měla mezi očima. Bill uviděl vedle této ženy záblesk světla a řekl: „Sestro, Ježíš Kristus tě právě uzdravil. Jdi svou cestou a služ mu po zbytek svého života.“

Davem začal procházet hromadný šum a Bill uviděl jiné indické ženy, které si slinily prsty a utíraly si své rudé skvrny. Někdo uprostřed davu zaječel: „Krišna!“ Jiný Ind se chytil toho chvalozpěvu a opakoval. „Krišna! Krišna!“ Mysleli si, že americký evangelista vyslovil jméno jejich boha. (Krišna je pozemská forma indického boha Višnu.)

Bill pozvedl své ruce, aby je utišil: „Ne, ne, já jsem neřekl Krišna. Řekl jsem *Kristus*,“ a vyslovil toto jméno tak zřetelně, že zdůrazňoval písmeno *t*, Ježíš Kristus. Já nejsem Krišna; já jsem služebník Ježíše Krista.“

Další osobou v řadě byla mladá žena evropského původu. Vypadala na to, že je zdravou osobou a když se přiblížila k Billovi, pocítil vstřícného ducha, který ji provázel. Řekl: „Vidím, že jsi křesťanka.“ Ona souhlasně přikývla. „Vidím, že navštěvuješ shromáždění. Patříš k Holandské reformované církvi.“ Pak se zastavil, jako kdyby ho něco zmátlo. Jakoby se v souvislosti s touto ženou projevilo úplně něco jiného. Častokrát ve viděních spatřoval vedle pacienta záblesk jasného světla, oznamující, že dotyčná osoba byla uzdravena. Ale v tomto vidění mu vše připadalo temnější, jako kdyby se začaly hromadit stíny přicházející noci. „Sestro, vidím, že jsi byla před několika dny u lékaře. Tvůj manžel čekal na chodbě,

zatímco tě tvůj lékař vyšetřoval. Tvůj manžel má černé vlasy a knírek, a byl oblečen do šedého obleku. Lékař s prošedivělými vlasy měl na očích brýle. Řekl ti, že máš cistu na svém vaječníku. To sice tvůj život neohrožuje, ale lékař to chce přesto odstranit.“ Žena souhlasně přikývla hlavou. Když Bill pokračoval dál v hovoru, vidění se stávalo stále a stále temnější. Chtěl už říct: „Pán ti žehnej, ať tě uzdraví, moje sestro“ a nechat ji odejít z pódia s určitou nadějí, ale předtím, než to řekl, se vidění přesunulo do pohřebního průvodu. Viděl pracovníky pohřební služby, jak nesou její rakev k hrobu. Pak Bill pochopil, že se její život blíží ke konci a rozhodl se, že jí to řekne na rovinu. „Paní, vy vypadáte zdravá, nejste nijak těžce nemocná, máte pouze cistu na vašem vaječníku. Ale připravte se, že zemřete, tak praví Pán, budete žít už jen krátkou dobu.“

Žena vykulila oči a zalapala po dechu: „Pane?“

„Ano, to je pravda sestro. Buď si ale jistá tím, že tvoje srdce je v pořádku s Bohem.“ Když žena opouštěla pódium, pěkně oblečený běloch přiváděl domorodého chlapce po schodech a pak napříč pódium. Muž se zastavil asi pět metrů před americkým evangelistou, zatímco chlapec pokračoval sám. Bill pohleděl letmo na chlapce a řekl: „Všichni můžete vidět, že tento chlapec šilhá. Já jej uzdravit nemohu, ale Ježíš Kristus ano. Snad mi Bůh ukáže něco, co by povzbudilo víru tohoto chlapce.“ Odmlčel se a pozoroval, jak se odhaluje minulost tohoto chlapce. „Vidím vysokou štíhlou ženu z kmene Zulu, jak ve své náruči drží nemluvně a ukazuje ho svému manželovi, který zjistil, že dítě šilhá. Víím, že to je křesťanská rodina, protože ve vidění jsem spatřil, jak se modlí před křížem.“ Když to bylo zopakováno zulským tlumočnickem, matka s otcem se postavili uprostřed obecnstva, mávali a křičeli na znamení souhlasu.

Mezitím chlapec sklonil svoji hlavu.

Bill řekl: „Nemusím se ani za toho chlapce modlit, protože on už byl uzdraven. Můžeš odejít.“

Zulský mladík pozvedl hlavu a pousmál se. Ano, byla to pravda; jeho oči už nešilhaly, ale byly teď normální. Chlapec odcházel z pódia, když muž, který ho přivedl, přistoupil blíže k bratru Branhamovi a řekl: „Pane Branhame, mohu s vámi na okamžik mluvit?“

Ern Baxter mu zastoupil cestu: „Nemůžeme vás nechat mluvit s bratrem Branhamem jen tak, když je pod pomazáním.“

„Ale já se chci zeptat jen na jistou věc.“

Bill se k těmto dvěma mužům otočil a řekl: „To je v pořádku, bratře Baxtere. Ať se jen lékař zeptá.“

„A odkud víš, že jsem lékař?“

Bill tuto otázku ignoroval. „Co pro tebe mohu udělat, doktore?“

„Ano, to je pravda, jsem britský lékař. Vyšetřil jsem toho chlapce předtím, než sem přišel, vlastně jsem ho vyšetřil znovu před malou chvílí. Jeho oči šilhaly, ale teď jsou v pořádku. Jak jsi to udělal? Zhypnotizoval jsi ho?“

„Jestliže hypnóza je schopna napravit šilhavé oči, pak byste ji měli, vy doktoři, praktikovat. Ale to nebyla hypnóza; to byla Boží moc.“

„Pane Branhame, já jsem obyčejným členem církve, ale teď, když jsem uviděl Boha, kterého se můžeme dotýkat, jak On napravuje šilhavý zrak, chci přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele a jsem ochoten to vyznat před celým tímto shromážděním.“

Uplynulo asi deset minut od chvíle, kdy žena s cistou na vaječnicku opustila pódium. Zatímco britský lékař mluvil k zástupu, na pódium přiběhl poslíček a s pohnutím mluvil něco tlumočnickům, kteří pak sdělili Billovi: „Vzpomínáš si na tu ženu před chvílí, které jsi řekl, aby se připravila na to, že zemře? Ona právě zemřela. Ten muž zná jejího manžela a on seděl za nimi. Když se žena vrátila zpět na své místo, řekla svému manželovi: ‚Dobrá, co o tom víš;‘ a ještě dřív než jí stačil odpovědět, padla mrtvá k zemi.“ (Později se dozvěděli, že měla srdeční záchvat.)

Poslední v modlitební řadě přicházel černý muž tak shrbený, že se v podstatě pohyboval po čtyřech. Bylo patrné, že je duševně zaostalý. Dohlížitel držel toho hrbatého muže před útekem jako psa na dlouhém řetězu připevněném k obojku na jeho krku.

„Pohledte na to bídné stvoření,“ řekl se soucitem Bill. „Kdybych mu mohl pomoci, určitě bych to udělal. Pravda však je taková, že já mu pomoci nemohu. Ale Ježíš Kristus ano. Život tohoto člověka nemůže zůstat skryt, protože anděl Páně je přítomen.“ Když se

dostavilo vidění, odhalilo nepředvídané skutečnosti. Bill řekl: „Vím, že tento chlapec vyrůstal v křesťanském domě, protože vidím obrázek Ježíše pověšený na stěně v jeho chatrči. Ale on se už narodil jako mrzák. Ale právě teď se nestará o sebe; on se stará o bratra. Před čtyřmi lety se jeho mladší bratr zranil, když spadl z velikého žlutého psa nebo kozla. Nyní je jeho bratr mrzák a při chůzi musí používat berle. Tak praví Pán: „Jeho bratr byl uzdraven.““

V té chvíli éterem proletěl výkřik. Daleko vzadu v publiku se postavil vysoký černoš a zamával dvěma holemi nebo berlemi nad svojí hlavou a křičel ve svém jazyce, že on je tím bratrem a že byl právě teď uzdraven.

V zástupu to začalo vřít hlasitým pohnutím způsobeným tímto zázrakem, trvalo to hodnou chvíli, než se podařilo zástup utiшит natolik, aby byli schopni znovu poslouchat. Bill tomuto vzrušení trpělivě naslouchal. Pak obrátil svoji pozornost zpět k tomuto shrbenému a uboze vyhlížejícímu muži, který byl před ním. Ve vzduchu se ukázal modrý stín, který odhalil vidění, ve kterém ten muž stál vyrovnaný a chodil normálně. Bill řekl k publiku: „Byli jste svědky, že Ježíš Kristus uzdravil bratra tohoto muže. Jestliže Bůh teď uzdraví tohoto zmrzačeného a duševně postiženého muže, kolik z vás zde přítomných bude sloužit Pánu Ježíši?“

Černé, hnědé a bílé ruce se rychle zvedaly nahoru nad stadiónem. Bill řekl dohlížiteli, aby sundal řetěz z krku toho muže. Dohlížitel zavrtěl ustaraně a snad i trochu bázlivě hlavou. Ale Bill důrazně řekl: „Postavte tedy tohoto muže na nohy a uvolněte jeho řetěz. Bůh jej osvobodil.“ Neochotně, ale přece se pak dohlížitel podvolil, odepnul řetěz a pozvedl ruce toho muže. Ten muž však už nepotřeboval, aby mu někdo nějak moc pomáhal. Jeho páteř se vysunula jako skládací anténa, narovnal se a muž stal jako v pozoru před zraky 50 000 shromážděných. Bill natáhl svoji ruku a objal toho muže kolem obnaženého pasu a spolu přistoupili k okraji pódia a pak se zpět vrátil za kazatelnu. Muž se pousmál a zamával obecenstvu, čímž dal najevo, že jeho rozum byl nadpřirozeným způsobem navrácen.

Zástup neovladatelně zahřměl a pohyboval se jako při zemětřesení. Bill využil svoji příležitost a zeptal se: „Kolik z vás chce přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele?“

Tisíce a tisíce rukou se pozvedly nahoru. Ern Baxter řekl: „Bratře Branhame, já si myslím, že špatně pochopili tvou otázku. Oni si asi myslí, že ses jich zeptal, jestli by chtěli být fyzicky uzdraveni. Raději tuto otázku zopakuj skrze překladatele znovu.“

A tak Bill přistoupil k mikrofonu a řekl: „Neptal jsem se vás na to, zda si přejete fyzické uzdravení. Ptal jsem se vás, zda si přejete přijmout Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele. Pokud ano, tak se postavte.“ Tisíce lidí se postavily. Bill pokračoval: „Dříve než Ježíš vstoupí do vašeho srdce, musíte nejdříve zavrhnout své falešné bohy. Vy lidé, kteří nosíte modly, přál bych si, abyste je rozbili právě teď.“

Do vzduchu nad závodistištěm se zvedl oblak prachu, když muži a ženy ničili na zemi své modly. Nejdříve se Bill hlasitě modlil za jejich spasení, pak se hromadně modlil za uzdravení pro ty, kteří byli nemocní a postižení. Tisíce těchto nově obrácených křesťanů křičely na znamení toho, že byli uzdraveni.

Na druhý den v hotelu nemohl Fred Bosworth přestat ve vyprávění o tomto nedělním večerním shromáždění. Bratře Branhame, když tito lidé odtamtud odešli, zanechali po sobě spoustu berlí, nosítek a vozíků a všelijakých železných spon. Já jsem tam stál a moje srdce málem nepuklo pláčem. Během 40 let kázání Evangelia a modlitby za nemocné jsem nikdy nebyl svědkem shromáždění, které by se mohlo vyrovnat tomuto.“

Smith zavolal Billa a řekl: „Bratře Branhame, pojd' sem a podívej se z okna. Tyto nákladáky jsou naloženy berlemi a věcmi, které lidi na tom místě minulý večer nechali.“ Když Bill přistoupil, aby se podíval, uviděl veliké nákladáky pro dobytek projíždějící kolem hotelu a za nimi šly stovky lidí, kteří byli uzdraveni — domorodci ze všech kmenů pospolu, již ne jako nepřátelé, ale spojení ruku v ruce a zpívající hymnu Branhamových shromáždění: „Jenom věř; jenom věř; jenom věř; všechno je možné; jenom věř.“

Fred. F. Bosworth

Starosta Sidney Smith prohlásil: „Odhadujeme, že toho posledního nedělního shromáždění se zúčastnilo na 50 000 lidí; a 100 000, pokud spočítáš všechna tři nedělní shromáždění dohromady. Včera muselo být zřejmě kolem 30 000 těch, kteří odevzdali svá srdce Ježíši Kristu. Nemáme žádný způsob, jak bychom mohli odhadnout, kolik jich bylo uzdraveno.“

„A já jsem tak nemocný, že sotva stojím na nohou,“ dodal Bill. „Měli jsme přijet rovnou sem do Durbanu přímo z Johannesburgu,

tak, jak mi to bylo řečeno andělem Páně. Teď je to již zřejmé každému, že Durban byl tím místem, kde nás Pán chtěl použít.“

Žel, všem to patrné nebylo. Kazatel Schoeman sdělil Ernu Baxterovi a Billy Paulovi, že ve středu ráno poletí do Salisbury v Rhodesii.

„A — a opustit Durban?“ Vzrušeně a se zděšením oponoval Bill. „Proč? Právě zde přece Pán působí.“

Ale Schoeman znovu naservíroval stejné jídlo připravené ze zbytku pokrmu: „My přece následujeme cestovní trasu, kterou jsme naplánovali před měsícem. A tam se předpokládá, že budeme dva dny v Salisbury a pak bude jedno shromáždění v Pretorii a pak zpátky do Johannesburgu, kde už bude jen jedno jediné shromáždění před vaším odletem domů. Nechápu, proč jste tak rozrušeni. Měli jste přece svá shromáždění v Durbanu, jak jste si přáli.“

„A jak daleko je do Salisbury?“

„Tisíc tři sta kilometrů severně z tohoto místa.“

Bill mohl stěží pochopit nesmyslné rozhodnutí těchto mužů. Poukázal na to, jak to obvykle dělal: „Zde v Durbanu je na 50 000 lidí, kteří by mě chtěli slyšet kázat. Spousta z nich přišla ze vzdálenosti mnoha a mnoha kilometrů, aby zde mohli být. Tisíce z nich jsou nově obrácení křesťané. A teď mě tak náhle chcete odvést 1 300 kilometrů odsud a ještě se divíte, že se kvůli tomu zlobím?“

„Je mi líto, bratře Branhame, ale my jsme slíbili tomu bratrovi v Rhodesii, že tě tam přivezeme a musíme dodržet naše slovo.“

Bill se cítil příliš oslaben a nemocen, aby se mohl přít, a proto ustoupil. Zakončil svou cestu podle plánu Národního výboru. V Salisbury kázal přibližně k 1 500 lidem. Dva dny, které strávil v Rhodesii, byly v jeho paměti zastřeny jako zlý sen. Pak se vrátili zpět do Jihoafrické republiky, kde se konalo jedno shromáždění v Pretorii a další dvě v Johannesburgu. Během posledního shromáždění v Johannesburgu měl pocit, jako by měl zemřít. Jeho vlastní utrpení ale nebylo překážkou daru rozpoznání a Boží moci. Mezi mnoha viděními, která tohoto večera měl, uviděl ženu z obecnstva, která byla slepá. Ukázal na ni a vybídl ji k tomu, aby se postavila a přijala své uzdravení. Ona ale neodpověděla. Nicméně jiná žena ve stejné řadě se postavila. Bill se obrátil k této druhé ženě

a řekl: „Vím, že jsi také slepá. Ale proč ses postavila, když jsi židovského náboženství a nevěříš, že Ježíš je Kristem? Myslíš si, že jen Ježíš ti může navrátit zrak?“ Pokynula hlavou na znamení souhlasu. Bill pokračoval: „Nemohu Jej poprosit, aby se stal tvým uzdravitelem, pokud se nejdřív nestane tvým Pánem a Spasitelem. Jestliže Jej přijmeš jako Mesiáše, zvedni svou ruku.“ Žena pozvedla ruku a její zrak jí byl navrácen.

Konečně přišel čas, aby opustil Jižní Afriku. Britský lékař, který vyšetřil šilhavého chlapce v Durbanu, se setkal s Billem na letišti v Johannesburgu a řekl: „Mám pocit, že Bůh si mě povolává, abych se stal lékařským misionářem. Bratře Branhame, cítím se ti být zavázán. Děkuji ti za tvůj příjezd.“ Jeho poděkování by mohla být statisíckrát vynásobeno. Přicházely zprávy z buše o tisících lidech, kteří každý týden přijímali křest. Církve napříč Jižní Afrikou se naplňovaly lidmi, kteří byli znova podníceni skutečností živého Boha, kterého se mohli dotknout. Během deseti týdnů v Jižní Africe vykonala skupina Williama Branhama 120 bohoslužeb v 11 městech s celkovou návštěvností kolem 500 000 lidí. Sám Bůh je schopen zaznamenat konečný výsledek, ale Bill věděl něco o ceně, kterou bude třeba zaplatit.

Fred Bosworth doprovázel ostatní členy Branhamovy skupiny na letiště, ačkoliv tohoto dne ještě neodlétal. Bosworth byl odhodlán zůstat v Jižní Africe ještě další měsíc a pracovat spolu s pastory a misionáři a pomáhat jim upevňovat ve víře nově obrácené v Krista.

Když Bill seděl v očekávání na přilet svého letadla, svíjel se v bolestech břicha. Vážně se pozastavoval nad tím, jestli mu ještě bude dáno Freda Boswortha vidět. Konečně letadlo přistálo a mohli nasednout na palubu. Nadešla chvíle loučení. Když Bill objal svého přítele, řekl: „Bratře Bosworthe, je mi 42 let a cítím se jako bych byl na konci svých dnů. Spolu s Pavlem mohu říci, že jsem bojoval dobrý boj víry. Běh jsem dokončil, víru jsem zachoval.“²⁰

„Nesmysl,“ zlostně odfrknul Bosworth. „Vždyť ty jsi teprve chlapec. Já jsem teprve ve čtyřicítce začal kázat! Teď mám po sedmdesátce a stále se cítím v dobré kondici. Bratře Branhame, ty jsi právě ukončil školní vzdělání a obdržel jsi diplom.“

²⁰ 2. Timoteovi 4:7

Bill souhlasil s tím, že právě ukončil školní vzdělání, ale nebyl si tak docela jist svým diplomem. Měl dojem, jako by právě při své poslední zkoušce propadl.

„**BILLE BRANHAME**, propánakrále, chlape!“ zvolal doktor Adair, když pozvedl oči od lékařské zprávy. „Ty jsi v Africe chytil amébu.“ Když Sam Adair dočetl zprávu laboratorních výsledků, potřásl smutně hlavou. „Bille, nemohu ti v ničem pomoci. Musím tě poslat ke specialistovi.“

KAPITOLA 60

ANDĚLSKÉ PROGNÓZY

1952

Po mnohých testech doktor Lukas vysvětloval neradostné skutečnosti. „Pane Branhame, tyto améby jsou paraziti. Oni jsou přenášeni jako maličké cysty, jen o něco větší než bílé krvinky. Ty jsi je pravděpodobně chytil z nějakého jídla nebo pití. Příznaky nemoci se začínají objevovat asi čtyři až šest týdnů poté, co paraziti vejdou do lidského těla. Tvůj případ je ten nejhorší, jaký jsem kdy viděl.“

Bill si vzpomínal, že první pocity břišních křečí začal pociťovat v Port Elizabethu, čtyři týdny poté, co opustil Johannesburg. To znamená, že amébitskou cystu mohl spolknout v Klerksdorpu. Určený čas byl naprosto přesný. Och, kéž by raději zůstal v Johannesburgu, jak mu bylo řečeno andělem. Nikdy by se to nestalo.

Doktor Lukas pokračoval: „Invazní amébová úplavice je třetí v pořadí parazitní nemocí, jsou jí infikováni stovky tisíc lidí na celém světě. Ve většině případů améby jsou latentní, to znamená ve spícím stavu. Rovněž tito infikovaní lidé se nyní stávají nositeli a mohou tuto nemoc rozšiřovat, ačkoliv jí sami nejsou postiženi. V jiných případech, jako je ten tvůj, se tito paraziti stali aktivní. Neznáme důvod tohoto jevu. Právě teď se améby živí hlenem tvého střevního traktu. Musíme je tam kontrolovat, protože jestli se dostanou mimo střevní trakt, zaútočí na játra nebo na mozek a pak se problémy stupňují. Na neštěstí jsou tito paraziti resistantní vůči lékům a ve tvém případě bych začal šedesátidenní kúru.“

Zatímco se nacházel na klinice, jedno vyšetření vyžadovalo, aby se napil Bariumové suspenze. Lékař provádějící toto vyšetření mu řekl: „Pane Branhame, dozvěděl jsem se, že jsi misionář.“

„Ano, jsem evangelista, misionář. Právě jsem se vrátil z Afriky.“

„Já jsem také studoval na kazatele. Zabrало mi to čtyři roky studia, abych zjistil, že křesťanství je jedno velké nic. Začal jsem studovat nauky Mohameda, Budhy, Confucia a mnoha jiných. S překvapením jsem zjistil, že křesťanství není jediným náboženstvím, které mluví o panenském narození a Spasiteli. Došel jsem k názoru, že na tom všem vlastně vůbec nic není, a tak jsem celý ten zmatek zavrhl a teď jsem se stal agnostikem²¹.“

S bolestmi v břiše a s myšlenkami naplněnými hrůzou vyplývající z jeho stavu, nepocítoval Bill, že by se měl nyní dát do souboje s takovýmto chytrým a bystrým mužem. Ztišil se v modlitbě a řekl: „Pane Ježíši, dej mi nějakou jinou příležitost, kdy se budu cítit lépe.“

Poté, co se vrátil domů a vyprávěl své manželce tyto otřesné zprávy, Meda řekla: „Bille, vzpomínáš si na paní Shaneovou z New Albany?“

„Není to ta neurotická učitelka nedělní školy ze sboru bratra Johnsona, ta, za kterou jsem se modlil krátce předtím, než jsem odjel do Jižní Afriky?“

„To je ona. Právě, když jsi byl v Africe, ona mi volala co druhý den. A teď, když ses vrátil domů, mi volá každý den.“

„A jak se jí vede?“

„Hrozně. Je to s ní tak špatné, že může sotva vyjít z domu. Přála by si, aby ses, když budeš pod pomazáním, za ni pomodlil, ale obává se, že nebude schopna přicestovat do shromáždění.“

„Na tom nezáleží. S tím, jak to teď vypadá, se může stát, že už nebudu mít žádné další shromáždění.“

„Bille, tohle neříkej. Každopádně mě paní Shaneová požádala, abych tě poprosila, že když tě někdy podruhé navštíví anděl Páně, aby ona byla tou první osobou na seznamu, která se bude s tebou vidět.“

„Jistě,“ odpověděl Bill roztržitě. Uvažoval o tom, že anděla Páně již nespařil od doby onoho osudového dne v Klerksdorpu, když se smířil s tím a souhlasil, že se podrobí scénáři Národního výboru,

²¹ Agnosticizmus – skeptické stanovisko k možnosti pravdivého poznání skutečnosti.

v rozporu s Pánovou vůlí. Uvažoval: „Och, jak jsem si tím zpackal svůj život.“

Další týdny Billova života, to byla mizérie. Léky nepomáhaly. Tělo ho týralo, v noci měl problémy se spánkem. Noc po noci se procházel po podlaze svého domu, nařikal a prosil: „Bože, smiluj se nade mnou. Jestli chováš ve svém srdci vůči mně ještě nějakou laskavost, prosím odpusť mi. Již nikdy vědomě nepřekročím tvou linii.“

Ale Pán mu neodpovídal, ani hlasem, ani viděním, ani psaným Slovem, ačkoliv neustále četl svou Bibli. Cítil se bezmocný, osamělý a jeho mysl se blížila víc a víc k jámě zoufalství. Och, proč byl tak hloupý, že neuposlechl bezprostředního Pánova příkazu? Den za dnem prozkoumával své dilema v Africe a proséval různé možnosti, sondoval různá řešení, aby se poučil ze svých chyb. Nyní mohl jasně vidět, že jeho největší chybou bylo to, že se nechal zamotat Jihoafrickým Národním výborem, vedoucí skupinou organizátorů, která byla natolik neohebná, že by se nesklonila ani v tom případě, když by je samotný Bůh požádal o změnu jejich plánu. Pak si Bill uvědomil, že viděl tutéž nepoddajnost mezi denominačními kazateli v Americe. Možná se nejednalo o tyto lidi, ale na vině byl celý tento systém. Každá křesťanská organizace žila podle určitého seznamu učení a stanov, které se často stávaly dogmaty a byly uctívány tak hluboce, že členové více nemohli uvidět nižádným způsobem Slovo. Všechno by bylo v pořádku, kdyby ony měly vždycky pravdu. Ale co když se mýlily? Co když jim chtěl Bůh ukázat něco více a oni to nebyli schopni přijmout, protože to neodpovídalo jejich dogmatům? V tom případě jejich vlastní nepoddajnost je mohla odsoudit a odevzdat Božím soudům. Co když denominační křesťanství bylo ve skutečnosti překážkou místo toho, aby bylo nápomocno Duchu Božímu?

Po hlubokém zpytování svého svědomí Bill zjistil, že jeho druhou chybou bylo, že příliš citlivě reagoval na kritiku. Tato přecitlivělost pramenila z toho, že ve svém dětství byl odmítán a vyobcován společností kvůli špatné reputaci své rodiny. Když se stal křesťanem, přineslo mu to lásku a přijetí, které postrádal jako chlapec. Ale některé z jeho komplexů přetrvávaly, včetně jeho tendence k nervozitě a přecitlivělosti na kritiku. Teď, když tolik tisíc lidí volalo, aby obrátilo na sebe jeho pozornost, on chtěl všem vyhovět, ačkoliv byl tento úkon nemožný. Rozhodl se, že od nynějška

musí dělat, cokoliv si bude Bůh přát, aby dělal bez ohledu na to, koho by mohl v tom procesu urazit. Bude mnohem lepší, jestliže zklame lidi, než by měl zklamat Pána Ježíše Krista.

Naneštěstí to nebylo vždycky jednoduché dozvědět se, co si Pán přeje. Teď dumal nad jednou kritikou, která ho po léta pronásledovala. Mnoho křesťanů si stěžovalo, že se nemodlí za dostatečný počet lidí během svých uzdravovacích kampaní. Stovky nemocných mužů a žen přicházely na každou z bohoslužeb a přály si osobní modlitbu za svou potřebu. Ale ta nadpřirozená rozpoznávání zatěžovala jeho tělo natolik, že měl zřídka kdy sílu, aby se během každého večera těchto kampaní pomodlil za víc než tucet lidí. Mnozí kritici říkali, že by to měl dělat víceméně, jako Oral Roberts nebo jako někdo jiný z evangelistů se službou uzdravování vírou, kteří svolávají dlouhé řady lidí, které procházejí tak rychle, jak je to jen možné a on se jich dotýká a modlí se za ně několika slovy. Snad jeho kritici měli pravdu; možná, že jeho metoda byla příliš pomalá. Někdy tato hádanka hlodala Billa celé hodiny, pozastavoval se nad tím, jak si Bůh opravdu přeje uspořádat tyto uzdravovací kampaně. Jindy ho tato otázka tolik netrápila, protože už možná nikdy více nebude kázat.

Brzy ráno zastihla Meda svého manžela klečícího na podlaze se skloněnou hlavou na sedátku své pohovky, jak pláče.

„Bille, co je s tebou?“

„Miláčku, kdybys věděla, jak špatně se cítím. Je mi teprve čtyřicet dva let a moje zdraví je zhrouceno; moje služba je u konce; navíc jsem zadlužen. Co mohu dělat? Jaké jsou mé vyhlídky do budoucna? Připadám si, jako bych byl na konci cesty.“

„Možná by ses cítil lépe, kdybys něco snědl,“ navrhovala Meda.

Bill plakal tak vroucně, že jeho oči byly oteklé. Meda ho zavedla ke stolu na snídani, kde se zakousl do toastu s vajíčky. V poslední době jeho chuť k jídlu klesala tragicky dolů. Následkem toho se v průběhu několika posledních týdnů jeho tělesná váha neustále snižovala, takže teď vážil sotva padesát pět kilo. Jeho stav místo toho, aby se zlepšoval, se stále zhoršoval.

Asi v polovině února 1952 se Bill vrátil, aby se podrobil testům. Doktor Lukas potřásl hlavou, když si prohlížel výsledek. „Kazateli

Branhame, obávám se, že léky, které jsem vám podával, nezabírají. Příště použiji arsenik.“

„Arsenik? Není to nebezpečné?“

„Ano, musím ho dávkovat velice opatrně. Ale kazateli Branhame, neudělejte v tom případě chybu, protože váš stav je velice vážný. Atakující améby usmrtí ročně kolem 40 000 lidí. Tyto aktivní améby si mohou prokousat cestu skrze střevní stěnu a dostat se do krevního řečiště, kterým se dostanou do jater a tam vytvoří hlízy, které vás budou ohrožovat na životě. Někdy je také krev roznese do jiných částí těla, včetně mozku. Když k tomu dojde, dostaví se horečky a během několika hodin zemřete.“

Bill se vracel domů mentálně rozrušen, více než kdykoliv předtím. Použil nový lék, jak bylo předepsáno, ale jediný výsledek, který se dostavil, byla barva jeho kůže, která se stala žlutě-oranžová.

Asi v té době mu jeho přítel doktor Sam Adair telefonoval o neštěstí, které potkalo jeho mladého přítele. „Bille, víš o tom, že Delbertova maminka zemřela před několika lety. Delbertovi je teď sedmnáct a dostal se do špatné společnosti. Teď je v nemocnici a umírá na syfilis. Dával jsem mu takové dávky penicilínu, jaké mohlo snést jeho tělo, ale ani trošku mu to neprospělo. Říkám ti to jenom proto, abys o tom věděl.“

Ač se Bill cítil velice nemocný, sebral své síly, aby mohl odejít do nemocnice a navštívil tohoto mladého rodinného přítele. Když vstoupil do nemocničního pokoje, Delbert řekl: „Bratře Branhame, stydím se za to, že jsi ke mně přišel.“

„Je to s tebou vážné, Delberte?“

„Lékař mi doporučil, abych si dal do pořádku své věci s Bohem.“

„Vím, že tvoje maminka byla křesťankou. A co s tebou?“

„Když jsem začal jít svou vlastní cestou, někteří chlapci mi říkali, abych nebyl tak hloupý a začal kouřit; a tak jsem je poslechl. Pak jsem začal pít spolu s gangem, popíjeli jsme pivo a za chvíli jsem měl namále.“

„Odevzdat své srdce Ježíši Kristu, na to není nikdy pozdě.“

„Já — já bych to chtěl,“ zakoktal chlapec, „ale obávám se, že Bůh mě nepřijme kvůli tomu, že jsem tak hříšný.“

„Ach, ano, On to udělá,“ ujišťoval ho Bill. „Právě proto vydal svůj život na kříži, aby zachránil hříšné lidi.“

„Myslíš si, že by mě teď přijal s takovou nemocí?“

„To není tvé tělo, které Mu odevzdáváš, to je tvoje duše.“

„V tom případě jdu.“

Bill otevřel Bibli a četl z Janova evangelia 14. kapitolu, která začíná:

„Ať se vaše srdce nermoutí. Věřte v Boha, věřte i ve mne.

V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby to tak nebylo, pověděl bych vám.

Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.

A kam já jdu, víte a cestu znáte.“

Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš? A jak můžeme znát cestu?“

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta cesta, pravda, i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ Jan 14:1–6.

Když Bill skončil tuto kapitolu, poklekl vedle lůžka a modlil se. Delbert zvedl ruku a zaplakal: „Drahý Bože, smiluj se nad mojí duší. Prosím, nenech mě umřít jako hříšníka, z celého srdce věřím, že to Slovo je pravdou a teď přicházím a přijímám Tě jako svého Spasitele.“

Bill se postavil a pohladil Delberta po zádech. „Teď si promluvíme o Božském uzdravení.“

„Teď mi už více nezáleží na tom, jestli zemřu nebo ne.“ Delbert si položil ruku na srdce.

„Něco se zde stalo a teď už se nebojím zemřít.“

„Ano, Delberte, spasení to je ta hlavní věc. Ale tentýž Pán Ježíš, který spasil tvoji duši, tě může také vysvobodit z nemoci těla.“ Bill vložil své ruce na hrud' toho mladého muže a znovu se pomodlil.

Když se vrátil domů, zatelefonoval Samu Adairovi a řekl: „Doce, proč nedáš už Delbertovi další injekci penicilínu?“

„Bille, já jsem mu dal antibiotik víc než dost. Kdyby mu to něco pomohlo, pak by se to muselo už dávno projevit.“

„A uškodila by mu ještě jedna dávka?“

„Ne.“

„Tak mohl bys mu dát ještě jednu injekci z laskavosti?“

„Ano, ale to stejně nic nepomůže.“

Za několik dnů doktor Adair znovu telefonoval a řekl: „Ta poslední injekce zabrala. Delbert se z toho asi vylíže.“

„To je nádherné,“ řekl Bill. Když odložil telefon, radoval se ze svého mladého přítele, ale byl smutný sám nad sebou. „Pane,“ modlil se. „Ty jsi uzdravil Delberta. A proč nechceš uzdravit mě?“

V POSLEDNÍM únorovém týdnu roku 1952 se William Branham vrátil na kliniku k doktoru Lukasovi.

Zeptal se: „Jak to teď vypadá?“

Doktoru Lukasovi nebylo do smíchu. „Po každém vyšetření nacházím více améb ve tvém systému. Kazateli Branhame, nechtěl bych ti nahánět strach, ale ty jsi ženatý muž a máš několik dětí. Dej si všechny své neuspořádané věci do pořádku. Není zde nic, co by mohla lékařská věda pro tebe ještě udělat. Jestliže tito paraziti proniknou do tvého krevního řečiště, dostaví se vysoké horečky. Bude to zlé, jestliže se usadí ve tvých játrech, ale kdyby pronikly do tvého srdce nebo mozku, pak ti již nezůstane více než deset hodin života a tím to končí.“

Bill se domů vracel v zoufalství. Této noci se znovu procházel po podlaze, modlil se a modlil, prosebně volal k Bohu o smilování; ale teď se cítil ještě více zoufalý než předtím. Každé půlhodiny nebo tak nějak si prověřoval teplotu, aby se přesvědčil, jestli už nezačíná horečka. Co si jeho rodina bez něj počne? Billy Paul si možná nějak

poradí, ale co s jeho malými dětmi? V březnu bude mít Rebeka šest a Sára pouze rok. Bude Meda schopna vychovat tyto dvě malé holčičky sama?

Kolem jedenácté hodiny si Bill lehl a upadl do spánku. Ve tři nad ránem ho něco probudilo. Ležel ve tmě a naslouchal tikotu hodin nacházejících se za lůžkem. A náhle začal pociťovat lehký tlak, který působil brnění na jeho kůži. Anděl Páně byl nablízku. Bill očekával s velikým napětím, pak uslyšel známý hlas říkající: „*Jdi ke svému dítěti a dej mu doušek vody.*“ Tlak polevil.

Vstal, oblékl si župan na pyžamo, vešel do síně a pak do ložnice své dcery a zastihl Sáru stojící v postýlce, jak chraptivě pláče. Její tvář byla červená a skvrnitá napětím. Během posledních několika dnů byla nemocná a tak plakala, že téměř ztratila hlas. Bill ji vzal na ruce, zanesl do kuchyně a nalil skleničku vody. Sára ji vypila, a Bill si pomyslel: „Není to roztomilé, že můj Pán udělal pro Sáru takovou věc? Ježíš je tak láskyplný a starostlivý.“

Místo toho, aby dal Sáru zpět do postýlky, položil ji do své vlastní postele vedle Medy, kde okamžitě usnula. Bill se vrátil do Sárina pokoje, lehl si na rozkládací pohovku, ale nemohl usnout. Už po x-krát se pozastavoval nad tím: „Co mi přinese budoucnost? Myslím si, že nepotrvá dlouho a už tu nebudu. Přejde horečka a pak... deset hodin... a je po všem. A moje manželka zůstane se dvěma malými děvčaty a bude je sama vychovávat.“ Hlasitě zavzlykal: „Och, Bože, zůstalo mi ještě něco, co bych mohl udělat?“

Nějaký šramot narušil ticho a stával se hlasitějším. Jako kdyby se blížila vichřice. Odhodil přikrývku a posadil se na okraji postele. „Drahý, Bože, přicházíš s odpuštěním pro svého služebníka nebo mě přicházíš vzít?“

Ukázal se vír duhově zbarveného světla, který se zvedal ke stropu. Zpod toho světla vystoupil anděl Páně. Ruce měl zkřížené na hrudi a v jedné dlani svíral velké množství listů bílého papíru. Anděl řekl: „*Jelikož ses staral nad svou budoucností...*“

„Ano,“ řekl Bill, „staral jsem se, co mi přinese budoucnost.“

Anděl upustil několik archů papíru na podlahu. Bill mohl vidět, že každá strana byla popsána slovy, ale ještě předtím než je mohl přečíst, anděl řekl: „*Podívej se na to*“ a ukázal Billovi zbývající listy ve své ruce. Ty byly čistě bílé, prosté jakýchkoliv poznámek. Anděl

vyhodil tyto papíry do vzduchu. Náhle se ocitl tento pokoj bez stropu. Papíry se vznášely k noční obloze, výše a výše, dokud nevyypadaly jako nepatrné tečky velikosti hvězd, předtím než zmizely někde za Mléčnou dráhou. A pak se ozval hlas z nebe: *„Tvoje budoucnost je průzračná.“*

Když Bill přišel k sobě, seděl na okraji své postele. V pokoji byla tma a ticho. Cítil se zkřehlý a zmatený. Úpěnlivě prosil: „Bože, jestliže jsem našel u Tebe milost, prosím řekni mi: Co bude s těmi amébami? Dostanu se přes ně? Prosím, Pane, pokud jsi mi odpustil můj hřích, promluvíš ke mně ještě jednou?“

Ta nadpřirozená přítomnost znovu sestoupila do pokoje a anděl vystoupil z tohoto světla. Když promluvil, jeho hlas byl soucitný, ale přísný. *„Jelikož jsi byl zvědav ohledně těch améb, ony tě již déle nebudou trápit.“*

Anděl ho opustil a zanechal Billa přetékaným radostí. Byl uzdraven. Uzdraven! Bůh se dotknul zázračně jeho těla. Každopádně bude moci vychovávat svoji rodinu. Bude se moci vrátit ke své službě. Když si vzpomněl na svou službu, Bill si pomyslel: „Když anděl byl zde, měl jsem se ho zeptat, jakým způsobem se mám modlit za nemocné.“

A náhle stál anděl znovu vedle něj. Andělovo bílé roucho odráželo to nadpřirozené světlo, které kroužilo nad jeho hlavou.

Bill řekl: „Různí lidé kritizovali moje shromáždění a říkali, že Oral Roberts a ti ostatní se modlí za pět set lidí najednou, zatímco já jsem schopen se pomodlit za patnáct. Ty jsi mi řekl, abych přiměl lidi k tomu, aby mi uvěřili. Mám pokračovat stejným způsobem, jak to dělám teď, v očekávání na vidění? Nebo bych se měl modlit za lidi v rychlých řadách způsobem, jak mi to navrhoval bratr Bosworth?“

„Dělej to tak, jak budeš k tomu veden,“ odpověděl. A s tím anděl zmizel.

„Dělej to tak, jak budeš veden,“ opakoval si Bill. Jak povzbudivé. To bylo to hlavní poučení, kterého se mu dostalo následkem chyb, jichž se dopustil v Jižní Africe.

Zanedlouho pocítil Bill andělovu přítomnost ještě jednou a uslyšel ten důvěrně známý zvuk, jako kdyby byl oheň šlehán větrem v pravidelném rytmu: *Fíííí, fíííí, fíííí...*

Této noci to bylo však trošku odlišné od jiných vizitací. Obvykle anděl přinášel pouze jedno poselství. Této noci se však ukazoval opakovaně.

Anděl pozvedl Billa v Duchu a postavil ho ve shromáždění v Durbanu. On stál na severní straně Greyvillový dostihové dráhy a díval se směrem k jihu, přesně tam kde stál, když kázal před několika měsíci. Lidé vyplňovali volný prostor pozemku, přesně tak, jak si na to vzpomínal. Jakmile se ujistil, že to bylo totéž shromáždění, anděl ho pozvedl a přenesl ho k východní straně. Bill sledoval Durbanské shromáždění, jak se mění na modro a potom pohasíná na západě. A pak ho anděl postavil uprostřed jiného davu. Tito lidé byli tmavé pleti a hubení, mnozí z nich měli pouze bederní pásy a turbany na hlavě. Bill předpokládal, že pocházejí z východní Indie.

Uspěšel nad sebou hlas, jako kdyby hučelo obrovské dynamo. Pohleděl vzhůru a spatřil jiného anděla sestupujícího z nebes oděného do červeného roucha s velikým kmitajícím světlem, jež svíral ve své vztážené ruce. Dav dole pozvedl ruce a vykřikoval chvály Ježíši Kristu. Anděl nahoře posvítil reflektorem do dálky, aby ukázal nejzazší okraje davu, až k samotné pahorkatině, která ho obklopovala. Vypadalo to jako oceán lidí, kam až Billovo oko mohlo dohlédnout. Anděl Páně, který stále stál vedle něho, zvolal: *„Je jich tři sta tisíc na tom Branhamově shromáždění.“*

Omráčený silou tohoto vidění se Bill předklonil dopředu k podlaze, mezi rozkládacími pohovkami. Když přišel k sobě, mohl spatřit denní světlo pronikající záclonami v okně. Uvědomil si, že musí být brzo ráno, protože v domě vládl ještě naprostý klid. Pak uslyšel něco podivného.

Znělo to jako stránky knihy převracející se ve větru; až na to, že to nemohl být vítr, protože okna byla zavřena. Posadil se a s překvapením uviděl, jak se na nočním stolku vedle postele otevírá jeho Bible a začíná se vznášet v pokoji, pak se zastavila před ním, ale stále se vznášela ve vzduchu. Byla otevřena ve Skutcích 27. kapitole, kde Pavel promlouvá k posádce své věžeňské lodi během té děsivé bouře. Nahoře se ukázala ruka, poukázala na text verše, zatímco Bill četl:

„Muži, měli jste mě poslechnout, nevyplouvat z Kréty a ušetřit si toto neštěstí a škodu.

Nyní vás ale vyzývám, abyste se vzchopili, protože nikdo z vás nepřijde o život, jen loď bude zničena.

Této noci totiž ke mně přišel anděl toho Boha, kterému patřím a kterému sloužím,

a řekl: ‚Neboj se, Pavle, musíš se postavit před císaře; a hle, Bůh ti daroval všechny, kdo se plaví s tebou.‘

Proto buďte dobré mysli, muži, protože věřím Bohu, že se přesně stane tak jak mi bylo řečeno.“ Skutky 27:21–25.

Jakmile skončil čtení tohoto odstavce Písma, vznášející se ruka obrátila stránky zpět do knihy Jozue 1. kapitoly, a poukázala na druhý a následující verš a sledovala řádky tisku, které Bill četl:

Mojžíš, můj otrok, zemřel. Nyní tedy vstaň, přejdi tento Jordán, ty a všechen tento lid, do země, kterou jim, synům Izraele dávám.

Každé místo, na které šlápne vaše chodidlo, jsem vám dal, jak jsem to prohlásil před Mojžíšem. Jozue 1:2, 3.

Ta ruka jako kdyby chtěla zdůraznit pátý a šestý verš:

Nikdo se proti tobě nepostaví po všechny dny tvého života. Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout ani tě neopustím.

Posilni se a buď odvážný, protože ty dáš lidu do dědictví tuto zemi, o které jsem přísahal jejich otcům, že jim ji dám. Jozue 1:5, 6.

Copak jsem ti nepřikázal: buď odvážný a silný, neboj se a nelekej se: protože HOSPODIN tvůj Bůh je s tebou kamkoliv půjdeš?

Když Bill dočetl celou první kapitolu knihy Jozue, sáhl pro svou Bibli, která se okamžitě ocitla na nočním stolku, kde ji nechal.

Vyrušilo ho klepání na dveře ložnice. Meda se zeptala: „Můžu dál?“

„Je to zvláštní,“ pomyslel si Bill. „Proč se ptala, jestli může vstoupit?“

MEDA
BRANHAMOVÁ znovu
zakleřala. „Bille, jsi
v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl, „pojď
dál.“

KAPITOLA 61
TŘI SVĚDKOVÉ

1952

Meda vřtoupila do ložnice se spícím dítětem v náruči. „Bille, co se stalo? Před několika hodinami jsem musela vřtát kvůli Sáře, a když jsem byla vřhůru, pomyslela jsem si, že bych se měla jít podívat, co je s tebou; ale když jsem se přiblížila k těmto dveřim, cítila jsem silnou zábranu, abych dveře neotvírala. Pozastavovala jsem se nad tím, jestli náhodou neprobíhá vidění, a tak jsem se posadila v obýřvákú a kolébala Sáru v náruči až do této chvíle.“

Bill se podíval kolik je hodin. Bylo šest hodin. Vidění trvalo déle než tři hodiny! „Ano, miláčku, bylo to vidění. Anděl Páně byl zde od třetí hodiny ráno. Bůh mi odpustil a já se dostanu přes ty parazity.“

„Och, Bille,“ zalapala po dechu, „to jsou úřasné zprávy!“ Během několika minut však její vzrušení povolilo a zeřtala se. „Bille, nechťel by ses během dneška vidět s tou neurotickou ženou z New Albany? Úpěnlivě mě prosila, abych jí zavolala, jakmile to pomazání znovu spočine na tobě.“

„Jistě, miláčku. Řekni jí, aby přijela na desátou. První věc, kterou dnes ráno musím vyřídít je, abych zašel do banky a postaral se o ty šekové úřtrižky, kvůli dani z přířjmu. Pak také musím zavolat doktoru Lukasovi a dozvědět se, jestli mi udělá ještě jedno vyšetření.“

Zatímco Meda odešla zatelefonovat paní Shaneové, Bill se posadil a uvažoval o tom, co by to vidění mělo znamenat. První Písmo bylo jednoduché, protože souviselo s jeho nešťastnou přířhodou v Jižní Africe. Pavel říkal těm námořníkům, že kdyby ho pouze poslechli a přezimovali na Krétě, nedošlo by k té veliké zřratě lodě. Pavel měl rovněž evidentně trable s lidmi, kteří nevěřili, že on byl veden Bohem.

Pavel musel trpět spolu s posádkou kvůli jejich chybě, ale Bůh díky své milosti způsobil, že nedošlo k žádné zřratě na životech. Pro

Billa byla tato lekce naprosto pochopitelná: již nikdy nebude následovat lidské názory, když ho Pán vede jinou cestou.

Pochopit první kapitolu Jozueho pro něj vyžadovalo náročnější vyzvání. Jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou: Nezanechám tě ani tě neopustím. To bylo určitě prohlášení Božího závazku k této službě. Ale jaké bylo to specifické spojení mezi jeho službou a Jozuovou? Copak ho Bůh pověřil, aby vedl tuto církev do duchovní zaslíbené země, stejně tak jako Jozue vedl Izraelský lid do té přirozené zaslíbené země? Právě tak to znělo.

...protože ty dáš lidu do dědictví tuto zemi, o které jsem přísahal jejich otcům, že jim ji dám.

Jozue nejen, že vedl Izraelské děti v jejich boji při dobývání Kanaánu; po skončení bojů Jozue rozdělil tuto zem mezi dvanáct kmenů a určil jim jejich pozemské dědictví. A podle apoštola Pavla Bůh zaslíbil křesťanské církvi duchovní dědictví.

Hle, říkám vám, bratři, toto: tělo a krev nemohou být dědici Božího království, a pomíjivost nezdědí nepomíjivost.

Hle, říkám vám tajemství: ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni -

naráz, v okamžiku, za zvuku poslední polnice. Neboť zatroubí a mrtví budou vzkříšeni jako nesmrtelní a my budeme proměněni.

Toto pomíjivé totiž musí obléci nepomíjivost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost. 1. Korintským 15:50–53

Bill se pozastavoval nad tím, zda je povolán k tomu, aby vedl církev z pohanů do jejího dědictví.

Pokud to vidění znamenalo cokoliv jiného, bylo zjevné, že je před ním mnoho bitev a Bůh jej pouze povzbuzoval k tomu, aby šel

směle kupředu. Copak jsem ti nepřikázal: buď silný a mocný, neboj se, nelekej; protože PÁN BŮH je s tebou? Bill vzal do ruky pero a poznamenal si stručný popis toho vidění na zadní stranu své Scofieldovy Bible tak, aby si je mohl vždycky připomenout a mít to u sebe.

Během snídaně se u nich zastavila Billova tchyně a zeptala se: „Je zde všechno v pořádku? Dnes ráno jsem se chystala dát do vody poslední várku nádobí ze včerejšího večera a měla jsem pocit, jak by někdo ke mně mluvil: „Jdi do Billova domu, něco se tam stalo.““

Když Bill vyprávěl paní Broyové o opakovaných andělských navštíveních brzy ráno, připomněl si něco z Bible:

...v ústech dvou svědků aneb tří svědků stane slovo. 5. Mojžíšova 19:15.

A zde měl co do činění s druhým svědkem, který potvrdil, že to, co mu bylo řečeno andělem, je pravda. Po snídani zatelefonoval doktoru Lukasovi. „Mohl bych dnes ráno přijet na vyšetření?“

„A kvůli čemu?“

„Já už jsem bez améb.“

„Ó, ano, vy je máte. Jakmile někdo tyto malé ďábly dostane do sebe, pak s nimi zůstane do konce svého života.“

„Dnes ráno pro mě Pán Ježíš něco udělal. Přál bych si, abyste mě vyšetřili ještě jednou.“

Doktor Lukas zaváhal. „No, dobře, ale vždyť jsem vás vyšetřoval nedávno. Vaše vnitřnosti jsou doslova naplněny těmito parazity. Ale pokud si přejete nové vyšetření, přijedte odpoledne a já si vás prohlédnu.“

Bill přišel do banky, zrovna když se otevírala. Vyřizování jeho záležitosti netrvalo dlouho. Když při odchodu procházel dveřmi, najednou pocítil, jakoby neměl odejít. Postavil se na chodbě a ztišil se v modlitbě: „Pane Bože, co si přeješ, abych udělal?“ Stál tam asi minutu, držel pod paží svou aktovku. Pak v jeho hlavě zazněl hlas: „Podívej se na Boba Denisona.“

Bob Denison byl jedním z bankovních pokladníků a znal se s ním velice dlouho. Bill se postavil za přepážku a sklonil hlavu. Pak se přiblížil a s rozjařením řekl: „Dobré ráno, Boby. Jak se ti daří?“

Když Bob zvedl hlavu, v jeho očích se zaleskly slzy. „Bille, já nevím, co s tím uděláš, ale dnes ráno ve tři hodiny jsem se probudil a zdálo se mi, že bych se měl s tebou podělit se svým problémem. No, a tak jelikož jsi zde, doufám, že nebudeš proti tomu nic namítat.“

„Ne, Boby. Pokračuj.“

„Téměř všichni z mé rodiny zemřeli na rakovinu. A já mám právě teď její příznaky. V posledních několika dnech jsem měl úzkostlivý strach ze smrti.“

Bill uchopil Bobovou pravou ruku do své levé a pocítil pulsování vibrací démona rakoviny. Billova levá ruka otekla a zrudla. „Boby, pomodleme se, aby se Ježíš Kristus dotkl tvého těla.“

Po krátké modlitbě se vibrace zastavily. Rakovina byla pryč. Bill si pomyslel: „Zde je můj třetí svědek.“

Než se vrátil domů, paní Shaneová už přijela. A protože byla příliš nervózní, aby mohla sama řídit auto, přijeli s ní dva její přátelé. Bill je požádal, aby počkali v obýváku, zatímco on hovořil s paní Shaneovou ve své pracovně. Jistý baptista přišel rovněž do domu s prosbou o modlitbu. Bill se s ním nikdy předtím nesetkal, ale znal ho díky jeho dobrému jménu, protože ten muž hrál kdysi profesionálně baseball za Louisville, Kentucky. Ale teď umíral na rakovinu sleziny a byl ve stavu, na který lékařská věda neměla žádnou léčbu. Bill ho poprosil, aby počkal v ložnici.

Bill vstoupil do své studovny a našel paní Shaneovou, jak se prochází po podlaze a mne si ruce. Posadil se na židli. „Dobrý den, paní Shaneová. Prosím, posadte se.“

Nepokojně sebou vrtěla v křesle a začala koktat: „Bra-bratře Branhame, je tady anděl Páně?“

„Ano sestro, sedíme v jeho přítomnosti.“

„To je dobře. Teď tedy můžeš vyhnat toho démona ze mě. Mám pocit, jakoby se měla každou chvíli pode mnou otevřít země a pohltit mě.“

„Okamžik, sestro. Musíme se podívat nejdříve na to, co chceme dostat pryč. Nejdříve si na chvíli promluvíme.“ Chtěl nejdříve odklonit její mysl od této hlavní věci, aby se utišila. „Udělejme si spolu takový malý výlet...“

„Ne!“ Zakřičela. „Já nesnáším jízdu!“ Její hlas zněl hystericky.

„Uvolněte se,“ konejšil ji Bill. „Já jsem měl na mysli mentální (duševní) výlet. Vraťme se na chvíli do doby, kdy Bůh stvořil muže a ženu a umístil je v Edenské zahradě.“ Hovořil jemně a snažil se ukonejšit její nervy. Za chvíli Bill uviděl malý černý automobil, jak pádí ve vzduchu mezi nimi. Zeptal se: „Měla jste někdy autonehodu?“

„Ne, bratře Branahme. Proč se na to ptáte?“

„Něco jsem uviděl.“ A pokračoval. Za chvíli se vidění vrátilo a odhalilo velice ohyznou věc.

„Ty ses vdala během poslední války a tvého manžela nalodili do Francie. Zůstala jsi sama a začala jsi chodit za jiným mužem. Jednou v noci jsi jela v černém automobilu s plavovlasým chlapcem a porušila jsi manželský slib. Cestou domů se tento černý automobil na železničním přejezdu málem srazil s vlakem.“

Paní Shaneová zakřičela a zhroutila se na podlahu. Meda přiběhla do pokoje, aby se podívala, co se stalo. Bill společně s Medou pomohli ženě dostat se zpět do křesla. Neovladatelně se třásla a vzlykala: „Bratře Branhame, neopovažuj se tuto věc někomu říct!“

„Sestro, právě v tom vězí tvůj problém. A tvůj stav se nikdy nezlepší, dokud to nedáš do pořádku. Lhostejno kolikrát se za tebe někdo modlil; oni mohou dupat nohama a křičet a vylít na tebe sud oleje a stejně ti to vůbec nic neprospěje. Dokud budeš mít nevyznatý hřích ve svém životě, ďábel má právo tam zůstat. A pokud se chceš uzdravit, musíš tento hřích vyznat svému manželovi a dát to do pořádku.“

„Já jsem to přece vyznala, bratře Branhame. Vyznala jsem to Bohu již dávno.“

„Ale ty jsi nezhřešila proti Bohu. Ty jsi byla vdaná a zhřešila jsi vůči svým manželským slibům.“

„Bratře Branhame, já to nemohu říci svému manželovi. On by mě zcela jistě opustil.“

„Sestro, víš dobře, že jsem ti řekl pravdu. Nikdo o tomto hříchu neví, kromě tebe, a toho blondatého chlapce a Boha. Ty jsi mi říkala, že navštěvuješ psychiatrii už deset let. Ale oni tě z toho nemohou vyléčit. To je tvůj problém. A on leží hluboko ve tvém podvědomí. A ty se nikdy neuzdravíš, pokud to nevyznáš svému manželovi a tvé svědomí z toho nebude očištěno.“

„To nemůžu udělat,“ vzlykala. „Mám tři děti. To by rozbilo náš dům.“

„On se může tak či onak rozpadnout, protože ty už nejsi schopna ho mentálně déle udržet. Raději jdi za svým manželem a promluv si s ním o tom.“

„Já-já nemohu,“ křičela. „Prostě to nemohu udělat.“

Bill se postavil. „Tak to tedy nechávám na tobě, sestro. Udělal jsem všechno, co jsem mohl. Řekl jsem ti, co mi Bůh ukázal a ty víš, že je to pravda. A to zbývající je na tobě. Teď se musím setkat s tím mužem, který čeká ve druhém pokoji a který má rakovinu.“

Prosila: „Och, bratře Branhame, neopouštěj mě!“

Najednou Bill uviděl nějakého muže stojícího vedle paní Shaneové. Byl to štíhlý muž, s úhledně učesanými vlasy a měl na sobě bílou bundu, a on se otočil tak, že Bill mohl přečíst slovo „CHEVROLET“ vytištěné na zádech. Bill řekl: „Nepracuje tvůj manžel náhodou ve společnosti Chevrolet?“

„Ano,“ zakňourala.

„Je to štíhlý, tmavovlasý muž, s vlnitými vlasy, které si češe na bok?“

„Ano, to souhlasí.“

„On by ti měl vyznat stejný hřích.“

V tu chvíli pozvedla své dlaně k licím. „Ne, nikoliv můj manžel! On je přece diákonem v církvi.“

„Nezajímá mě, jak on se jeví navenek, Bůh se dívá do srdce. V průběhu války, když se tvůj manžel vylodil v Anglii, vzal si k sobě dívku, se kterou žil. A nejen to. Před třemi dny si užil s jistou

černovláskou, která pracuje v jeho úřadě. Ona měla na sobě růžové šaty. Zaparkovali spolu pod bukem v zeleném Chevroletu, který měl poznávací značku Indiany. A právě tam ti byl nevěrný, stejně tak, jak ty jsi to udělala jemu.“

„Znám tuto ženu,“ zavzlykala. „Také vím, o které auto se jedná.“

„Raději jdi a zavolej svému manželovi a promluvte si o tom.“

Zatímco Bill odešel, aby se modlil za toho muže s rakovinou, paní Shaneová zatelefonovala svému manželovi do práce a požádala ho, aby se spolu setkali na cestě. Její dva přátelé ji zavezli na určené místo a čekali, dokud nepřijel její manžel. Když se posadila na přední sedadlo vedle svého manžela, s klidem řekla: „Jsem si vědoma toho, že kvůli mně jsi byl v posledních deseti letech, když jsem musela denně navštěvovat psychiatrii, na dně. Ale teď si myslím, že jsem přišla na kořen svého problému. Jednou jsem udělala něco velice špatného, něco, co mě po celou tuto dobu pronásledovalo a musím ti to říct. A doufám, že mi to odpustíš.“ Když byla hotová s vyznáním svého hříchu, její manžel se začal chovat velice rozhořčeně. A ona prohodila: „A copak ty sis před třemi dny nevyjel se sekretářkou ze svého úřadu? Copak jste spolu nezaparkovali v zeleném Chevroletu pod bukem a neudělal jsi tutéž věc?“ Přísně si ji změřil svým pohledem. „Kdo ti to řekl?“

„Právě jsem byla na setkání s bratrem Branhamem. On mi to řekl.“ Na základě tohoto zjevení jeho pokrytectví splasklo jak propíchnuté kolo. „Miláčku, to je ryzí pravda. Jestliže mi odpustíš, já odpustím tobě. Když přijdu do kostela, musím odstoupit ze svého postu diákona a ty odstoupíš jako učitelka nedělní školy. Dejme tyto věci s Bohem do pořádku a vychovávejme správně své děti.“

Pak přijeli zpět do Branhamova domu, přistoupili ke dveřím, zatímco se objímali. Bill právě ukončil modlitbu za pacienta s rakovinou. (Na tomto muži se stal zázrak.) Bill řekl Shaneovým: „Jsem rád, že jste dali tuto věc mezi sebou do pořádku. Teď můžeme vyzvat Ježíšovo jméno a vypudit toho démona.“ Po několika minutách byla paní Shaneová novou ženou.

POZDĚJI onoho odpoledne se Bill ukázal na klinice. Protože byl doktor Lukas pilný jako včelička, podařilo se mu Billa vecpat do svého rozvrhu. „No, co jste to říkal dnes ráno v telefonu?“

„Že již nemám ty améby.“

„Kazateli Branhame, možná, že prožíváte dočasnou úlevu od těchto příznaků. To se někdy stává. V medicíně tomu říkáme remise²².“

„Ne doktore. To není dočasné. To je natrvalo. Jsem absolutně uzdraven.“

„Přinesl jste mi vzorek stolice?“ Doktor Lukas vzal vzorek do klinické laboratoře. Za chvíli se vrátil a řekl: „Chtěl bych udělat i další vyšetření.“ Když byl s vyšetřením hotov, řekl: „Kazateli Branhame, ty améby tam stále máte, ale už nejsou aktivní. Ještě jsem neslyšel o žádném případě, že by se něco takového kdy stalo, ani nemám žádnou představu o tom, co mohlo způsobit, že se dostaly do toho spícího latentního stavu.“

„Ale já mám,“ odpověděl s jistotou Bill. „Pán Ježíš mě dnes ráno asi ve tři hodiny uzdravil.“

Doktor řekl: „Budu vás muset pravidelně vyšetřovat asi po dobu tří měsíců, dříve než budu moci prohlásit, že už nejste déle nakažený.“

„Můžete mě vyšetřovat každý den, jestli chcete.“

Když Bill odcházel z čekárny, viděl partnera doktora Lukase ve dveřích jeho ordinace, jak hovoří s ošetřovatelkou. „Pane Branhame,“ řekl doktor, když k němu přistoupil a podal mu ruku, „rád bych se s vámi znovu viděl.“

Bill se modlil v duchu: „Jestliže si přeješ, abych s ním promluvil o náboženství, udělej, aby se on sám o tomto tématu zmínil. Nechci na něj dělat žádný nátlak.“

Lékař řekl: „Co si myslíte o těch domorodých kmenech v Jižní Africe? Nejsou oni den ze dne pokrokovější?“

²² Dočasné zmizení projevu, úleva příznaku.

„Ano, domnívám se, že ano.“

„A tam je spousta lidí vystěhovaných z východní Indie do Jižní Afriky, je to tak?“

„To je pravda. Obyvatelstvo Durbanu tvoří téměř polovina Indů.“

„Hodně jsem o tom četl, to jsou hinduisté, že ano?“

„Někteří jsou hinduisté a někteří muslimové.“

„Ti Indové, to je chytrá parta lidí. Myslím si, že Mahátma Gándhí byl opravdu nejchytřejším mužem jaký kdy žil.“

„Každý člověk má právo na svůj vlastní názor. Ale v této věci s vámi nesouhlasím; myslím si, že tím mužem byl Ježíš Kristus.“

„Každopádně se vsadím, že jste neměli moc valný úspěch u těch hinduistů a muslimů k přestoupení na jiné náboženství, že ano?“

„Ó, ano. Měli jsme v průběhu jediného dne 30 000 nově obrácených.“

„Cože?“ Vyhrknul doktor a odhodil cigaretu na podlahu. „Třicet tisíc obrácených za jeden den?“

„Pokud o tom pochybujete, můžete si zavolat Sydneyi Smithovi, který je starostou Durbanu a zeptejte se ho na to. Dozvíte se, že náš odhad byl spíše podhodnocen.“

„A jste si jist ohledně toho, že se jednalo o hinduisty?“

„Mnozí z nich byli hinduisté. Když spatřili moc všemohoucího Boha, jak začíná mezi nimi působit, oni uvěřili, že to je Pán Ježíš, právě tak, jak jsem jim o tom říkal. Sledoval jsem stovky hinduistických žen, které si stíraly červenou skvrnu mezi očima na čele, když přijímaly Krista.“

Vypadalo to, že všichni lidé v čekárně naslouchají tomuto rozhovoru. Doktor zašlápl botou doutnající cigaretu, kterou odhodil; potom poplácal Billa po zádech a řekl: „Hochu, ty musíš být génius.“

„Ne, pane. Mám jen sedm tříd základní školy. Můj Pán Ježíš je géniem!“

„Ó, já nevím,“ řekl doktor. „Co se mě týče, dostáváme se na této větvi příliš daleko.“

„Promiňte, to je otevřený rozhovor, doktore, ale vám něco schází. Vy jste chytrým vědcem. Ale věda vás může přivést pouze do nějakého bodu. V Edenské zahradě byly dva stromy. Jeden byl strom Poznání, zatímco ten druhý byl stromem Života. Když Adam opustil strom Života a snědl ze stromu Poznání, oddělil sám sebe od svého Stvořitele. A od té doby člověk stále jedl z toho stromu Poznání a tím ničil sám sebe. Naučil se obrábět kovy, a co vynalezl? Meče a šípy. A pak vynalezl střelný prach. Po nějakém čase vynalezl automobil. Ten usmrtil více lidí než střelný prach. A nyní má proti sobě vynalezenou atomovou bombu.“

„Ale kdyby to všechno člověk nevynalezl, stejně by i tak zemřel.“

„Nikoliv však, kdyby zůstal při stromu Života, pak by žil navěky. Smrt přišla, proto, že on opustil tento strom Života a zvolil strom Poznání. Ale člověk i přesto může žít navěky, jestliže se vrátí k tomu stromu Života, kterým je Ježíš Kristus.“

„O těchto věcech nic nevím,“ zamumlal doktor.

„Já nejsem proti vzdělání,“ ukončil Bill. „Ale problém máte vy, chytří lidé, kvůli vašemu vzdělání, kvůli tomu, že se všechno snažíte vysvětlit logicky. Vy jste vylezli příliš vysoko na ten strom Poznání, tak vysoko, jak jen to bylo možné, ale čím výše se dostanete, tím více zavrhnute všechno, co nemůžete pochopit. Strom Poznání je v pořádku, jestliže se dostanete na ten strom jen tak vysoko, že ještě můžete přeskočit na strom Života a začít šplhat na něj. A to je právě záležitost víry v Boží Slovo.“

AČKOLIV PŘÍZNAKY

JEHO nemoci zmizely v ten den, kdy byl uzdraven, William Branham se nebyl schopen okamžitě vrátit do práce. Boj způsobený amébami, který ohrožoval jeho život, ho zanechal v naprosto

vyčerpaném a vyhublém stavu. Potrvá mu to ještě čtyři měsíce, než pocítí, že je schopen rekapitulovat svůj náročný pracovní plán kampaní uzdravení vírou, probíhající jedna po druhé.

V dubnu 1952 mu zatelefonoval Fred Bosworth a předložil mu lákavý návrh. „Bratře Branhame, v Baltimore nám nabízejí klimatizovanou posluchárnu na celý měsíc červenec zadarmo. Budova má deset tisíc míst k sedění. Pět set kazatelů již podepsalo, že budou tato shromáždění sponzorovat, mezi nimi metodisté, baptisté, lidé Plného evangelia, jaké jen můžeš vyjmenovat. Pět set jich je připravených spolupracovat. To si nemůžeme dovolit nechat ujít.“

„Pokud mi Bůh řekne, abych tam šel, pak tam chci jít. Ale doposud se necítím být veden, abych šel do Baltimore.“

O několik dnů později zatelefonoval Ern Baxter. „Po celé zemi jsou skupiny lidí, které touží po tom, abys k nim přijel. Žádají si tě v městech: Hammondu, Zionu, Chicagu, Battle Creeku, Minneapolisu a San Franciscu. Mohl bych velice rychle sestavit tvůj pracovní plán do konce roku 1952. A tak, co máš vlastně v plánu?“

„V této chvíli ještě nemám žádné vedení.“

Baxter tedy navrhl. „Jedme do Chicaga. Tam mají obrovské arény, které na tebe čekají.“

„To zní rozumně.“

„Mám to tedy zajistit?“

Bill stále váhal. „Ne, raději chvíli počkejme.“

Onoho odpoledne vzal Bill svou manželku do planetária. Když pozoroval umělou noční oblohu, jak byla rozvinuta napříč touto

KAPITOLA 62

ODBOČENÍ VLEVO U JEZERA

MICHIGAN

1952

klenbou, Duch svatý jako kdyby ho postrčil a řekl: „Vyhni se teď Chicagu. Odboč do Hammondu a Zionu.“ Když se Bill vrátil domů, zatelefonoval Ernu Baxterovi a poprosil ho, aby uspořádal shromáždění v Hammondu v Indianě a v Zionu v Illinois.

Baxter řekl: „To nám zabere červenec. Kam bys chtěl jet potom?“

Bill řekl, že kromě Zionu ještě nemá žádné jiné pokyny. Ern Baxter si povzdechl: „Ach, bratře Branhame, musíme stanovit určité datum, abychom mohli zajistit ty velké posluchárny. Co si myslíš o Battle Creeku?“

„Myslím si, že by to bylo dobré. Mám dvě místa, o kterých jsem uvažoval následovně po Zionu: Battle Creek v Michiganu a Minneapolis v Minnesotě. Ale spíš bych se přiklonil k Battle Creeku, protože v Minneapolisu jsem byl již předtím. Ale nedělej žádné dlouhodobé závazky.“

Bez vědomí Billa Ern Baxter okamžitě telefonicky kontaktoval Battle Creek a sjednal Billovu kampaň na srpen, počínaje od šestnáctého, po dobu čtrnácti následujících večerů.

Brzy ráno se Billovi zdálo, že viděl kalné vlny směřující k domku na pláži, kde spala jeho manželka. Zoufale se hnál na pomoc Medě a podařilo se mu ji odtamtud dostat těsně předtím, než obrovská vlna udeřila do domku na pobřeží a rozbila ho na kousky. Bill se probudil zpocený: „Zajímalo by mě, co to může znamenat.“

A potom náhle seděl znovu v loďce a plul po rozlehlých blankytných vodách. Tak jako den a noc si jsou v něčem podobné, a přesto se liší, tak i vidění se podobá snu, ač se od něho liší. Sny jsou pouze stíny skutečností, přicházejí při zavřených očích ve tmě a spánku a zanechávají neurčité dojmy, které jsou nesnadné k zapamatování. Vidění přichází přes otevřené oči, zasáhne myšlení jako sluneční jas a zanechává v našem mozku zřetelné obrazy. Nakolik to Bill mohl rozpoznat, on seděl v loďce na jezeru tak velikém, že mu břeh připadal jako tenoučká linie na mlhavém horizontu. Uslyšel zvuk jakoby malého motoru, který se blížil put-put-put-put. Ohlédl se dozadu, uviděl stín pohybuující se po hladině. Ten se nebezpečně blížil k jeho loďce, ale předtím než by do něj narazil, vyhnul se mu vlevo a skákavým způsobem se vzdaloval. Pak se otočil a znovu se nebezpečně přiblížil k loďce, ale nakonec na poslední

chvíli se znovu odvrátil a skákavým způsobem se vzdaloval vlevo. Bill se přitlačil k okraji loďky s nadějí, že bude sledovat tento neznámý objekt. Místo toho uviděl pod hladinou, pod jeho loďkou cestu, která se rozvětvila — jedna cesta směřovala vlevo, zatímco ta druhá vpravo. Nyní uslyšel anděla Páně, který říkal: „*To ti říká, abys odbočil vlevo.*“

Najednou se Bill ocitl znovu v ložnici, seděl na posteli, naprosto procitnutý ze spánku. Cítil se zaražen. Co se to stalo? Zdálo se mu o své manželce a pak upadl znovu do spánku a měl druhý sen. Ten mu připadal mnohem živější než sen; obrazy byly jasné s naprostou průzračností, jako kdyby skutečně plachtily po jezěře. Ale co jestli to bylo vidění? Nedávalo mu to žádný smysl. Uvažoval o té zkušenosti dlouhou chvíli a snažil se ji pochopit, ale nakonec to vzdal.

PO SEMMIMĚSÍČNÍ PRODLEVĚ William Branham opět přistoupil ke své evangelizační službě, a to dne 19. července 1952 a začal ambiciózní osmidenní uzdravovací kampaní vírou, v Hammondu v Indianě. Modlitba za nemocné v Americe se lišila od té v Africe tím, že tam, když spatřili jeden zázrak, stovky lidí byly inspirovány vírou v Krista ke svému vlastnímu uzdravení. V Africe byl jeho úkol snadnější, protože mu anděl řekl, že jestliže přiměje lidi k tomu, aby mu uvěřili, pak se nemůže nic postavit jeho modlitbě, dokonce ani rakovina. Používání jeho daru bylo stále vyčerpávající záležitostí, jako kdyby musel běžet maratón, avšak v Africe to pociťoval, jako kdyby ho běžel po suché zemi. Zatímco modlitba za nemocné v Hammondu mu připomínala běh ve vodě, sahající mu po kolena. Zástup mu obecně připadal chladný a rezervovaný k nadpřirozenému rozpoznávání. Ačkoliv mnoho lidí mělo dostatek víry k uzdravení, Bill i nadále pociťoval skepticismus vycházející z publika, jako nějaké bahno, ve stojaté bažině. Na počátku modlitební řady přišla dopředu žena, která vypadala zdravě a silně. Bill řekl: „Protože jsi dnes večer moji první pacientkou, rád bych si s tebou na chvíli promluvil. Myslím, že se neznáme, že ano?“

„Ano.“

„Ty i já máme lidského ducha. Když na mne sestupuje toto pomazání, je to rovněž Duch. Je to anděl Páně, který je Bohem poslaným poslem. On je Boží částí, Božím atributem a darem Božím, jenž byl poslán, aby ti přinesl požehnání. Jestliže máš ducha nevíry,

pak on ti nemůže udělit požehnání. Ale jestliže je tvůj duch ochoten, pak ti něco sdělí a přinese požehnání.“

„Tedy, ty si uvědomuješ, že se právě něco děje. Je to jeho přítomnost, anděl Páně, který stojí zde ve vzdálenosti několik stop odtud, právě teď. Ano, moje sestro, trpíš bolestmi hlavy. Právě když jsi seděla v křesle a četla, zasáhla tě jedna z těch bolestí. Ve vidění sleduji, jak si potíráš hlavu. Och, ty jsi četla právě mou knihu²³. Ty sis pomyslela: ‚Kdybych se dostala do tohoto shromáždění a on by se za mě pomodlil, možná, že by tyto bolesti hlavy ustaly.‘ Tvé bolesti hlavy jsou způsobeny ženskou nemocí. Já vím, že ti bylo řečeno něco jiného, ale to nebyla pravda. Doktor se spletl. A aby ses ujistila o tom, že jsem Božím prorokem, řeknu ti ještě něco jiného: ty patříš do církve, které říkají Křesťanská věda. Viděl jsem tě, jak se nacházíš v čítárně Křesťanské vědy. Je to tak? Pokud ano, zvedni ruku.“

Když zvedla ruku, Bill zpozoroval záblesk světla okolo ní. Sklonil hlavu k modlitbě, pak otevřel oči, pozvedl hlavu právě v době, kdy spatřil světlo anděla, jak se unáší směrem od něj k publiku.

„Promiň, právě se něco stalo. Sleduji někoho ve vidění, který stejným způsobem sklání svou hlavu, ale to je barevná paní.“ Bill na ni ukázal dokonce prstem, když se vidění promítlo před jeho otevřenými zraky. „To je tato žena, ve žluté halence, která tam sedí. Trpíš bolestmi dutin? Pokud ano, postav se. Věříš Božímu Synu, Ježíši Kristu? Ve jménu Pána Ježíše Krista, prosím, aby nad tebou spočinulo Boží požehnání a ty bolesti hlavy ať tě opustí a ať se více neopakují.“

Pak se Bill obrátil k publiku a řekl: „Každý skeptik na tomto místě by se měl cítit zahanben.“

Skeptici samozřejmě pokračovali ve své nevěře dál. Později se Bill dozvěděl, že nějaký jiný evangelista právě kázal v Hammondu a verze tohoto muže o Božském uzdravení způsobila hořkost k této službě v srdcích těchto lidí. Mnozí v tomto zástupu podezírali, že rozpoznání nebylo nic jiného než nějaký trik ve spojitosti s modlitebními lístky. V úterý večer Billy Paul rozdál sto modlitebních lístků. Ale když přišel Duch, nutil Billa, aby ignoroval tyto lístky a místo toho, aby vyvolal nemocné lidi, kteří nemají modlitební lístky, zvednutím svých rukou. A tak určil lidi z několika

²³ Kniha „William Branham, „Muž Bohem poslaný,“ napsaná Gordonem Lindsayem v roce 1950.

řad bez modlitebních lístků a poprosil tyto muže a ženy, aby zformovali modlitební řadu po jeho pravé straně.

První v řadě byla starší žena, která pomalu vystupovala na pódium. Bill řekl: „Ty nemáš modlitební lístek. Ty jsi sem přišla dnes večer, a když ses posadila, byla jsi tak trochu překvapena, když jsem tě vyvolal. Já jsem pouze tvým bratrem. Řekl jsem ‚bratrem‘, protože ty jsi křesťanka. Říkám to proto, že cítím toho příjemného vstřícného ducha. Mluvím k tobě tak, jako když náš Mistr hovořil se ženou při studni, když jí řekl: ‚Dej mi napít.‘ On chtěl nějak navázat rozhovor s touto ženou, aby mohl uchopit jejího ducha. A když já uchopím tvého ducha, pak přichází vidění. A pak mohu říct to, co vidím. A když budu schopen poznat to, co tě trápí, uvěříš mi, že jsem Jeho prorokem?“

Vidím, že jsi nedávno prožila otřes. Přihodilo se ti něco, co s tebou silně zachvělo. Trápí tě několik špatných věcí: Jsi chudokrevná, máš ženské potíže a po dlouhou dobu trpíš nervozitou. Ale to, čeho se opravdu obáváš, to je rakovina. Bojíš se, že tě to bude stát život... a ve skutečnosti *tato* věc zbaví člověka života, pokud se nad ním Bůh nesmiluje. Jestli je to pravda, zvedni ruku k lidem.“

Zvedla svoji ruku. Bill musel znovu čelit skeptikům. „Ti z vás, kteří si myslí, že jsem podvodník, kteří si myslí, že to je mentální telepatie, že čtu tyto věci z modlitebních lístků, nestydíte se sami před sebou? Budete mít co do činění s Bohem. Bože, smiluj se nad jejich hříšnými dušemi. Pak se obrátil zpět k této ženě, sklonil hlavu a modlil se za její uzdravení ve jménu Ježíše Krista. „Tedy, moje sestro, jdi domů a zapomeň na celý ten stav s rakovinou; určitě se uzdravíš.“

Od této chvíle skepticismus publika jako kdyby se vypařil tímto horkým červencovým večerem. Po celý zbytek týdne Duch Boží mohl působit v Hammondův svobodně. Bill vycítil toto zlepšení víry v publiku, které nastalo v průběhu jediné bohoslužby, když se pokusil udělat experiment a přesvědčit se, za kolik lidí se bude schopen pomodlit během jediného večera. Doufal, že by se mohl pomodlit za sto i více lidí a že jejich víra bude tak velká, že ho to nebude zatahovat do vidění. Ano, hodně vidění přicházelo ať už tak či onak, takže, když přešlo sedmdesát osm lidí modlitební řadou, Bill zkolaboval vyčerpáním.

Na druhý den ráno se cítil dostatečně silný, aby mohl pokračovat v kampani, ale věděl dobře, že to neměl příliš často dělat, jelikož jeho tělo by nevydrželo takové napětí. Vidění se dostavovala nezvaně. Nemohl se jich zprostit, ani jim zabránit. Když silná víra čerpala z jeho daru, následovala rozpoznání. Jeho tělo bylo schopno každý večer vydržet asi půlhodinu, ale ne více. Kdyby v této jiné dimenzi strávil delší čas, pak by ho to mohlo stát život, stejně tak, jak se to téměř stalo v roce 1948. Přesto byl rád, že v ten večer udělal tento experiment. Ale věděl, že musí pokračovat v používání modlitebních lístků a omezit počet lidí, za které se bude modlit v jednotlivých bohoslužbách. A jestliže publikum nebude moci uvěřit poté, co bude svědkem nadpřirozených rozpoznání v modlitební řadě, pak již nezůstává nic víc, co by mohl Bill (nebo vlastně Bůh) pro ně udělat.

V SRPNU zahájil William Branham svoji kampaň v Battle Creeku, Michigan, v malém městě se 40 000 obyvateli, na východním břehu jezera Michigan. Po několika shromážděních se cítil zmatený. Dar Boží působil dokonale, ale stejně tak jako v Hammondě, tak i v Battle Creeku křesťané působili dojmem, jakoby nechápali význam těchto věcí, takže jejich víra zůstávala na nízké úrovni. Rozdíl mezi Hammondem a Battle Creekem Bill viděl v tom, že nemohl poukázat prstem na konkrétní příčinu. Snad byl jenom zkažen nadšením, jehož byl svědkem v Jižní Africe. Podělil se s tím s Ernestem Baxterem: „Něco tu nehraje. Nevím, v čem to vězí. Ale chtěl bych se to dozvědět. Zítra odpoledne půjdu do lesa a budu se modlit, dokud se to nedozvím.“

Druhý den ráno odjel na jedno určité, odloučené místo nedaleko jezera, kde se mohl nerušeně modlit. Poklekl v křovinách divoké vinné révy, pod majestátním dubem a během chvíle se zcela ponořil v modlitbě. Najednou se z ničeho nic ocitnul na jezeře v malém motorovém člunu. Slyšel hlas motoru *putt-putt-putt*, jakoby zamířil na sever, rovnoběžně s východním pobřežím. Pak člun odbočil vlevo, k západnímu břehu jezera. Vedle něj se objevil anděl Páně, který řekl: „*Skončí se shromážděními v Battle Creeku a okamžitě odboč směrem do Minneapolisu.*“ Anděl zmizel a za chvíli se Bill opět nacházel na břehu a klečel ve stínu dubu.

Nyní Bill porozuměl vidění, které měl doma v dubnu. Tam se modlil, jestli má navštívit Battle Creek v Michiganu nebo Minneapolis v Minnesotě. Průzračné modré vody z jeho předchozího vidění znázorňovaly jezero Michigan. Kdyby měl po ruce mapu této oblasti, Battle Creek leží po pravé straně Michiganského jezera; zatímco Minneapolis po jeho levé straně. Po celou dobu se Bůh snažil, aby ho nasměroval vlevo, ale z nějakého důvodu to nemohl Bill pochopit. A teď se nacházel v Battle Creeku, v rozporu s Pánovou vůlí. Nejhorší na tom bylo to, že jeho manažer naplánoval dvoutýdenní kampaň a zůstávalo mu ještě osm dnů do konce. Dostat se z přijatého závazku by bylo pro něj bolestivé.

Jakmile se vrátil Bill do hotelu, řekl manažerovi, co musí udělat. Zpočátku si Ern Baxter myslel, že žertuje. Když si nakonec uvědomil, že Bill to myslí vážně, Baxter svolal setkání s kazatelem Floydem, místním kazatelem, který měl na starosti koordinační činnost kampaně v Battle Creeku. Bill objasnil své vidění a co musí udělat.

Kazatel Floyd byl z toho pochopitelně znepokojen. „Bratře Branhame, věřím, že to byl Bůh, který si přál uspořádat tato shromáždění v Battle Creeku.“

„O tom se nebudu přít. Já nevím, proč jsem v dubnu nepochopil to vidění, když jsem byl ještě doma, ale pochopil jsem ho teď; a teď musím poslechnout Boha a udělat to, co On si přeje.“

„Bratře Branhame,“ řekl Ern Baxter, „máme zde čtrnáct církví, které jsou sdružené v této kampani. Musíme rovněž vzít v úvahu všechny spolupracující kazatelé, kteří jsou zde.“

„To je pravda, musíme to uvážit...“ Zde Bill přerušil. Pocítil na blízku přítomnost anděla Páně. Najednou si uvědomil, že se ocitnul ve zkoušce. Bůh dopustil, aby byl tím viděním zmaten a aby se ocítil v této nezáviděníhodné situaci, která se podobala té z Jižní Afriky: kazatelé požadovali, aby vzal určité věci do úvahy a jeho manažer sympatizoval s touto skupinou kazatelů. Ale Bůh mu řekl něco jiného. „Bratři,“ řekl, „já vás miluji. Ale Duch svatý nařídil, abych šel na jiné místo, do jiných končin tohoto jezera, a tak tam pojedu. Nedopustím se té stejné chyby jako v Jižní Africe, kdy jsem otálel, dokud mě nepotkalo neštěstí. Musím být poslušný Bohu.“

„Bratře Branhame,“ řekl jeden z kazatelů u stolu, přitom lusknul prsty: „Ty o sobě tvrdíš, že jsi fundamentální. Kde můžeš něco takového dokázat z Písem?“

„Je to právě tady,“ odpověděl s klidem Bill. „Filip konal probuzenecké shromáždění v Samaří a Duch svatý ho z toho místa odvolal a poslal ho na poušť k jedinému člověku. Ten jediný muž přinesl Evangelium do Etiopie.²⁴“

Kazatel Floyd se zamračil. „Nerozumím, proč nám Bůh umožnil uspořádat tato shromáždění, a pak tě odešle pryč, když jsi již přijel na to místo.“

„Bratře Floyde, to, co Battle Creek potřebuje, je starodávné probuzení Ducha svatého, nikoliv uzdravovací kampaň. Probuzení by přivedlo lidi zpět na duchovní linii. Jelikož shromáždění už jsou stanovená, proč byste zde nemohli pozvat nějakého probuzeneckého kazatele místo mě.“

Floyd pokrčil rameny. „Dobře, křesťané to snad pochopí, ale nevím, jestli všichni.“

V pokoji zavládlo na chvíli ticho. Krátce na to spatřil Bill nadpřirozené planoucí světlo nad Floydovou hlavou. On řekl: „Bratře Floyde, zrovna teď uvažuješ o tom, jak prorok Izaiáš přišel ke králi Ezechiáši a řekl mu, že Bůh vyslyšel jeho modlitbu.“²⁵

Floyd svařtil obočí. „Bratře Branhame, to je pravda. To je potvrzení,“ řekl Bill. „Svatý Bůh je zde, aby dokázal, že právě to je to správné rozhodnutí.“

„Ale odkud jsi mohl vědět, na co jsem myslel?“

„Vzpomeň si na to, co říká Bible, že *Ježíš znal jejich myšlenky*.²⁶ Je to tentýž Duch svatý.“

Ač neochotně, kazatelé souhlasili s tím, že pozvou nějakého probuzeneckého kazatele, aby kázal po zbývající část této kampaně. I když to nebylo jednoduché, i když to bylo zklamáním pro sponzory, Bill měl dobrý pocit, protože poslechl Pána. Jižní Afrika byla lekcí, na kterou nikdy nezapomene.

²⁴ Skutky 8:26–39

²⁵ 2. Královská 20:4–6

²⁶ Lukáš 5:22

Onoho večera poté, co Bill v Battle Creeku vysvětlil obecnstvu, proč předčasně opouští tuto kampaň, řekl: „Možná tomu nerozumíte, ale já vás miluji nehynoucí křesťanskou láskou; a Bůh ví, že je to pravda. Kdybych věděl, že to je Boží vůle, zůstal bych v tomto městě celých šest týdnů, dokud probuzení nezasáhne celé město. Jsem to ochoten udělat, ale musím být v Jeho ruce pružný a dělat přesně to, co On mi říká.“

V ÚNORU 1953

konal William Branham týdenní uzdravující kampaň v Tallahassee na Floridě. Jednoho dne, když Bill se svou manželkou a svým manažerem obědvali v jedné kavárně

v centru města, nějaká usmívající se šestiletá dívka mu zamávala přes čelní okno. On jí také opětovně zamával. Krátce na to vstoupila do restaurace a táhla za ruku svého tatínka. Zastavili se u Billova stolu a dívka řekla: „Bratře Branhame, vzpomínáš si na mě?“

„Ne, nemohu si na tebe vzpomenout.“

„Když ses za mě modlil, Bůh uzdravil mé slepé oko.“

Její otec to vysvětlil podrobněji. Minulý rok si jeho holčička vážně zranila jedno oko při nehodě. Její lékař řekl, že nemá žádnou naději, aby mohla na to oko ještě vidět. Otec odpověděl: „Ale ano, je zde jistá naděje.“ Vzal svoji holčičku z nemocnice, měkce jí ustlal na zadním sedadle svého auta, a vyrazili do Indiany. Zastavili se pouze na jídlo a na zakoupení paliva. Do Jeffersonville přijeli v neděli večer a zjistili, že Bill zrovna odjíždí z modlitebny. Bill se za tuto dívku pomodlil a ona byla uzdravena.

„A které to bylo, to tvé slepé oko?“ Zeptal se Bill.

„Tohle,“ řekla dívka. „Nebo vlastně tohle.“ Nejdříve ukázala prstem na jedno a pak na druhé oko. „Víš co, já si to již nepamatuji.“

Její tatínek se pousmál a řekl: „To bylo tohle.“

Předtím než odjeli, dívka podala Billovi obálku, kterou vložil do kapsy a vzpomněl si na ni až se vrátil domů. Když ji otevřel, zjistil, že to byla pohlednice k Valentinu s jejím podpisem a s pěknou básničkou.

V květnu 1953 vedl Bill vysilující kampaň ‚uzdravení vírou‘ v Jonesboro v Arkansasu, konal sedm shromáždění v průběhu šesti dnů. Během tohoto týdne nějaký kazatel z Jonesbora zesměšnil ve svém místním rozhlasovém vysílání Boží uzdravení. Nejenže obviňoval Williama Branhama z opětovného podvodu, rovněž vyzval

KAPITOLA 63

KDYŽ SE LÁSKA PROMÍTÁ

1953

veřejnost a řekl: „Dám 1 000 dolarů každému, který mi může dokázat zázračné uzdravení.“

Během jedné hodiny, na konci jeho pořadu, asi tucet lidí telefonovalo Billovu manažerovi a nabízelo mu, že pokud Bill přijme výzvu tohoto muže, že oni sami budou toho důkazem. Bill shromáždil hezkou hromádku lidí a řekl: Pojdte, vyzvedneme si těch 1 000 dolarů.“ Jeden vzal s sebou dokonce lékaře, který mohl toho kazatele usvědčit, že jednou jeho pacient umíral na rakovinu. Jiná žena přivedla svoji sousedku s jejím lékařem a zároveň s sebou vzala lékařský posudek, který dokazoval, že strávila dvacet let na invalidním vozíku, jelikož trpěla artritidou.

Když konfrontovali tohoto kazatele, navzdory síle všech jejich důkazů, tento muž se tomu vyhýbal. „No dobrá-ó-aj — já ty peníze nemám tady. Já je mám ve své denominační centrále v Texasu.“

„Tedy, zítra zaletíme do Texasu a vyzvedneme si je,“ řekl se vši rozhodností Bill. „Já bych rád uložil tyto peníze na misijní fond.“

Naneštěstí nikdo z těch lidí, kteří mohli být pro něj důkazem, nemohl jet do Texasu kvůli tomu, že se to dozvěděli pozdě. Takže denominační kazatel navrhl jinou alternativu. „Když přijdeme do mé centrály, vezmu nějakou dívku, uřežu jí břitvou ruku. Jestliže ji budeš moci uzdravit před mými bratry, pak ti dám těch 1 000 dolarů.“

„Ty trpíš velice těžkým případem duševní zaostalosti,“ řekl znechuceně Bill. „Jak může křesťan říci takovou nehoráznost. Případá mi to stejně, jak řeči pronášené proti Ježíšovi: ‚Jestli jsi Boží Syn, sestup z kříže! My ti uvěříme.‘²⁷ To je to staré známé heslo nevěřících: ‚Ježíši, ukaž nám znamení,‘²⁸ zatímco znamení se konala každého dne a farizeové stojící kolem dokola se mohli o tom přesvědčit. Anebo když udělal zázrak, oni říkali: ‚To přišlo skrze Belzebuba, knížete dáblů.‘ Vždycky tomu tak bylo. ‚Mistře, my ti uvěříme, jestliže půjdeš, kam my budeme chtít a uděláš to, co si budeme přát.‘ Ale Ježíš nebyl s farizeji vázán žádnými pouty. On byl svobodný a konal Otcovu vůli. Stejně tak je tomu dnes.“

V červnu roku 1953 Bill cestoval do Connerville v Indianě a vtěsnal tam devět shromáždění do jednoho týdne. Potom unaven po

²⁷ Matouš 27:39–43

²⁸ Matouš 12:38, 16:1; Marek 8:11; Lukáš 11:16

celých měsíců kampaní kolem dokola země, zarezervoval si zbytek léta na odpočinek doma se svou rodinou.

Samozřejmě, že si doma nemohl úplně odpočinout. Lidé ho neustále vyrušovali v jeho soukromí. Bill bydlel ve svém domě na ulici Ewing Lane po dobu pěti let a nikdy nezasedl ke stolu, aniž by si snědl jídlo s vytaženými roletami ve svých oknech. Častokrát stáli příchozí na dvorku, čekali a chtěli se s ním setkat, čekali a chtěli se mu svěřit se svými problémy s vírou, že od něj obdrží radu nebo že se za ně pomodlí. Přicházeli v každou denní dobu, ať už přes den či v noci. Někdy Bill viděl až třicet automobilů současně parkujících před svým domem, některé z nich byly dokonce sanitky. Kdykoliv vstoupil do pokoje, první věc, kterou udělal, bylo, že zatáhl rolety tak, aby stojící venku neviděli, že on je uvnitř; jinak by zaklepali i na okno nebo vstoupili do jeho domu nezávaní, aby se ho mohli pouze dotknout.

Nemohl odmítnout nikoho, kdo si přál modlitbu. On miloval lidi a věděl, že 99% těchto lidí bylo upřímného srdce a hledalo možnost uzdravení nebo aby našli pokoj ve svém srdci. Nemohl usnout s vědomím, že nějaká matka s nemocným dítětem parkuje na jeho trávníku, nebo nějaký muž umírající na rakovinu spí v autě na příjezdové komunikaci, čekající na modlitbu. Musel udělat vše, aby jim pomohl. A tak kdykoliv se tito příchozí ukázali poblíž jeho domu, on se za ně modlival v Ježíšově jménu. Někdy v noci, když končil modlitbu za poslední osobu, neměl již dost sil na to, aby se převlékl do pyžama a tak se zhroutil tak jak byl do postele.

Dokonce jednoduché práce v domácnosti zanechal kvůli těm, kteří toužili po modlitbě. Bill se tehdy převlékl, udělal radu a modlil se s nově příchozími a pak se znovu převlékl do svého pracovního oděvu a pokosil další kousek trávníku předtím, než se zastavila další osoba. A tak den co den přicházela spousta lidí s touhou po modlitbě, že Bill v podstatě nebyl schopen nikdy dokosit svůj trávník. Někdy to vypadalo jako předem ztracená bitva. Předtím než skončil s kosením před domem, jeho pozemek vzadu za domem zarostl znovu hustou trávou.

Jednou odpoledne nastala přestávka v přehlídce návštěvníků. Oblékl se tedy do pracovního oděvu a rychle pospíchal na zadní dvorek a nastartoval sekačku. Za chvíli již kosil pás husté trávy tak rychle, nakolik stačil před sebou tlačit sekačku. V letním horku

netrvalo dlouho a jeho košile byla úplně propocená, a tak si ji svlékl a odložil ji stranou.

K zadní stěně domku byla připevněna na sloupku ptačí budka, přibitá hřebíkem. Bill zapomněl na to, že se tam uhnízdili sršni a udělali si hnízdo v tomto ptačím domku. Ve spěchu, aby dokosil trávu, narazil sekačkou do stěny tak silně, až se ptačí budka zachvěla. Vyrojila se z ní hromada rozhněvaných sršňů, dychtících po pomstě. Během několika vteřin ho obklopili a kroužili kolem něj a někteří již usedli na jeho kůži a byli připraveni hluboko vrazit svá ostrá žihadla. Bill věděl, že se ocitl v nezaviděné situaci, protože takové množství sršňů mohlo ubodat člověka k smrti. Ale najednou se jeho strach proměnil v lásku. Postrčil sekačku dopředu a řekl: „Vy malí sršni, je mi líto, že jsem vás takto vyrušil. Já vím, že bodnutí žihadlem je vaší ochranou danou vám Bohem; nechtěl jsem vám ale ublížit. Jsem Božím služebníkem a chtěl jsem jenom pokosit trávník a pak se vrátit dovnitř a modlit se ještě s větším úsilím za Boží děti. A tak ve jménu Ježíše Krista, vraťte se do vašeho hnízda. Nebudu vás už více vyrušovat.“

V tu chvíli se celý mrak sršňů pozvedl a odletěl rovnou do svého hnízda. Bill si udělal přestávku a s úžasem to sledoval. Bylo to stejné prožití jako před léty, když se setkal tváří v tvář s býkem zabijákem. Naplnila ho láska a proměnila přirozený běh přírody. To nebyla lidská láska; to bylo něco hlubšího a většího, plnějšího, to bylo to, čemu Bible říká *agapé*, neboli Božská láska, dokonalá láska Boží, vyjádřená skrze člověka. Pozastavoval se nad tím, jestli to nebylo to, co okusil prorok Daniel, když byl uvržen do jámy hladových lvů.²⁹ Byla to láska, která zadržela tyto lvy, aby ho nesežrali. Láska mohla opravdu zabránit záměru těchto sršňů. Uvědomil si, že když se láska promítá, milost vítězí.

Bill pokračoval ve své práci. Právě, když dokončil kosení zadního dvorku, několik automobilů zastavilo a zaparkovalo před jeho domem. Bylo tedy načase, aby vešel dovnitř a modlil se za další Boží děti.

Později se šel podívat proč jeho dcerka pláče. Vešel do kuchyně a našel Sáru roztaženou na podlaze, Rebeka seděla u stolu a Meda

²⁹ Daniel 6:16–23

stála vedle kuchyňské linky, dívala se do dřezu plného neumytého nádobí. Všechny tři plakaly.

Meda se podívala na svého manžela a zavzlykala: „Bille, já se z toho zblázním. Děti ještě od snídaně nedostaly nic do úst. Měli jsme dnes v našem domě plno lidí a nezbyl mi čas, abych udělala v kuchyni pořádek.“

Bill pochopil, proč jeho dcerky pláčou. Nejenže byly hladové, ale i jejich matka vytvářela atmosféru nervového napětí. Věděl, že by je mohl uklidnit, kdyby vytvořil sám správnou atmosféru...

Objal tedy svou manželku okolo krku a konejšivě řekl: „Ano, někdy je to velice obtížné. Ale zapamatuj si, my sloužíme Pánu Ježíši Kristu. Pouvažuj o tom dnes ráno. Nebyl to krásný pohled, když ten malý chlapec odhodil ze svých nohou popruhy a chodil normálně?“ Ve svém srdci se modlil: „Ó, Pane, pomoz mi v této situaci. Pošli svoji přítomnost a svoji lásku manželce. On řekl: „Medo, možná na chvíli nikdo nepřijde. Pojďme někam, abychom poobědvali.“ Vyhrnul si rukávy, popadl špinavou pánev v dřezu.

„Och, ne, nedělej to. Já vím, že bys mi mohl pomoci umýt nádobí, ale stejně neumíš vařit.“

Usmál se. „Kdo neumí vařit? Copak jsi ještě nikdy neviděla, že umím udělat smažené brambory? Přece jsem na nich vyrostl.“

V koutku jejich úst se objevil nepatrný úsměv. A za chvíli byla plná sladkosti a radosti. Za chvíli také malá Sára i Rebeka přestaly plakat. Atmosféra se úplně změnila.

MEZI spoustou jeho návštěvníků onoho léta byl rovněž doktor Moris Reedhead, který byl v té době vedoucím Súdánské mise, jedné z největších baptistických organizací na světě. Bill posadil doktora Reedheada do obývacího pokoje a Meda přinesla džbánek čaje, který položila na skleněnou tabuli konferenčního stolku.

Doktor Reedhead přistoupil rovnou k věci své návštěvy. „Bratře Branhamo, právě před nedávnem jsem hovořil s jistým muslimským chlapcem na jedné vysoké škole zde v Americe, který se vracel do svého domova v Indii. Nechtěl jsem si nechat ujít příležitost, abych mu vydal svědectví o Pánu, řekl jsem mu: ‚Proč se nezřekneš svého

mrtvého proroka Mohameda a nepřijmeš zmrtvýchvstalého Ježíše?' Tento mladý muž odpověděl: ‚Milý pane, co pro mě může udělat tvůj Ježíš, co by Mohamed nemohl?‘ Řekl jsem mu: ‚Ježíš ti může dát věčný život.‘ Odpověděl: ‚Mohamed mi také zaslíbil věčný život, pokud budu dodržovat pokyny Koránu.‘ Řekl jsem: ‚Ježíš tě může naplnit radostí a pokojem.‘ Odpověděl: ‚Mohamed mě již naplnil radostí a pokojem. Od Ježíše už nic víc nepotřebuji.‘ Řekl jsem: ‚Ježíš Kristus dneska žije. Mohamed je již mrtvý po celá staletí.‘ On odpověděl: ‚Jestliže Ježíš žije, pak mi to dokaž. Kde On je?‘ Řekl jsem: ‚On žije v mém srdci.‘ On mu odpověděl: ‚Mohamed zase žije v mém srdci.‘

„Za tu krátkou dobu jsem byl tak zneklidněn, že jsem nevěděl, co mu mám vlastně říci. Tento mladý muž zpozoroval můj neklid a řekl: ‚Vidíš, my muslimové můžeme vytvořit tolik psychologie, jako vy křesťané. A z toho důvodu se stává Islám největším náboženstvím dnešní doby. Ale mohu dopustit jednu věc: tvůj Ježíš zaslíbil vám křesťanům něco víc, než nám zaslíbil Mohamed. Četl jsem ve vaší Bibli, jak Ježíš řekl, že bude s vámi do skonání světa;³⁰ a skutky které On dělal i vy dělat budete³¹— totiž vymítat ďábly, křísit mrtvé, uzdravovat, a tak dále. Ukaž mi křesťana, který by mohl předvést ty samé skutky a já pak uvěřím, že Ježíš žije.‘“

„Řekl jsem mu: ‚Ty se odvoláváš na Marka 16. kapitolu. Ale některé z těchto veršů jsou pozdějšími doplňky. A možná nejsou inspirované.‘ On řekl: ‚Co to potom máte za knihu, jestliže v ní je něco inspirováno a něco ne? Korán je inspirován celý.‘“

„Pane Branham, byl jsem jako opařený. Já jsem křesťanským učencem. Mám tolik doktorátů a různých čestných diplomů, že bych jimi mohl polepit celou tvoji stěnu. Ale ten mladý muslim mě dostal do úzkých, se vší mojí teologií mě svázal do uzlíku. Snažil jsem se změnit své téma. Později, když jsem přemýšlel nad tímto rozhovorem, vzpomněl jsem si na tebe a rozhodl jsem se, že tě navštívím. Rád bych od tebe slyšel — byli všichni moji učitelé Bible na omylu?“

³⁰ Matouš 28:20

³¹ Marek 16:17; Jan 14:12

„Z jedné strany ano. Ačkoliv vzdělání má také své místo. Ale doktore Reedheade, věčný život nepřichází vzděláním; on přichází znovuzrozením. Ježíš řekl: *„Musíte se znovu narodit.“*“³²

„Myslíš si, že přijetí Ježíše jakožto Spasitele se neshoduje s přijetím Ducha svatého?“

„Právě na to poukázal Pavel. On řekl Efezským: *„Přijali jste Ducha svatého poté, když jste uvěřili?“*³³ Vidíš? To bylo *poté*, co oni již přijali Ježíše.“

„Bratře Branhame, já jsem baptista, ale byl jsem i v letničních shromážděních. Je něco na tom prožití Duchem svatým, o kterém oni mluví?“

„Doktore Reedheade, je v tom mnoho falše a rovněž fanatismu. Ale to nic nemění na skutečnosti, že existuje také opravdové prožití Ducha svatého pro věřícího. Duch svatý na ně padl o Letnicích a ten Ježíš je tím stejným dnes a On uděluje tu stejnou moc.“³⁴

Doktor Reedhead řekl: „Jako baptista baptistovi, rád bych se tě na něco zeptal: Abraham uvěřil Bohu a bylo mu to počítáno za spravedlnost.³⁵ Co víc ještě mohl Abraham udělat, než uvěřit Bohu?“

„To je pravda,“ souhlasil Bill, „ale Bůh mu dal obřízku, jakožto svědectví a potvrzení toho, že přijal Abrahamovu víru.³⁶ Nezáleží tedy na tom, jak hodně vyznáváš víru, dokud ti Bůh nedá potvrzení Ducha svatého — pečeť Boží — tak On ještě neuznal tvoji víru. Efezským 4:30:

³² Jan 3:7

³³ Skutky 19:2

³⁴ Skutky 2

³⁵ Římanům 4:3

³⁶ Římanům 4:11

William Branham v době natáčení filmu „Prorok dvacátého století“

„A nezarmucujte Božího svatého Ducha, jímž jste byli označeni ke dni vykopení.“

Doktor Reedhead se hluboce nadechl a zeptal se: „Jak mohu tedy přijmout Ducha svatého?“

„Jediná věc, o které vím, bratře, je, abych vložil ruce na ty, kteří hledají Ducha svatého.“

„Mohl bys tedy vložít své ruce na mě a poprosit Boha, aby mi dal Ducha svatého?“

„Jistě.“

Doktor Reedhead padl na kolena tak prudce, že svými koleny ulomil skleněnou hranu konferenčního stolku. Bill neměl proti tomu žádných námitek, protože tam, ve svém obývacím pokoji byl svědkem toho, jak ten ostrýlený biblický učenec, přijal Ducha svatého od Boha.

V SRPNU 1953 William Branham přijal telefonát od Leroye Koppa, pastora Calvary Temple z Los Angeles. Kazatel Kopp sponzoroval několik Billových kampaní v Los Angeles, včetně té, na které byl uzdraven bývalý kongresman Upshaw a mohl po 66 letech invalidity odejít bez pomoci berlí. Nyní kazatel Kopp poprosil o souhlas, aby mohl pořídit dokumentární film o službě bratra Branhama, který Kopp nazval *Prorok dvacátého století*. Bill souhlasil.

A tak jednoho srpnového rána dvě dodávková auta zaparkovala před Billovým domem. Na boční straně jedné z dodávek byl nadpis: Westminsterská filmová společnost, Hollywood, Kalifornie. Bill byl překvapen množstvím zařízení, které tito muži vnesli do jeho domu jako: světla, mikrofony, filmovou kameru postavenou na stojanu, elektrické kabely, rozvinuté po celé podlaze. Režisér chtěl pro tento film nalíčit Medinu tvář, ale Meda neměla nikdy v životě na své tváři mejkap, a tak odmítla.

Film začíná záběrem na Leroye a Paula Koppa, jak působivě procházejí kolem kamenného pilíře na hranici příjezdové cesty. Tyto kamenné pilíře byly zaobleny s výčnělkem, vyčnívajícím dozadu, jako orlí křídla. Druhá kamera udělala záběr Billova domu a ukázala ojedinělé průčelí, kde na jedné straně střechy byla krokev dvakrát delší než na straně druhé a tím vytvářela velkou sedmičku.

Bill přivítal oba muže ve dveřích, uvedl je do svého přijímacího pokoje. Zelené záclony s potiskem květů zastíraly okna a zdůrazňovaly zelené stěny. Nad kamenným krbem visela olejomalba dřevěné chatrče, kde se v roce 1909 Bill narodil. Na konci stolu stála kopie snímku pořízeného v Houstonu v Texasu, který ukazoval anděla Páně planoucího v podobenství svatozáře nad Billovou hlavou. Bratři Koppové se posadili na pohovce z červené kůže, naproti nim seděl Bill v zeleném čalouněném křesle. Mezi nimi stál konferenční stůl, o který zavadil doktor Reedhead, když hledal křesť Duchem svatým. Ulomená skleněná tabule stolu již byla nahrazena novou.

Leroy Kopp začal interview tím, že se zeptal Billa na jeho život a službu. Ačkoliv byl Bill veřejným hlasatelem dvacet let a mohl bez trémy kázat i k desetitisícovým davům, nebyl zvyklý k poskytování rozhovorů před kamerou. Během rozhovoru se jevil strnule, když popisoval své neobvyklé dětství. Zmínil se o tom, jak ve věku sedmi let k němu promluvil z větrného víru anděl a řekl: „Nikdy nepij, nekuř a neposkrvrňuj žádným způsobem své tělo, protože je pro tebe připravené dílo, až budeš starší.“ Potom popisoval, jak se s ním v roce 1946 setkal ten samý anděl v lidské podobě a dal mu pověření, aby vzal dar Božského uzdravování do celého světa a zaslíbil mu dvě znamení od Boha, jako důkaz jeho povolání: to první, zázraky a uzdravení, to druhé, zjevení tajemství lidských srdcí. Bill vyprávěl, jak anděl použil biblických příběhů, aby mu objasnil jeho službu. Například, když se Natanael setkal s Ježíšem a byl překvapen tím, co Ježíš už o něm věděl;³⁷ a také příběh Ježíšova rozhovoru se samaritánkou u Jákobovy studny a jak On věděl, v čem vězí její trable. A když jí to sdělil, ona řekla: „*Pane, vidím, že jsi prorok... Vím, že přijde Mesiáš*“ (který je nazýván Kristus). „*Ten až přijde, oznámí nám všechno.*“ Ježíš jí řekl: „*To jsem já, který s tebou mluvím.*“ Teprve potom, kdy jí Ježíš zjevil tajemství jejího srdce, ta žena rozpoznala, že Ježíš je Kristem, Mesiášem, zaslíbeným Spasitelem Izraele.³⁸

V tomto dokumentárním záběru sledujeme zvláštní zvrát. Po krátké přestávce Bill řekl: „Ohledně kampaní plánovaných v Izraeli, bratře Koppe, rád budu sloužit našemu Pánu v Izraeli.“

Bratr Kopp přidal: „Bratře Branhame, my si myslíme, že Židé uvěří, že Ježíš Kristus je Mesiáš, když uvidí křesťana, který splňuje podmínky proroctví Starého zákona v Joeli 2:28: jak v posledních dnech Pán vyleje ze svého Ducha na všeliké tělo, jeho synové a dcery budou prorokovat... a mládenci budou mít vidění.“

„Ano, bratře Koppe, věřím, že moje služba bude Židům velice prospěšná, protože Nový zákon říká: ‚Židé hledají znamení; zatímco Řekové hledají moudrost.‘“³⁹

³⁷ Jan 1:43–50

³⁸ Jan 4:3–26

³⁹ 1. Korintským 1:22

Tato krátká poznámka se může zdát nemístná v tomto kontextu, aniž bychom znali její pozadí. V roce 1950 vedl Bill několik shromáždění ve Stockholmu ve Švédsku. Lewi Pethrus, pastor největšího letničního sboru ve Švédsku byl tak ohromen darem rozpoznání v Billově službě, že mu navrhl, aby jel do Izraele a ukázal tuto moc Ježíše Krista Židům. Bill zvažoval tuto myšlenku, ale nezabýval se jí.

Mezitím Lewi Pethrus zahájil misijní práci v Izraeli. Během následujících dvou let jeho sbor rozšířil 1 000 000 Nových zákonů mezi Židy v Palestině a soustředil se na další příjezd. Pro většinu těchto lidí to byla první příležitost se dozvědět o Ježíši. Mnoho Židů řeklo Pethrusovi: „Jestliže Ježíš je Mesiáš a je živý, tak bychom rádi viděli znamení Mesiáše a pak mu uvěříme.“ A tak znovu Pethrus přemýšlel o Williamu Branhamovi.

V roce 1953 se Pethrus zkontaktoval s Minerem Arganbrightem, který byl vicepresidentem Mezinárodního sdružení obchodníků plného evangelia a doporučil, aby FGBFI sponzorovalo uzdravovací kampaň Williama Branhama v Izraeli tak, aby moderní Židé mohli být svědky znamení Mesiáše. Tito dva muži společně přistoupili k Billovi se svým plánem. Miner Arganbright se právě vrátil z Izraele, kde měl interview s mnoha vracejícími se Židy, jak vystupovali ze svých letadel. Arganbright se zeptal jednoho starého muže: „Vracíš se proto, abys v Izraeli zemřel?“ Tento Žid odpověděl: „Ne, vracím se, abych spatřil Mesiáše.“

Když Bill uslyšel tato vyprávění, jeho srdce se rozhořelo. Pomyslel si: „To bude má služba!“ A tak tedy v srpnu, zatímco Leroy Kopp filmoval *Proroka dvacátého století*, Pethrus s Arganbrightem připravovali Branhamovu kampaň v Izraeli.

Poté, co se Bill vyjádřil o Izraeli, dokument se přehoupl do tématu kampaně církve Philadelphia v Chicagu, probíhající od 29. srpna do 7. září 1953. Ačkoliv v tomto filmu je ukázán pouze fragment z jedné modlitební řady, pět lidí, za něž se Bill modlil, mohou symbolicky znázorňovat desítky tisíců, za které se modlil během těchto posledních sedmi let. Dva lidé z toho velikého publika byli podrobena přesné diagnóze, pak se Bill v modlitební řadě modlí za ženu, aniž by zjevil její problémy. V další ženě bylo rozpoznáno, že trpí anemií. Každý skeptik si mohl pomyslet, že to byl pouhý odhad jejích problémů, poněvadž měla bledé tváře. Ale trápení poslední

ženy nebylo možno odhadnout. Žena ve středním věku, která stála před evangelistou, si nervózně svírala ruce. Bill se jí podíval přímo do očí a řekl: „Vidím, že tě vůbec neznám. Přicházíš z jiného města. Máš spoustu problémů ve svém srdci. Na prvním místě máš srdeční potíže. Souhlasí to?“

„To je pravda,“ odpověděla.

„Obklopuje tě mnoho temnosti. Vidím to jako černé prostěradlo, které tě provází. Ó, to je lež. (Ona přikývla hlavou a začala se třást dojetím.) Někdo na tebe vyřkl lež; a je to muž, který vyznává Božské uzdravení. A on ti řekl, že jsi čarodějnice. Souhlasí to?“

„Ano,“ zavzlykala a přikývla hlavou, zatímco si zakryla tvář rukama.

„A ve tvém sboru kolem toho vznikl značný rozruch. Souhlasí to? Tvůj pastor je teď nemocný. On trpí dětskou obrnou. Je to tak?“

„Ano, pane.“

„Sestro, nevšímej si toho, co ti tito lidé říkají. Oni lžou. Vyjma neurózy srdce způsobené rozčilováním, je tvé srdce v pořádku. Jdi domů v pokoji, Bůh ti požehnej. V pořádku. Ty nejsi čarodějnice.“

Zatímco publikum nadšeně oslavuje Pána, Bill říká: „Doufám, že vás Bůh žehná natolik, že již déle nemůžete nevěřit. Byl by to teď hřích, kdybyste nevěřili. A Bůh poslal svého Syna a udělal všechny tyto věci... On poslal svou Bibli, On poslal své kazatele, poslal své dary... a vy Mu stále nevěříte?... Pak už pro vás nezůstává nic, než abyste byli na konci odsouzení.“

„Toto rozpoznávání má docílit pouze jednu věc, totiž oslavit Boha a zjevit Ježíše Krista, protože když On byl zde na zemi, On dělal právě to. A On řekl: ‚Když odejdu, přijdu znovu. Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí (to znamená nevěřící), ale vy mě uvidíte (Kdo? Věřící), protože budu s vámi i ve vás do skonání světa.⁴⁰ Nevěřit je hřích. Jdi a už nehřeš (nebo přestaň nevěřit), aby se ti nepřihodilo něco horšího,‘ řekl Ježíš.⁴¹ Buď věříš, nebo zhyneš.“

⁴⁰ Jan 14:3, 15–20

⁴¹ Jan 5:14; 8:11

„Ale Bůh je trpělivý a milosrdný. A když lidé neberou Jeho Slovo, pak jsou dány do církve znamení a zázraky, jak Ježíš zaslíbil, že se stane.⁴² A jsem naprosto přesvědčen a věřím, že Bůh právě nyní dokonává své dílo s pohany a ihned se obrátí k Židům. Pohané budou zanecháni ve svých vyznáních víry a dogmatech, ve svém studeném stavu a formálních denominacích. Opravdová církev bude vzata ve vytržení a Evangelium odejde k Židům. Amen. Amen, znamená, „ať se tak stane.““

⁴²Jan 14:12; Marek 16:15–18

NEJEN CIZÍ LIDÉ

narušovali soukromí Williama Branhama, které bylo zdrojem jeho přetížení v průběhu onoho roku 1953. V poslední době se jeho syn začal vzpouzet proti své striktně křesťanské výchově.

Obdobně jako mnoho dalších mladých lidí, si chtěl Billy Paul žít svým vlastním životem, bez jakýchkoliv zábran a omezování. Naneštěstí tento postoj ho sváděl na nebezpečnou stezku. Bill hledal vhodnou příležitost, aby si ohledně toho mohl se svým synem popovídat.

Jednou večer, když se Bill modlil, spatřil ve vidění svého syna, který popíjel se svými kamarády, pak vyskočil oknem a nešťastnou náhodou padl hlavou na zem. Bill s hrůzou zvolal: „Och, Bože, nedovol mu umřít! Je to můj jediný syn!“ Vidění skončilo nepřesvědčivým prasknutím, Bill s sebou pohotově trhnul, po jeho spáncích začal stékat pot. Modlil se: „Pane, prosím, nedovol, aby můj syn takto zahynul.“

Někdy po půlnoci Billy Paul vcházel po špičkách do domu, jeho dech byl cítit pivem. Druhý den ráno nechal Bill spát svého syna tak dlouho, jak chtěl. Když Billy kolem desáté hodiny vstal, jeho první myšlenka byla, aby šel navštívit svého kamaráda. Bill myl na příjezdové komunikaci své auto, když se přiloudal Billy Paul ze vstupních dveří. Bill zastavil vodu v hadici a řekl: „Včera večer jsi přišel velice pozdě, synu, je to tak? Mohl bys mi říct, kdes byl?“

„Ne,“ odpověděl Paul. Ačkoliv věděl, že jeho otec by mu to mohl říct.

„Začal jsi kráčet po nesprávné cestě, Pavle.“

„Táto, já se chci přesvědčit o tom, jak to tam venku vypadá.“

„Synu, věříš, že tatínek tě miluje?“

„Vím o tom.“

„Dobrá, chtěl bych ti něco říct a říkám ti to s láskou. Už nemůžeš se mnou déle spolupracovat ve shromážděních, protože to vrhá špatné světlo na mou službu. A nejen to, nemůžeš takto žít a zůstat na tomto místě.“

KAPITOLA 64

POMAZÁNÍ K ŽIVOTU

1953

„Táto, já chci tak či onak opustit tento dům. Chtěl bych poznat tento svět skrz na skrz.“

„Nedělej to, Pavle. Hřích tě zavede dál než by sis to přál a přidrží tě tam déle než bys tam chtěl zůstat. A pokud mu dovolíš, hřích ovládne tvůj život a může tě to stát mnohem více než bys chtěl za to zaplatit.“

„Táto, já přesto půjdu.“

„Než odejdeš, udělej mi malou laskavost. Roztáhni své ruce takto.“ Billy Paul doširoka rozpažil. Udělal, o co ho otec požádal. Bill řekl: „Teď se obrať a podívej se na stěnu, která je za tebou. Tvůj stín vytvořil tvar kříže. Dvě cesty se protínají v samém středu kříže: jedna cesta vede do nebe; ta druhá do pekla. Nemůžeš jít oběma cestami najednou. Dnes stojíš na rozcestí. Já ti mohu říct, co je správné, ale ty sám se musíš rozhodnout. Pokud však vyrazíš po té špatné cestě, Bůh tě bude muset někde na této cestě otočit, protože já jsem si tě vyžádal pod znamením.⁴³ Ten návrat může být velice obtížný; ale je to tvé rozhodnutí.“

Billy Paul si zvolil špatnou cestu.

O několik dnů později doktor Pilai, arcibiskup Presbyteriánské církve v Indii, zastavil před Billovým domem a snažil se ho přesvědčit, aby pořádal uzdravovací kampaň v Indii. Bill s Medou se zrovna chystali se svými dcerkami k zubaři do New Albany, a tak Bill poprosil arcibiskupa, aby jel s ním. Když Meda s Rebekou a Sárrou odešly do zubní ordinace, Bill s doktorem Pilaiem zůstali v autě a hovořili o arcibiskupově návrhu. Najednou Bill pocítil nutkání, aby vystoupil z auta. On však tento pocit nebral vážně. Za chvíli uslyšel hlas, který šeptal: „*Vystup okamžitě z auta.*“ Teď si byl jist, že si s ním Pán chce promluvit osobně. Omluvil se, vystoupil a začal kráčet ulicí. Netrvalo dlouho, když anděl Páně řekl: „*Vrať se domů tak rychle, jak jen můžeš. Billy Paul je v nesnázích.*“

Když přijel domů, zastihl svou tchyni, jak stojí na verandě před domem a hystericky pláče: „Billy Paul je v nemocnici, umírá.“ Bill ji utišil, aby mu mohla říct, co se vlastně stalo. Billy Paul u ní bydlel. Včera šel na ryby a spadl do jezera. Dnes ráno si stěžoval na bolesti v krku, a tak paní Broyová naléhala, aby šel navštívit doktora Adaira.

⁴³ 2. Mojžíšová 12:13

Doktor mu dal injekci penicilínu, aniž by věděl, že Billy Paul byl velice alergický na penicilín. Zjistil to teprve, až bylo pozdě, krátce potom, co se penicilín dostal do jeho krevního oběhu, jeho srdce se zastavilo. Doktor Adair se jej snažil oživit adrenalinem, ale jeho alergická reakce přetrvávala. Sanitka ‚rychlé pomoci‘ odvezla Paula do nemocnice a lékaři nyní bojují, aby ho udrželi naživu.

Když Bill přispěchal do nemocnice, běžel rovnou na oddělení ‚intenzivní péče‘, a cestou se na chodbě setkal s doktorem Adairem. Doktor Adair řekl: „Nevěděl jsem o tom, že je alergický na penicilín. Již předtím jsem mu dával injekci, a neměl žádnou reakci. Ale tentokrát ano. Dali jsme mu tři injekce adrenalinu, ale jeho puls se stále zpomaluje. Je mi líto Bille; ale asi jsem vinen smrti tvého vlastního syna.“

„Doktore, ty jsi můj přítel. Víím, že jsi udělal to nejlepší, co jsi mohl, abys ho zachránil. Mohl bych se s ním vidět?“

„Je napojený na hadici a je v bezvědomí, ale pojd‘.“ Bill vešel na oddělení ‚intenzivní péče‘ a zavřel dveře. Billy Paul ležel na zádech, s hadicí z umělé hmoty zastrčenou v nose. Jeho tělo bylo oteklé, jeho kůže byla smrtelně popelavá, s výjimkou kůže kolem jeho očí, jež byla černá; jeho spodní čelist byla ochablá a svěšená dolů tak, že jeho ústa byla doširoka otevřená. Zařízení pro záchranu života tiše šuměla a jemně vrčela v pozadí.

Bill padl na kolena a zoufale se modlil: „Drahý Bože, z hlediska pomoci lékařské vědy, je můj syn vyřízen; ale já tě prosím, aby ses smiloval a nedovolil mu odejít.“

Minuty ubíhaly a pak spatřil totéž vidění, které viděl před několika dny, ale tentokrát trochu pozměněné. Viděl Billy Paula, jak vyskakuje z okna, viděl ho, jak letí vzduchem vzhůru nohama; ale tentokrát uviděl dvě silné, natažené paže, které ho zachytily a vyzvedly ho zpět do okna. Potom Bill uslyšel slova: „Tati, kde jsem?“ Ale to již nepatřilo k tomuto vidění.

Bill povstal ze svých kolena a postavil se vedle postele. „Jsi v nemocnici, Pavle. Nestarej se, všechno teď bude v pořádku.“

O několik minut později zavolal Bill ošetřovatelku. Billy Paul chtěl, aby hadice byla vytažena z jeho nosu. Když ošetřovatelka zkontrolovala chlapcův puls, zjistila, že je normální.

Žel ono setkání se smrtí nepřimělo Billy Paula k pokání. Po svém propuštění z nemocnice se ihned zarputile vydal na scestí, začal častěji navštěvovat bazény, pil, kouřil, hrál poker a hazardní hry. Bude zapotřebí mnohem tvrdší lekce, aby mu ukázala správnou stezku. A tato lekce již byla nablízku.

Třináctého září 1953 měl Billy Paul osmnácté narozeniny. V říjnu vzal Bill svou rodinu na dovolenou do Colorada. Jelikož Billy Paul žil mimo domov a neudržoval žádné styky se svými rodiči, ani Bill ani Meda nevěděli, když odjízděli na svůj výlet, že Billy má vážné zdravotní potíže. Paul měl vnitřní krvácení. Tyto příznaky podceňoval tak dlouho, jak dlouho to jen mohl vydržet. K lékaři šel teprve tehdy, až se svíjel v křečích. Doktor Brenner ho okamžitě poslal do nemocnice.

Billy Paul se nacházel v kritickém stavu. V jeho střevech vznikly vředy, které snad byly způsobeny požíváním alkoholu a silným kouřením. Již samotné vředy byly vážným ohrožením jeho života. Ale ta horší věc byla jizva, která se vytvořila nad těmi vředy a začala blokovat průchod jeho střeva a tím odřízla cirkulaci a zabíjela tkáň. Usadila se v něm gangréna.⁴⁴ Doktor Brenner ho na toto nebezpečí upozorňoval a navrhoval, aby bylo co nejrychleji provedeno vyústění tlustého střeva, jinak že je v ohrožení života.

Život Billy Paula visel na vlásku. Zoufale se snažil poslat vzkaz svému otci a myslel si, že kdyby se jen otec za něj pomodlil, tak bude zase všechno v pořádku. Byl svědkem těchto věcí, uzdravovacích kampaní svého otce a také doma – zázrak za zázrakem, někdy i stovky najednou. Proč by se to nemohlo stát i jemu? To by se určitě stalo, pokud by otec byl tady a pomodlil se. Ale nikdo vlastně nevěděl, kde se jeho otec nachází nebo kdy se vrátí. Uplynulo několik dnů a doktor Brenner naléhal, aby byla provedena operace. Tvrdil, že operace už nemůže být déle odkládána. Paulův život se ocitl v sázce. Paní Broyová, ač neochotně, podepsala revers doktoru Brennerovi, aby provedl operaci jejího vnuka.

Druhý den ráno čekal Billy Paul nervózně na svou operaci a nařikal nad svým osudem. Asi za hodinu chtěl doktor Brenner odstranit část jeho střeva a jeden konec vyvést ven otvorem provedeným v jeho břicho, odváděným do plastového sáčku. Po zbytek

⁴⁴ Gangréna – infekční rozpad tkáně

svého života bude tak odsouzený k tomu, že bude nosit plastový sáček. Vzpomínal si na to, co mu říkal otec: „Hřích tě bude stát mnohem víc než bys chtěl za něj zaplatit.“ Och, proč se jen otočil k Pánu Ježíši Kristu zády?

Najednou pocítil ruku na svém rameni a uslyšel hlas svého otce. „Jak se máš, Pavle?“

Ulevilo se mu. „Tatínku, usilovně jsem se tě snažil najít. Kde jsi byl?“

„Byl jsem s rodinou na dovolené v Coloradu. Pavle, vzpomínáš si na ten večer ve Vandalii v Illinois, kdy ti Bůh dovolil spatřit svého anděla?“

Billy Paul si připomínal vířící chomáč ohně, který se následovně před jeho očima zhmotnil do podoby muže. Anděl se postavil v rohu jejich hotelového pokoje se svými zkrříženými rukama na hrudi. Jak dobře si vzpomínal na tuto tvář, ona byla přísná a mocná. „Nikdy nezapomenu na tuto noc, tatínku.“

„Ten stejný anděl se setkal se mnou ve skalách Colorada a řekl: ‚Jdi rychle k Billovi. Je v nesnázích.‘ Synu, cesta provinilce je těžká.“

„Modli se za mne, tatínku.“

Bill nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Ještě ne, synu. Já jsem nezhřešil; ty jsi zhřešil. Nejdříve ty popros Boha, aby ti odpustil. A jestli jsi hotov učinit Ježíše Krista svým Pánem, věřím, že tě i uzdraví.“

Tam na té nemocniční posteli se Billy Paul otočil a vrátil se zpět do středu toho rozcestí a tentokrát zvolil tu správnou cestu, tu, která vede k věčnému životu. Pak se jeho otec pomodlil za jeho uzdravení.

Když doktor Brenner přišel, aby si prohlédl svého pacienta před operací, Bill ho poprosil, aby vyšetřil Paula ještě jednou. Po četných vyšetřeních doktor Brenner řekl: „Kazateli Branhamo, já to nechápu. Tvůj syn přestal krváčet a nemohu najít ani stopu po gangrenózní infekci. Prostě se musel stát zázrak.“

„Ale vy nevíte o té nejlepší věci,“ řekl Bill. „Paul opustil Pána Ježíše Krista, ale dnes se vrátil zpět. To je ten největší ze všech zázraků.“

V LISTOPADU 1953 konal William Branham devítidenní kampaň „uzdravování vírou“ v Owensboro v Kentucky a pak dvacátého devátého zahájil kampaň v Palm Beach na Floridě. Když byl v Palm Beach, telefonoval mu Gordon Lindsay a požádal ho, zda by nepromluvil na konferenci „Hlasu uzdravení“ v Chicagu v pátek večer 11. prosince. Bill měl naplánováno zůstat v Palm Beach až do 15. prosince, ale protože minulého léta slíbil Lindsayovi (a také Josefovi Matsonovi-Boze), že promluví v Chicagu na konferenci „Hlasu uzdravení“, souhlasil s tím, že zkrátí svůj pobyt na Floridě. Jakmile skončil rozhovor s Lindsayem, zatelefonoval Matsonovi-Boze, aby mu oznámil den svého příjezdu do Chicaga. Jelikož měl na této konferenci promluvit pouze během jednoho večera, Matson-Boze ho požádal, jestli by nekázal v sobotu večer a v neděli ráno ve sboru Philadelphia v Chicagu. Bill řekl, že to rád udělá.

V Palm Beach skončil večer 6. prosince, a téhož večera se spolu s Billy Paulem, (který mu znovu pomáhal v jeho kampaních) vydali na cestu domů. Projížděli zatáčkami, strávili celou noc na cestě a přijeli domů na druhý den asi kolem třetí hodiny ráno. Když se Bill připravoval do postele, anděl Páně vstoupil do jeho ložnice a řekl: „*Něco nekalého se děje v Chicagu.*“

Bill se zeptal: „A je to ve sboru Philadelphia?“

„*Ne,*“ odpověděl anděl a rozvinul to ve vidění. Bill spatřil Gordona Linsdaye, vydavatele časopisu *Hlasu uzdravení*, jak se obrací k jistému muži a říká: „Jdi a řekni to bratru Branhamovi. Ale nedej mu znát, že já s tím mám cokoli společného.“ Když vidění pominulo, anděl řekl: „*Během této konference budeš postaven před nějakého muže a on tě pak vyvede ze shromáždění.*“

Anděl zmizel dřív, než mu Bill stačil položit ještě další otázku a zanechal ho udiveného, co by to mohlo znamenat.

11. prosince 1953 přijel Bill na konferenci Hlasu uzdravení, čtyřicet pět minut předtím než měl kázat. Ve dveřích se s ním setkal muž jménem Velmar Gardner, vzal ho za ruku, vešel s ním rychle do předsíně a do vedlejšího pokoje. Gardner velice pečlivě zavřel dveře. Za chvíli vstoupil jiný muž a představil se mu jako kazatel Hall z časopisu *Hlas uzdravení*. Bill poznal pana Halla jakožto toho muže, s nímž Gordon Lindsay hovořil v tom vidění.

Kazatel Hall vážně řekl: „Bratře Branhame, dozvěděli jsme se, že chceš kázat zítra večer a v neděli ráno v modlitebně Philadelphia. Hlas uzdravení rozhodl, že pokud půjdeš kázat k Josephu Matsonovi-Boze, pak ti nedovolíme promluvit dnes večer na této konferenci.“

„A co je na tom špatného, abych kázal u bratra Matsona-Boze?“

„No, některé církve v Chicagu ho nemají rády. A abychom udrželi jednotu na naší konferenci, prostě jsme se takto rozhodli.“

„A kdo to je, my?“

„Výbor členů představenstva Hlasu uzdravení. Gordon Lindsay s tím nemá nic společného.“

Bill ale věděl něco jiného. Teď už viděl, co to všechno znamená. Celá tato věc prostě páchla politikou — organizace Hlasu uzdravení se snažila na některé Chicagské církve vyvinout nátlak a přizpůsobit je jejich požadavkům. Kdyby v tom nevycítil bouřku, jako byla v Jižní Africe, možná by teď podlehl jejich nátlaku. Vzpomněl si, co mu anděl onehdy v noci řekl, když byl uzdraven z těch améb: *„Dělej tak, jak se budeš cítit veden.“*

„Už dávno minulého léta jsem slíbil, bratrovi Boze, že budu kázat alespoň na jednom z jeho shromáždění v době této konference, a já bych chtěl dodržet svůj slib.“

„V tom případě dnes večer nemůžeš kázat.“

„Pokud se jedná o mě, to je v pořádku. Půjdu, posadím se a budu poslouchat bohoslužbu.“

Bill se postavil a otevřel dveře. Ještě předtím než udělal dva kroky, aby vyšel z pokoje, Gardner s Hallem ho chytli v podpaží a rychle s ním procházeli vestibulem směrem k východu. Dveře do konferenčního sálu byly otevřené a Bill slyšel, jak někdo oznamuje: „Je nám líto, ale musíme vám oznámit, že bratr Branham dnes večer nebude kázat. Jeho bratr je velice nemocen, a tak nemohl přijet.“

Jak mazaně to udělali, jelikož se to částečně zakládalo na pravdě. Howard, Billův bratr, byl opravdu nemocen. Před nedávnem ukázal Pán Billovi vidění, v němž jejich otec, Charles, sestupoval z nebe a poukázal na místo Howardova hrobu, kde měl být pochován. Bill ale nevěděl, kdy jeho bratr zemře, stejně tak Howardova nemoc neovlivnila jeho cestu do Chicaga.

Byla to prostě jiná lekce podivné církevní politiky, která se snažila manipulovat jeho službou, ačkoliv se tak úpěnlivě snažil držet nad ní. A opravdu se snažil. Nejenže všechna jeho shromáždění byla interdenominační, nýbrž záměrně udržoval svá kázání v jednoduchosti a vyhýbal se tomu, aby nepohoršil jednoho z těch různých denominačních kazatelů, kteří podporovali jeho kampaně. Vždycky kázal o spasení, o uzdravení, skrze smrt a vzkříšení Ježíše Krista — tématy, s nimiž přinejmenším většina kazatelů musela souhlasit. Kdykoliv pocítoval na něj doléhající břemeno, aby kázal něco jiného, udělal to raději ve své domovské modlitebně v Jeffersonville v Indianě. Ale co se týče jeho internacionální služby, jako byla tato, jelikož se nemohl líbit a vyhovět všem, přesto se nemohl vyhnout pastím církevní politiky. Jeho zkušenost z konference Hlasu uzdravení to ukázala naprosto jasně, i když bolestivě.

JAKMILE se vrátil William Branham domů z Chicaga, dozvěděl se, že George Wright umírá. Aniž by se vybalil, nasedl zpět do svého auta a zamířil do Milltownu. George Wright byl jeho přítelem od počátečních dnů jeho služby. Během těchto let Bill strávil mnoho příjemných hodin na Wrightově farmě, toulal se mnoha zalesněnými pahorky při lovu veverek a králíků. Těšil se tedy spolu s nimi, když probírali biblické otázky okolo stolu v kuchyni Wrightových. Zažili spolu také mnohá dobrodružství. Georg dokonce provázel Billa jednou v noci k Georgii Carterové, která byla uzdravena z tuberkulózy poté, co proležela devět let v posteli. Předtím než Bill odbočil na známou polní cestu vedoucí k Wrightově hospodářství, zmocnil se ho stesk.

Když George Wright uviděl Billa, zaradoval se a chtěl mu něco říct, ale v tu chvíli upadl do záchvatu kašle a vykašlával krev. Když se mu vrátil hlas, řekl pomalu: „Ó, bratře Branhame, snažili jsme se tě zastihnout v Chicagu. Dostal jsi náš telegram?“

„Ne, bratře Georgi. Nebyl mi doručen. A co tě trápí?“

„Embolie prochází mýma nohama a usadila se v mých kolenou. Z Louisville přijel odborný lékař, aby mne vyšetřil. A řekl mi, že mi zůstávají ještě tři nebo čtyři dny života, řekl, že až se tato krevní sraženina uvolní, dostane se buď do mého mozku a způsobí ochrnutí nebo do mého srdce a na místě mne usmrtí.“

Bill padl na postel a úpěnlivě prosil Boha o záchranu Georgova života. Zůstal na Wrightově farmě několik dalších dnů a pokračoval v modlitbách za svého starého přítele. Každého dne brzy ráno přehodil přes rameno svou pušku a plahočil se po zasněžených a zalesněných pahorcích za domem, aby našel nějakého králíka. Třetího rána, když se vracel po svahu, uviděl Bill deset automobilů zaparkovaných na dvorku. Věděl, co to znamená. Veřejnost se dozvěděla, že je tam a lidé přišli s prosbou, aby se za ně modlil. Při sebelepší vůli si nemohl dovolit zůstat na Wrightově farmě ani o chvíli déle. Paní Wrightová nepotřebovala kopu cizích lidí okolo svých dveří v tak strastiplné době, jakou prožívali.

Zatímco si balil své oblečení, Meda mu telefonovala. „Bille, bylo by dobré, aby ses vrátil domů. Paní Bakerová, ta židovská vdova, která vykonává křesťanskou misijní práci zde ve městě, prosí, aby ses pomodlil za její dceru.“

Bill znal dceru paní Bakerové, jejíž první syn se narodil s vykloubenou nohou a byl uzdraven poté, co se za něj pomodlil. Paní Bakerovou znal jako ženu dobré pověsti, čas od času se o ní zmiňovali v místních novinách. Kdysi byla striktní židovkou, která konvertovala ke křesťanství, navštěvovala biblický institut Moodyho v Chicagu, promovala se všemi poctami, přestěhovala se do Louisville v Kentucky a po mnoho let byla aktivní misionářkou mezi židovskou populací v této oblasti.

„Já jsem tak či onak plánoval odjet,“ řekl Bill. „A co se stalo s dcerou paní Bakerové?“

„Porodila dítě a dostavily se nějaké komplikace. Paní Bakerová to nazvala infekcí krve. Domnívám se, že to znamená otravu krve. Dítě je v pořádku, ale maminka je v kritickém stavu. Je teď v Baptistické nemocnici.“

„Zastavím se tam, ještě než se vrátím domů,“ řekl Bill.

Shelby Wright, čtyřicetiletý Georgův syn, odnesl Billovy kufry do auta, které bylo zaparkováno pod obrovskou vrbou na dvorku před domem. Shelby řekl: „Bratře Branhame, vím, že ses snažil vzbudit naději v mamčině srdci; ale co si tak opravdu myslíš o našem tatínkovi? Zemře?“

„Ano, Shelby, myslím si, že tvůj tatínek zemře. Je mu již sedmdesát dva let. Bůh nám zaslíbil pouze sedmdesát let.⁴⁵ Prosil jsem Boha, aby ho ušetřil, ale Bůh mi neodpověděl ani jediným slovem. Georg je křesťanem, a proto je hotov odejít. Myslím si, že Bůh ho brzy vezme domů.“

„Och, já vím, že tatínek je připravený odejít. Ale víš, co mě tak trápí? Celá léta tatínek vydával svědectví všem lidem v okolí Milltownu, že Bůh je uzdravitelem. Někteří lidé se mu posmívají a říkají, že když Bůh je takovým uzdravitelem, proč neuvolní tu krevní sraženinu? A ten muž, který se mu posmíval nejvíce, je kazatelem Kristovy církve.“

Onoho odpoledne se Bill zastavil v Baptistické nemocnici. Paní Bakerová stála na chodbě vedle dveří vedoucích do dceřina pokoje a dohadovala se s nějakou ženou a katolickým knězem. Když Bill vstoupil dovnitř, nějaká jiná žena řekla paní Bakerové: „Ale to je moje snacha a já nechci, aby se dostala do pekla. Já chci, aby ji kněz pomazal ke smrti.“

„Počkejte moment,“ přerušil Bill. „Dovolte mi nejdřív vejít dovnitř. Jsem bratr Branham a přišel jsem pomazat dívku k životu.“ To však rozčílilo její tchyni. Bill navrhl: „Dovolte, aby o tom rozhodl její manžel.“

Manžel, muž ve svých dvaceti letech, zcela rozhodně navrhoval Billa, aby šel první a pomazal ji k životu. Protestující tchyně odstoupila bokem a dovolila tak Billovi projít.

Mladá maminka ležela v kómatu, její duše se třepetala mezi životem a smrtí. Bill poklekl vedle její postele a strávil asi deset minut v modlitbě, prosil Ježíše Krista, aby se smiloval a daroval jí život. Nakonec se postavil, otřel slzy ze svých očí, vzal svůj klobouk a svrchník. Ještě předtím než odešel, ohnivý sloup se ukázal nad postelí této mladé maminky. Toto světlo ho okamžitě uvrhlo do vidění. Spatřil tu samou mladou ženu stojící v kuchyni, jak míchá polévku v hrnci. Dívala se na malého chlapce, který lomozil, přiložila prst ke svým rtům a řekla: „Pšššš. Děťátko spí.“ A pak ho vidění opustilo.

⁴⁵ Žalm 90:10

Bill se důvěrně pousmál a vykročil směrem k chodbě. Tam stál manžel, lékař, kněz a dvě babičky, všichni pospolu. Bill řekl manželovi: „Mám pro tebe dobré zprávy, synu. Tak praví Pán: ‚Tvá manželka bude v pořádku.‘ Dnes večer se její stav ještě zhorší, ale ráno by jí mělo už být lépe. Za třicet šest hodin bude natolik v pořádku, aby se vrátila domů. Pokud se to tak nestane, pak jsem falešným prorokem.“

Zatímco paní Bakerová a její zeť se radovali, kněz se zlomyslně podíval na lékaře, který pokýval hlavou a odešel. Tchyně se zamračila a luskla prsty: „Synu, copak jsme již neměli dost takových nesmyslů? Copak není na čase, aby jí kněz dal poslední pomazání?“

Mladý manžel však nedovolil knězi vstoupit dovnitř. Řekl své tchyni: „Vzpomínáš si, když se narodil můj první syn s vykloubenou nohou? Vzal jsem ho do domu bratra Branhama, aby se pomodlil. Bratr Branham měl vidění a řekl, že se během dvaceti čtyř hodin noha mého dítěte vyrovná. Druhý den jsme přiběhli k postýlce a bylo přesně tak, jak bratr Branham řekl. Jestliže bratr Branham řekl: ‚Tak praví Pán,‘ že za třicet šest hodin se moje manželka vrátí domů zdravá, pak na shledanou; půjdu domů, abych ho uklidil, až se vrátí.“

Když Bill odcházel z této Baptistické nemocnice, potkal se s ním na schodech Charles McDowell a úpěnlivě prosil, aby s ním jel do Frankfurtu v Kentucky a aby se pomodlil za jeho maminku. Lékaři právě operovali této jedenašedesátileté ženě rakovinu. V jejím těle našli takové množství zhoubného nádoru, že ji ani nezašili, pouze zalepili provedený řez, protože ona měla během několika hodin zemřít.

Někdy pozdě v noci přijeli Charles McDowell s Billem do Frankfurtu. V nemocnici Bill jednoduše položil ruce na paní McDowellovou a poprosil o její uzdravení ve jménu Ježíše Krista. Pak odjel. Domů se vrátil kolem páté hodiny nad ránem. Množství přichozících spalo na jeho schodišti před domem a čekali na něj. Ochtně se pomodlil za jednoho každého a potom vyčerpaný padl do postele.

O několik hodin později ho probudilo sluneční světlo. Bylo pondělí, devět hodin ráno, 28. prosince 1953. Přivlékl si župan na své pyžamo, vstoupil do síně naproti koupelny. Když procházel dveřmi do

obývacího pokoje, překvapen uviděl atraktivní mladou ženu, která tam stála. Řekl: „Dobré ráno, paní. Co zde děláte?“

Ona místo toho odvrátila svou hlavu a mluvila s někým v kuchyni. Bill se podíval, aby se přesvědčil, kdo to je. Ale najednou si uvědomil, že to bylo vidění, protože v kuchyni stála paní McDowellová a opírala se o kuchyňskou linku a mluvila něco do telefonu. Bill si pomyslel: „To je ta žena, za kterou jsem se včera modlil.“

Náhle uslyšel za sebou nějaký neznámý hlas. Zmaten se obrátil, aby uviděl, co to je. Tam stála smuteční vrba a z nebe padaly hroudy hlíny a žbluňkaly, žbluňk – žbluňk, jako kdyby měly naplnit velkou pravouhlou jámu nedaleko kořenů stromů. Na těch větvích smuteční vrby bylo něco zvláštního, což mu připadalo důvěrně známé. Ano, to byla ta smuteční vrba, která stála před domem George Wrighta. Uslyšel hlas anděla Páně, který říkal něco o ‚hrobech,‘ ale nemohl pochopit, co to bylo, a tak poprosil Boha, aby to vidění zopakoval. Najednou stál za kazatelnou ve svém sboru v Jeffersonville. George Wright vcházel zadním vchodem, procházel uličkou mezi lavicemi a potřásl Billovi rukou. Anděl řekl: „*To je tak praví Pán, George Wright bude ještě kopat hroby těm, kteří se mu posmívali.*“ Nyní Bill porozuměl tomu, že George bude znovu v pořádku.

Po snídani zatelefonoval Charliemu McDowellovi a sdělil mu, že jeho maminka se brzy vrátí z nemocnice. Pak zatelefonoval Wrightovým.

Shelby mu odpověděl: „Bratře Branhame, tatínek byl dnes ráno úplně ochrnutý.“

„Na tom nezáleží. On bude v pořádku. Jdi a řekni svému tatínkovi, že mám pro něj ‚tak praví Pán‘. On bude ještě kopat hroby těm, kteří se mu posmívali.“

„Bratře Branhame, ty jsi věděl o tom, že tatínek občas zaskakuje hrobníka?“

„Ne, Shelby, to jsem nevěděl.“ Ale teď to již věděl, pochopil to díky tomu.

Detail za detailem se vidění stávala realitou. Paní McDowellová se náhle pocítila lépe. Její lékař ji znovu vyšetřil a byl překvapen, když nemohl najít žádnou rakovinu. A ve skutečnosti její případ zmátl

celý personál nemocnice. Týden poté, co se za ni modlil, byla propuštěna domů a pokračovala ve své domácí práci. Každý den jí přinášely radost telefonní rozhovory s její dcerou, právě tak, jak to Bill spatřil ve vidění.

Dva dny poté, co Bill vyřkl ohledně bratra George Wrighta ,tak praví Pán', krevní sraženina v jeho kolenou se bez následku rozpustila. A on se pak rychle zotavoval. Jednoho nedělního rána otevřel dveře Branhamovy modlitebny, prošel uličkou dopředu a podal Billovi ruku, přesně tak, jak to Bill viděl. A ohledně těch, kteří se mu posmívali v průběhu nemoci za to, že vydával svědectví o uzdravující moci Ježíše Krista, během roku viděl pět z nich pohřbených, včetně toho kazatele z Kristovy církve. Georgi Wrightovi se dařilo dobře ještě v devadesáti letech.

A co se týče té mladé maminky umírající na infekci krve, druhý den ráno její krevní testy prokázaly, že se v ní nenacházejí žádné toxiny. Na druhý den ráno vzala své novorozeně z nemocnice a odjela domů. Paní Bakerová zpívala radostí. Ve svém misijním díle horlivě vydávala svědectví, jak Ježíš Kristus uzdravil její dceru. Křesťanská organizace, která ji sponzorovala, ji brzy poté přestala finančně podporovat. Jistý představený této organizace objasnil: „My nemáme nic proti Williamu Branhamovi, ale stejně tak nechceme, aby se náš program dal zaplést do kontroverzních věcí Božského uzdravení.“

Když to Bill uslyšel, řekl: „Pak oni sami jsou mimo Boží program. Znamení a zázraky vždycky potvrzují Boží program. A dokud je zde svět, pak zde bude i Boží nadpřirozeno, které bude tyto věci spravovat a On bude vždy mít někoho, na koho by mohl položit svoji ruku. Dnes On vlastní církev kolem dokola celého světa. V jeho církvi je spousta věcí, které by měly z ní být odstraněny. Já je nejsem schopen odstranit; žádný člověk to nemůže udělat. Je to Boží záležitost. On se o to postará. Nezáleží, kolik programů lidského původu vznikne, jeden každý z nich se zhroutí. Sám Bůh ustanovil svůj program. A nakolik vím, jeho program pro lidi je ten, aby byli pokřtěni v Ježíše Krista, aby byli vedeni Duchem svatým a zproštěni odsouzení.“

WILLIAM

BRANHAM měl v plánu odletět znovu do zámoří, a to 23. února 1954. Přesto k prvnímu lednu jeho manažeři ještě neměli pro něj připravenou pracovní cestu. S

kampaní v Izraeli a v Indii to vypadalo téměř na sto procent, ale Jižní Afrika byla nadále problematická. Někteří členové Národního výboru jakoby se tomu bránili ‚zuby nehty‘. V lednu se pak přihodilo něco překvapivého, co způsobilo, že Bill změnil své plány.

Jednoho dne plné auto lidí zastavilo před jeho domem a prosilo o modlitbu. Bill je usadil v obývacím pokoji a pak odešel, aby si něco vzal a spatřil jiného muže stojícího u vchodu. Nejdříve předpokládal, že to může být někdo z té stejné skupiny, někdo, kdo pomaleji vystoupil z automobilu. To, co jej uvedlo do zmatku, byl neobvyklý oděv tohoto muže. Vypadal jako představitel Sikhů z východní Indie, které Bill měl možnost potkat v Durbanu v Jižní Africe. Jeho tmavé vlasy a tmavá pleť výrazně kontrastovaly s bílým turbanem, kterým měl ovinutou hlavu.

Tento muž stál ve vchodu se skloněnou hlavou. Bill k němu přistoupil a srdečně ho přivítal. „Jak se máte, pane?“

Muž z východní Indie pozvedl hlavu a řekl: „Bratře Branhame, nejed' do zámoří dříve než v září.“

To byla neočekávaná odpověď. Billovi nepřicházelo na mysl, co by mu měl říct. Otočil se, pokynul rukou a řekl: „Nechcete jít dál?“ Když se ohlédl zpět, muž byl pryč. Prostě zmizel! Bill stál ve vchodu jako omráčený.

Za prvním automobilem přijížděly další a byla již půlnoc, když skončil modlitbu za všechny lidi toho dne. Do postele se dostal okolo jedné hodiny, jenže po několika hodinách se probudil a zdálo se mu, že do Indie nemá odjet dříve než v září. Probudil Medu a vyprávěl jí svůj sen; a pak si znovu lehl a zdálo se mu to stejné. Na druhý den ráno zavolal jednomu ze svých manažerů a řekl jim, aby pozměnili zahraniční kampaň a přesunuli ji na září vzhledem k vidění a snům.

KAPITOLA 65

POVOLÁN Z EGYPTA

1954

Protože jeho cesta do Afriky, na Střední východ a do Asie byla nyní odložena, jeho manažeři se snažili naplnit jeho pracovní cesty kampaněmi napříč Severní Amerikou. Během prvních tří měsíců roku 1954 konal Bill shromáždění ve Wood Riveru v Illinois, Hot Springs v Arkansasu a Shreveportu v Louisianě. Poté konal osmidenní kampaň v Phoenixu v Arizoně. Pak se přemístil do Carlsbadu v Novém Mexiku, předtím než se vrátil do Columbusu v Ohio, vykonal obrovské shromáždění v koloseu (shromáždění, na němž se podílelo a spolupracovalo 400 kazatelů a jejich sbory.) Na konci března se vrátil domů a konal shromáždění v Louisville v Kentucky a v Jeffersonville v Indianě.

V květnu se na chvíli Bill uvolnil od své práce a jako obvykle neměl záruku, že si nějak odpočine. Nemocní a nuzní lidé ho vyhledávali v průběhu všech dvaceti čtyř hodin dne. Jednoho velice rušného sobotního odpoledne, kdy se počet návštěvníků snížil na pouze několik osob, řekl Bill Medě: „Jestliže ještě někdo zavolá, prostě jim řekni, aby přišli do modlitebny zítra ráno a že se za ně pomodlím tam. Jsem tak unaven, miláčku, že už to déle nemohu vydržet.“

Poté, co odjeli zbývající návštěvníci, vzal Bill Medu na projíždku automobilem. Nesledoval tím žádný cíl; prostě chtěl odjet z domu, aby se mohl na chvíli uvolnit. Ubíral se na jih směrem k New Albany, dálnicí s krásnými výhledy, která se vinula mezi vrcholky některých pahorků. Nevelká převýšení nabízela nádherný výhled po okolní krajině a odhalovala směs obilných lánů se zalesněnou krajinou. Nakonec přijeli na místo, kde se cesta vinula po samém kraji útesu.

Když Bill projížděl se svým vozidlem první zatáčku, spatřil anděla Páně v podobě bílé mlhy, který se postavil před jeho očima. Čelní sklo úplně zbělelo. A tak tři nebo čtyři míle jel se svým vozidlem pomalu poslepu a zvládal každou zatáčku, zatímco jeho oči sledovaly něco, co se dělo doslovně ve vzdálenosti téměř 15 000 kilometrů. Meda se s ním snažila hovořit, zatímco sledovala nádherné scenérie rozprostírající se za skalním útesem. Po pěti minutách pohlédla na svého manžela a zjistila, proč jí neodpovídá. V tu chvíli uviděla onen skelný pohled jeho očí a uvědomila si, že je ponořen ve vidění. „Bille!“ Zalapala po dechu.

Bill se na chvíli vrátil do vědomí a zastavil své vozidlo na okraji vozovky. „Miláčku, musím se právě teď pomodlit za bratra

Boswortha. Viděl jsem ho, jak vystupoval z vlaku v Jižní Africe a zhroutil se. Viděl jsem, jak ho zvedají a pokládají na nosítka. Nyní je v závažném stavu hospitalizován v nemocnici. Musím se ihned za něj pomodlit.“ Poodešel kousek na zalesněnou stráň, poklekl a modlil se.

Toho večera po skončené bohoslužbě v modlitebně, zazvonil jeden ze čtyř telefonů, které byly v jeho domácnosti. Bill zvedl telefon. Spojovatelka z Louisville pro Západní sdružení oznamovala: „Pane Branham, mám pro vás telegram z Durbanu z Jižní Afriky. Jeho odesílatelem je doktor Yeager. A je v něm řečeno: ‚Modlete se okamžitě za kazatele Boswortha. Byl raněn mrtvicí při vystupování z vlaku. Nachází se v nemocnici a očekává se jeho rychlý konec.‘“

V pondělí měl další telefon z Durbanu, kde Fred Bosworth nejenže byl uzdraven, ale již opustil nemocnici a pokračoval ve svém díle.

Déle než měsíc cestoval Bosworth napříč Jižní Afrikou a snažil se zařídit další Branhamovu kampaň v této zemi. Ale doposud to vypadalo, jako kdyby se snažil poškrábat diamant. Většina křesťanů v Jižní Africe si přála Williama Branhama, aby se vrátil a konal více uzdravovacích kampaní, ale mnozí představitelé církví si to nepřáli. Národní výbor Jihoafrických církví měl ohledně toho konečné slovo. Někteří vlivní členové Národního výboru argumentovali tím, že vysoký profil Branhamovy služby podkopává vliv jiných lokálních pastorů. Pro staré evangelisty veterány, jako byl Bosworth, tato výmluva páchla hnilobou, protože tím chtěli pouze zamaskovat svou závist.

Po týdenních debatách nakonec Národní výbor odepřel Williamovi Branhamovi žádost o vízum. Ještě jednou jeho služba byla spoutána církevní politikou. A nebude to naposledy.

V ZÁŘÍ 1954 zahájil William Branham svou třetí zámořskou cestu odletem z New Yorku do Lisabonu v Portugalsku, kde na něj očekával baron Von Blomberg. Baron Von Blomberg byl velice vzdělaným německým aristokratem (mluvil sedmi jazyky). V roce 1950 se setkal Von Blomberg s Billem ve Finsku a byl ohromen nadpřirozenou Kristovou mocí, která se tak viditelně projevovala v Billově službě. Jelikož měl baron kontakty po celém světě, včetně

monarchů a politických vůdců, Von Blomberg nabídnul, že zpracuje pro Billa náplň jeho pracovní trasy. Po Portugalsku měl Bill navštívit Itálii, Egypt a Izrael; pak měl odletět do Arábie a nakonec do Indie.

V Lisabonu Von Blomberg uspořádal Billovi večeři s prezidentem a se členy jeho kabinetu. Avšak na druhé straně nebyl schopen baron uspořádat kampaň v Portugalsku, protože Římskokatolická církev využila svůj politický vliv a zabránila mu v zajištění velkých poslucháren. Bill se musel spokojit se dvěma shromážděními v Letniční církvi v podhůří, na okraji města. Ale tato dvě shromáždění oslnila zázraky a udala tón pro celý zbytek této zahraniční cesty.

Při odjezdu z Portugalska Bill, Billy Paul a baron Von Blomberg odletěli do Itálie. Když byli v Římě, Bill navštívil podzemní vězení, kde byl uvězněn apoštol Pavel za svou víru. Nahlédl do této studené, neutěšené vězeňské cely. Billovo srdce přetévalo láskou k Pavlovi, tomu galantnímu poslu, který přinesl Evangelium k pohanům. Ač zavržen světem a nepochopen mnoha křesťany ve své době, přece však přes celá svá léta bojů se neodchýlil od svého pověření. Pavel věděl, že je nositelem velikého pokladu na této zemi: že Ježíš Kristus vstal z mrtvých a dává věčný život všem těm, kteří mu uvěří, jak Židům, tak i pohanům. A jelikož Pavel stál mocně ve svém povolání, každý křesťan na rozhraní věků si může z toho vzít požehnání. Byla to pro Billa tvrdá lekce, která mu bude užitečná v jeho vlastní službě.

Na druhý den v Římě měl ve tři hodiny odpoledne plánovanou návštěvu u papeže. Baron Von Blomberg mu řekl, jak se musí chovat — pokleknout na jedno koleno, pak k němu papež vztáhne ruku a Bill musí políbit papežův prsten a oslovit ho „vaše svatosti“ nebo „svatý otče“.

Bill s opovržením zavrtěl hlavou. „To je vyloučeno. Odvolejte audienci. Každého muže jsem ochoten nazvat ctihodným nebo doktorem nebo jakýmkoliv titulem si přeje, ale ne svatým otcem. Ježíš řekl: ‚Nikoho nenazývejte Otcem, kromě Boha.‘⁴⁶ Co se týče uctívání, je pouze jeden muž, kterého já uctívám a tím je Ježíš Kristus.“

⁴⁶ Matouš 23:9

A tak místo, aby se setkal s papežem, Bill navštívil papežské sídlo. Město Vatikán je unikátní, nezávislý stát, umístěný v samém centru Říma. Ačkoliv zaujímá jenom půl čtverečního kilometru, je centrem vlády Římskokatolické církve a její vliv sahá do každého státu na Zemi. Bill byl překvapen bohatstvím a nádherou baziliky Svatého Petra, vatikánských zahrad a paláce svatého oficiium. Bohatství obsažené v těchto budovách bylo udivující. Při návštěvě vatikánského muzea uviděl trojitou korunu, která znázorňuje papežovu pravomoc v nebi, v očistci a v pekle. Latinský název zněl VICARIUS FILII DEI, což znamená *zástupce Krista nebo místo Božího Syna*. Jaký protiklad mezi bohatstvím Vatikánu a špinavou vězeňskou celou, která byla nedaleko, kde apoštol Pavel strávil poslední léta svého života. Byla to pozoruhodná lekce, že bohatství neznamená pravdu. Bill si pomyslel: „Evangelium se netřpytí, ono žhne.“

V parku nedaleko Vatikánu, konal jistý křesťanský evangelista probuzenecké shromáždění ve velkém stanu. Bill se pozastavoval nad tím, zda by se neměl podívat, co se tam děje. Když se Bill představil, tento místní evangelista se velice laskavě postavil stranou a přenechal bohoslužbu tomuto světoznámému Američanovi. A tam, ve stínu Vatikánu, Bill kázal Slovo Boží a modlil se za nemocné. A Bůh se postaral o provázející zázraky.

Z ŘÍMA odletěl Bill přímo do Káhiry v Egyptě, kde strávil jeden den prohlídkou památek, navštívil sfingu a pyramidy a na vlastní oči viděl, jak na této Velké pyramidě schází vrcholek. Připadalo mu to jistým způsobem symbolické, protože Bible říká, že Ježíš Kristus je tím Vrcholovým kamenem — v překladu Krále Jakuba je řečeno hlava úhelní.⁴⁷ Existuje pouze jedna konstrukce, na které je základní kámen stejný jako vrcholový kámen, kde oba jsou stejného tvaru, je to právě v pyramidě. Bill věřil, že někdy v dávném starověku zahaleném tajemstvím, dovolil Bůh postavit tuto obrovitou stavbu, jako svědectví svého velikého plánu a že již brzy ten opravdový vrcholový kámen, kterým je On sám, bude položen s konečnou platností na svém vlastním místě.

⁴⁷ Žalm 118:22, Matouš 21:42, Lukáš 20:17, Skutky 4:11, 1. Petrova 2:7

Tohoto večera večerel s egyptským králem Farukem. Druhý den ráno, když Bill čekal na Mezinárodním letišti na přistavení letadla, které ho mělo vzít do Jeruzaléma, jeho vzrušení se stupňovalo. Za chvíli má stanout v Izraeli, v zemi biblických proroků, v místě Ježíšova narození, v domově těch zaslepených Židů, kde mnozí z nich očekávají svého zaslíbeného Mesiáše. Shromáždění v Jeruzalémě bylo naplánováno na dnešní odpoledne. Ačkoliv většina Židů podcenila křesťanství a uznala je za falešné, Lewi Pethrus přesto očekával návštěvu nejméně 5 000 Židů, a to kvůli neobvyklému rázu Billovy služby. Reklamy byly vylepeny kolem dokola Jeruzaléma a poukazovaly na souvislost jeho „daru rozpoznání“ a „znamení Mesiáše“.

Bill věřil, že je to dokonalé prostředí pro jeho službu. Zbožní Židé měli v úctě své proroky. Hluboko zakořeněné v Mojžíšově zákoně se nacházely dva kvalifikační předpoklady pravdivého proroka: zaprvé, bude mít vidění; zadruhé, jejich přesnost bude 100%.⁴⁸ Bill si představoval, jak to bude vypadat, až udělá v Jeruzalémě modlitební řadu a začne rozpoznání. Rozpoznají tito Židé znamení svého vlastního Mesiáše? Představoval si, jak celé obecenstvo přijme křest Duchem svatým, právě tak, jak to oněch sto dvacet učedníků prožilo o Letnicích.⁴⁹ Kdyby se to stalo, pak pohanský věk je ten tam. Ježíš řekl: „*Po Jeruzalému budou šlapat pohané, dokud se časy pohanů nenaplní.*“⁵⁰ Jakmile Izrael, jakožto národ, přijme Evangelium Ježíše Krista, pohanská Kristova nevěsta bude vytržena spolu se svým Ženichem, zatímco ten zbývající svět se ponoří do agónie velikého soužení. Židé budou mít tři a půl roku zvěstování Kristova Evangelia, předtím než nastane ta konečná veliká bitva. Podle knihy Zjevení, když se prach usadí na bojišti Armagedonu, vzejde slunce pokoje a dokonalosti Tisíciletého království.⁵¹ Bill byl sotva schopen potlačit své vzrušení. Dnes odpoledne bude možná kázat nejdůležitější kázání svého života.

Letadlo bylo přistaveno, ale zůstávalo mu asi ještě třicet minut k nastoupení na palubu, a tak se šel podívat do obchodu se suvenýry. Vyhlídal si malého slona vyřezaného z ebenového dřeva, s kly

⁴⁸ 4. Mojžíšova 12:6 a 5. Mojžíšova 18:15–22

⁴⁹ Skutky 2

⁵⁰ Lukáš 21:24

⁵¹ Zjevení 16:16; 20:1–3

z pravé slonoviny, přemýšlel, že ho koupí doktoru Adairovi, když najednou uslyšel, jak někdo říká: „*Nechod' tam.*“

Rozhlédl se, ale nebyl tam nikdo, kdo by mohl upoutat jeho pozornost. „Snad to je pouze má vlastní představitost,“ pomyslel si a vrátil se k nákupu. Ale znovu zřetelně uslyšel: „*Nechod' tam. To není ta hodina.*“ Bill už déle nepochyboval, že se jedná o andělův hlas, ale sotva mohl rozumět tomu, co slyšel. Přece byla připravena shromáždění. Letadlo bylo přistaveno. Co to má znamenat? Opustil cestujícími natlačený terminál, poodešel za hangár pro letadla, aby mohl být sám. Tam se začal modlit: „Nebeský Otče, během několika následujících hodin mám být v Palestině a postavit se před řadou tvých zaslepených dětí. Vyzvu tyto Židy, aby uvěřili znamení Mesiáše. Když oni poznají, že to jsi Ty, kdo je původcem tohoto rozpoznávání, oni přijmou křest Duchem svatým, ohledně čehož nemám žádných pochybností. Copak to není to, co si Ty přeješ?“

Anděl Páně se zjevil, jako kdyby se zavěsil nad poušť ve vzduchu, v podobě světla bílého obláčku. Bill se schoukl za hangárem. Duch svatý řekl: „*Nechod' do Palestiny. To není tvé místo. To není ta hodina. Koflík ohavností pohanů se ještě nenaplnil. Je potřeba ještě pokračovat v paběrkování.*“

Světlý obláček mlhy, jako kdyby se vypařil v tomto dusném pouštním horku a zanechal Billa lapajícího po dechu. Co má teď udělat? Vždyť to přece není jen tak odvolat svou kampaň v Izraeli v tak krátké době. Možná by si tím jen roznítil hořké pocity mezi těmi, kteří tak tvrdě na tom pracovali, aby ho dostali do Palestiny. Ale jeho bolestivá lekce z Jižní Afriky nemohla být jen tak lehce zapomenuta. Byl rozhodnut udělat všechno, cokoliv mu Duch svatý řekne, nehledě na důsledky.

Vrátil se tedy na terminál a vyměnil si letenku do Jeruzaléma v Izraeli za Atény v Řecku. Barona Von Blomberga to zanechalo v nezáviděníhodné situaci, s nepříjemným úkolem odletět do Jeruzaléma a odvolat dnešní shromáždění. Baron se s ním později spojil v Saudské Arábii, kde měl Bill naplánován oběd s Arabským králem.

V Řecku Bill navštívil zříceniny Aresova chrámu, řeckého boha hromu a války (známého u Římanů jako Mars), kde apoštol Pavel

kázal Evangelium těm starověkým Atéňanům.⁵² Toho večera v hotelovém pokoji Bill studoval Bibli a pokoušel se najít význam toho, co mu Pán řekl v Egyptě. Myslel si, že již předtím pochopil dostatečně svou službu. Ale zřejmě v něčem udělal chybu. Ale v čem vlastně mohl chybovat?

Duch svatý mu říkal: „*Nechod' do Palestiny. To není tvé místo.*“ A tak musel být na omylu ohledně toho, že by v moderním Izraeli mohl předvést znamení Mesiáše. Byl čestně na omylu. V roce 1933 mu Pán řekl: „*Jako Jan Křtitel byl předchůdcem prvního příchodu Ježíše Krista, tak ty jsi poslán s poselstvím, jakožto předchůdce Jeho druhého příchodu.*“ Jan Křtitel představil Ježíše Židům. Ježíš dokázal sám sebe předvedením znamení Mesiáše: znal minulost i budoucnost lidí, se kterými se nikdy předtím nesetkal a zjevil tajemství jejich myšlenek.⁵³

V průběhu pěti posledních let demonstroval Bill znamení Mesiáše ve svých shromážděních. Když sestupovalo pomazání a dostavovala se vidění, mohl rozpoznat minulost, budoucnost a tajemství myšlenek lidského rozumu. Rozpoznání bylo vždycky dokonalé, protože to nebyl on, který to dělal; Ježíš Kristus dával každé vidění, konal každý zázrak. Bill byl pouze jako mikrofonem připojeným k zesilovači. Mikrofon je němý, dokud někdo do něj nepromluví. Bůh promlouval a Duch svatý zesiloval dar rozpoznání tak, že křesťané o tom mohli uslyšet kolem celého světa. Protože Pán řekl Billovi, že jeho služba se bude rovnat službě Jana Křtitele, proto to mohlo připadat zcela logické, že by měl odejít do Izraele a předvést znamení Mesiáše.

Nyní Bill mohl uvidět, že přehlédl jednu jednoduchou skutečnost: Bible nemluví o dvou příchodech Ježíše Krista; ona mluví o třech. První příchod se stal téměř před dvěma tisíci lety, okolo třicátého roku Jan Křtitel uvedl Ježíše k Židům jakožto jejich Mesiáše, jejich Spasitele. Když Izrael odmítl Ježíše a ukřižoval Ho, dal ostatnímu světu (pohanům) příležitost ke spasení.⁵⁴ Ježíš zaslíbil, že přijde znovu, tentokrát k církvi z pohanů a zjeví se sama a vychvátí svou pohanskou nevěstu způsobem, který mezi křesťany je

⁵² Skutky 17:22

⁵³ Matouš 12:25, 21:1–7; Marek 14:12–16; Lukáš 2:34, 35, 6:8; Jan 1:5, 2:24, 25, 5:19, 10:37; Židům 13:8

⁵⁴ Římanům 11:11, 15, 25, 30

označen slovem vytržení.⁵⁵ Bible říká, že Ježíš přijde podruhé jako zloděj v noci.⁵⁶ Když se to stane, nikdo o tom nebude vědět kromě nevěsty. A poté se Ježíš vrátí ještě jednou k Židům. Jeho třetí příchod bude pro tento svět překvapením *a každé oko ho spatří, i ti, kteří Ho probodli.*⁵⁷ Tentokrát Židé přijmou Ježíše jakožto svého Mesiáše.

A tak jestliže to nebylo Billovým úkolem, aby uvedl Mesiáše modernímu Izraeli, kde vlastně bylo jeho místo? Zkoumal písmo, aby našel odpověď. Připadalo mu, že klíčem je Lukáš 1:17, v té skutečnosti, že Eliášův duch motivoval Jana Křtitele. „Duch Eliášův“ byl opravdovým Duchem svatým, jednajícím skrze osobnost podobnou Eliáši. Bůh potřeboval, aby tam měl Eliášova ducha proto, aby Jan mohl vykonat svůj obtížný úkol, který vyžadovala jeho služba. Bill otevřel 1. Královskou 17 a četl si znovu o Eliáši tak, aby mohl přirovnat Eliášův život ke službě Janově.

Ve 2. Královské 2 četl příběh o posledním Eliášově dni na zemi. Bůh se mu zjevil v planoucím ohni a vychvátil Eliáše ve větrném víru, zatímco Elizeus, který byl Eliášovým učedníkem, to pozoroval. V tu chvíli dvojnásobný díl Eliášova ducha padl na Elizea, který pohotově zvedl Eliášův plášť a udeřil jím do vod Jordánu a zvolal: „Kde je Bůh Eliášův?“ Řeka se rozestoupila a Elizeus prošel na druhou stranu po suché zemi. Právě tam Bůh ukazoval lidskému rodu, že duch, který inspiroval Eliáše, se mohl přemístit na jiného proroka. Během celého Elizeova života předvedl přesně dvakrát tolik zázraků než Eliáš a tím dokázal, že měl opravdu dvojnásobný díl Eliášova ducha. Elizeus dokonce mohl rozpoznávat skrze vidění, jak to názorně sledujeme při rozhovoru s Izraelským králem ohledně toho, co si Syřané povídali ve svých ložnicích.⁵⁸

Potom otevřel Malachiáše 4. kapitolu, poslední kapitolu Starého zákona a Bill následovně četl:

„Neboť hle, přichází den planoucí jako pec a všichni domýšlivci i všichni, kdo páchají ničemnost, se stanou strništěm. Ten přicházející den je spálí, praví

⁵⁵ 1. Korintským 15:51, 54; 1. Těsalonickým 4:15–17

⁵⁶ Matouš 24:42–44; 1. Těsalonickým 5:2; 2. Petrova 3:9, 10

⁵⁷ Zjevení 1:7

⁵⁸ 2. Královská 6:12

Hospodin zástupů, nezanechá z nich kořen ani větev...

Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde Hospodinův den, velký a hrozný.“

Mnozí bibličtí učenci vyučují, že Malachiáš 4:5 se vztahuje na Jana Křtitele, protože archanděl Gabriel řekl, že Jan bude mít Eliášova ducha, a Ježíš poukázal na Jana jako na Eliáše.⁵⁹ Ale tito učitelé se zastavili, aniž by poznali celou pravdu. Bylo nesprávné předpokládat, že Malachiáš 4:5 se vztahuje pouze k Janu Křtiteli. Když se Židé ptali, jestli není Eliáš, Jan zásadně odpověděl, že ne.⁶⁰ Místo toho ztotožnil sám sebe s Izaiášem 43 — *Hlas volajícího na poušti. Připravte Pánovu cestu!...*⁶¹ Ježíš ztotožnil Jana s Malachiášem 3:1: *„Hle, posílám svého posla a připraví cestu přede mou.“*⁶²

O kom tedy mluví Malachiáš, když pronášel své proroctví: *„Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde Hospodinův den, velký a hrozný“?* To muselo být právě jedno z těch biblických míst, které mělo víc než pouze jeden význam — jako třeba u Ozeáše 11:1, ve kterém se říká: *„Když byl Izrael mládencem, zamiloval jsem si ho, z Egypta jsem povolal svého syna.“* Ozeáš se odvolával na čas, kdy Bůh poslal Mojžíše do Egypta, aby zachránil děti Izraelského národa z otroctví. Ale Matouš říká o Ozeášovi 11:1, že to proroctví se rovněž naplnilo, když Josef s Marií utekli do Egypta, aby unikli králi Herodovi a přinesli dítě Ježíš zpět do Izraele po smrti Herodově.⁶³

Malachiáš 4:5 má tedy rovněž složený význam a mluví víc než o jednom Eliášově příchodu. U Matouše 17 se učedníci ptají Ježíše:

„Proč tedy zákoníci říkají, že nejdříve musí přijít Eliáš?“ Ježíš jim ale odpověděl: „Jistě, nejdříve přijde Eliáš a všechno napraví.“

Já vám však říkám, že Eliáš už přišel, ale oni ho nepoznali a udělali s ním, co chtěli. Tak také od nich bude trpět Syn člověka.“

Tedy učedníci pochopili, že jim to řekl

⁵⁹ Matouš 17:12,13; Lukáš 1:17

⁶⁰ Jan 1:21

⁶¹ Matouš 3:3; Marek 1:3; Jan 1:23

⁶² Matouš 11:7–14; Marek 1:1, 2; Lukáš 7:24–28

⁶³ Matouš 2:12–15

o Janu Křtiteli. Matouš 17:10–13

Když jim toto Ježíš řekl, Jan Křtitel byl již mrtev. A tak, když Ježíš říkal: *„Jistě, nejdříve přijde Eliáš a všechno napraví,* musel poukazovat na nějakou budoucí událost.

A jelikož budou tři Kristovy příchody a ten první Kristův příchod předcházel prorok — posel s Eliášovým duchem, pak je zcela logické, že druhý a třetí Kristův příchod bude také předcházen prorokem, který má Eliášova ducha. Celkem vzato, bude pět příchodů Eliášova ducha: zaprvé Eliáš, za druhé v Elizeovi, za třetí v Janu Křtiteli, za čtvrté v prorokovi, poslu k pohanům na konci pohanského věku a za páté k prorokovi, jenž přijde k současnému Izraeli.

Proč Eliášův duch byl tak zvláštní, že si ho Bůh zvolil k použití opakovaně ve svém vznešeném plánu? Bill si porovnával život Eliášův s životem Jana Křtitele a zjistil mnoho pozoruhodných podrobností. Oba tito muži byli drsní jedinci, milující poušť a byli obeznámeni s tím, jak snášet těžkosti. Oba muži měli odvahu mluvit proti duchovní zkaženosti ve svém okolí. Eliáš pohleděl králi Achabovi do očí a řekl: *„Zkázou na Izrael nepřivádím já, ale ty a dům tvého otce, když opouštíte Hospodinovy příkazy a chodíte za Bály. Nyní vzkaz a shromáždí ke mně na horu Karmel celý Izrael i čtyři sta padesát Bálových proroků a čtyři sta Ašeřiných proroků, kteří jídají u Jezábelina stolu.“*⁶⁴ Jan se díval na farizee a saducee a řekl: *„Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, jak utéci před nadcházejícím hněvem? Proto začněte nést ovoce odpovídající vašemu pokání.“*⁶⁵ Ani Eliáš ani Jan se nedali svést penězi, mocí, slávou nebo ženami. Oba dva odsuzovali nemravnost: Eliáš odsoudil královnu Jezábel za modloslužbu,⁶⁶ Jan pokáral krále Heroda za to, že žil v cizoložství s manželkou svého bratra.⁶⁷

Jak Eliáš, tak Jan Křtitel, měli také své slabosti. Po Eliášově vítězství na hoře Karmel utekl před Jezábeliným hněvem a skryl se na poušti. Během své cesty upadl do takové deprese, že prosil Boha,

⁶⁴ 1. Královská 18:18, 19

⁶⁵ Matouš 3:7–10

⁶⁶ 1. Královská 21:17–23; 2. Královská 9:36

⁶⁷ Matouš 14:3, 4

aby ho odvolal.⁶⁸ Jan rovněž procházel obdobími trudnomyslnosti. Když se nacházel ve vězení, byl tak sklíčený, že poslal posly za Ježíšem s otázkou: „Jsi ty Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“⁶⁹ Když si všiml těchto nedostatků, bylo to pro Billa povzbuzením. Ukazovalo mu to, že všechno, co vykonali Eliáš, Elizeus a Jan Křtitel, bylo dílem Božím, které v nich působilo. Oni se nemohli spoléhat na své vlastní síly. To mu připomnělo, jak Pán řekl Pavlovi: „*Moje milost ti stačí; vždyť má moc se dovršuje ve slabosti.*“⁷⁰

Rovněž Eliáš i Jan, oba byli proroci a byli zavrženi mnohými náboženskými vůdci ve své době. Nepochybně tito vůdcové žárlili na Eliáše a Jana, protože žádný z těchto mužů nepřišel ustanovenými náboženskými kanály. Eliáš, Elizeus a Jan nebyli spojeni se žádnou organizací. A to jim poskytovalo svobodu ke kázání svého poselství, aniž by se museli starat o to, co si kdo bude o tom myslet. A všichni tři muži kázali Slovo Boží nebojácně, bez kompromisu. To byl ten druh ducha, který si Bůh přál mít v těchto prorocích, obzvláště v těchto třech mužích, ustanovených k tomu, aby předešli Kristovy příchody. Pouze Eliášův duch byl natolik drsný, že se mohl postavit silným nátlakům opozice a učinit lid hotový a připravený pro *Hospodina*.

Za tím hangárem s letadlem, které mělo odletět do Egypta, mu Duch svatý řekl: „*To není tvé místo. To není ta hodina. Koflík ohavností pohanů se ještě nenaplnil. Zůstává zde ještě paběrkování.*“ Ale hodina Izraele musí nadejít, je to tak jisté jako slunce, které ráno vychází a rozptyluje tmu. Po varování Izraele ohledně veliké zkázy poslední doby Malachiáš 4:2 říká: „*Avšak vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti a na jeho paprscích bude uzdravení.*“ Zjevení 1:7 zase říká o Ježíši Kristu: „*Hle přichází s oblaky a spatří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli...*“ („Tím“ jsou míněni Židé.) Zachariáš 12:9–11, o tom také prorokuje. Apoštol Pavel se o tom zmiňuje v epištole k Římanům 11:25–27. Židé konečně přijmou Ježíše Krista jako svého Spasitele, a bude to prorok s Eliášovým duchem, který znovu představí Mesiáše Židům. Bill pocítoval, že tento pátý a poslední Eliáš bude jedním z těch dvou

⁶⁸ 1. Královská 19:1–4

⁶⁹ Matouš 11:3; Lukáš 7:19

⁷⁰ 2. Korintským 12:9, 10

svědků ze Zjevení 11:3–11, protože jeden z těchto svědků měl moc zadržet déšť a jediný biblický prorok, který měl tuto moc, aby způsobil sucha, byl právě Eliáš.⁷¹

Když Židé nakonec přijmou svého Mesiáše, pohanský věk již pomínul. Hněv Boží bude vyelit na ty pohany, kteří zavrhli Krista.⁷² Ač to zní tak hrozivě jako samotná noc, musí se to všechno naplnit předtím, než Ježíš Kristus zavládne pokojným a dokonalým královstvím.

Bill nevěděl, kdy se to stane, ale věděl, že Bůh ještě čeká na dvě věci. Zaprvé, On čeká na to, že hříchy pohanů se nahromadí do určité míry. Duch svatý řekl: „*Koflík nepravosti pohanů se ještě nenaplnil.*“ Ježíš řekl, že: „*Jeruzalém bude šlapán pohany, dokud se časy pohanů nenaplní.*“⁷³ Bůh jednou řekl podobnou věc Abrahamovi ohledně jeho Amorejských nepřátel. On řekl, že nebude soudit Amorejce, dokud se jejich nepravost nenaplní.⁷⁴ Tehdy Amorejci vládli na většině území Kanaánu (Palestiny). Za Abrahamových dnů byli Amorejci hříšnou, nemorální kulturou. Dříve než je Bůh zničil, Amorejské polyteistické náboženství upadlo hlouběji než do pouhé modloslužby tím, že do sebe pojalo věštění, náboženskou prostituci a dětské oběti. Bůh mohl vidět pohanský svět, jak se ubírá stejným směrem až do bodu přinášení dětských obětí. Copak potraty nejsou formou dětských obětí? Jak se mohou stát moderní vlády tak nemorálními, že legalizují vraždění nenarozených dětí?

Druhá věc, na kterou Bůh očekává, je spasení všech jeho dětí. Když jeho poslední syn nebo dcera přijme křest Duchem svatým, přesně v tu chvíli bude církev z pohanů vytržena, to znamená vychváčena do vyšší dimenze. Dveře spasení budou pro pohany uzavřeny; a pak se Zjevení 22:11 naplní:

„Kdo škodí, ať škodí dál, a kdo je špinavý, ať se dál špiní; spravedlivý ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje.“ Zjevení 22:11

⁷¹ 1. Královská 17:1

⁷² Malachiáš 4:1; Matouš 24:21; Zjevení 2:22, 7:14

⁷³ Lukáš 21:24

⁷⁴ 2. Mojžíšova 15:13–16

Bill zavřel Bibli přesvědčen o tom, že nyní mohl lépe porozumět biblické pozici ve své vlastní službě, ve vztahu k Izraeli. Předtím předpokládal, že budou čtyři příchody Eliášova ducha; nyní mohl porozumět, že jich musí být pět. Jeho vlastní služba neměla nic společného s Izraelem. On byl povolán ke kázání Evangelia pohanům, a to je to, co by měl dělat dál: modlit se za nemocné, kázat spasení v Ježíšově jménu, a vyhledat jednoho tady a druhého tam, který tomu bude naslouchat; tudíž paběrkování — dále jen paběrkování, shromažďování duší, jakožto semínek pro Mistra; a připravovat lid, aby byl hotový pro Pána.

WILLIAM

BRANHAM opustil Řecko a odletěl do Rijádu, hlavního města Saudské Arábie, kde se připojil k baronovi Von Blombergovi na večeri s králem Saudem. Saudská

Arábie je striktně muslimská země, jejíž zákony jsou protikřesťanské, a tak tam o nějakém shromáždění nebylo řeči. Po odletu do Indie přistáli v Bombaji, byl to čtvrtý týden měsíce září 1954, Bill byl uvítán tucty křesťanských misionářů a vedoucích představitelů církví. Indický biskup metodistických církví mu řekl: „Pane Branhame, doufám, že sem nepřicházíte jako misionář. My o Bibli víme mnohem více než vy Američané. Koneckonců, ona je východní knihou. Svátý Tomáš zde kázal Evangelium již před devatenácti sty lety. Ale slyšeli jsme o tom, že Bůh ti dal dar, díky kterému Bible znovu ožila. Právě to bychom chtěli vidět.“

„Jistě,“ odpověděl Bill. „Chtěl bych vám ukázat, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.“

Ačkoliv mu bylo řečeno, že Bombaj je přelidněná chudými lidmi, nebyl připraven na neustálý pohyb, který viděl na každém kroku: lidé se strkali na chodnících, vylévali špinu přímo na ulice, takže jeho taxík musel neustále troubit a řidič musel gestikulovat rukama, aby ustoupili z cesty. Černé vlasy a tmavá pleť převládaly všude. Někteří z těch lidí byli dokonce tmavší než černoši z Afriky. Všichni byli vyzáblí, a téměř nikdo neměl na nohou boty. Spousta žen měla na sobě *sari*, zatímco mnoho mužů mělo na sobě pouze bederní roušku. Všude vládla různorodost. Billův překladatel poukázal na jednu etnickou skupinu: byl to černobradý Sikh, který měl na hlavě turban, se zapíchnutým dlouhým nožem ve své šerpě; Bengálský mystický mnich byl oblečen do dlouhého oranžového roucha; Muslimský Sufis byl ovinutý celý v bílém a měl legračně vypadající kozí bradku; Tamil z jihu popoháněl trpasličí prase na provázku přivázaném na jedné straně k hůlce a na druhé k uchu prasete; nějaký fakír seděl se svými rukama a nohama zkříženými v jógové asaně; nějaký Parsi, ctitel ohně, se skláněl před malým oltářem postaveným na chodníku; Jainista se zakrytými ústy chtěl předejít

KAPITOLA 66

ROZHODUJÍCÍ ZKOUŠKA V INDII

1954

tomu, aby náhodou nespokl nějaký hmyz, jelikož podle jeho přesvědčení by se tím mohl dopustit vraždy. Kromě toho Bill viděl nesčetné žebráky, podomní obchodníky, fakíry, mnichy, kupce, a také slepice, kozy a svaté krávy, které se volně pohybovaly po ulici.

Špína na ulicích byla odporná. Zahnívající a páchnoucí odpadky byly nahromaděny na každém místě, jako v teplárně, z důvodu vysoké vlhkosti se tím stávaly líhni švábů, much a komárů, krys, nemocí a zoufalství. Domy byly postaveny až do výšky deseti pater, vypadaly však jakoby se měly každou chvíli zhroutit. Někaký misionář vyprávěl Billovi, že tyto slabé konstrukce domů poskytují ubytování pro největší hustotu lidstva na celé zeměkouli. V některých místech Bombaje se hustota obyvatelstva dostala do závratné výše 80 000 lidí na čtvereční kilometr.

Bill sám vyrůstal v chudobě a viděl rovněž spoustu chudoby mezi černými obyvateli na americkém jihu a v Africe... A přece předtím neviděl tolik lidí strádajících, jako žebráků se svými cínovými talíři, vztaženými s důvěrou, že dostanou jednu rupii, aby si mohli koupit čtvrt kila rýže, což by jim stačilo přežít následující tři dny. Celé rodiny, které neměly své útočiště, prostě tábořily venku na ulici. Bylo tam hodně dlážděných chodníků, které považovali za své domovy, tam spali, zatímco jiní chodci je museli překračovat nebo obházet. Křesťanský misionář vysvětloval Billovi, že Indie byla osvobozena z nadvlády Velké Británie teprve před několika lety. Náhlá ztráta britské podpory zanechala tuto obrovskou zemi v zoufalém hospodářském stavu. Vypěstování dostatečného množství potravy, aby uspokojili svou populaci čítající 400 000 000 obyvatel, představovalo obrovskou výzvu pro indickou vládu. Hlad hlodal každý den v žaludcích miliónů Indů. Bill to pozoroval v jejich očích, zejména v očích žebráků nebo malomocných držících cínový koflík mezi dvěma pahýly prstů, které kdysi představovaly jejich ruce; nebo chlapce nemocného lymfatickým zduřením končetin, který za sebou vláčel chodidlo obrovských rozměrů, které připomínalo pahýl stromu.

Poté, co se ubytovali v hotelu Taj Mahal, pozvali Billa na večeři ke starostovi Bombaje a k jiným vládním úředníkům a funkcionářům, včetně premiéra Indie, Džavaharháa Nehrua — vysoce vzdělaného muže, který dokonale ovládal angličtinu. Během této večeře se Nehru podíval na svého hosta a řekl: „Pane Branhamo, připadá mi, že jste nemocný.“

Bill se podíval do své misky s vařenou ovčí kýtou, podávanou s rýží a připravenou na olivovém oleji. Chutnalo mu to tak mdle, že mu z toho bylo na zvracení. Zdvořile odpověděl: „Myslím si, že je to způsobeno pouze jídlem. Ono se trochu liší od toho, na které jsem zvyklý.“

To však Nehrua nepřesvědčilo. Když se Bill vrátil do hotelu, setkal se s jeho osobním lékařem, který na něj čekal, aby ho vyšetřil. Všechno bylo v pořádku, dokud si lékař neprověřil jeho krevní tlak. „Pane Branhame, cítíte se velice unaven?“

„Ano, pane. A proč? Není něco v pořádku?“

„Váš krevní tlak je nebezpečně nízký. Ve skutečnosti je tak nízký, že nechápu, jak ještě můžete žít. Doporučoval bych vám, abyste se co nejdříve vrátil do Ameriky a vyhledal si lékaře, který vás prohlédne.“

„Mám zde v Bombaji dvě shromáždění,“ odpověděl unaveným hlasem, „a pak se mohu neprodleně vrátit domů.“

Příští večer ho jeho sponzoři vzali do obrovského episkopálního kostela na první shromáždění. Vláda mu nedovolila konat kampaň pod širým nebem, protože nemohli zajistit jeho bezpečnost. Právě v lednu žena evangelistka z Ameriky, paní Dowdová, přijela do Indie a konala některá shromáždění pod širým nebem, na předměstí Bombaje. Představovala se jako křesťanka, která káže Božské uzdravení, ale dělala příliš velký nátlak na peníze. Při pokusu udělat sbírku mezi chudými, v obecenstvu vznikla vzpoura, paní Dowdovou někdo udeřil a ona v bezvědomí padla na stěnu. Dva lidé byli přitom ubodáni k smrti. Vzpomínka na toto fiasko stále přetrvávala v myslích městského úřednictva. (Nyní Bill pochopil, proč mu Pán řekl, aby odložil svou cestu na září.)

Episkopální kostel, kde měla probíhat shromáždění, byl obrovský. Do samotného svatostánku se mohlo vměstnat několik tisíc lidí, a bylo dostatek místa i na vnějších pozemcích kostela, kde by se vešel snad dvacetinásobek toho, co vevnitř. A navíc byly nainstalované reproduktory ve vzdálenosti mnoha městských bloků podél cesty v okolí onoho kostela tak, aby nával tohoto davu mohl slyšet bohoslužbu. Stovky křesťanských pastorů a misionářů v Bombaji a z okolních oblastí spolupracovaly na tom, aby podporovaly tato shromáždění. Tato skutečnost, spojená

s celosvětovou slávou Williama Branhama, přitáhla zástupy, které starosta odhadoval na půl miliónu mužů, žen a dětí. Nebylo to možné nějak spolehlivě spočítat, ale Bill věděl, že tam bylo přinejmenším 300 000 lidí, protože mu to bylo sděleno andělem ve vidění v únoru 1952.

Onoho večera Bill vysvětloval svému posluchačstvu, jak Ježíš Kristus, Syn Boží, je tím stejným, jako před devatenácti sty lety; a protože On povstal z mrtvých, dnes žije, a můžeme tedy od Něj očekávat, že bude jednat stejným způsobem, jak jednal tehdy. Když nadešla chvíle pro modlitební službu, nebyl způsob, jak rozdat modlitební lístky v tak obrovském zástupu, a tak Bill požádal několik misionářů, aby vybrali některé z horších případů a přivedli je do řady. Jeden po druhém přicházeli dopředu a Bill jim odhaloval, kdo byli, říkal jim, jaké jsou jejich problémy a modlil se za ně. Nemohl ani správně vyslovit jejich jména, a tak je slabikoval, slabiku po slabice a každý detail byl naprosto přesný. Ale to nadpřirozené umění nepřeměnilo publikum, které bylo naučené na indické kouzelníky, kteří předváděli nepředstavitelné kousky. Ale potom nějaká matka přivedla svého malého syna a vystupovala po schodišti k evangelistovi. Skrze překladatele vysvětlila, že její syn se narodil jako hluchoněmý. Obrovský zástup se utišil, očekával a naslouchal. Slyšeli, že tento evangelista se chlubí mocí svého Boha; nyní tedy uvidí, zda Ježíš může opravdu udělat to, o čem tento Američan vyprávěl.

Bill se modlil: „Pane, Ty jsi zaslíbil křesťanským věřícím, že budou-li prosit o cokoliv ve jménu Tvého Syna, bude jim dáno, pokud to bude v souladu s Tvou vůlí. A tak ať tito lidé poznají, že Ty jsi jediný a pravdivý, živý Bůh, prosím tedy za toho hluchoněmého chlapce, ať tento duch teď opustí toho chlapce ve jménu Ježíše Krista.“

Postavil se za chlapce a tleskl rukama. Chlapec překvapením poskočil. Obrátil se, aby se podíval na Billa a vydal ze sebe první zvuk, který kdykoliv vyšel skrze jeho rty a který byl zachycen mikrofonom a skrze zesilovač se dostal ke stovkám tisíců lidí. V publiku to pouze zahřmělo hlasitým vzrušením, které neutichalo. Naopak se zvětšovalo a kvůli tomu shromáždění muselo skončit dřív, než bylo předpokládáno. Ale pódium tím bylo připraveno na velkolepé finále, které se mělo konat.

Kromě toho veliký zástup v této Branhamově kampani, podnícený zvědavostí vůdců různých Indických náboženství požádal, zda by se nemohli setkat s tímto americkým evangelistou. Druhý den pozvali Billa do Jainistického chrámu, kde byl představen skupině duchovních vůdců, stávajících se asi z tuctu různých náboženských sekt Indie: Hinduismu, Taoismu, Jainismu, Buddhismu, Confuciuismu, Islámu, Bráhmaismu, Sikhů, Zoroastriů a jiných. Všichni tito lidé byli odpůrci křesťanství a jeden každý z těchto vůdců položil Billovi nějakou otázku nebo ho kritizoval. Jistý jainistický mnich řekl: „Jestliže je Amerika křesťanským národem, proč shodili atomovou bombu na Japonsko a usmrtili 100 000 civilistů?“ Někjaký muslimský kalif přidal: „A proč dovolují ženám obnažovat se na veřejnosti tak, že jsou v podstatě nahé?“ Bill odpověděl, že ne každý Američan žije podle principu Ježíše Krista. Brahmanistický kněz řekl: „Jestliže Ježíš byl takovým svatým mužem, proč musel zemřít?“

Bill odpověděl: „Ježíš nebyl jen obyčejným mužem. Sám Bůh sestoupil ve formě Ježíše Krista, aby zemřel za hříchy lidí tak, aby člověk mohl žít navěky. Jediný požadavek, který Bůh klade na člověka je, aby uvěřil v to, co udělal Ježíš.“

Buddhistický mnich se zeptal: „Jak může Ježíšova smrt sejmout naše hříchy a darovat nám život?“

Jelikož v Indii se to jen rojí různým hmyzem, Bill použil ilustraci, která by byla srozumitelná těmto lidem. „Hřích se podobá smrtelnému bodnutí včely. Koneckonců ona bodne jednoho každého člověka a způsobí mu smrt. Ale smrt se vztahuje na tělo, nikoliv na duši. Poté, co včela bodne, zanechává po sobě žihadlo a už více bodnout nemůže. Bůh se musel stát tělem proto, aby to žihadlo smrti bylo odňato. Právě to udělal Ježíš. Ježíš připustil, aby byl bodnut tím žihadlem smrti, a tak zbavil smrt její moci. Tedy, pokud nějaký člověk uvěří tomu, co Ježíš udělal, může žít navěky. A Ježíš to dokázal tím, že vstal z mrtvých.“

Někjaký Sikh se dožadoval: „Jestliže Ježíš vstal z mrtvých, proč Ho nemůžeme vidět?“

Bill odpověděl: „Vím, že Ježíš Kristus se vám představil skrze křesťanské misionáře ve formě biblické nauky, pamfletů škol, nemocnic a sirotčinců. Já podporuji každou jednu z těchto věcí; ale přesto vám Kristus nebyl představen v plnosti. Jestliže přijdete na

večerní shromáždění, uvidíte Ježíše Krista, jak se vám představí v nadpřirozené moci.“

Ač překvapeni, souhlasili s tím, že přijdou.

Toho večera trvalo téměř dvě hodiny než kolona s Billem, obstoupena zástupem policistů, si vynutila průchod zástupem, než byl přiveden do Episkopálního kostela. Když se ocitl uvnitř, Bill byl překvapen, když uviděl policisty, jak stojí vpředu ve čtyřstupu před kazatelnou. Před policisty byla první řada obsazena náboženskými vůdci, s nimiž Bill hovořil v Jainistickém chrámu v dopoledních hodinách dne.

Kostel byl natlačen tisíci lidmi. Venku se tlačilo půl miliónu lidí, kteří se snažili, jak jen mohli, aby se dostali do blízkosti reproduktorů, aby mohli naslouchat tomuto americkému evangelistovi. V průběhu svého kázání Bill vysvětlil, proč Ježíš Kristus zemřel a vstal z mrtvých, a znovu použil přirovnání ke včele, která přijde o své žihadlo poté, co bodne. Nakonec přišla chvíle, aby Ježíš Kristus zjevil sám sebe v moci. Několik lidí přišlo s mnohými niternými problémy a prošli modlitební řadou, ale pak přišel na řadu muž, který měl viditelné problémy, něco, co mohlo být viděno všemi lidmi. Billy Paul přivedl slepého muže, převedl ho zátarasem policistů po schůdcích, rovnou ke svému otci. Bill lítostivě zíral na onoho šlachovitého muže, ovinutého pouze bederní rouškou, jehož oči byly bílé jako Billova košile. Za chvíli Bill uviděl onoho muže, jak se ve vidění zvedá ve vzduchu, jak se scvrkává a jak se stává mladším, dokud nenastal ten den v jeho životě, kdy mohl vidět. Ukázali se rovněž členové jeho rodiny. Uviděl toho muže, jak uctívá slunce tak zaujatě, že se dívá do jeho paprsků celý den, tak až sítnice jeho očí je naprosto zničena slunečními ultrafialovými paprsky. A nyní je z něho žebrák. Vidění skončilo, aniž by uviděl nějaký zázrak.

Mluvil k žebrákovi skrze překladatele, zatímco veřejný ozvučovací systém zesiloval jeho slova k miliónu uší. „Ty jsi ženatý muž, máš dvě děti, jsou to chlapci, jmenuješ se tak a tak.“ Nemohl je správně vyslovit, a tak je slabikoval. „Jsi nábožensky založen, velice upřímný. Jsi ctitelem slunce. Před dvaceti lety ses začal dívat do slunce po celý den, a to způsobilo tvou úplnou slepotu. Souhlasí to?“

Žebrák vyznal, že to je pravda. Jelikož vidění neskončilo uzdravením tohoto muže, Bill se chtěl jednoduše za něj pomodlit

a věnovat se další osobě. Najednou se vidění vrátilo. Bylo to zde! Bill se viděl, jak vkládá ruce na oči toho slepého muže a spatřil, co se za chvíli stane. Naplnila ho naprostá důvěra. Nebylo dost ďáblů v pekle, kteří by to mohli překazit. Vidění nikdy nezklame; nemůže zklamat, protože ono je „tak praví Pán!“

Tudíž ukázal prstem k těmto náboženským vůdcům Bombaje sedícím v přední řadě a řekl: „Gentleman, zastupující v tomto odpoledni náboženství Indie, vy jste mi vyprávěli o velikých bozích a o tom, jak bezvýznamný je křesťanský Bůh. Nyní bych se vás chtěl zeptat, co mohou vaši bohové udělat pro tohoto muže? Já vím, že mi řeknete, že tento muž uctíval nesprávnou věc, vy byste ho chtěli obrátit k vašemu systému uvažování. Vy buddhisté byste z něho chtěli udělat buddhistu; vy mohamedáni byste z něho chtěli udělat muslima. Totéž se děje i u nás v Americe: metodisté chtějí, aby katolíci se stali metodisty; a baptisté chtějí, aby se metodisté stali baptisty; a letniční chtějí, aby se všichni stali letničními. To je pouze psychologická změna jejich myšlení od jedné filozofie k jiné. Avšak nepochybně Bůh, který stvořil tohoto muže, je také schopen navrátit mu zrak. A tak, který Bůh je opravdový? Jestliže jeden z vašich bohů, kteří jsou tu dnes večer prezentováni, může uzdravit tohoto muže, souhlasíte vy ostatní, že budete uctívat toho Boha a jedině toho? Pokud ano, zvedněte svoje ruce.“

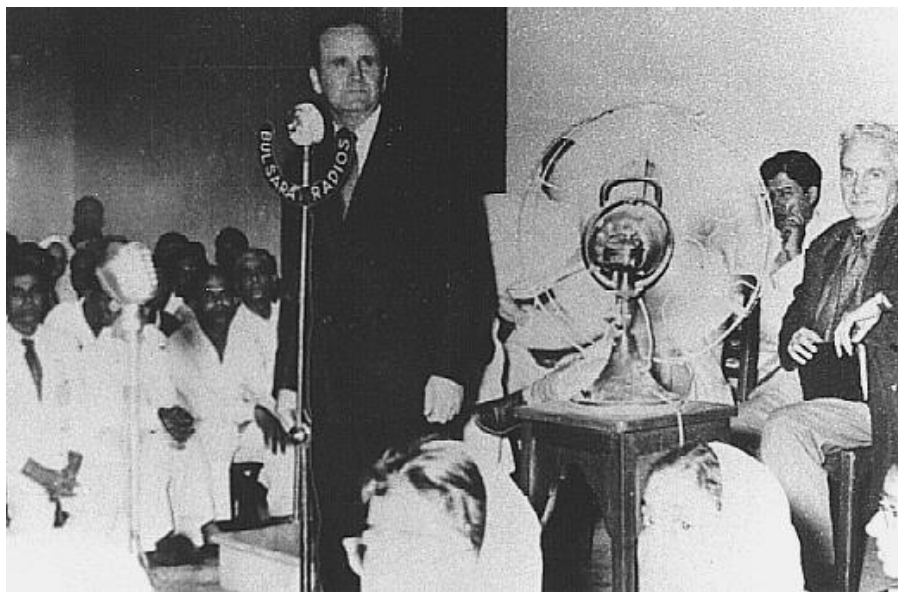
Bylo to jako oceán rukou, které se zvedly nahoru, jak uvnitř tak zvenčí budovy.

„Vážení pánové, představitelé náboženského světa, zde vám předkládám velikou příležitost. Může některý z vašich bohů vrátit tomuto muži jeho zrak? Jestliže některé z vašich náboženství je opravdové, vyzývám vás, abyste právě teď přišli dopředu a dokázali to.“

Obecenstvo ztichlo tak, jakoby seděli v knihovně. Dokonce zvenčí rodiče utišovali své děti tak, aby jim neuniklo nic, co se mělo za chvíli stát. Bill se cítil jako prorok Eliáš stojící na hoře Karmel, vyzývá čtyři sta Bálových proroků k té rozhodující zkoušce.⁷⁵ Náboženští vůdci Bombaje sebou ani nehnu. „Vaši kněží a mniši ani nehlesli,“ namítal Bill. „Proč sem nepřijdou a neuzdraví toho muže?“ Nikdo neodpovídal. „Je to proto, že to nemůžete udělat. Ale

⁷⁵ 1. Královská 18

stejně tak to nemohu udělat ani já, ale Ježíš Kristus to může udělat. A Ježíš nejenže dal tomu muži věčný život, On to právě teď může dokázat tím, že mu bude vrácen zrak. On mi ukázal vidění, jak se to stane, a pokud se to nestane, pak jsem falešným prorokem a vy máte právo mě vyhostit z Indie. Ale jestliže se to stane, pak jste zavázáni tím, že přijmete a uvěříte ve zmrtvýchvstalého Ježíše Krista. Chcete to udělat?

William Branham při bohoslužbě v Indii

Ruce se znovu zvedaly na každém místě.

Bill položil jednu ruku na žebrákovy oči a modlil se: „Nebeský Otče, já vím, že vrátíš tomuto muži zrak, protože jsi mi to ukázal ve vidění. Přiměl jsem všechny tyto lidi zde, že Tě přijmou jako svého osobního Spasitele, pokud Ty to uděláš, Bože. Ty, který jsi zformoval nebe a zemi, a který jsi vzbudil Ježíše Krista z mrtvých ať je teď známo, že Ty jsi Bohem, prosím o to ve jménu Ježíše Krista.“

Jakmile odtáhl ruku od žebrákovy tváře, muž vykřikl něco ve svém rodném jazyce, což způsobilo, že se zástup rozezněl pohnutím hurikánu. Mohl vidět! Žebrák od radosti sevřel Billa v náručí;

a potom začal pobíhat po pódiu, objal policistu; pak objal starostu Bombaje a pak křičel: „Vidím! Vidím!“

Policisté se těsněji sevřeli ve svých řadách, aby udrželi za nimi publikum, ale bylo to beznadějně. Zástup se vzdouval vpřed jako vlna oceánu, která se žene ke břehu — otcové postiženi malomocenstvím, matky s nemocnými dětmi, všichni se snažili dotknout amerického evangelisty. Policie nebyla schopna zadržet tuto oceánskou vlnu. Ve spěchu odtáhli Billa s Billy Paulem dozadu k východu, zatímco zoufalí lidé osahávali Billa ze všech stran. Taktak se jim podařilo dostat do bezpečí čekajícího automobilu, Bill přišel pouze o své boty a kapsy svého obleku, které zůstaly v rukou těchto lidí.

Druhý den ráno stál Bill před oknem svého hotelového pokoje a díval se dolů na ulici. Připadalo mu to, jako kdyby se mraveniště černých hlav pohybovalo všemi směry, rikše si proklešťovaly cestu zástupy, podomní obchodníci nabízeli své zboží, hned vedle žebráků žadonicích o nějakou almužnu, aby se mohli na jeden den znovu najíst. Celá tato scéna zneklidnila Billa natolik, že nebyl schopen sníst ani svou snídani. Pomyslel si. „Oni všichni jsou lidskými bytostmi, oni si zaslouží, aby se najedli dosyta tak, jako má Sára a Beky.“ Vzal pomeranče a sušenky, které byly v jeho pokoji, vyšel na ulici a rozdával nejnuznějším lidem, které potkal. Shromáždil se kolem něj zástup vztažených žebrajících rukou. Když rozdal své jídlo, vyprázdnil své kapsy, podával každému po rupii, které si nechal jako svůj misijní fond. Pak byl úplně bez peněz a stále se na něj tlačili žebráci, žadonili se slovy, kterým nerozuměl. On ale rozuměl výrazům jejich tváří a zoufalství v těchto tvářích jako by svíralo Billovo srdce křečovitým sevřením agónie — obzvlášť, když uviděl mladou maminku s obličejem zjizveným neštovicemi, s jednou rukou svírající své scvrklé nemluvnátko a druhou rukou prosebně vztaženou k Billovi, aby jí dal něco k jídlu, pro hladem umírající dítě. Neměl už nic více, co by mohl dát. Vrátil se do svého hotelového pokoje nemocen na srdci a s břemenem na duchu. Toho odpoledne odletěl domů.

**KDYŽ SE WILLIAM
BRANHAM** vrátil domů
z Indie, strávil několik dnů
v posteli. Pociťoval bolesti

všech svalů. Cítil se natolik
vyčerpán, že se mohl sotva
pohybovat a navíc se dostavily

potíže se spánkem. Částečně to mohlo být zapříčiněno
jedenáctihodinovým rozdílem mezi Jeffersonville a Bombají, což
mohlo způsobit, že jeho tělo si zaměnilo den s nocí. Ale nízký krevní
tlak a pocuchané nervy rovněž přispěly k jeho malátnosti. Nejhorší ze
všeho bylo, že jeho duch klesal a klesal spolu s jeho krevním tlakem.

A bylo zde ještě hodně dalších věcí k zamyšlení, kromě jeho
ochablého zdraví. Ern Baxter rezignoval jakožto manažer jeho
kampaní a Billy Paul obdržel povolávací rozkaz na vojnu. Ale horší
než tyto věci vzaty dohromady, byl pocit, že v jeho službě není něco
v pořádku. Že nepřináší takový účinek, jak by měla. V roce 1946 mu
anděl řekl: *Jako Mojžíš obdržel dvě znamení, aby jimi mohl dokázat,
že byl poslaný Bohem, tak i ty obdržíš dvě znamení.* Jedno ze
znamení mohl Mojžíš demonstrovat jakožto zázračné uzdravení tím,
že vložil svoji malomocnou ruku za ňadra, a když ji vytáhl, byla
viditelně v původním stavu. Ale Mojžíš potřeboval toto znamení
použít pouze jednou a poté ho Izraelité následovali celou cestu až do
zaslíbené země.

A dnes Bůh vábil lidi k duchovní zaslíbené zemi, pokoušel se je
vést od lidského původu teologie k pochopení Ježíše Krista jako
naplnění Božího plánu. Ale právě tak jako Izraelité dosáhli své
zaslíbené země nadpřirozenými zkušenostmi, překročením Rudého
moře po suché zemi, stejně lidé dnes mohou docílit své duchovní
zaslíbené země nadpřirozenými zkušenostmi tím, že budou pokřtěni
Duchem svatým. Ježíš poukazoval na tuto zemi, když řekl: „Nejprve
přijde Eliáš a obnoví všechny věci.“ Petr se na tuto věc odvolával
znovu ve Skutcích 3. kapitole, když řekl:

**„...a přišly časy osvěžení od Pánovy
tváře a poslal toho, který vám byl předem
kázán, Ježíše Krista,**

KAPITOLA 67

STÁLE NĚČÍM ZNEPOKOJOVÁN

1954

***„kterého musí nebe držet až do časů
nápravy všech věcí...“*** Skutky 3:19–21

Bill věřil, že „čas nápravy“ byl zde a pocítoval, že jeho služba by měla vést křesťanskou církev k její duchovní zaslíbené zemi. Osm let projížděl Amerikou, Evropou, Afrikou a Asií, ověřoval Ježíšovu přítomnost a demonstroval Kristovu moc. A zprostřed těch tisíců a tisíců vidění, které spatřil, se ani jednou jeho rozpoznání nemýlilo! Dokonalost přichází pouze od Boha. Proč nemohou křesťanské denominace rozpoznat, že znamení Mesiáše se nachází uprostřed nich? To bylo znamení, které se na zemi neukázalo po dobu devatenácti století! To by mělo upoutat jejich pozornost, jako výbuch atomové bomby. To znamení spojené s Izraelem, který se stal národem, by mělo říci každému věřícímu, že konec je nablízku. Ono by mělo způsobit, že křesťané budou hledat v zoufalství Boží tvář, aby obdrželi křest Duchem svatým. To by je mělo podnítit planoucí horlivostí pro Boží Slovo. To by mělo způsobit, že všichni denominační vůdci odhodí své rozdíly a sejdou se vespolek, jako nespočetná armáda pro Kristovu věc. Zkrátka, znamení Mesiáše by mělo zatřást křesťanským společenstvím od samotných základů a zbudovat je na podobenství Ježíše Krista, Slova.

Proč se neděje žádná z těchto věcí? Po osmi letech pozorování toho, jak Ježíš Kristus ukazuje sám sebe uprostřed nich, většina křesťanů zůstávala vlažná. Seděli strnule a naškrobeně ve svých denominacích, spokojeni se svým církevním sociálním a misijním programem, spokojeni se způsobem vedení jejich vůdců, kteří jim nařizovali, v co mají věřit. Kde je ta *slavná církev bez vrásky a poskvrny*, o které se zmiňoval Pavel?⁷⁶ Kde je ta *církev připravená jako nevěsta okrášlená pro svého muže*, zmíněná ve Zjevení?⁷⁷ Kde je ta láska, to zoufalství, ta horlivost a víra opravdových věřících?

Znechucení se zmocnilo Billa jako dusivé mračno prachu. Anděl mu řekl: *„Vezmeš dar Božského uzdravování a poneseš ho k lidem tohoto světa,“* ale anděl mu neřekl, jak s tím má zacházet. Stejně tak anděl nebyl konkrétní vzhledem k tomu, jak používat tato dvě znamení, která mu byla dána jakožto důkaz, že byl poslaný Bohem. Bill se pozastavoval nad tím, zda nepoužil nesprávně svůj prorocký

⁷⁶ Efezským 5:27

⁷⁷ Zjevení21:2, 9–11

dar a nevěnoval se příliš Božskému uzdravování. Konec konců Oral Roberts, Tomy Hicks, Tommy Osborn a mnozí jiní evangelisté přinášeli také přijatelné výsledky ve svých kampaních ‚uzdravení vírou‘ aniž by demonstrovali nadpřirozené rozpoznání. Možná, že kdyby se Bill soustředil se svým darem striktně na tuto prorockou linii a využíval svůj vliv, aby upevnil lidi v Božím Slově, možná by jeho služba měla trvalý výsledek na křesťanské společenství.

Během posledních osmi let kázal Bill většinou krátká kázání, vyprávěl biblické příběhy a osobní zkušenosti, které mohly povzbudit víru jeho publika do té míry, aby mohli uvěřit ve své uzdravení během nadcházející modlitební bohoslužby. Jelikož jeho kampaně navštěvovali lidé ze všech denominací, Bill se ve svém vyučování omezoval k několika základním naukám, jako spasení, víra v Božské uzdravování způsobem, aby zde byla nejmenší pravděpodobnost zranit tyto lidi. Nyní čím více uvažoval o těchto věcech, tím víc pociťoval, že tato praxe se musí změnit. On musí vést lidi trochu dál. Potřebuje je vyučovat rozdílu mezi pravdou a bludem, mezi biblickou doktrínou či naukou a lidskou tradicí. Uvědomil si, že někteří lidé se určitě pohorší; možná se pohorší spousta lidí. Tomu není schopen předejít. Jestliže jeho služba vyžaduje to, aby měla trvalejší vliv na křesťanskou církev, bude muset vyučovat hlubší nauce bez ohledu na to, kdo se z toho pohorší. Bůh ho požehnal tím, že mu dal celosvětový vliv. On chtěl použít tento vliv k mocnému upevnění křesťanů v Božím Slově. Pak již zázraky nebudou tolik potřebné pro jejich víru, aby se mohli povznést jako orlové na křídlech Božího Ducha.

Ale nejdříve se musel dát Bill sám do pořádku. Neustálé břímě jeho služby, především napětí způsobené rozpoznáním, ho vyčerpávalo znovu a znovu tak, že jeho nervy byly napínány k prasknutí. Člověk může snášet takové napětí pouze do jisté hranice, pak se zhroutl. Bill potřeboval na nějakou dobu odejít, aby obnovil své síly. Naštěstí byl již říjen, měsíc, který měl vždycky rezervován pro lov. Během několika týdnů bude opět tábořit vysoko ve skalách Colorada, daleko od dosahu lidských zástupů. Tam bude moci pít uprostřed nádhery prýstvicích pramenů a rozjasnit svou mysl uprostřed velebných vrcholů. Tam bude moci svobodně a důvěrně rozmlouvat se svým Tvůrcem, s pocitem pokoje. Takové zkušenosti byly pro něj omlazující kůrou. Během zbývajících částí toho roku, kdykoliv mu tlak jeho služby bude připadat příliš tíživý, čas od času zavře své oči, promítne si některé z těchto nádherných horských

údolí, které navštívil a bude usilovat znovu získat pokoj, který tam mohl prožívat. Nyní, uprostřed celého svého utrpení, když proležel celý den v posteli, si Bill vzpomínal, jak jednou odjel na lov do Kanady, bylo to v roce 1952. Utábořil se daleko na severu v Britské Kolumbii, nejméně 150 kilometrů od nejbližší cesty s pevným povrchem. Vzal si koně, se kterým mohl prozkoumat hluboká údolí, vtěsnána mezi drsnými horami. Jednoho dne sledoval stopu medvěda grizzly. Neměl ho v úmyslu zastřelit; chtěl se k němu pouze přiblížit a udělat si nějaký pěkný snímek. Celé odpoledne sledoval tuto medvědí stopu vysokým podrostem a vzdal to teprve tehdy, když šero způsobilo, že už stopu nemohl dále sledovat. Nyní měl dalekou cestu zpět do tábora. Měsíc ve svém úplňku zaléval les svým jasem a poskytoval koni dostatek světla, že mohl vidět na svou stezku. V jednom místě se stezka rozcházela směrem k horskému hřebenu a dolů po úpatí hory, starým vyhořelým lesem, bylo to místo, kde před lety řádil lesní požár a shořely stromy, ale ne až ke kořenům. Nyní se tyto mrtvé stromy tyčily v měsíčním svitu jako stovky bílých náhrobních kamenů, které byly rozsety jako tečky po horské stráni. Když byl Bill na půl cesty vzdálen od tohoto spáleniště, zafoukal vítr, který zasténal mezi těmi mrtvými, nepoddajnými pahýly, jako duchové starodávných indiánských bojovníků. Bylo to nejstrašidelnější místo, jaké kdy ve svém životě viděl.

Zastavil svého koně na pahorku. Zadíval se na tento děsivý hřbitov, osvětlený měsíčním jasem, plným mrtvých stromů a uvažoval o tom, co prorok Joel napsal: *Co pozůstalo po housenkách, snědly kobyly, a co pozůstalo po kobykách, snědli brouci, co pak pozůstalo po broucích, dojedli chroustové.*⁷⁸ To strašidelné horské úbočí připomínalo Billovi mnoho z těch studených, formálních církví, které viděl. I když Duch Boží nad nimi provívá jako mohutný valící se vítr, oni přesto zůstávají strnulí, jako dřevěné sochy a jedině, co mohou udělat je to, že zasténají: „Dny zázraků pominuly. To nepasuje do našeho programu. Již neexistuje více Božské uzdravování, nejsou žádní proroci, vidění, křest Duchem svatým, či dary Ducha svatého.“

Bill si pomyslel: „Pane, proč jsi mne na tomto pahorku zastavil? Copak máš nějakou lekci, které bys mě chtěl naučit?“ Podíval se dolů a tam v podrostu vyrůstaly mladé borovice a prodíraly se nahoru. Byly zelené a poddajné, tyto mladé výstřelky se kolébaly a tančily ve

⁷⁸ Joel 1:4

větru. Najednou Bill zakřičel: „Haleluja! Ony se chovají tak, jako kdyby prožívaly probuzení Duchem svatým.“ Právě tomu se měl naučit. Z toho popela starých mrtvých církví, Bůh zaslíbil, že vzejde nová sklizeň křesťanství, která bude věřit Jeho Slovu se vsí Jeho mocí.

Druhý den v táboře si přečetl zbytek toho Joelova proroctví:

Neboj se země, plésej a vesel se; neboť mocně dělati bude HOSPODIN dílo své...

Nahradím vám roky, které sežraly kobylky, brouci, chroustové a housenky, vojsko mé veliké, kteréž jsem posílal na vás.

Budete zajisté míti co jísti, a nasycení jsouce, chváliti budete jméno HOSPODINA Boha svého, který učinil s vámi divné věci, aniž zahanben bude lid můj na věky.

A poznáte, že já jsem uprostřed Izraele, a že já Hospodin jsem Bohem vaším, a že není žádného jiného; neboť nebude zahanben lid můj na věky.

I stane se potom, že vyleji Ducha Svého na všeliké tělo a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou...

A ukáží zázraky na nebi i na zemi, krev a oheň a sloupy dýmové.

Slunce obrátí se ve tmu a měsíc v krev, prvé než přijde den HOSPODINŮV veliký a hrozný.

A stane se, že kdož by koli vzýval jméno HOSPODINOVO, vysvobozen bude...

Joel 2:21–32

Na konci října 1954, poté, co strávil několik týdnů na lovu ve skalnatých horách Colorada, se William Branham vrátil občerstvený ve svém těle, ačkoliv stále ustaraný ve svém duchu.

Pocítoval, jako kdyby zde bylo ještě něco navíc, čemu by měl věnovat svou pozornost, ale doposud neměl vyhraněný názor, jak by to mělo vypadat. Bylo to jako úzkostlivé nutkání, aby během svých kampaní přinášel ve větší míře nauku.

V neděli 24. října 1954, když kázal ve svém domovském sboru v Jeffersonville, Bill řekl: „Mnozí z vás jste mě pozorovali, když jsem byl ještě chlapec a kázal jsem Evangelium. Neodchyloval jsem se ani o chlup od Evangelia, s nímž jsem začal. Stále vyučuji totéž, protože mi to nebylo dáno nějakým seminářem pro duchovní nebo kolejí, stejně tak jsem nebyl vyučován člověkem. To přicházelo skrze zjevení Bible. Je to tak. A proto vím, že je to Božského původu a já jsem se přidržoval tohoto Evangelia.“

„Před mnoha léty jsem kázal křest ve jménu Ježíše Krista. Kázal jsem o očistění lidské duše krví Ježíše Krista skrze posvěcení. Kázal jsem křest Duchem svatým, jakožto potvrzení, neboli zapečetění Božího lidu do tohoto Království. Víte, že se to zakládá na pravdě. Vyučoval jsem Božskému uzdravování. Vyučoval jsem druhému příchodu Ježíše Krista. A vyučoval jsem umývání nohou a Večeři Páně, jakožto svátostí církve. Vyučoval jsem posvěcenému životu před Pánem. Vyučoval jsem všem těmto věcem od prvopočátku.“

„Rovněž jsem vyučoval, že mluvení v jazycích není počátečním důkazem křtu Duchem svatým. Zpěv, křik, mluvení v jazycích — kterékoliv z těchto znamení se může dostavit, a přesto to nejsou neomylné důkazy. Je pouze jediná Osoba, která může dosvědčit přítomnost Ducha svatého. Tou je samotný Bůh. On je tím Soudcem. Viděl jsem lidi zpívat, křičet, mluvit v jazycích, ale jejich ovoce svědčilo, že tyto věci nemají.“

To byly některé z nauk, které chtěl přednést během svých uzdravovacích kampaní. Chtěl klást větší důraz na takové fundamentální pravdy s důvěrou, že jeho služba bude účinnější a větší a bude mít trvalejší výsledek.

Zahájení poslední Billovy uzdravující kampaně v roce 1954 bylo naplánováno na pátek večer 3. prosince v Binghamtonu, ve státě New York. Do Binghamtonu přijel o jeden den dřív a ubytoval se v hotelovém pokoji. V pátek ráno se probudil v sedm hodin. Billy Paul

ještě spal.⁷⁹ Tiše vyklouzl z postele a podíval se oknem na město. Viděl dopravní zácpu a najednou vše zmizelo, zatímco byl vtažen do vidění.

Ve vidění vedl shromáždění na otevřeném prostranství, ale nemohl rozeznat kde to je. Lidé procházející modlitební řadou byli tmavovlasí s červeno-hnědou kůží, jako američtí indiáni. Byla noc. Lidé pokřikovali, oslavovali Boha za své uzdravení. Bill viděl, jak jedna žena prochází modlitební řadou a drží v jedné ruce pár ponožek a ve druhé vázanku. Bill si pomyslel, že to je nějaké zvláštní. Pak to vidění zmizelo a on se ocitl zpět ve svém Binghamtonském hotelovém pokoji.

Vzal si svůj zápisník a poznamenal si toto vidění. Před několika léty si začal dělat záznamy svých vidění. Samozřejmě, že nebylo třeba, aby si zapisoval svá vidění, která spatřil v průběhu modlitebních řad. Jeho shromáždění byla více a více zaznamenávána na magnetofonových páscích, což znamenalo, že si mohl připomínat tato vidění posloucháním toho, co řekl pod pomazáním. Ale vidění, které měl *mezi* shromážděními, tato si zapisoval, aby na ně nezapomněl. A v tom konkrétním případě v Binghamtonu, ve státě New York, se ukázalo, že to byl dobrý nápad. S postupem této kampaně narůstalo rozpoznávání a jeho vidění z pátečního rána se pozvolna vytrácelo z jeho paměti, až téměř zmizelo... téměř.

O dva týdny později, když se vrátil do Jeffersonville, Bill oznámil svému vlastnímu sboru: „Moje další kampaň se bude konat 12. ledna v Chicagu, ze začátku ve sboru Philadelphia, pak se přestěhujeme do větší posluchárny někde v centru města. A potom odjedu na západ do Phoenixu, tak jak se o to Pán postará.“

„Pociťuji zoufalou potřebu, abyste se vy, lidé, za mě modlili — ne za mé zdraví. Milostí Boží jsem dnes ráno, nakolik vím, dokonale zdrav. Jsem z toho velice šťastný a vděčný. Ale jsem ve veliké nouzi

⁷⁹ Předtím, než se Billy Paul dostavil k vyšetření ke svému vojenskému lékaři, jeho otec mu sdělil: „Nestarej se synu, stejně tam nepůjdeš, protože tě Bůh povolal, abys pracoval se mnou!“

Po vyšetření se lékař Pavla zeptal: „Jak dlouho již máte ty srdeční potíže?“

Pavel odpověděl: „Nevím o tom, že bych měl nějaké srdeční potíže.“

Vojenský lékař ho upozornil na to, že měl srdeční potíže. Na základě jejich vyšetření jeho srdce bylo natolik špatné, že mu to postačilo na „modrou knížku“. Billy Paul se vracel domů ustaraný, že může každou chvíli zemřít. Když to řekl svému otci, Bill se pousmál a řekl: „Vždyť jsem ti říkal, že tam stejně nepůjdeš, protože tě Bůh povolal, abys pracoval se mnou. Nyní běž do města k doktoru Adairovi, aby ti vyšetřil srdce.“

Sam Adair prověřil Billy Paula na EKG a ujistil ho, že jeho srdce je v pořádku.

duchovního vedení. Pociťuji, jako bych v něčem zklamal. Stále jako kdyby mě něco znepokojovalo a říkalo: ‚Ó, ty jsi takovou ubohou náhražkou kazatele.‘ Možná je tomu tak, ale já bych chtěl dělat to nejlepší, co mohu, se vším všudy. A tak si žádám více vedení Duchem svatým, abych věděl, která je ta správná věc, kterou mám dělat. Protože když člověk překročí čtyřicátý pátý rok života, pokud jsem někdy prožíval ta nejlepší léta v Pánově službě, domnívám se, že by to mělo být právě teď, neboť ve věku čtyřiceti pěti let všechny dětské věci již vypršely a člověk je již ustálený, jeho hlava začíná šedivět a stává se povahově jemnější. Je to v lidském životě období, kdy člověk by měl být pevně zakotven a dělat jen to nejlepší. Pokud se někdy dozvím to, co se vlastně mám dozvědět, myslím si, že bych to měl právě teď vědět. A tak jsem tak vděčný za to, co On mi ukázal ve svém Evangelii.“

„Tak či onak se stále cítím nespokojen. Stále více lačním po Bohu. Pociťuji, jako kdyby zde bylo něco, co bych měl dělat, ale nedaří se mi, abych to dělal správně. Připadá mi, jako kdyby zde byl pro mě připraven nějaký úkol. Téměř jako bych se něčeho dotýkal, ale ne tak docela. Kdybych se jen mohl dostat do toho bodu, pak již bude všechno v pořádku.“

Poslední den roku 1954 v bohoslužbě v předvečer Nového roku, byl Bill zpět ve svém domovském sboru a řekl: „Dnes večer jsem vděčný za to, že si mohu být vědom toho, že ten veliký Bůh Jahve, který jednou zahrml z hory Sinaj, který jednou stál na jiné hoře a vyučoval požehnáním, který vstal z mrtvých — že On je dnes večer uprostřed nás. On je tím stejným, který byl tehdy. A tak, když si uvědomím, že nebeský Bůh se tak pokořil, že sestoupil dolů, aby se spojil s takovými bídnými lidmi, jako jsme my, nejsme bohatí ve věcech tohoto světa... On mě tak miloval, že sestoupil dolů a spasil mě svou milostí; nezasloužil jsem si to, ale On mě spasil, protože mě před založením světa předurčil, abych byl spasený — ve Svém vlastním předzvědění, ještě předtím než vzniknul svět. A pro každého dalšího muže či ženu, kteří jsou spasení, On udělal pro ně totéž. Och, jak nádherná a úžasná věc.“

„Touha celého mého srdce pro tento rok (pokud Bůh vyslyší mou modlitbu), přál bych si, aby ten nadcházející rok byl největším rokem, který jsem prožil ve svém životě. Doposud jsem Boží milostí získal na půl miliónu duší pro Krista. Doufám, že v průběhu toho

příštího roku to bude celý milión, protože, bude-li vůle Boží, chtěl bych vyrazit znovu do zahraničí, tak rychle, jak mi to dovolí finanční prostředky.“

„Vím, jak rychle dny ubíhají; hodina za hodinou. Přichází soumrak, přátelé a já bych chtěl udělat všechno, čeho jsem schopen, protože to je ta jediná možnost, kdy ty a já jsme zde postaveni jako smrtelníci. To je ta jediná možnost uprostřed věčnosti, kdy nám je dána výsada získat někoho pro Krista. A tak dělejme všechno, co můžeme. Využijme každou hodinu, kterou můžeme k Jeho slávě. Je to mým cílem pro tento nadcházející rok. S Boží pomocí a s pomocí vašich modliteb, to udělám.“

Jeho služba se změní — a změní se dramaticky, ale zcela jiným způsobem než si to představoval.

Kniha pátá:
Učitel a jeho odmítnutí
(1955 – 1960)

Navzdory těmto mimořádným úspěchům, pocítoval koncem roku 1954 zvláštní nespokojenost. Doufal, že jeho nadpřirozený dar rozpoznání rozdrťí denominační bariéry a shromáždí křesťany a přivede je k hlubší odevzdanosti Kristu. Jen maličko zneklidněná široká řeka křesťanské průměrnosti nadále a sebejistě stékala ze svahu dolů.

KAPITOLA 68

**JEHO SLUŽBA JAKOŽTO UČITELE
ZAČÍNÁ V ROCE**

1955

Po mnoha uvažováních a modlitbě si nakonec William Branham uvědomil, že jeho přístup k těmto věcem byl příliš opatrný. Protože kampaně „uzdravení vírou“ přitahovaly mezidenominační zástupy, kázal vždycky jednoduchá kázání s důvěrou, že tím zminimalizuje kritiku a získá příznivější ohlas. Většinou se držel tří hlavních témat: spasení, víry a uzdravení v Ježíšově jménu. Ačkoliv na seznamu základních křesťanských nauk měla tato témata zásadní význam, stále představovala jenom počátky bohatého života v Ježíši Kristu.⁸⁰ Bůh zamýšlel, aby poznání a stav jeho dětí byl něčím mnohem větším. Apoštol Pavel domlouval křesťanům, kteří zůstávali nemluvnátky, pili jenom mléko a odmítali tvrdé pokrmy Božího slova.⁸¹ Pavel napsal: „*Proto zanechme počátečních nauk o Kristu a směřujme k dokonalosti.*“⁸² Bill pocítoval, že jeho služba by mohla být nápomocna křesťanské církvi na cestě k dokonalosti. A aby to mohl uskutečnit, uvědomil si, že během svých kampaní bude muset kázat tvrdý pokrm Božího slova, i kdyby tím měl některé lidi urazit.

A vědom si toho, že Bůh jej volá k tomu, aby více kázal nauku, vrhl se na to ve svých kampaních v roce 1955 s obnovenou horlivostí. V lednu kázal třináctkrát během jedenácti dnů ve sboru Philadelphia v Chicagu v Illinois. Pastor Matson–Boze mu ponechal svobodu, aby kázal na jakékoliv téma podle vlastní volby. A Bill využil tuto danou svobodu k tomu, aby pronesl několik kázání s naukou — kromě jiných to bylo: „Sedm složených jmen Jahve“ a také „Počátek a konec pohanských věků“ a „Fundamentální základy pro víru“.

⁸⁰ Jan 10:10

⁸¹ Židům 5:9–14

⁸² Židům 6:1

V úterý vyprávěl o duchovní stránce svého životního příběhu. Vysvětloval, jakým způsobem jako mladý muž byl zmaten, když mu křesťanští kazatelé řekli, že jeho vidění pocházejí z ďábla. Bill popsal ono odpoledne v roce 1946, když utekl do jeskyně v lesích a hledal odpověď u Boha. Někdy po půlnoci v tom temnu se v jeho jeskyni zjevilo světlo; zevnitř tohoto světla vystoupil muž. Měl kolem dvou metrů a vážil téměř sto kilogramů. Jeho bílé roucho silně kontrastovalo s tmavými vlasy, které lemovaly jeho kulatý bezvousý obličej.

Promlouvaje tyto věci k publiku sedícímu pohodlně ve vyhráté chicagské modlitebně, snažil se Bill vyjádřit hrůzu, kterou v daném okamžiku prožíval. „Namouduši, jsem si myslel, přátelé, že dostanu srdeční infarkt! Jen si to představte. Zkuste se vžít do mé situace. Cítili byste se stejně. A po stovkách a stovkách navštívení, když on je někde nablízku, stále mě to ochromuje. Někdy se téměř úplně zhroutím. Kdybych zůstal příliš dlouho v modlitbě za nemocné, tak prostě odpadnu.“

„A tak jsem tam seděl a hleděl na něj. Měl hluboký hlas a řekl: *„Neboj se, jsem poslán z přítomnosti všemohoucího Boha.“* Když promluvil, poznal jsem, že to byl tentýž hlas, který ke mně promlouval od mého raného dětství, tři let. Věděl jsem, že to byl on. Řekl: *„Neboj se. Jsem poslán z přítomnosti všemohoucího Boha, abych ti sdělil, že tvé zvláštní narození — (však víte, co se přihodilo, když jsem se narodil tam v té chatrči v Kentucky, v roce 1909. Totéž světlo přišlo a stálo nade mnou, když jsem se narodil) — a tvůj nepochopený život má ukázat, že máš jít do celého světa a modlit se za nemocné. Bez ohledu na to, čím lidé trpí, jestliže je přiměješ, aby ti uvěřili, a budeš upřímný ve své modlitbě, nic před tvou modlitbou neobstojí, dokonce ani rakovina.“*

„Řekl jsem: „Pane, já jsem chudý člověk a žiju uprostřed svého lidu, který je chudý. Jsem nevzdělaný. Oni mě nebudou poslouchat.“

„On řekl: *Jako Mojžíšovi byla dána dvě znamení, jimiž měl obhajovat svou službu, tak tobě budou dány dva dary, jimiž budeš obhajovat svou službu.⁸³ Jeden dar bude znamení ve tvé ruce — když se budeš modlit za nemocnou osobu a uchopíš svou levou rukou pravou ruku pacienta. Zůstaň klidně stát. Nemoc démonického*

⁸³ Exodus 4:1–8

původu se fyzicky projeví na tvé ruce, a to ti umožní tuto chorobu určit. Pak se modli. Jestliže otok z tvé levé ruky zmizí, pak nemoc danou osobu opustila. Můžeš ji prohlásit za zdravou. Pokud nezmizí, pak popros o požehnání a nech ji odejít.“

„Namítl jsem: „Pane, obávám se, že mne lidé nepřijmou.““

„On řekl: *„Když neuposlechnou to první znamení, pak se stane, že ti bude dáno poznat tajemství lidských srdcí. A na to budou slyšet.“*

„Řekl jsem: „Pane, právě kvůli tomu jsem dnes večer tady. Duchovními mi bylo řečeno, že tato vidění, která ke mně přicházejí, jsou špatná.““

„On řekl: *„Ty ses právě kvůli tomu na tento svět narodil.“*

Když byl Bill u konce se svým svědectvím, usadila se ta neviditelná přítomnost vedle něj. V posvátné hrůze se zmocnila jeho citů a byla tak hmatatelná, že jeho kůže začala brnět. Uvědomoval si, že anděl Páně stojí vedle něj. A pak pocítil, jak se anděl vzdálil a klouzavým pohybem se vznášel nad obecenstvem. Mohl to nyní jasně vidět. Byla to ohnivá koule jantarové barvy, která připomínala nehasnoucí blesk fotoaparátu. Bill sledoval tento pohyb pozorně, protože věděl, že jeho vidění má s tím světlem nějakou souvislost. Anděl se zastavil nad ženou černé pleti a Bill pocítil tažení víry z jeho daru.

„Vy, barevná paní, která tam sedíte se zdviženou rukou. Postavte se, abych vás mohl identifikovat. Já jsem pouze člověk, ale Ježíš Kristus je Syn Boží a On poslal svého Ducha, aby tyto věci potvrdil. Jestliže mi Bůh řekne, co vás trápí (a vy dobře víte, že nemám žádný způsob, jak bych se s vámi mohl kontaktovat), uvěříte mi celým svým srdcem?“

Žena odpověděla: „Ano!“

„Bůh vám žehnej. Ten vysoký krevní tlak vás opustil. To je to, co vás trápilo. Souhlasí to? Můžete se tedy posadit. Cítíte se už jinak, že ano, paní? Ano. To je v pořádku.“

„Ta obyčejná paní, která sedí vedle vás. Trápí ji artritida a má rovněž ženskou nemoc. Je to tak, paní? Postavte se na okamžik — ta obyčejná paní v červených šatech. Byla jste tak blízko anděla Páně,

že to vidění teď přišlo na vás. Trpíte artritidou, ženskou nemocí a ještě něčím... máte starosti o svého manžela. Je opilec. Nechodí do kostela. Pokud je to pravda, zvedněte ruku.“

Potvrdila to zvednutím ruky.

„Bůh vám žehnej, paní. Můžete jít teď domů a přijmout své požehnání. Jste uzdravena. Viděl jsem, jak se to světlo obrátilo k vám.“

Anděl se přesouval do zadní části modlitebny. Bill dál promlouval k zástupu a přitom očekával a dával pozor, kde se to světlo zastaví. „Mějte víru v Boha. Co si o tom myslíte, vy tam vzadu; věříte? Budte soustředění.“

„Tam sedí paní v šátku, tam úplně v rohu. Vidím, jak se nad ní zastavilo to světlo. Ona je nemocná na srdce. Vedle ní sedí její manžel. Má zkažený žaludek. Souhlasí to, pane? Pozvedněte ruku, pokud je to pravda.“

Někde v zadních řadách budovy zvedl nějaký muž ruku.

„Pane, vy, který jste zvedl ruku, vidím ve vidění, že jste silný kuřák. Nedělejte to. Kouříte doutníky. Neměl byste to dělat. Je to příčina vaší nemoci. Souhlasí to? Pokud ano, zamávejte takto rukou. To je právě to, co vás trápí. Působí to špatně na vaše nervy. Zahodte tyto odporné věci, víc to nedělejte a budete v pořádku — a rovněž srdeční potíže vaší manželku opustí. Věříte tomu? Souhlasí to? Dobře víte, že vás odsud ani nevidím; ale vy ve své přední kapse máte doutníky. Je to tak. Dejte to pryč a položte ruku na svou manželku; vyznejte Bohu, že jste s těmi ohavnými věcmi skončil a oba půjdete domů zdraví. Požehnáno budiž jméno Pána Ježíše!“

V publiku to zaburácelo vzrušením. Bill mohl pocítit, jak jejich víra stoupá. Ze všech stran pociťoval tah ze svého daru. Upřel svůj zrak na ohnivý sloup, jak se pohyboval nad hlavami lidí. „Mějte víru v Boha,“ řekl. „Já to nejsem schopen dělat sám; je to pouze Jeho svrchovaná milost. Věříte? O těchto věcech mohu říci jen, když On mi je ukáže. Uvědomujete si, že to nejsem já, váš bratr, který to dělá? Je to vaše víra, která používá Božský dar. Vy stojíte v Jeho přítomnosti. Ještě moment...“

Nyní sledoval světlo, jak směřovalo rovnou k němu. Zastavilo se nad nějakým starším mužem. „V tomto rohu vidím sedět barevného

muže, je to starší člověk, na očích má brýle. Postavte se, pane, na okamžik. Věříte, že jsem Boží služebník? Vy teď myslíte na někoho jiného, je to tak? Souhlasí to? Zamávejte rukou.“

Když ten muž zamával, Bill řekl ke shromáždění: „Vidím nad ním visící světlo, ještě to nepřešlo ve vidění. Pokud všemohoucí Bůh řekne tomuto člověku, jaké má potíže, vy ostatní, přijmete své uzdravení také? Tady, asi patnáct metrů ode mne stojí muž. Nikdy v životě jsem ho neviděl. Pokud všemohoucí Bůh zjeví, co trápí tohoto muže, jeden každý z vás by měl odejít jako zdravá osoba. Může Bůh ještě něco udělat?“

„Pane, s vámi to není tak hrozné. Jste pouze slabý a máte nevelké problémy s prostatou; ale to není váš hlavní problém. Ten problém, to je váš syn, který je v psychiatrické léčebně, protože má schizofrenii. Je to pravda? Pokud to souhlasí, zamávejte rukou. Vidíte, je to přesně tak.“

„Kolik z vás věří, že Ježíš Kristus, Syn Boží, je zde? Postavte se a přinesme mu oběť díkuvzdání a přijměme naše uzdravení.“

Mikrofon zdůraznil Billovu modlitbu natolik, že přehlušil hlasy zástupů. „Všemohoucí Bože, Dárče života, Dárče každého dobrého daru, Ty jsi zde, Pán Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes i navěky. Satane, ty jsi již dost dlouho tyto lidi obelhával. Zapřísahám tě skrze živého Boha — jehož přítomnost je zde ve formě ohnivého sloupu — zapřísahám tě ve jménu Ježíše Krista, abys tyto lidi opustil a vyšel z nich.“

„Ať teď až každý z vás zvedne ruce a chválí Boha a přijme své uzdravení!“

Mnozí to udělali, ale ne všichni.

Po skončení lednové kampaně v Chicagu se William Branham odebral na jihozápad do Phoenixu v Arizoně. Provázeli jej: Billy Paul Branham, Jack Moore a Young Brown. Bill měl naplánováno dvanáct shromáždění v modlitebně Shriner ve Phoenixu, v Arizoně, počínaje nedělí 20. února roku 1955.

V sobotu před zahájením těchto shromáždění odjel Bill na poušť, mimo Phoenix, chtěl si najít nějaké místo k modlitbě. Stále jej

něco trápilo. Často byl kritizován za to, že se v průběhu svých kampaní osobně nemodlí za dostatečný počet lidí. V průběhu let obdržel stovky dopisů, ve kterých si lidé stěžovali: „Zatímco ty se pomodlíš za pět lidí, Oral Roberts se pomodlí za padesát.“ Byla to pravda. Oral Roberts vkládal na lidi ruce a modlil se za ně tak, jak k němu přicházeli. Bill naopak postavil lidi do řady a potom jednoho po druhém vyvolával, aby mohl skrze vidění rozpoznávat potřeby každé jednotlivé osoby. Jeho metoda nejenže vyžadovala více času, ale samotná vidění si vybírala jistou daň, a to krutou, z jeho těla, a to omezovalo počet lidí, kteří mohli toho večera k němu osobně přijít. Jedno vidění jej unavilo víc, než kdyby čtyři hodiny pracoval s krumpáčem a lopatou. A po patnácti viděních následujících za sebou se cítil tak unaven, že se sotva dokázal udržet na nohou. A kdyby se tuto hranici pokusil překročit, riskoval by kolaps způsobený vyčerpáním. Jeho syn, Billy Paul a jeho současný manažer, Jack Moore, jej pozorně sledovali, aby to nepřehnal.

Ačkoliv Bill tento fenomén neustále vysvětloval svému obecenstvu na různých místech, mnozí lidé to stále nechápali. Dokonce jeho blízcí spolupracovníci měli problém to pochopit. Gordon Lindsay se jednou zeptal: „Proč neuděláš rozpoznání jednoho nebo dvou lidí; pak se můžeš postavit dozadu a modlit se za ty ostatní v modlitební řadě tak, jak to děláme my?“ Z jistých důvodů jeho dar rozpoznání takovýmto způsobem nefungoval. Když se během modlitební řady anděl postavil vedle něj, vidění přicházela spontánně. Nemohl to nijak ovlivnit. Častokrát pociťoval, jako kdyby z něj lidé tato rozpoznání vírou táhli.

V tuto konkrétní sobotu, když byl Bill na poušti mimo Phoenix, poklekl ve stínu velkého balvanu a prosil Boha, aby mu pomohl modlit se osobně v jednotlivých shromážděních za větší počet lidí. Slunce stoupalo výš a výš, zahřívalo červený písek a vlnění teplého vzduchu začínalo rozmazávat vzdálené vrcholky hor. Všechno, co se pohybovalo, hledalo nějaký úkryt ve stínu, jenž se nabízel někde nablízku. Ovšemže rostliny to musely vydržet. Ale tady na poušti rostla statná saguara a křovité opuncie, bičovitá ocotilla a rozmanité druhy kaktusů.

Za nějakou chvíli Bill vedle sebe pocítil přítomnost anděla Páně. V tu chvíli před ním poušť zmizela. Bill se ocítl stojící na pódiu v nějaké posluchárně a díval se na řadu lidí čekajících na modlitbu.

Za sebou zpozoroval malého, plešatého muže a vysokého, štíhlého muže; ani jednoho z nich neznal. Nějaká malá žena, která na sobě měla hnědý kabát s odpovídající délkou šatů, kráčela proti němu. V náruči nesla malé dítě, ovinuté dekou. Zastavila se několik metrů před ním, tak blízko, že Bill mohl vidět její světlou pleť, tmavé oči a tmavé vlasy. Nakoukl do její náruče a spatřil mrňavé, na kost a kůži vyhublé nemluvnátko, které vypadalo, jako kdyby bylo na pokraji života a smrti. Poté, co se Bill pomodlil, Bůh toto dítě uzdravil. Anděl se mu postavil do zorného úhlu a řekl: „Až toto uvidíš, tvá služba se změní.“

Každého večera v Phoenixu očekával naplnění se tohoto vidění. Ale během této kampaně se to nestalo, avšak přihodilo se něco úžasného. Ve středu večer 23. února 1955, když byl Bill asi v polovině kázání, spatřil najednou vidění. (Zřídka se mu stávalo, že měl vidění uprostřed kázání. Obvykle přicházela pod pomazáním během modlitební služby.) A tak pokračoval ve svém kázání, zatímco pozoroval, jak se toto vidění rozvíjí a jak se bezprostředně začíná prolínat s jeho kázáním. Před ním rozkvetla Edenská zahrada v celé své kráse. Spatřil Adama, jak objímá Evu kolem krku a odchází ze zahrady a ona jde po jeho boku. Z toho vidění bylo patrné, že Adam nebyl přinucen odejít, protože nebyl sveden tak jako Eva. On opustil zahradu dobrovolně, protože miloval Evu a chtěl spolu s ní sdílet její vyhnanství. Jak Adam, tak Eva, oba byli oděni do ovčích kůží, což znázorňovalo den, v němž Vykupitel zakryje hříchy každého křesťana. Ovčí kůže byly z čerstvě zabitých zvířat, a to působilo, že potůčky krve stékaly dolů po Adamových nohou. Bill mohl dokonce slyšet, jak při Adamově chůzi, ty kůže plácají o jeho stehna.

Pak se ta scéna změnila. Teď Bill mohl vidět druhého Adama (Ježíše Krista, Božího beránka), jak se shrbený v zádech plahočí na vrcholek Golgoty a nese svůj kříž. Krev prosakovala šat na Jeho zádech a stékala potůčky po Jeho nohou. Z toho vidění bylo patrné, že Ježíš šel na svou vlastní smrt dobrovolně, protože miloval svou církev, svou nevěstu.

Bill kázal: „Adam byl nevinný. Viníkem byla Eva. Adam však natolik svou Evu miloval, že každopádně odešel spolu s ní. To je předobraz Krista a Církve. Kristus hleděl na církev a věděl, že byla na omylu, ale šel spolu s námi, aby zde dole zaujal naše místo jako

hříšník; zemřel za nás a vytrhl žihadlo smrti kvůli nám. Hříšníku, jak můžeš takovou jedinečnou lásku odmítnout?”

Po skončení shromáždění se Bill a jeho spolupracovníci ještě zdrželi do jedné hodiny po půlnoci a hovořili o tomto vidění. Ve čtvrtek večer se o tom zmínil svému obecenstvu. Pocítil, že toto vidění potvrdilo jeho rozhodnutí vyučovat více nauky.

Během pátečního večerního shromáždění řekl: „Kolik lidí v této budově má modlitební lístek? Dovolte, abych viděl vaše ruce. V pořádku, to je dobré, to je pěkný počet. Mám v úmyslu se modlit za jednoho každého s modlitebním lístkem. Ale nejsem schopen je všechny přivést sem do řady. Jak vidíte, mé síly mne po několika viděních rychle opouštějí, a proto nejsem schopen se ke všem takovýmto způsobem dostat. Ale má shromáždění nejsou založena na mém osobním kontaktu s každou osobou. Jsou založena na vyvýšení Pána Ježíše Krista a na Jeho vzkříšení skrze kázání a projev Slova Božího. Slyšením zvěstovaného Slova by lidé měli uvěřit, že Pán Ježíš ve své moci vzkříšení je uprostřed nás a koná tytéž věci, které konal, když byl zde na zemi, jako potvrzení své věčné všemohoucnosti. On je tady s námi a bude navěky. Věřící křesťané, nikdy nebudeme bez Pána. My jsme s Ním spojeni na věčnost. Není to nádherné? Ježíš řekl: Já budu s vámi vždycky...⁸⁴ Má shromáždění jsou založena na principu, že věřící by měl hledět a žít.“⁸⁵

Ačkoliv tato kampaň ve Phoenixu měla trvat až do středy 2. března 1955, na sobotu večer 26. února nebylo v plánu žádné shromáždění. V sobotu Bill odjel asi 150 kilometrů na východ, aby mohl mít jedno modlitební shromáždění pro indiány Apače v indiánské rezervaci San Carlos. Naposledy kázal v San Carlos v roce 1947, byly to dva roky předtím, než se dostavilo jeho druhé znamení. Tehdy mohl rozpoznávat nemoci pouze znamením ve své ruce. Když tehdy v roce 1947 začalo shromáždění, indiáni váhali, zda mají vyjít dopředu, aby se za ně modlil, a mysleli si, že je to zřejmě podvodník. Byla to taková pevně sevřená společnost, jakou Apači tvořili, kde všichni věděli o každém všechno. A když uviděli tuto cizí

⁸⁴ Matouš 28:20

⁸⁵ Zde potvrzuje pravidlo víry. „Pohled' a žij,“ poukazuje na příběh ze 4. Mojžíšovy 21:4–9. Když na Izraelský národ udeřila rána jedovatých hadů, Mojžíš vztyčil na kůlu měděného hada. Bůh řekl, že každý, jenž pohledí na měděného hada, bude žít. Měděný had znázorňuje již odsouzený hřích. Tento Starozákonní příběh byl předobrazem Ježíše na kříži (Jan 3:14, 15). Ježíš zanesl hřích na kříž. Kdokoliv na Něj pohledí ve víře, bude žít navěky.

osobu, která přesně stanoví diagnózu prvních několika pacientů, jejich podezření okamžitě zmizelo a ochotně zformovali modlitební řadu, ve které zadrželi Billa až do půlnoci. Zázraky proudily bez překážek, jako voda stékající na jaře z Bílých hor.

Nyní, v roce 1955, indiáni Apači ve své rezervaci s dychtivostí přijali možnost dalšího shromáždění s uzdravením vírou. Jakmile Bill přijel, jedna žena vyšla z chatrče obité dehtovou lepenkou, poklekla na dvorku, sklonila hlavu a nepřetržitě se po dobu celé bohoslužby modlila.

V této exkurzi provázeli Billa Young Brown a Jack Moore, avšak Billy Paul zůstal ve Phoenixu. Jelikož Billy Paul obvykle před každým shromážděním rozdával modlitební lístky, Bill se nezmínil o svém plánu dopodrobna, dokud nepřijel do San Carlos. Teprve tehdy si uvědomil, že nemá žádné modlitební lístky, aby mohl v modlitební řadě udržet pořádek. Koneckonců tito Apači byli natolik ukázněni i bez tohoto opatření. Bill měl v úmyslu se modlit za tolik lidí, kolik jen zvládne a pak, když ho síly opustí, se budou jeho spolupracovníci modlit dál, dokud se nedotknou každého stojícího v modlitební řadě.

Na počátku modlitební řady přišla dopředu matka s dítětem v náručí. Měla na sobě tradiční apačské oblečení po kotníky sahající vlněnou sukni s pastelovými vzory utkanými z vláken. Bill s ní chvíli hovořil, aby rozpoznal jejího ducha. Měla starost o své dítě. Jeho první vidění toho večera ukázalo, jak zelený zákal způsobil slepotu těchto dětských očí. Jednoduchá modlitba k všemohoucímu Bohu obrátila běh přírody. Když Bill pohnul prstem před očima dítěte, jeho malinké oči se začaly soustředit a sledovaly tento pohyb.

Tento první zázrak odstartoval řetězovou reakci víry, která se prudce u Apačů pozvedla. Brzy na to hluší lidé slyšeli, mrzáci chodili a nespočet nemocí se podrobovalo moci Ježíše Krista. Když Bill došel až na pokraj svých sil, jistý misionář, jménem Mitchell, přivedl malou apačskou dívku. Bill poklekl a na něco se ji zeptal, ale ona neodpověděla.

Kazatel Mitchell řekl: „Bratře Branhame, ona neumí anglicky. Je slepá.“

Bill zamával rukou před jejím obličejem, ale ona ani nemrkla. Modlil se za ni a pak znovu zamával rukou před jejíma očima. Její mladé oči se zahleděly do té temné budoucnosti, aniž by zareagovaly.

Při pohledu na tu krásnou indiánskou princeznu se ho zmocnil hluboký žal. Najednou uviděl podivné vidění. Uviděl sám sebe, jak bere tuto dívku za ruku a běží s ní po obloze a spolu vstoupili do trůnní síně Boha. Tam na Trůnu ležela Ježíšova krev. Tato krev mohla tuto dívku uzdravit, pokud jen tomu bude schopna uvěřit. Avšak ona neměla dostatek víry. Pak se dostavila ta zvláštní část. Bůh přijal silnou Billovu víru v krev Ježíše Krista na místě té nepatrné dívčiny víry. A ihned potom se ocitl zpět v indiánské rezervaci a klečel vedle této malé indiánské princezny. Řekl: „Bratře Mitchelli, něco se stalo. Připadalo mi, jako kdybych proletěl nebe s tímto malým dítětem v náručí...“ Když to vyprávěl, rozmáchl se takto rukou směrem k nebi a právě v tu chvíli tato dívka škubla rukama, ukázala překvapeně na svá ústa. Mohla vidět!

Kazatel Mitchell vzal okamžitě dívku k rezervačnímu lékaři, který ji vyšetřil a potvrdil zázrak. Mezitím Bill směřoval k další osobě v této řadě. Byl to slepý muž. Když se prolomilo vidění, spatřil, že ten muž je otcem dívky, jež byla právě uzdravena. V ten večer Boží milost navrátila zrak i jemu.

Ted' už byl Bill opravdu unaven, jeho rty byly znečitlivěny a jeho nohy byly jako z gumy. Bratr Moore chtěl, aby už skončil, ale Bill řekl, že si myslí, že má sílu na ještě jedno vidění. Pospíchala k němu mladá apačská žena, v jedné ruce držela pár ponožek a ve druhé pánskou vázanku. Podala tyto věci Billovi, on je vzal a myslel si, že mu to jen podala, aby to podržel po dobu, kdy se za ni bude modlit. Ale ona měla na mysli něco jiného. Záhy to zjevilo vidění. Bill řekl: „Tyto ponožky patří tvému milovanému. Má nemocné nohy, a ty si přeješ, aby byl uzdraven a aby si tyto ponožky navlékl. Ta vázanka je pro tvého manžela, je nevěřící a ty si přeješ, aby přijal Ducha svatého a uvázal si tuto vázanku.“ Tato žena řekla, že to je přesně to, co si přála. Bill řekl: „Můžeš-li věřit Ježíšovu jménu, obdržíš, zač jsi prosila.“

Později toho večera, zatímco se vraceli do Phoenixu, Young Brown a Jack Moore s podnícením hovořili o tomto shromáždění Apačů. Young Brown byl překvapen, za kolik indiánů se byl Bill schopen pomodlit, dříve než se vyčerpaly jeho síly — bylo to asi třicet lidí, dvakrát více než obvykle. Brown se zajímal, jak mohl Bill snést po tak dlouhou dobu takový nápor vidění.

Bill se nad tím pozastavoval rovněž. Věděl, že to byli právě lidé, kteří ovládali jeho dar. Samotná rozpoznání nemohla uzdravit; mohla vzbudit jen víru a poukázat lidem, že Ježíš Kristus byl přítomen, ochoten a schopen je uzdravit. Na počátku mu anděl řekl: *„Jestliže budeš moci přimět lidi, aby ti uvěřili, nic neobstojí před tvou modlitbou, dokonce ani rakovina.“* To, co si jednotlivá osoba mohla z jeho služby vzít, záleželo pouze na víře dotyčné osoby. Možná tito Apači, ač jednoduší, měli více víry než většina Američanů, kteří naopak tento průtok moci omezovali. Tentýž jev pozoroval mezi domorodci v Jižní Africe a v Indii. Připadalo mu, že západní kultura se zdůrazňovaným vzděláním a intelektuálním rozumováním je často překážkou, místo toho, aby lidem pomohla věřit Slovu Božímu.

Zatímco Jack Moore a Young Brown diskutovali o tomto shromáždění, Bill uvažoval o ženě, která si přála, aby se pomodlil nad tou vázankou a ponožkami. A něco v souvislosti s tou vázankou a ponožkami pohnulo jeho paměť. Když se příštího dne ráno probudil, zaměstnávaly tyto ponožky stále jeho mysl. Nakonec Duch svatý řekl: *„Vezmi do ruky svou knihu vidění.“* Otevřel svůj zápisník na konci a listoval svými poznámkami o viděních, dokud to nenašel. 3. prosince 1954, Binghamton v New Yorku; v sedm hodin ráno mu Bůh ukázal vidění o tomto posledním shromáždění u Apačů, od počátku do konce, včetně této ženy držící vázanku a ponožky.

V tuto neděli (27. února 1955) ve sboru Bill řekl: *„Nejposvátnější shromáždění, které se konalo na americké půdě, bylo včera večer v indiánské rezervaci. Mám ve zvyku kázat k 15 až 18 tisícům lidí. Minulý večer jich bylo jenom asi kolem pěti set, ale nikdy předtím jsem v Americe neviděl Ducha Božího protékat svobodněji.“*

Dřív než začal své kázání, chtěl vysvětlit jistou věc, aby nedošlo k nedorozumění. Na začátku týdne řekl, že Adam byl nevinný a Eva byla viníkem. Zřejmě někteří lidé, včetně kazatelů, telefonovali Jacku Moorovi a ptali se, jestli bratr Branham věří, že Adam v Edenské zahradě nezhřešil. Nyní se Bill pokusil objasnit, co měl na mysli. *„Někteří si myslí, že Adam nezhřešil. Adam zhřešil a byl odsouzen stejně tak jako Eva. Ovčí kůže, jako vykupitelský oděv, to na něm dokazovaly. Ale Eva udělala špatnou věc a myslela si, že jedná správně. Ona byla svedena. Adam nebyl sveden. On zhřešil se svými očima otevřenými dokořán a věděl přesně, čeho se dopustil. Vědomě*

zaujal svou pozici vedle své manželky, protože ji miloval. Stejně tak si byl Ježíš vědom toho, co dělal; zaujal své místo s hříšníkem, s Církví, aby tak mohl vykoupit Církev zpět pro sebe. Rozumíte? Adam byl předobrazem. Skrže prvního Adama všichni zemřeli; skrže druhého Adama všichni ožili.⁸⁶ Protože Adam miloval Evu, dobrovolně vzal její hřích a byl odsouzen. Protože Kristus miloval svou Církev, dobrovolně vzal naše hříchy a byl odsouzen, zemřel a byl poslán do pekla. To je pravda. Bůh by Jej neposlal do pekla čistého. On byl odsouzen. Zemřel jako hříšník. Kristus nikdy sám nezhrěšil, ale vzal naše hříchy na sebe; a třetího dne Jej Bůh vzkřísil a tím zvítězil nad smrtí a nabídl věčný život každému, kdo Mu uvěří.“

Bill doufal, že jeho objasnění vysvětlí jeho předchozí výpověď. To nebylo poprvé, že jej někdo nesprávně pochopil. Uvědomoval si, že čím zásadnější jsou nauky, které vyučoval, tím více může takových nedorozumění povstat. To ho ovšem neodradilo, ani neznechutilo v jeho novém rozhodnutí, které si předsevzal. Vidění o prvním Adamovi a druhém Adamovi jen upevnilo jeho přesvědčení, že byl povolán, aby vyučoval i evangelizoval a chtěl využít svůj Bohem daný vliv, aby pevně postavil na stejný základ lidi v biblické pravdě. Cítil, že kdyby křesťané mohli pochopit zjevení o zmrtvýchvstalém Ježíši Kristu uprostřed nich, všechno by se změnilo.

⁸⁶ 1. Korintským 15:20–23

Kampaň Williama Branhama ve Phoenixu skončila ve středu 2. března 1955. Příštího dne odjel do Los Angeles v Kalifornii, aby zahájil pětidenní kampaň v Angelus Temple, v církvi

založené Aimee Semple McPhersonovou, proslulou evangelistkou dvacátých let, dvacátého století. Pak se přesunul v Los Angeles na dvě následující shromáždění sponzorovaná Mezinárodním sdružením obchodníků plného evangelia (FGBMFI), do větší budovy. Viceprezident tohoto společenství, Miner Arganbright, pronajal arénu Stock na pátek a sobotu večer, 11. a 12. března.

Bill doufal, že tyto dvě kampaně dopadnou lépe než ty, které pořádal v Kalifornii předchozí léto. V srpnu 1954, když kázal v Los Angeles v Calvary Temple, se navzdory očekávání sponzorů zástup každého večera zmenšoval. Následně se Bill dozvěděl, že mnoho lidí se odmítlo zúčastňovat, protože tento sbor, v němž se shromáždění konala, neměli v oblibě. Ačkoliv on sám nebyl na žádnou denominaci napojen, konflikty, jež mezi denominacemi existovaly, jeho službu stále ovlivňovaly.

Bill navštěvoval Západní pobřeží pravidelně od roku 1947. Na počátku byla jeho shromáždění v Kalifornii prostoupena výbuchy víry a zázraků a každým rokem, když se vracel, jeho zástupy ve srovnání s předchozím rokem rostly. Ale v poslední době se tento trend obrátil. Křesťané v této zemi pomerančů jakoby ztráceli o jeho nadpřirozený dar zájem. Nepochybně, filmová a televizní představení odvracela pozornost mnoha lidí od Božích věcí. Hollywood odsával snad i některé křesťany a vtahoval je do svých iluzí, otupoval jejich duchovní smysly na znamení Mesiáše, které bylo uprostřed nich; nebo snad i žárlivost a rivalita mezi denominacemi způsobila, že vedoucí představitelé církví nebyli ochotni vzájemně spolupracovat. Ať už byl tento důvod jakýkoliv, návštěvnost Billových kampaní v Kalifornii měla za poslední tři roky sestupný trend.

Bill si vzpomněl na rozhovor, který měl s jistým baptistickým kazatelem, když v roce 1947 přijel do Los Angeles poprvé. Tento

KAPITOLA 69

DŮLEŽITÉ VAROVÁNÍ

1955

kazatel jej varoval: „Bratře Branhame, teď když jsi na Západním pobřeží, dávej raději pozor na to, co kážeš.“

Byl tím zmaten: „Já přece kážu Božské uzdravení. Co je na tom špatného?“

„Ó, já také věřím v Božské uzdravení,“ odpověděl kazatel, „ale tady v Kalifornii je to jiné. Vezmi do ruky sobotní noviny a prohlédni si je. S Božským uzdravováním je spojen ten nejhorší fanatismus, jaký jsi kdy viděl, s podivnými a s různými druhy teorií a zvláštními pocity, které nazývají znameními od Boha. Pokud nebudeš opatrný, způsobíš, že tyto druhy nesmyslů se budou rozšiřovat ještě víc.“

V té době Bill odpověděl: „Pohledte, pane, můj dar pochází od Boha. Věřím, že bude pro křesťany požehnáním. Mou touhou je spatřit tyto rozbité řady letničních lidí, jak se sejdou spolu v jednomyslnosti. Oni jsou vlastníky té největší věci na tomto světě — totiž křtu Duchem svatým. Určitě ti lidé s duchovním smýšlením uvidí můj dar a pochopí, kam směřuje mé úsilí.“

Baptistický kazatel odpověděl: „Nezpochybňuji tvůj dar nebo tvé motivy, bratře Branhame, ale ať je Bůh s tebou.“ Pronesl tato slova povzneseným tónem — ne jako požehnání, ale spíše jako varování. Tehdy si Bill neuvědomoval, co tím vlastně ten kazatel myslel. Ale to se měl teprve naučit.

V pondělí 7. března 1955 se Bill probudil ve tři hodiny ráno. Nemohl znovu usnout. Vstal, aby se modlil. Brzy na to pocítil ve své místnosti anděla Páně. Netrvalo dlouho a vidění jej zavedlo na projížďku.

Teď se nacházel na vrcholu útesu, který mu skýtal panoramatický pohled na Los Angeles. Bezprostředně pod ním byla ulice lemovaná palmami. Skřehotající supi se třepetali na každém místě, přelétávali z jednoho stromu na druhý, jiní se znovu hrnuli ke zdechlině nějakého zvířete na cestě. Byl tam zastoupen každý druh supa. Z vrcholku jedné palmy volal nějaký sup na skupinu, která se krmila zdechlinou na cestě: „Já to mám.“ Jeden ze supů na cestě pohleděl vzhůru od své krmě a odpověděl: „Já to mám také.“ A začal rámus. A každý sup skřehotal na svého souseda: „Já to mám také! My to máme!“

Bill se pozastavoval nad tím, co může tato podivná, hlučná scéna znamenat. Najednou se na tom útesu vedle něj postavil tentýž baptistický kazatel, který mu během jeho první návštěvy v Los Angeles oznámil to slavnostní varování. Ten kazatel se zpříma podíval do Billových očí a přísně řekl: „Není to to, co jsem ti řekl před osmi lety, bratře Branham?“

„Pane, omlouvám se, myslel jsem, že oni to opravdu pochopí.“

Anděl Páně se postavil na samém okraji útesu po pravé Billově straně. Anděl řekl: „*Stejně tak si to myslel Mojžíš o Izraelitech, že oni to pochopí.*“⁸⁷

A tím to vidění v jeho pokoji pohaslo.

V pátek večer ve Stock aréně Bill vyprávěl o tomto vidění svému obecenstvu a veřejně se tomu baptistickému kazateli omlouval za to, že nedbal jeho varování. Pak se znovu pokusil o to, aby to lidé mohli správně pochopit. V průběhu dvou večerů vysvětloval rozdíly mezi pečetí Boží na věřícím člověku a pečetí antikrista na nevěřícím. Vyučoval, že Boží pečeť je křest Duchem svatým, který způsobuje, že křesťan přijímá celé Slovo Boží, jako inspirované. Duch antikrista rovněž tvrdí, že miluje Boha, ale tento duch nemůže přijmout všechno z Bible jako pravdivé.

Bill řekl: „Lidé s antikristovým duchem jsou vlašní, jsou okrajovými věřícími, kteří přijdou až k Duchu svatému a řeknou: ‚Já takovým nesmyslům nevěřím.‘ Oni mohou přijít až tak blízko jako jejich vůdce Jidáš — velice fundamentální ve své nauce, ale pokud šlo o přijetí křtu Duchem svatým, odvracejí se: ‚Ó, to je přece fanatismus; na tom nic není.‘ Jsou schopni věřit Slovu intelektuálně, ale nemohou mu věřit ze svých srdcí.“

„Duch antikrista bude velice náboženským duchem. Ježíš řekl, že to bude tak blízko té opravdové věci, že by to mohlo svést pokud možno i samotné vyvolené.⁸⁸ To na to vrhá jiné světlo, není-liž pravda? Je to náboženský duch, který může tancovat, křičet, vyhánět demony, konat zázraky — a stále je to antikristovské. Ježíš nás učil, že ne každý, kdo Mu říká ‚Pane‘, vejde do Království nebeského.

⁸⁷ Exodus 2:11; Skutky 7:22–25.

⁸⁸ Matouš 24:24

Onoho soudného dne Mu mnoho lidí řekne: „Pane, copak jsme neprorokovali ve Tvém jménu, nevymítali jsme ve Tvém jménu demony, nekonali jsme ve Tvém jménu zázraky?“ A Ježíš jim odpoví: „Odejďte ode Mne činitelé nepravosti, nikdy jsem vás neznal.“⁸⁹

„Nemůžete zakládat vaše spasení na emocích. V Indii jsem viděl lidi, kteří se dopracovali až k šílenství, křičeli z plných plic, a pak bosí mohli procházet jámou po řevavých uhlicích, aniž by se popálili — a přitom popírají, že někdy žil nějaký muž jako Ježíš Kristus! A tak emoce ještě nic neznamenají.“⁹⁰ To, co se počítá, to je ovoce Ducha svatého: láska, radost, pokoj, trpělivost, dobrota a vlídnost.⁹¹ Tak je to správné. Nerad bych ranil vaše city, ale musím to říct. Vy jste viděli Ducha svatého, jak vystoupil v mé službě s darem rozpoznání. Teď jsme došli tak daleko, že vám musím říct rovněž pravdu o těch ostatních věcech.“

Během několika minut jim líčil vidění o supech, kteří se krmili na mršině, a přesto tvrdili, že mají pravdu. Bill řekl: „Bratři, vy vůbec nechápete, v čem vězí má služba. Nebeský Bůh se vás pokouší dát dohromady. Ale pokaždé, když sem přicházím, zástupy jsou menší a menší. Bez ohledu na to, co se pokouším docílit, někteří lidé stále označují moji službu za kult. Bratři a sestry, to veliké Letniční hnutí nám nikdy nebude prospěšné, dokud neprolomíte vaši zaujatost a nedáte svá srdce dohromady v jednotě ducha. Pokud budete pokračovat ve svém odmítavém postoji — zapamatujte si, že Laodicea, ten poslední církevní věk, se stal vlažný a Bůh jej vyplivne ze svých úst.“⁹² Slyšte Slovo Páně!“

„Letniční církev se ochlazuje a stává se příliš naškrobená. A z toho důvodu nemůžete vzájemně spolupracovat — více pozornosti věnujete svým organizacím než Ježíši Kristu. Každá církev se pokouší zastínit tu druhou tím, že postaví přepychovější budovu ve městě. Ale copak se Bůh stará o církevní budovy? Jestliže věříte, že Ježíš přijde brzy, proč investujete milióny dolarů do vašich budov? Tyto peníze by měly být utraceny na misijních polích, na šíření Evangelia těm, kteří ho nikdy neslyšeli.“

⁸⁹ Matouš 7:21–23

⁹⁰ Matouš 7:13–20

⁹¹ Galatským 5:22

⁹² Zjevení 3:14–22

„Vy, letniční lidé, jste snížili vaši latku, dovolili jste hříchu vstoupit do vašich církví. Kdysi bylo pravidlem, že letniční ženy nosily dlouhé vlasy a slušně se oblékaly, teď má většina z nich oštrihané vlasy, dokonce i make-up, nosí šortky a přiléhavé šaty — a stále o sobě tvrdí, že jsou pokřtěny Duchem svatým? Věřím, že Duch svatý způsobí, že se budete oblékat počestně a stejně tak i žít. Jestli Duch svatý odsoudil tyto věci na počátku, On je stále dnes večer tímtéž Duchem svatým, On se nemění.“

„Obávám se, že tady něco nezačalo tak, jakby to mělo být od prvopočátku. Amen. Ó, nerad to říkám. Ale nemohu se před tím pozdrzet, vychází to z mých úst s velikou silou.“

„Dnes večer mne Křesťanští obchodníci přivedli sem do této velké arény, abychom se mohli oprostít od denominačních přívěšků. Toto místo by mělo být nácpano do posledního místečka kazateli, kteří si potřásají rukama a velebí Boha za seslané probuzení. Avšak příliš mnoho kazatelů řeklo svým lidem: ‚Nechodte tam, protože on nepatří do naší skupiny.‘ Moji bratři, to je ďábel, který se dostal mezi vás, který vás rozděluje, který narušuje vaše obecenství. Copak nevidíte, co tím chci říct?“

„A tak, jestliže se tady dnes večer nachází ten baptistický kazatel, já se mu omlouvám. Místo toho, aby má služba přiváděla křesťany v Kalifornii k sobě, ona naopak probudila fanatismus. Každý se snaží démona ucítit nebo démona pošlapat. Ó, bratři, jestli mi věříte, že jsem Boží služebník, naslouchejte dnes večer mému hlasu. Vraťte se zpět k Evangelium. Modlete se, aby vám Duch svatý dal dostatek lásky, abyste se od těchto předsudků osvobodili. Pokořte se a modlete se, aby vás Bůh mohl zformovat dle svého obrazu, pak už se nenecháte podvádět některou z těch falešných rév, jimiž se oni snaží napodobit ryzí dar od Boha.“

William Branham si uvědomoval, že jeho dar zasáhl mnoho lidí svou výjimečností. Často se pokoušel lidem vysvětlit, jakým způsobem fungují jeho vidění, s důvěrou, že takové vysvětlení bude křesťanům nápomocné, aby se mohli vyhnout špatným úsudkům. Někteří lidé to stejně nepochopili správně.

Jednou přišel k Billovi nějaký letniční muž s prosbou, aby mu pomohl v jeho manželství. Řekl: „Moje manželka je zásadovou

luteránkou a nemohu ji přivést k tomu, aby uviděla křest Duchem svatým. Bratře Branhame, viděl jsem, jak ses ve svých shromážděních dokázal vypořádat s ďábly. A tak, když si moje manželka ze mě tropí žerty, přikázal jsem tomu démonovi v Ježíšově jménu, aby ji opustil. Ačkoliv jsem sebesilnějším mužem, nemohu toho démona přimět, aby ji opustil. A teď to vypadá tak, že se budeme rozvádět.“

„Bratře, ty jsi na to šel špatnou cestou,“ pověděl Bill. „Když ona se k tobě začne takto chovat, pověz: ‚Budiž požehnáno tvé srdce, miláčku. Já tě miluji,‘ a buď vůči ní opravdu laskavý. Udělej pro ni něco hezkého a po celou dobu se za ni ve svém srdci tiše modli. A Bůh se o to ostatní postará.“

O tři týdny později tento muž podal Billovi po telefonu zprávu: „V mém domě se stala revoluce, má manželka se stala jinou osobou.“

„A co je mocnější,“ zeptal se Bill: „Křičení, kopání nebo ji vzít s láskou do náruče? Jednou provždy si zapamatuj, Bůh je láska. Takovýmto způsobem já vyháním demony ve shromážděních, mocí lásky.“

Mnoho neporozumění není snadné napravit. Nejhorší ze všeho bylo, že kazatelé, kteří viděli nebo o Billově daru slyšeli, se pokoušeli tyto věci ke svému vlastnímu prospěchu napodobovat a způsobili mezi křesťany obrovský zmatek. Někteří z těchto kazatelů byli opravdovými podvodníky, zahrávali si s důvěřivostí lidí; duchovně však tito lidé byli naprostými ignoranty. Někteří kazatelé zase obdrželi s upřímností dary Ducha svatého, ale nebyli dostatečně opatrní, jak tyto dary biblickým způsobem ovládat, a tak jimi škodili téměř stejně jako ti podvodníci.

Bill znal jednoho z takových pomatených kazatelů, který o sobě tvrdil, že má dar rozpoznání a říkal: „Tato žena tady má tři ďábly. Jeden se jmenuje Jeff a druhý Seth, každý je jiné barvy. Jeden je zelený, ten druhý modrý a ten třetí je růžový.“ Když toto Bill uslyšel, modlil se: „Ó, Bože, copak jsem řekl něco, co by mohlo lidi přivést k takovým nápadům? Nedovol, aby se to stalo, Bože. Mnozí z těchto lidí musí tak těžce bojovat a usilovat, aby uviděli Boží království. Jak se mohou celými zástupy hrnout, aby poslouchali takové nesmysly? Kéž by mohli uslyšet hlas velikého Pastýře, a pak už nepůjdou za hlasy těch cizích.“

Pravda o Billově daru rozpoznání byla daleko mocnější a překvapivější, než cokoliv, co si mohli tito padělatelé dokonce představit. Když na něj v průběhu modlitebního shromáždění přicházelo pomazání, bylo to jako kdyby byla z okna odhrnuta záclona a umožňovala náhled do toho duchovního světa tam nahoře. Mohl pocítovat anděla Páně několik metrů od sebe, po své pravé straně, častokrát mohl také anděla sledovat, vypadal jako vznášející se ve vzduchu ohnivý sloup. Když lidé v modlitební řadě se přibližovali do přítomnosti anděla, Bill mohl pozorovat, zda byli věřícími nebo nevěřícími, a to na základě nepatrné svatozáře obklopující tyto křesťany; a oni s sebou přinášeli vstřícného ducha. Pokud křesťana trápila nějaká pochybnost, Bill to viděl jako tmavý pruh, který jej následoval zezadu. Jestliže byl věřící trápen démonem, Bill nad ním viděl černý, zvlněný stín.

Obecně řečeno, démoni se zjevovali jako tmavé obláčky, studené a lhostejné. Osoba, která uvažovala o sebevraždě, byla obklopena černou mlhou démonů, kteří se ke spáchání tohoto činu snažili tuto osobu postrčit. Když byl někdo v umírajícím stavu, Bill to často zpozoroval jako temný stín, který obklopoval jeho hlavu. Pak mohl Bill říci, že dotyčná osoba je zastiněná smrtí. Často, když ďábel působící nějakou specifickou nemocí byl na pódiu odhalen, začal volat na pomoc nějakého démona nacházejícího se nablízku, který způsoboval tutéž nemoc v jiném člověku. Bill to pozoroval jako tmavou čmouhu, která prolétávala od dotyčné osoby na pódiu k nějaké jiné v obecnstvu. A pak byl schopen odhalit oba tyto demony najednou. Jeho diagnózy se nikdy nemýlily.

Pod pomazáním mohl opravdu pocítovat víru lidí, kteří dokázali z jeho daru táhnout. Ten hlavní důvod, proč uspořádal modlitební řadu, byl, aby mohl určit víru dotyčné osoby, za kterou se chtěl modlit. Byl si vědom, že jeho dar působil skrze víru každého jednotlivce. Když lidé přicházeli dopředu kvůli modlitbě, stačilo několik slov rozhovoru, aby to přivedlo vidění. Jestliže Bill pokračoval v rozhovoru, pokračovalo i vidění, dokud nebyl fyzicky vyčerpán. Aby neotálel s tím nezbytným, pokoušel se říci jenom tolik, co by pozvedlo víru každé osoby do takového bodu, ve kterém on nebo ona mohli přijmout od Ježíše Krista své nadpřirozené uzdravení. Dokonce i bez vidění byl Bill schopen poznat, kdy byli lidé uzdraveni, poněvadž ta svatozář kolem dotyčné osoby najednou zjasněla. Častokrát anděl Páně odcházel z pódia a začal se pohybovat

uprostřed obecenstva. A pak Billovi bylo zapotřebí jenom sledovat, kde se ten ohnivý sloup zastavil; tam pod tím světlem se vždy prolomilo vidění. Někdy se ve shromáždění víra křesťanů pozvedla natolik, že Bill to viděl jako mléčnou mlhu vznášející se nad shromážděním. Když se to stalo, začalo pak mnoho lidí táhnout z jeho daru najednou, že začal mít těžkosti s rozpoznáváním jednotlivých problémů. Obvykle se již v takovém bodě obešel bez modlitební řady a často se pomodlil společnou modlitbou za uzdravení každé nemocné osoby nacházející se v budově.

Navzdory tomu, že se mnohokrát pokoušel vysvětlit duchovní aspekt svého daru, většina lidí ho stále nemohla pochopit. Ale na tom ještě nebylo nic špatného. Škoda vznikala teprve tehdy, když lidé chtěli použít vysvětlení toho daru a pokoušeli se jeho službu napodobovat. Jednou ráno se to stalo až bolestně zřejmé, když do Billova domu přišla nějaká žena s prosbou o pomoc. Pozval ji do svého obýváku. Meda připravovala snídani. Ta žena se posadila do čalouněného křesla, vyzula si boty a stáhla punčochy, dala si nohy pod sebe a pak si začala nervózně třít ruce. Její obličej budil dojem vyčerpání. Když se jí Bill zeptal, co ji trápí, nemohla říct nic víc než to, že má nějaký zvláštní pocit. Bill na ni tlačil, aby se dozvěděl nějakou podrobnost, ale ona zůstala v takovém fádním, nevýrazném a tajemném stavu.

Pak se dostavilo vidění, pronikalo k samotnému jádru této záhady.

„Paní, vy jste přijela ze Sant Louis. Váš manžel tam slouží na policejním oddělení.“

„Ano, to je pravda. Odkud to víte?“

Bill na její otázku neodpověděl. Pozoroval ji dál ve vidění. „Byla jste kdysi milou hospodyňkou, ale teď se váš domov změnil v prasečinec. Vaše dospělá dcera se tam teď stará o vašeho manžela.“

„Máte pravdu. Kdo vám to řekl?“

„Když jste začala mít tyto podivné pocity, navštívila jste lékaře. On vám dal hormonální injekci. Pak jste šla do nějaké církve, kde vám bylo sděleno, že jste posedlá ďáblem. Poslali vás za jistým kazatelem v Kalifornii, který vám řekl, že máte sedm ďáblů. Vy jste

mu uvěřila, protože jste si myslela, že to dostatečně vysvětluje vaše zvláštní pocity. Pak jste poslouchala jistou ženu kazatelku, která vám řekla, že máte pět ďáblů. A ona vám řekla, abyste jela do Jeffersonville a setkala se se mnou.“

„Ano, to všechno je pravda. Odkud to víte? Volala vám moje dcera?“

Vidění skončilo, Bill se ocitl znovu ve svém obývacím pokoji. Teď jí mohl odpovědět. „Duch svatý mi tyto věci sdělil na základě vidění.“

Žena si narovnala nohy a vyrovnala záda. „Teď mohu jít k jádru věci. Již několik dnů jsem nejedla a nebudu jíst tak dlouho, dokud se nedozvím, co se stalo s těmi dvěma démony. Pokud se dozvím, co se stalo s těmi dvěma démony, kteří mě opustili, budu se moci zbavit i těch ostatních, aby odešli stejnou cestou.“

„Paní, vy především v sobě žádné ďáblы nemáte.“

„Opravdu ne?“

„Ne, madam. Copak jste nesledovala svou matku, když byla v přechodu?“

Totéž prožíváte vy. Kvůli čemu si myslíte, že vám byla podána tato hormonální injekce?“

„Nevím.“

„To bylo kvůli menopauze.“

„To je právě to.“

„Pomodlíš se za mne a vypudíš ty věci pryč?“

„Tady přece není nic, co bych mohl vyhánět. Tvé zvláštní pocity nejsou způsobeny ďáblы; je to přirozený stav života.“

Její obličej se znatelně uvolnil. Vůně smaženého bůčku obrátila její hlavu směrem ke kuchyni. „Máte hlad?“ Zeptal se Bill se širokým úsměvem. Za chvíli seděla u stolu v kuchyni a jedla smažený bůček s vejcem a toastem. Když dopila svůj druhý šálek kávy, Bill řekl: „Jeď teď domů, dej do pořádku svůj dům a pak pěkně vař svému manželovi a upeč mu jablečný koláč. A když se dnes večer vrátíš,

sedni si mu na kolena, obejmi ho kolem krku, polib ho a řekni mu, jak ho miluješ. A od této chvíle žij, jak se sluší na křesťanskou ženu.“

Sledoval ji, jak odjížděla a přišli mu na mysl ti dva kazatelé v Kalifornii, kteří té lehkověrné ženě sdělili, že má dábly. Byl zvědav, jestli ti dva kazatelé již někdy byli v jeho shromáždění. Doufal, že se nepokoušeli napodobovat jeho službu. Bill musel znovu přemýšlet o tom baptistickém kazateli a o jeho vážném varování: „Bůh buď s tebou.“

Asi v této době přijel k Billovu domu ve staré dodávce značky Chevrolet jistý mladý muž. Bill seděl na verandě a naslouchal problému tohoto mladého muže.

„Bratře Branhame, vlastním autobazar v Minneapolis. Před několika lety odešla má manželka k Letniční církvi a obdržela Ducha. Přála si, abych s ní chodil do této církve, ale já jsem ji řekl: ‚Ne, já nejsem náboženský typ.‘ A pak před několika měsíci se mi přihodilo něco, co se mnou zatřásl. Zrovna jsem prodal ojetý automobil nějaké starší ženě a chtěl jsem si pověsit sako a najednou jsem začal přemýšlet, jestli jsem té ženě dal obě sady klíčů. Sáhl jsem do kapsy saka a tam jsem našel kousek papíru, na kterém bylo napsáno: ‚Kde budeš trávit svou věčnost?‘ Tato otázka se mě hluboce dotkla, přenechal jsem svůj obchod svému spolupracovníku a odjel jsem domů, abych hledal Boha. Zašel jsem na jedno shromáždění Billy Grahama. Zeptal se mě, jestli jsem zvedl ruku a přijal Krista za svého osobního Spasitele, a pak že tato sporná otázka bude zažehnána; že budu trávit věčnost s Ježíšem. Zvedl jsem tedy ruku, ale stále jsem nepocítoval uspokojení. A tak jsem navštívil církev Nazareňů. Nazarejští lidé mi řekli, že dokud nebudu tak šťasten, abych mohl křičet, že nejsem zachráněn. A tak jsem se modlil, dokud jsem nekřičel, avšak stále jsem pocítoval, jakoby ta věc nebyla urovnána. Poté jsem šel do Letniční církve. Tito lidé mi řekli, že když budu mluvit v jazycích, mé místo věčného určení bude vyřízeno. Oni se se mnou modlili až do půlnoci, dokud jsem nemluvil v jazycích, avšak stále jsem nepocítoval, že by to bylo vyřízeno. Pak jsem potkal nějaké lidi z časopisu *Hlas uzdravení*. Řekli mi, že ty jsi prorok. Řekli mi, že kdybych sem přišel, že mi můžeš říct, co potřebuji. Bratře Branhame, jak se mohu dozvědět, kde budu trávit svou věčnost?“

„Dobrá, bratře, zaprvé, chtěl bych ti říct, že nejsem prorok; jsem pouze Jeho služebník. Ale ty nepotřebuješ proroka, aby ti to

vysvětlil, ty k tomu potřebuješ jen Boží slovo. Pan Graham, ti nazarejští a letniční lidé ti řekli pravdu, a přesto to nebyla úplná pravda. Zvednout ruku, křičet nebo mluvit v jazycích — to ještě není přijetí Krista. Přijetí Krista je přijetí osoby Pána Ježíše Krista.“

Ten mladý muž přikyvoval hlavou na znamení, že rozumí, ale výraz v jeho tváři byl stále zmatený. „Kde mohu najít Ježíše Krista?“

„Ty jsi mi řekl, že když jsi přečetl tu poznámku, něco tě zasáhlo a zatoužil jsi po Bohu. Předtím ses Mu stále vzdaloval. Ale teď najednou nastal obrat o 180 stupňů a zamířil jsi jiným směrem. Co způsobilo změnu tvého myšlení?“

„To já nevím.“

„To Bůh vstoupil do tvého srdce právě tehdy, když sis prohlížel ten kousek papíru.“

„Myslíš tedy, že jsem to celou dobu měl?“

„Samozřejmě, bratře. Obrácení znamená přesně to — otočit se.“

„Bratře Branhame, pomodlíš se za mne?“

Bill s úsměvem kýval nesouhlasně hlavou. „Ty nepotřebuješ modlitbu. Pravda tě osvobozuje. To je dílo Ducha svatého — té Osoby, ne myšlenky. Duch svatý je Osobou Pána Ježíše Krista, jehož přijímáme do našich srdcí, který nám dává nový a jiný postoj ke všem věcem v našem životě.“⁹³

⁹³ Jan 8:30–36; 14:15–19; Skutky 3:19–21

Počasí na jaře
v Indianě může být jako náladový společník. Někdy slunce za bezvětřného počasí týden nebo dva příjemně ohřívá kukuřičná pole svým blahodárným teplem. Pak

jakoby někdo přepnul knoflík a bouřková mračna se víří nad obzorem. Shromáždí se kupovité oblaky tyčící se do gigantické výše s nafouklými, bílými čepičkami na jejich vrcholcích, popelavě šedé uprostřed a modravě černé vespod. A tak pochodují napříč oblohou jako armády za občanské války a kanóny hřímají, záblesky provázejí dunění a promáčejí tmavou zem svým pročišťujícím deštěm.

V životě Williama Branhama byly bouřlivé dny rovněž, a to v květnu 1955. Když Meda přišla ke konci svého třetího těhotenství, větry nepřízně vály proti Billovi tak silně, že se mu zdálo, že jeho rodinu ohrožuje nějaké tornádo. Nějaká žena prorokovala, že Meda Branhamová při porodu zemře. Tvrdila o sobě, že ji Bůh poslal, aby vedla Williama Branhama a jelikož on její vůdcovství odmítl, Bůh chce zabít jeho manželku a rovněž se mu pomstít za to, že ji neuposlechl. Vytiskla to na dopisnici a rozesílala po celé zemi.

Nešťastnou náhodou o tom proroctví uslyšela i Meda, a to ji ještě více rozrušovalo; i bez toho byla nervózní dost. V roce 1946 její první dcerka Rebeka přišla na svět císařským řezem. O pět let později přišla na svět její druhá dcerka Sára, rovněž císařským řezem. V obou případech lékař Medy oba varoval, že příchod dalšího dítěte by mohl Medě velice uškodit nebo dokonce způsobit i její smrt. A teď přišlo toto hrozné proroctví. Po určitou dobu se to snažila ignorovat, ale když se operace blížila, její statečnost kolísala.

18. května 1955, den před její třetí operací, našel Bill svou manželku v slzách. Snažil se ji uklidnit.

„Přála bych si, aby Margie šla se mnou, Bille. Necítím se schopna jít do nemocnice.“ Meda Branhamová a Margie Morganová byly důvěrnými přítelkyněmi. Margie byla u porodu všech dětí, ale tentokrát nebyla přítomna a nemohla přijít kvůli nějakému náhlému případu.

KAPITOLA 70

PRAVÝ A FALEŠNÝ VINNÝ KMEN

1955

Bill odpověděl: „Pohleď, miláčku, milujeme Margie, ale Margie není naším Bohem. Margie je naší sestrou. My nespolehneme na Margie; spolehneme na Pána Ježíše.“

„Bille, myslíš si, že opravdu zemřou?“

„Nevím, ale dítě se každopádně narodí. Budeš mít Josefa.“

„A je to on?“

„Nevím, miláčku. Nemohu s jistotou říct, ale Bůh řekl, že budeš mít Josefa, a tak budeme mít Josefa. Nestarám se o to, co jiní říkají; budeme mít Josefa. Ten stejný Bůh, který mi sdělil všechna tato zjevení, mi to řekl. On nezklamal v jiných případech, a rovněž mě nezklame ani tentokrát.“

Dělal to nejlepší, co mohl, aby ji povzbudil, ale ona byla tak roztržitá, že z toho nakonec znervózněli oba. Bill sedl do svého auta a odjel do Green's Mill — odešel do své jeskyně, aby se modlil. Dobře věděl, že mu Bůh řekl, bylo to téměř před pěti lety, že bude mít dalšího syna.

V červenci 1950 Bill pořádal uzdravovací kampaň pod stanem v Minneapolisu v Minnesotě. Když byl ve svém hotelovém pokoji, zaradoval se, když v Bibli četl o životě patriarchy Josefa. Bill vešel do malého pokojíku, kde bylo jeho oblečení, zatahl dveře a pokračoval v jásání a v pláči.

Mohl vidět, jak Abraham znázorňoval vyvolení; Izák ospravedlnění a lásku, Jákob milost, a Josef dokonalost — dokonalý předobraz Krista. Josef byl milován svým otcem, nenáviděn svými bratry, protože míval duchovní sny. Za dvacet stříbrných ho jeho bratři prodali do otroctví, právě tak jako byl Ježíš zrazen Jidášem a prodán za třicet stříbrných. Po mnoha souzeních, a dokonce věznění, byl Josef povýšen na místo vládce v Egyptě, byl druhý po samotném faraónovi. A v tomto postavení byl schopen zachránit svou rodinu od smrti hladomoru. Stejně tak Ježíš byl zkoušen, odsouzen, poslán do vězení pekla, ale vstal z mrtvých a byl vyvýšen na pravici

Otce a má k dispozici veškerou moc na nebi i na zemi. Nyní mohl Ježíš spasit od věčné smrti svou rodinu na zemi.⁹⁴

„Ó,“ Bill jásal, „budu šťasten, když jednou přejdu na druhou stranu a setkám se s Josefem a stisknu jeho ruku. A když uvidím Daniele a zeptám se ho, jak se cítil, když se ohnivý sloup postavil a zadržel celou noc lvy. A když se setkám s těmi Hebrejskými mládenci, jak vyšli z ohnivé pece s tím letničním větrem, který je províval. Ó, jak nádherný čas!“

„Bože,“ modlil se Bill, „chtěl bych Ti poděkovat za takového muže jako Josef; muže, který kdysi žil na zemi; muže, který byl v těle stejně tak jako já; muže, který byl schopen Ti věřit a uchopit se tvého Slova. Děkuji Ti, Pane, velice Ti děkuji za toho muže.“ Bill s patriarchou Josefem soucítí. Nemohl za to, že byl duchovní. Míval vidění. Vykládal sny. Kvůli tomu jej všichni nenáviděli. On za to nemohl, byl prostě takový, jaký byl. A když Bill pokračoval v modlitbě, řekl: „Ó, Bože, kdybys mi ještě někdy dal dítě, chlapce, dám mu jméno Josef.“

Bill si byl vědom tří sfér, v nichž lidé žijí. První je taková, že když se za něco modlíš lidským způsobem, jako například: „Doufám, že budeš v pořádku.“

„Já Ti věřím a snažím se Tě držet celou vírou, kterou mám.“ To je prostě lidské. Druhá je Božské zjevení, když ti je dotyčná věc prostě zjevena. Ty ohledně toho máš ve svém srdci jistotu, že se to stane. Ale ještě to není nic jen pouhé zjevení. Ta třetí je vidění, je to „tak praví Pán“, a to je perfektní a zcela jisté.

Když se Bill modlil a plakal, něco k němu promluvilo (ne ve vidění): „Budeš mít chlapce a pojmenuješ ho, Josef.“ Bill si pomyslel: „Nu co, to je skvělé, děkuji Ti, Pane.“ Odešel radostně vzrušen a začal o tom všem vyprávět.

V létě roku 1950 Meda otěhotněla. Bill se zamýšlel nad tím, jestli to dítě nebude jejich Josefem. Když se v březnu 1951 dítě narodilo, byla to holčička. Dali jí jméno Sára. Po císařském řezu lékař vysvětloval: „Pane Branhame, pánev vaší manželky se neuvolňuje, jak to má být při porodu. Ona je stále pevná jako u muže. Opravdu, ona

⁹⁴ Genesis, kapitoly 30–50 (zvláště 37:28); Matouš 26:15; Skutky 2:36; 1. Korintským 15:4; Židům 12:2.

by neměla mít už žádné dítě. Její děloha je příliš slabá. Raději mi dovolte, abych jí vejcovody podvázal.“

„Ne, doktore, tohle vám nemohu dovolit.“

„Ale ona by neměla mít další dítě. Když bude nosit ještě jedno dítě, to jí může zapříčinit smrt. Měli jsme s ní hrozný čas. Tak tak, že to přežila.“

„I přesto vám nedovoluji podvázat její vejcovody. Bůh mi řekl, že ona bude mít syna.“

„No, možná se oženíte podruhé a budete mít ještě syna.“

„Ne,“ odpověděl Bill a potřásl s nesouhlasem hlavou. „Bůh řekl, že budu mít syna s Medou.“ Ačkoliv to nespátril ve vidění, bylo to vepsáno zjevením, vírou v jeho srdci.

Ne všichni jeho víru sdíleli. Poté, když se narodila Sára, nějaký muž Billovi zatelefonoval a vysmál se mu: „Co na to teď řekneš, možná jsi myslel Josefínu?“

„Pane, Bůh mi řekl, že budu mít syna a že mu dám jméno Josef.“ (Tento muž krátce na to zemřel.)

Tři lidé z jeho sboru, (kteří pak odešli do jiné denominační církve), konstatovali, že byl falešným prorokem. „Ještě chvíli počkejte,“ říkal Bill, „já jsem neřekl kdy, stejně tak Bůh neřekl kdy. Bůh řekl Abrahamovi, že bude mít Izáka, ale mezitím se narodil Izmael. Ale to neznemožnilo to zaslíbení. Jednoho dne budu mít s Medou chlapce a dáme mu jméno Josef, přesně tak, jak řekl Bůh.“

Uběhly další čtyři roky a Meda se připravovala na příchod dalšího dítěte...

Bill odbočil z dálnice a jel ke Green's Mill. Zaparkoval auto a směřoval ke své jeskyni, aby se modlil. Když procházel zatačkou, zpozoroval světlo visící pod keřem mezi dvěma stromy, jak se přesouvalo kolem... „Obrát se, jdi zpátky k autu. Tvá Bible bude ležet otevřená.“

Když se vrátil ke svému autu a vzal do ruky Bibli, všimnul si, že vítr převrátil v jeho Bibli stránky k místu, kde Nátan hovořil k Davidovi: „Dělej všechno, co je ve tvém srdci, protože Bůh je

s tebou.“ Pak se Pán v noci Nátanovi zjevil a řekl: „Jdi a řekni Davidovi, mému služebníkov, copak jsem tě nevyvolil z ovčince, když jsi chodil za svými ovečkami? A dal jsem ti jméno jako velikého muže na zemi? Copak jsem před tebou neodstranil tvé nepřátele, kamkoliv jsi šel? Copak jsem s tebou nebyl?“

„Ale nemohu ti dovolit postavit chrám, ale tvůj syn...“ Jakmile zde bylo psáno o synu, ó, aj, zde to bylo. Bill řekl: „Josef?“ Tak to ve skutečnosti bylo. Bill dobře věděl, že mu Pán dal vědět, aby se více nestaral. Začal plakat.

Nasedl do auta a jel domů. Když zastavil, uviděl Medu nesoucí odpadky do popelnice. Sotva šla. Byla tak silná, bledá v obličej, plakala, byla celá nervózní. Bill k ní přiběhl, objal ji a řekl: „Chci, abys byla dobré mysli.“

„A proč?“

„Víš, kde jsem byl?“

„Tuším, že ano.“

„Mám ,tak praví Pán'. Miláčku, přichází Josef. Josef je na cestě, nestarej se. Všechno je v pořádku.“ Situace se okamžitě změnila.

Příštího dne v sedm ráno (19. května 1955) Bill odvezl svou manželku do nemocnice. Lékař zpozoroval, že dítě již během noci pokleslo a vykřikl: „Ó, propánakrále!“ Bill svou manželku políbil a řekl: „Miláčku, nebude to dlouho trvat; Josef zde bude.“

Pospíchali s Medou do porodního sálu. Bill čekal a procházel se po podlaze s jinými úzkostlivými otci, kteří opotřebovávali koberec. Uběhlo pouze několik minut a sestřička se vrátila zpět do čekárny: „Kazatel Branham?“

„Ano, madam?“

„Máte tři a půl kilového chlapce.“

„Josefe, miláčku, ty jsi tak dlouho přicházel. Tatínek bude šťasten, až tě uvidí.“

Sestřička řekla: „Dali jste mu jméno Josef?“

„Ano, tak se jmenuje.“

Několik dnů po Josefově narození se u Billa na návštěvu zastavil Miner Arganbright. Miner byl muž malé postavy. Bill si jednou zažertoval, že by bylo třeba Minera a jeho manželku, aby z toho udělali jednoho pořádného chlapa. Ale navzdory nízké postavě jeho přítele považoval Bill Minera Arganbrighta za obra ve víře. Byl viceprezidentem Mezinárodní společnosti obchodníků plného evangelia. Byl rovněž vydavatelem měsíčního magazínu této organizace: *Hlas mužů plného evangelia*, který pravidelně zveřejňoval články o Branhamových kampaních. Bill znal Minera již několik let a respektoval křesťanský charakter tohoto muže: pokorný, vlídný, velkorysý, vždy citlivý na vedení Ducha svatého.

Když se Arganbright posadil na kraj křesla, řekl: „Bratře Branhame, mám veliké zjevení od Pána.“

Bill se naklonil dopředu. „Ano, prosím.“

„Pán si přeje, abych jel do Curychu ve Švýcarsku. Nechtěl bys jet se mnou?“

Bill se uvolnil, opřel se o polštář křesla, a řekl: „Mám jeden večer v Denveru, pak jeden týden v Macon v Georgii. A pak nemám nic naplánováno, mám volno. Dovol, ať si to rozmyslím.“

Když se Bill modlil za Švýcarsko, měl smíšené pocity. Bůh mu přímo neřekl, že by tam měl jet, ale čím více o tom uvažoval, tím více pociťoval, že jestli měl Miner Arganbright ohledně této cesty zjevení, pak to musí být Boží vůlí.

Billy Paul Branham klepal opakovaně na dveře hotelového pokoje svého otce. Nepřicházela žádná odpověď ani nezaslechl žádný zvuk zevnitř. Billy Paul si byl vědom toho, že otec musí být ponořen v hluboké modlitbě před večerní bohoslužbou. V každém jiném případě by Billy Paul odešel a pokusil se o to během patnácti minut znovu — ale dnes večer ne. Lehce zaklepal a zavolal: „Tatínku, bylo by lépe, kdybys přišel dnes večer znovu kázat. Bratr Jack nepřijel.“

Jack Moore, současný Billův manažer, uspořádal shromáždění v Maconu v Georgii, která měla začít v pátek 3. června a probíhat deset večerů po sobě. Nějaká překážka nedovolila Moorovi, aby se zúčastnil prvních tří shromáždění. Nicméně slíbil Billovi, že se ukáže v pondělí. Teď už bylo úterý večer a Jack Moore stále nebyl

k nalezení. To znamenalo, že Bill bude muset znovu před modlitbou za nemocné kázat. Bill by dal přednost tomu, aby jeho manažer pronesl nějaké kázání na úvod, které by pozvedlo víru. Tímto způsobem by se Bill mohl více soustředit na modlitební bohoslužbu, což by rovněž šetřilo jeho síly. Pomazání ke kázání a pomazání k viděním bylo zcela jiné — to druhé bylo namáhavější než to první. Přechod z jednoho do druhého od něj vyžadoval značné vypětí. Mohl to v nutném případě udělat.

Tato kampaň v Maconu se konala venku na fotbalovém stadionu. Na hřišti byla seřazena rozkládací křesla. Po čtyřech večerech zázraků nebyl ani náznak přicházejícího deště, který by mohl zájem lidí utlumit — každé rozkládací křeslo na hřišti bylo obsazeno, stejně tak jako většina na kryté tribuně. Vyzvižená plošina jako pódium byla postavena poblíž brankové čáry. Když Bill vystoupil po schodišti na pódium, stále ještě nevěděl, co by měl kázat. Nevěděl to ještě do chvíle, než pozdravil lidi; a pak přišlo téma.

Otevřel Bibli v knize Joele, kde prorok promlouval o ranách hmyzu, které poškodily každý ovocný strom a vinný kmen v Izraelské zemi. Nejdříve četl z Joela 1:4: *To, co pozůstalo po housenkách, snědly kobylky, a co pozůstalo po kobylkách, snědli brouci, co pak pozůstalo po broucích, dojedli chroustové.* Pak přečetl, Joele 2:25: *A tak nahradím vám léta, kteráž sežraly kobylky, brouci, chroustové a housenky, vojsko mé veliké, kteréž jsem posílal na vás.*

Tichá ozvěna jeho hlasu se ozývala mezi tucty reproduktorů, které byly rozestaveny na stojanech kolem celého hřiště: „Bůh připodobňuje svou Církev k vinnému kmenu. Ježíš řekl: „Já jsem ten vinný kmen; vy jste ratolesti.“⁹⁵ A proto život, který byl v Kristu, musí být v každé jednotlivé větvi. A tak jestliže Kristus kázal království Boží skrze uzdravení nemocných, každá větev, která vzešla, bude muset mít tutéž věc, protože v ní je tentýž život, který byl v tom kmenu.“

Až do toho místa se překrýval s důvěrně známou půdou, ale od tohoto bodu začal šlapat po novém chodníku a rozsévat nová semena. Řekl, že jsou zde na zemi dva duchovní kmeny, jeden pravý a ten druhý falešný. Tyto dva vinné kmeny rostou vedle sebe a jejich větve

⁹⁵ Jan 15:1–6

se vzájemně proplétají, a někdy máme problémy rozpoznat, která větev patří ke kterému kmeni. Ale Ježíš řekl: „Poznáte je podle jejich ovoce.“⁹⁶

„Zapamatujte si,“ zdůrazňoval Bill, „antikristův duch je náboženský. Ježíš řekl, že v těch posledních dnech si budou tak podobní, že by to svedlo, pokud možno, i vyvolené.“

Pak se odvolal na knihu Genesis a ukázal na Kaina a Abela, jak byli nábožní; oba byli věřící; oba stavěli oltáře; oba obětovali Bohu oběti. Kain uctíval Boha stejně upřímně jako Abel. Ve skutečnosti však Kainova oběť byla hezčí než oběť jeho bratra. Kain obětoval ovoce a květiny, zatímco Abel obětoval zabitého beránka. Kainův hněv vzplanul, když Bůh odmítl jeho oběť a přijal oběť jeho bratra. Abel měl duchovní zjevení, že to nebylo ovoce, které způsobilo, že hřích přišel na svět; hřích přišel skrze krev. Abel si uvědomil, že jediný způsob, kterým může být hřích odčiněn, je skrze prolitou krev. A to promlouvalo od té doby, co Boží Beránek dal svou vlastní krev za hříchy padlého lidstva.⁹⁷

Bill sledoval tyto dva kmeny od 1. Mojžíšové až do 4. Mojžíšové 23. kapitoly, kde Moábské děti bojovaly proti Izraelským pokolením. Moábité, kteří byli potomky Abrahamova synovce Lota, uctívali toho stejného Boha jako Izrael. Tak jako Izrael měl proroka Mojžíše, stejně tak si Moábité našli proroka v Balámovi. Moábité nabídli Balámovi spoustu peněz, jestliže poprosí Boha, aby proklel Izrael. Balám Moábskou nabídku přijal. Aby mohl přistoupit k Bohu, obětoval Balám na sedmi oltářích sedm býčků a sedm beranů. Na základě levitského zákona to bylo fundamentálně zcela v pořádku.⁹⁸ Bill šokoval některé posluchače v obecnstvu, když poukázal na toto: „Můžete být tak fundamentální a ortodoxní, a zůstávat stále na své cestě do pekla.“ Vysvětloval: „Ačkoliv tyto dva kmeny rostly vedle sebe — oba náboženské — oba fundamentální, pouze podle jejich ovoce je bylo možno rozpoznat. Porovnejte Jidáše s těmi ostatními učedníky. Roky byl Jidáš stejně tak fundamentální jako ti ostatní. Ale krátce před Letnicemi ukázal své ovoce — nebyl schopen jít až k Letnicím a být znovuzrozen. Mnozí lidé nevěří, že existuje

⁹⁶ Matouš 7:15–23

⁹⁷ Genesis 4:2–8

⁹⁸ 4. Mojžíšova 23:1, 29; 1. Paralipomenon 15:29; 2. Paralipomenon 29:21; Job 42:7, 8; Ezechiel 45:23

zkušenost znovuzrození. Myslí si, že to je všechno proces lidského smýšlení. Nikoliv, bratře, to se stane ve tvé duši.“

„Srovnejte Ježíše s farizei. Oba věřili v Boha Jahve. Oba věřili fundamentálně ohledně Zákona, ale nadpřirozené znamení a zázraky potvrdily Ježíše. Apoštolové měli to potvrzení také. Stejně tak prvotní církev. A stejně tak ten pravý vinný kmen bude potvrzen v každém věku. Ježíš řekl: ‚V mém jménu budou vymítat ďábly, budou vkládat ruce na nemocné a oni se uzdraví.‘⁹⁹ To je ten rozdíl mezi těmi dvěma kmeny. Oba mohou věřit fundamentálně, ale pouze ten pravý kmen má Ducha a může vidět Světlo pro svůj den. Zapamatujte si. Pavel řekl: ‚*Litera zabývá, ale Duch oživuje.*‘“¹⁰⁰

Bill si byl vědom, jak markantně se vzdálil od svého obvyklého, budujícího víru kázání; ale to byl jeho nový příkaz, aby v každé kampani věnoval více času vyučování biblických fundamentálních pravd. Dnes večer zdůraznil tu nejdůležitější ze všech: *musíte se znovu narodit.*¹⁰¹ Nesporně tím způsobil, že někteří lidé se cítili trapně. Ale on za to nemohl. Mohl pouze doufat, že když tito lidé spatří nadpřirozené rozpoznání v modlitební řadě, uvědomí si, že to, čemu je dnes vyučoval, se zakládalo na pravdě.

Později toho večera, poté, co se změnila forma bohoslužby a Bill přešel k modlitbě za nemocné, vidění následovala jedno za druhým, každé rozpoznání se dostávalo k jádru problému nějakého člověka. Když se před něj postavila druhá žena v řadě a než stačila cokoli říct, Bill řekl: „Moment,“ a obrátil se směrem k publiku a sledoval a naslouchal. „Je to nečistý duch, který volá o pomoc. Vidím tmavý pruh mezi touto paní za mnou a tou ženou sedící tady s nohou opřenu o křeslo. Obě mají rakovinu. Tato žena zde má rakovinu ve svém jícnu.“ Promluvil k této ženě stojící za ním: „Mějte víru, paní. Vy jste nervózní. Lékaři se vás pokoušeli operovat, a teď váš hlas vychází z díry ve vašem hrdle. Vy nejste z Georgie. Jste z Melrose na Floridě. Jmenujete se paní E. M. Robinsonová.“ Hromadný šepot jako vlna zazněl celým stadiónem. Bill vložil na paní Robinsonovou ruku a pokáral démona rakoviny v Ježíšově jménu. Pak promluvil k jiné ženě sedící v publiku: „Sestro, ty máš rakovinu

⁹⁹ Marek 16:15–18

¹⁰⁰ 2. Korintským 3:6

¹⁰¹ Jan 3:1–8

prsou; ve vidění mohu sledovat, jak tě vyšetřuje lékař.“ Bill rovněž pokáral toho démona rakoviny v Ježíšově jménu.

Mladý metodistický kazatel, Willard Collins, jej sledoval z výšky na nekryté tribuně. Pomyslel si: „To mi vůbec nepřipomíná Metodistickou církev. Nikdy předtím jsem něco takového neviděl. Jsem příliš daleko, abych to mohl vidět. Zítřka se musím posadit blíž.“

Druhý den večer hledal Willard volné místo k sezení poblíž pódia. Nemohl žádné najít. Dokonce i prostor mezi pódiem a první řadou židlí byl naplněn lidmi sedícími na invalidních vozících a ležících na nosítkách. Willard se zastavil a zeptal se staršího tmavého muže, jak dlouho byl nemocen. „Jsem upoután na lůžku 17 let,“ odpověděl muž. Když Willard pozoroval, jak zvadle tento muž vypadal, uvěřil mu. Nemohl však poblíž najít žádné volné místo, a tak se znovu posadil na tribunu.

Během této večerní bohoslužby oslovil William Branham jednu ženu v modlitební řadě takto: „Ty trpíš šerednou věcí, které se říká rakovina. Je tu duch smrti, který vedle tebe visí. Je však jedna věc, kterou potřebuješ víc než uzdravení, a to je spasení pro tvou duši. Ty jsi hříšník. Pokud teď budeš činit pokání a odevzdáš svůj život Ježíši Kristu, On tě uzdraví.“

Poté, co se kála, byla uzdravena. Bill sledoval, jak hbitě sestupovala po schodech na travnatou plochu hřiště. Byla provázena andělem. Zatímco kráčela uprostřed uliček mezi jednotlivými řadami rozkládacích židlí, anděl ji opustil a směřoval k jiné části, mezi nosítka a invalidní vozíky. Najednou Bill ukázal na starého, barevného muže, s nímž před chvílí hovořil Willard Collins: „Vy, pane, na těch nosítkách — věříte, že jsem Božím prorokem? Vy nemáte modlitební lístek, že? Vy ho ani nepotřebujete. Přijmete mne jako svého proroka a poslechnete mne? Pak vstaňte ze svých nosítek a jděte domů, a můžete sníst večeri. Ježíš Kristus vás uzdravuje. Amen.“

Tento starý muž natáhl své nohy, hubené jako třísky, přes hranu vozíku a postavil se. Někdo mu asi minutu pomáhal držet rovnováhu. Pak začal kráčet po svých vlastních nohách v plné síle po fotbalovém hřišti a odešel ze stadiónu.

Willardu Collinsovi začala proudit rychleji krev v žilách. „To je něco opravdového!“ Pomyslel si. „Také bych rád přišel do modlitební

řady.“ Willard trpěl žaludečními vředy, které ho nutily žít na přísné dietě z jemných pokrmů. Poprvé po mnoha letech uvěřil, že by mohl být uzdraven — kdyby se jen William Branham za něj pomodlil.

Dostat se však do modlitební řady se ukázalo jako nesnadná záležitost. Každý večer bylo rozdáno jen sto modlitebních lístků. A z této skupiny bylo vybráno patnáct až třicet lidí, aby přišli do modlitební řady. Každý den, brzy večer, přicházely na stadión stovky lidí, aby si vyžádali lístek. Ve čtvrtek večer Willard lístek nedostal. Nějakou dobu se zklamaný potuloval, rozhlížel se po nějaké židli v blízkosti pódia, tak blízko, jak jen to bylo možné. Vpředu bylo místo nejen pro invalidní vozíky a nosítka, byla tam také rezervována místa pro lidi, kteří tuto bohoslužbu nahrávali. Willard si všimnul malého, volného místečka mezi dvěma magnetofony. Rychle odběhl do své dodávky, kde měl skládací židli, kterou si vzal a vtačil se s ní mezi ty dva magnetofony.

Potom, co se William Branham pomodlil asi za tucet lidí v modlitební řadě, sestoupil po schodech na hřiště a procházel se mezi nosítky a vozíčkáři a modlil se za někoho tady, někoho tam, a pak se zastavil před samotným Willardem. Položil ruku na Willardovo rameno a modlil se: „Otče, on je také nemocen. Uzdrav ho.“ Pak se otočil a vyšel zpět na pódium, zastavil se před mikrofonem a řekl: „Možná jste si toho nevšimli, ale byl to anděl Páně, který mě vedl ke každé jednotlivé osobě, ke které jsem šel, když jsem opustil toto místo.“

Willard Collins anděla neviděl, ale pocítil jeho přítomnost. Poté, co se ho evangelista dotknul a pomodlil se za něj, procházel Willardovým tělem neznámý pocit — jako kdyby na něj tekla studená voda a procházela jím. Počínaje tímto dnem, mohl jíst všechno, co chtěl. Jeho žaludek ho už déle netrápil.

Toho posledního večera kampaně procházela modlitební řadou jistá žena. Bill jí přesně sdělil, v čem vězely její potíže a kolik operací už musela podstoupit. Pak jí řekl, že nebydlí v Maconu, že bydlí v Augustě v Georgii, a přidal k tomu ještě její jméno a adresu, a dokonce jí řekl, že ji nikdy ve svém životě neviděl. I když Willard během této kampaně sledoval Branhamova rozpoznání tajemství stovek lidí, tato skutečnost nezmenšila jeho obdiv k právě probíhajícímu případu. Pak se přihodilo něco, co jej velice

zneklidnilo. Žena sedící za ním řekla své sousedce: „Bratr Branham se tentokrát zmýlil. Znáám tuto ženu a ona na této adrese nebydlí.“

Pochybnost svým hříšným prstem hluboce a ostře zasáhla Willardovu víru. On slyšel, jak William Branham řekl: „Kdybych vám někdy během rozpoznání řekl něco nepravdivého, pak nevěřte ničemu, co vám říkám, protože to by znamenalo, že nejsem více veden Duchem svatým. Willard Collins v této větě spatřoval logiku. Jestliže se William Branham mohl zmýlit ve svém rozpoznání, pak se rovněž mohl mýlit ve své nauce. Otázkou nyní bylo, zda se opravdu zmýlil? Collins se to musel dozvědět. Během několika následujících dnů si hrál na detektiva. Ptal se po dotyčné osobě, dokud se mu nakonec nepodařilo odhalit pravdu. Ukázalo se, že dva dny předtím, než přišla v tento čtvrtek večer do modlitební rady, se tato žena přestěhovala do nového bytu v Augustě, a její známá sedící v publiku, nevěděla, že se přestěhovala. A tak skutečně bydlela na adrese, která jí byla řečena Williamem Branhamem.

Když William

Branham letěl nad Francií,

viděl při pohledu dolů mozaiku

polí podobajících se ručně

vyšívané přikrývce v různých

odstínech zeleně. Řeky se vinuly

mezi horami, cesty křížily

krajinu, někdy prolínaly malé

vesnice, jindy se znovu ztrácely

v bludišti městských ulic. Oblaka

podobající se bavlněným tampónům

vrhala na krajinu stín jako puntíkový vzor. Pahorky byly, čím dal

větší, dokud se neproměnily v hory. Nakonec spatřil Curyšské jezero,

které připomínalo zeleno modrého hada odpočívajícího v dlouhém

křivolakém údolí mezi Alpskými vrcholy. Města se těsnala kolem

severozápadního břehu jezera. Netrvalo dlouho a na obzoru se

ukázalo letiště. Letadlo začalo přistávat do něčeho, co připomínalo

klidné údolí. Ve skutečnosti Bill sestupoval do samotného středu

bouře zmatků.

KAPITOLA 71

SPORY VE ŠVÝCARSKU ČERVEN

1955

Bill přistál v Curychu ve Švýcarsku v sobotu 18. června 1955. Spolu s ním cestoval Billy Paul Branham, Fred Bosworth z Floridy, Miner Arganbright z Los Angeles z Kalifornie a George Gardner z Birminghamu, New York. Arganbright a Gardner zařizovali shromáždění za podpory Mezinárodního sdružení obchodníků plného evangelia (FGBMFI). Bill měl podle plánu kázat devět dnů na největším stadiónu v Curychu. Doktor Adolf Guggenbuhl — švýcarský právník, majitel hotelu a vůdce FGBMFI — řídil záležitosti ve Švýcarsku a sloužil rovněž pro americký evangelizační tým jako překladatel.

Spory ve skutečnosti začaly již v minulém týdnu v souvislosti s příjezdem slavného amerického evangelisty Billy Grahama, který v Curychu kázal své poslední kázání v den Billova příjezdu. Bill měl toho večera chuť jít a poslechnout si proslov Billy Grahama. Avšak unaven dlouhou cestou si v odpoledních hodinách ve svém hotelovém pokoji zdřímнул a probudil se příliš pozdě, aby to do Grahama shromáždění stihnul. Naštěstí je mohl poslouchat z rozhlasového přijímače ve svém pokoji. Když Billy Graham kázal, že Ježíš Kristus byl samotným Bohem zjeveným v lidském těle, Bill zakřičel „amen“ tak hlasitě, jak jen mohl, protože to bylo i jeho poselství.

Toho večera spatřil mocné vidění. Měl dojem, že stojí ve vzduchu a pohlíží na veliký globus. Pod ním ležela Evropa a Afrika se všemi svými pahorky a horami tyčícími se do jim určených výšek podle stupnice na tom globusu. Na nejvyšším vrcholu Alpského pohoří poblíž hranice mezi Německem a Švýcarskem stál německý orel. Tento pták sledoval muže jedoucího na koni. Muž se podobal anglickému aristokratovi oblečenému do tradičního anglického jezdeckého oděvu - červený kabát, červená čepice, bílé jezdecké kalhoty a vysoké kožené boty. Tento orel sledoval bystrým zrakem onoho muže jedoucího napříč Evropou a dolů Afrikou směřujícího k mysu Dobré naděje. Bill slyšel anděla Páně, jenž řekl: „*Všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva.*“¹⁰² Toto vidění jej zanechalo oslabeného, zkrhlého a chvějícího se.

V neděli ráno se probudil do hluku a rachotu kostelních zvonů; zvuky rezonovaly napříč údolím. V Curychu bylo hodně zvonů, které zvonily najednou. Bill žertoval, že milénium zřejmě začíná. Během snídaně mu doktor Guggenbuhl ukázal v novinách kousavý článek o tažení Billy Grahama, které končilo právě zde ve Švýcarsku. Tento článek neobsahoval ani jedno dobré slovo, které by mohli o kazateli Grahamovi říct. Oblek, který měl na sobě, byl příliš drahý; jeho kolínská voda byla příliš výrazná; jeho vlasy byly příliš vlnité, tak jako kdyby strávil celé hodiny v nějakém salónu krásy a nechal si to všechno upravit. Zpravodaji se zrovna tak nelíbil způsob jeho kázání. Napsal: „Pan Graham rozhazoval do široka rukama a křičel jako obchodník nabízející na prodej mýdlo.“

Billovi nebyly útoky ze strany sdělovacích prostředků ničím cizím, ale nikdy předtím neviděl nikoho, kdo by byl kritizován tak kousavě a kvůli takovým malichernostem. Doktor Guggenbuhl vysvětloval, že se ve skutečnosti nejedná o samotný zjev a manýry pana Grahama. Billy Graham kázal svrchované Božství Ježíše Krista, což je v rozporu s naukou Švýcarské reformované církve — nejstarší, největší a nejlivnější křesťanské denominace ve Švýcarsku. Reformované církve se přidružují učení Huldreicha Zwingliho, nejdůležitějšího reformátora celé Švýcarské protestantské reformace. Zwingli zpochybňoval Kristovo panenské narození a místo toho vyučoval, že Ježíš byl podle těla synem Josefovým a byl pouze nazván Synem Božím.

¹⁰² Římanům 3:23

Bill si pomyslel: „Jestli kritizují muže tak uhlazeného, jako je Billy Graham, co pak řeknou o mně?“

V pondělí večer, jež bylo prvním dnem jeho kampaně, Bill promlouval ke svému obecenstvu po dobu půl hodiny a snažil se vyburcovat jejich víru a připravit je na modlitební bohoslužbu. „Neříkám o sobě, že jsem uzdravovatel; Ježíš Kristus je jediný Uzdravovatel. Neodsuzuji lékaře, nemocnice nebo medicínskou vědu — to všechno jsou pro nás Boží dary. Stejně tak netvrdím, že zaujímám místo lékařů. Ale je zde hodně věcí, které nejsou lékaři schopni vykonat. A jelikož je to pravda, máme právo prosit Ježíše o pomoc. A věřím, že On to udělá. Téměř deset let jsem Jej ve své službě sledoval, jak uzdravuje desítky tisíc lidí; slepé a zmrzačené, pokřivené, chromé a kulhavé. Viděl jsem povstat lidi, kteří byli mrtví — dva takoví byli ve Spojených státech a jeden ve Finsku. A On je tím stejným Pánem Ježíšem, jako když chodil tady po zemi, ještě dnes.“

„Během své pozemské služby Ježíš rovněž vzbudil tři lidi z mrtvých. Jairovu dceru, syna vdovy z Naim a Lazara.¹⁰³ On mohl vzbudit více lidí, pokud by mu je ukázal Otec.“

„Jen si vzpomeňte, jak byl Ježíš u rybníku Bethesda; zastavil se vedle muže, který ležel na lehátku. Ten muž byl nemocen 38 let, a tak ta nemoc nebyla smrtelná. To místo bylo přeplněno lidmi, kteří byli v horším stavu než tento muž. Ježíš uzdravil pouze tohoto muže. Proč? On jej uzdravil, protože tohoto muže viděl ve vidění. Farizeové to zpochybňovali, a On jim řekl: ‚Amen, amen, pravím vám, Syn nemůže sám od sebe dělat nic, jenom to, co vidí dělat Otce.‘¹⁰⁴ To podobně dělá i On.“

„Budme tedy uctíví a zaujměme správný postoj k Pánu Ježíši. Váš postoj ke kterémukoliv z Božských darů rozhodne o výsledku, jaký prospěch z toho budete mít. Ta nemocná žena, která se dotkla lemu Ježíšova oděvu, pocítila Jeho sílu. Ale voják, který Mu zavázal oči a udeřil Jej, a řekl: ‚Jestli jsi prorokem, řekni nám, kdo Tě udeřil,‘ ten voják nepocítoval nic.¹⁰⁵ To všechno záleží na tom, s jakým postojem k Němu přistupujete.“

¹⁰³ Lukáš 8:40–56; 7:11–18; Jan 11:1–43

¹⁰⁴ Jan 5:1–19

¹⁰⁵ Lukáš 22:63–65

Bill takto pokračoval dál a pokoušel se vysvětlit svou neobyčejnou službu, používaje k tomu Novozákonních příkladů. Když svolal modlitební řadu, první osoba, která přišla dopředu, byla mladá žena. Bill řekl: „Všichni si zajisté uvědomujete, že tyto zázraky se nemohou stát prostřednictvím člověka. Jsem si jist, že vy křesťané chápete, v jaké jsem teď situaci. Já zde reprezentuji vašeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista.“

„No, tady stojí mladá žena. Nikdy předtím jsem ji ve svém životě neviděl. Žijeme od sebe vzdáleni tisíce mil. Ale Bůh nás oba zná. Je to přesně tak jako v té době, kdy se Ježíš zastavil u studny v Samaří a začal hovořit s ženou, tak dlouho až se zkontaktoval s jejím duchem. Spatřil vidění, v čem vězí její problémy, a řekl: ‚Měla jsi pět mužů a ten, s kterým teď žiješ, není tvůj muž.‘ Ona řekla: ‚Pane, vidím, že jsi prorok. Když přijde Mesiáš, On nám rovněž řekne tyto věci.‘ Ježíš řekl: ‚To jsem já.‘¹⁰⁶ Vidíte, zjevení těchto tajemství, bylo samotným znamením Mesiáše. On je tím stejným dnes.“

Bill promlouval k této mladé ženě stručně. A pak viděl, jak se scvrkla do vidění a bylo odhaleno její tajemství. Řekl: „Tato žena je křesťanka. Měla potíže s hrtanem — s anginou. Jedná se o záněty mandlí. Slyším, jak jí lékař říká, že musí být odstraněny. Ale vidím také, jak krvácí ve střevech.‘ Ty umíš anglicky. Nejsi ze Švýcarska. Jsi z Německa. Přijela jsi vlakem a musíš se dnes večer vrátit. Doma máš babičku, která umírá na rakovinu a toužíš, aby i ona byla uzdravena. Pokud je to pravda, zvedni ruku, aby to mohlo vidět obecenstvo.“ Když zvedla ruku, Bill řekl: „Jdi a polož svou ruku na babičku, protože tak praví Duch svatý: ‚Když se vrátíš domů, budeš zdravá, ve jménu Pána Ježíše Krista.‘“ Pak následovalo mnoho vidění a zázraků.

Příští den kritizovaly novinové články v Curychu Billy Branhamu ještě víc než Billy Grahama. Reformovaná církev jej nazvala podvodníkem a šarlatánem a zpochybňovala jeho upřímnost a motivy. Tato kritika se neomezovala jenom na velikost večerního zástupu, (který se blížil ke sto tisícům), ale zasela také semeno pochybnosti do myslí mnoha lidí sedících na tomto stadiónu.

Když se Bill chystal, aby se modlil za nuzné a nemocné, musel těžce bojovat pod tíhou jejich pochybností. Na pódiu, kde se mohl

¹⁰⁶ Jan 4:1–26

v dané chvíli soustředit na jednu jedinou osobu, jeho duch působil snadno, ale uprostřed obecenstva nepůsobil tak, jako by měl. To překáželo v celé jeho kampani, protože záměrem rozpoznání bylo pozvednout víru lidí tak, aby každý, kdo se nachází v potřebě uzdravení, ho mohl od Ježíše Krista obdržet.

Toho večera, když do modlitební řady přišla první osoba a postavila se před něj, Bill řekl: „Ten muž se ode mne začíná vzdalovat;“ to znamenalo, že toho muže sledoval, jak se zmenšuje ve vidění. „Má rakovinu, která začala v jeho boku a teď došla do jeho jater. Jestli ho Bůh neuzdraví, brzy zemře.“ Když se Bill z toho vidění probral, řekl obecenstvu: „Teď nejste schopni nic zatajit. Ten hlas, který před chvílí mluvil, to jsem nebyl já, váš bratr. To byl Ježíš Kristus, který si použil můj hlas. Co se stane dál, to záleží pouze na přístupu tohoto muže, co si on o tom pomyslí, to rozhodne o tom, co obdrží.“ Tento muž patrně věřil, že Ježíš Kristus tam byl a byl schopen ho uzdravit, protože když se za něj Bill pomodlil, řekl, že pocítil změnu.

Třetí osobou v řadě byla žena. Bill řekl: „Já o této paní nic nevím. A čím déle s ní budu mluvit, tím více mi Pán Ježíš bude skrze vidění zjevovat. Když mi Bůh zjeví, proč jste sem přišla, přijmete Jej jako svého Uzdravitele? Vidím, jak jste byla vyšetřována lékařem, který vám řekl, že musí být odstraněn váš žlučník. A vy na operaci nechcete jít, a proto jste dnes večer tady. Vidím vás teď, jak se ve svém pokoji za tuto příležitost modlíte. To je pravda. Vaše víra vás zachránila, ve jménu Ježíše Krista přijměte své uzdravení.“

Bill pocítil vlnu pochybnosti přicházející z celého stadiónu. Vypadalo to, jako kdyby mnoho lidí mělo stejný postoj, jako kdyby se postavili před fotbalovým trenérem. „Lidé, prosím, nevstávejte, neodcházejte,“ řekl Bill, „je to velice neuctivé. Vy rušíte Ducha.“ Rozpoznal problémy několika dalších lidí v modlitební řadě, a pak se obrátil zády k publiku. Poukázal na určitou část sedadel a řekl: „Co vy zde? Věříte z celých srdcí? Je to pro vás tajemné, protože jste nikdy nebyli vyučováni nadpřirozeným věcem. Vy tomu nerozumíte. Totéž Světlo, které pomazává mne, se teď přesunulo do této části publika, a to už po třetí, od té doby, co tady stojím — a vy, lidé, jste se k němu nepřiblížili. Právě teď by jeden každý z vás měl povstat a přijmout uzdravení. On je zde! Vy to musíte jen přijmout.“

Skepticismus pomalu ustupoval a víra rostla. Stovky lidí v obecnstvu vyznávalo své uzdravení v Ježíšově jménu. Když Bill udělal výzvu k oltáři, deset tisíc lidí se zvedlo a odevzdalo své životy Ježíši Kristu. Každý večer se opakovala podobná scéna. Takže koncem týdne jeho sponzoři odhadovali asi padesát tisíc lidí, kteří během této kampaně přijali Ježíše Krista jako svého Spasitele. Ne všichni tito lidé byli ze Švýcarska. V průběhu týdne proudilo do Curychu tisíce lidí, přicházeli z celé střední Evropy, aby slyšeli Billovo kázání. Miner Arganbright napočítal 180 autobusů z Německa, které byly seřazeny na parkovišti stadiónu. Během tohoto dne přijela do města taková spousta cizích lidí, že každé veřejné zařízení mělo plné ruce práce. Aby předešel jakýmkoliv problémům, které mohly způsobit jeho přítomnost, Bill trávil většinu času ve svém hotelovém pokoji, vyjma jednoho rána na konci tohoto týdne, kdy mu anděl Páně bezprostředně řekl: „Vyjdi ven a jdi k jezeru.“

Bill poprosil svého syna, aby šel s ním. Billy Paul si myslel, že to není zrovna dobrý nápad: „Táto, někdo tě pozná a pak se dáš do toho davu zamotat a bude muset zasáhnout policie, aby tě odtamtud vytáhla.“

„Dobře, ale Pán mi řekl, abych šel tam ke břehu, a tak raději půjdu.“

Neochotně, ale přece jen Billy Paul svého otce následoval. Jelikož Švýcarsko nebylo během 2. světové války bombardováno, Curych si zachoval své historické kouzlo ve výborném stavu; byla tam spousta dlážděných ulic zdobených květinami a cihlových domů, které byly stovky let staré. Oblast jezera se proměnila v turistický park se zelení a stromy, květinami a fontánami, promenádami před hotely a vzorně upravenými chodníky vedoucími k pláži. Bill se procházel podél břehu a radoval se ze slunečního svitu stejně jako malebná okolí kolem něj. Byl rád, že může být venku a že si může trochu protáhnout nohy. Billy Paul byl při pohledu na stovky lidí nacházejících se na břehu nervózní. Někteří posedávali na lavičkách, jiní leželi na dekách a další se procházeli sem a tam po břehu. Za nějakou chvíli, když ho nikdo nepoznal, se Billy Paul uklidnil.

Otec se synem kráčeli spolu dál. Nakonec se přiblížili k jednomu starému muži sedícímu na lavičce, shrbenému nad knihou, jež připomínala Bibli. Po tvářích tohoto starého muže stékaly

slzy, jako třpytící se kapky rosy v ranních slunečních paprscích. Bill najednou pocítil přítomnost anděla. Jeden krok jej přenesl do jiné krajiny, ve které viděl téhož starého muže, jak bere kapesník od mladé ženy s chřadnoucí rukou; pět malých dětí se přidržovalo sukňě této ženy. Vidění pokračovalo dál, odhalovalo více podrobností, dříve než ho opět zanechalo na chodníku vedle Curyšského jezera.

„Tady to je,“ řekl Bill Billy Paulovi, „Bůh mě sem poslal, abych to tady viděl.“

„Snad se nechceš přiblížit k tomuto muži a hovořit s ním, tati?“

„Ne, on přišel sem, aby hovořil se mnou. On přijel z velké dálky. Jen sleduj a dívej se, jestli pro mne nemá něco, něco, co se tyká ženské ruky.“

„Odkud to víš?“

„Byl jsem zasažen viděním. Pojdme. Dívejme se na jezero a procházejme kolem něj.“

Bill hleděl do modré vody. Břeh jezera byl křivolaký a odhaloval tam někde vzadu jeho daleký konec a vysoké hory tyčící se vysoko nad hladinu vody. Toto horské pohoří lemovalo mnoho stromů a keřů a několik vodopádů padalo ze strmých útesů. Brázda po motorovém člunu rozčeřila vlny, které narážely na břeh.

Billy Paul řekl: „Tati, ten muž jde za námi.“

„Já o tom vím. Když se dostaneme tam za tu zatačku, přejdeme na druhou stranu po lávce a on nás po břehu předejde.“

Stezka před nimi odbočila a vedla kolem budovy, kterou obklopoval lesík. Když prošli zatačkou, přišli k lávce, která vedla k úzkému zálivu jezera. Když byli za polovinou lávky, neznámý muž je dostihl: „Bratře Branhame,“ řekl těžkým anglickým akcentem. Bill se otočil čelem k němu. Muž se mu představil a řekl, že je z Ruska. Jako zázrakem se několika stovkám Rusů podařilo získat víza a přijet na tato shromáždění do Curychu. Tento starý Rus vytáhl ze své brašny bílý kapesník a podal jej Billovi. Řekl mu, že doma zůstala matka s těžkou zlomeninou ruky, která se nechce uzdravit. Řekl, že nyní je ruka seschlá a neužitečná a že je pro ni velice těžké se starat o jejich pět malých dětí. Tento starý muž si přál, aby se nad tímto kapesníčkem pomodlil, a pak aby ho roztrhal na šest kousků. Věřil,

že až se vrátí do Ruska, Bůh použije těch šest pomazaných kousků k uzdravení té zmrzačené matky a požehná těch pět dětí.

Bill se za ten kapesníček pomodlil, roztrhal ho na kousky a podal zpět tomu muži. Pak se zeptal: „Odkud jsi věděl, že budu ve Švýcarsku?“

„Slyšeli jsme to ve švýcarském rozhlase.“

„A ty jsi už někdy dřív slyšel nějaké mé kázání?“

„Ano. Jednou ses modlil za mrtvého chlapce ve Finsku a Bůh jej přivedl zpět k životu. Tento příběh proniknul hluboko do vnitrozemí Ruska. Po celá léta jsem se chtěl s tebou setkat, ale jak je možné se dostat za železnou oponu? Komunisté mi nikdy Ameriku navštívit nedovolili. A pak jsme se dozvěděli, že budeš ve Švýcarsku. Dnes se stal zázrak.“

Bill přemýšlel o muži u rybníku Bethesda a o té ženě, která se dotknula Ježíšova roucha.¹⁰⁷ Jako tito dva lidé v dávné době, tak ten postarší Rus přistoupil k Božím zaslíbením se správným postojem.

¹⁰⁷ Jan 5:1–19; Matouš 9:20–22

Po návratu ze Švýcarska našel William Branham doma bílou horu pošty, která na něj čekala v jeho kanceláři v Jeffersonville. Nebylo to vůbec překvapivé. Pokaždé,

když byl pryč, se jeho pošta hromadila jako neustávající sněhová chumelenice. Jeho dva sekretáři, pan a paní Coxovi, většinu z těchto věcí vyřizovali, aniž by potřebovali bezprostřední Billovu pozornost. Většina dopisů přicházela od lidí, kteří si žádali modlitební šátky. Bill odcházel do své jeskyně poblíž Tunelového mlýna a trávil tam celé odpoledne v modlitbě za tyto bílé svinuté stuhy. Pan a paní Coxovi tyto stuhy stříhali na deseti centimetrové kousky a posílali je zdarma každé osobě, která si o ně požádala. Spousta dopisů ovšem obsahovala svědectví o uzdraveních a zázracích, které se staly v průběhu kampaní nebo následkem obdržených modlitebních šátků. Tohoto druhu dopisy si odpověď nevyžadovaly.

Existovaly ovšem dopisy, které vyžadovaly osobní Billovu účast. Právě nyní měl telegramy a dopisy ze čtyř set velkých měst z celého světa s prosbou, aby v jejich okolí konal uzdravovací kampaň. Ovšemže mohl vyhovět pouze nepatrnému zlomku těchto žádostí. Zahrnul je všechny ve svých modlitbách a prosil Boha o vedení, na které místo by se měl vydat. Jeho metoda ztěžovala plánování jeho manažerům. Oni by nejraději udělali cestovní plán jeho shromáždění přinejmenším šest měsíců dopředu. On však chtěl být víc pružný, aby tak mohl vyhovět vedení Ducha svatého a dával přednost pouze krátkým oznámením. První srpnový víkend měl naplánovaná shromáždění v Campbellsville v Kentucky. Pak měl jeden týden na přípravu na cestu do Německa. Jeho kampaň v Karlsruhe v Německu měla začít 15. srpna.

Bill dostával rovněž každý týden na tucty telefonátů, telegramů a dopisů od lidí, kteří ho žádali, aby přijel a pomodlil se za ně osobně. Takový dopis častokrát obsahoval obousměrnou letenku, která jejich žádost provázela. Avšak neexistoval žádný způsob, jak by mohl cestovat a modlit se za tyto lidi osobně. Kdyby se o to pokusil, promrhal by tím celý svůj čas. A tak poté, co si přečetl jejich dopisy

KAPITOLA 72

VZRUŠENÍ KOLEM VAČICE

1955

a telegramy, se za každého z těchto lidí modlil, a ponechal si otevřenou možnost, že jej snad někdy Bůh nasměruje tak, že udělá nějaký mimořádný výlet.

Jednoho dne, když studoval ve své pracovně, najednou jako kdyby se zdi rozplynuly. Ocitl se na chodníku nějakého města, na ulici. Žádný dům, na který se díval, mu nic nepřipomínal. Najednou se otevřely dveře bílého domu a vyšel z nich muž s aktovkou v ruce. Muž kráčet po chodníku, otevřel branku dřevěného plotu, přešel před Billem na druhou stranu chodníku, nasedl do šedého automobilu a odjel. Odněkud zezadu, přes Billovo rameno, promluvil anděl Páně: *„Podívej se na tu druhou stranu brány.“* Když ji Bill otevřel, uviděl na zemi vedle obděláního záhonu květin motyku. Anděl řekl: *„Jdi k těmto dveřím, tam se setkáš se ženou v hnědém kabátě, která bude plakat, protože si dělá starosti o svého nemocného syna. Požádej ji, aby ti toho chlapce ukázala. Zavede tě do ložnice. Když odložíš klobouk na lůžko, ona ho vezme a položí na televizi. Počkej, dokud do ložnice nevstoupí žena v červeném svetru a neposadí se na postel. Když budou obě ženy v pokoji, polož na toho chlapce ruce a řekni: „Tak praví Pán, jsi uzdraven.““*

Tato scéna se neočekávaně změnila. Nyní jakoby stál na ulici a hleděl oknem na nějaký obchod se smíšeným zbožím. Na stěně obchodu visely velké výrazné hodiny. Bill slyšel rytmické tikání a skřípání. Když pohleděl na zdroj toho zvuku, uviděl nějakou ošetřovatelku, jak tlačí invalidní vozík s nějakým mužem, se skřípějícími koly. Na klíně toho muže ležela Bible. Anděl řekl: *„Podívej se, kolik je hodin.“* Bill se znovu podíval na hodiny a všiml si, že je za deset minut tři. Pak anděl promluvil: *„Řekni tomuto muži, aby se postavil a šel.“* v této chvíli vidění skončilo a Bill se vrátil do své pracovny.

Jako většina jeho vidění, i toto se živě zapsalo do jeho paměti. Tak jak je tomu se všemi vzpomínkami. Bill si uvědomoval, že i to může během doby povadnout, a tak první věc, kterou udělal, byla, že si každou scénu zapsal do své knihy s viděními.

O tři dny později, když četl poštu, jeden dopis jej obzvlášť oslovil; víc než ty ostatní. Někjaký muž z Denveru z Colorada, který umíral na tuberkulózu, si přál, aby Bill přiletěl do Denveru a bez prodlení se za něj modlil. Ačkoliv se tento dopis podobal tuctu

ostatních dopisů, které Bill během posledních tří dnů přečetl, tentokrát Duch svatý v jeho nitru řekl: „Jdi!“

Odletěl tedy do Denveru, vzal si taxi do bydliště toho muže a modlil se za něj. Jelikož Billovi zbývalo ještě do odletu dalšího letadla do Louisville v Kentucky několik hodin, rozhodl se, že se projde do centra města. A tak procházel asi kolem tuctu městských bloků a obytných stavení v tomto okolí a najednou uslyšel, jak se otevírají dveře a spatřil muže s aktovkou, jak vychází z bílého domu a nějaká žena uvnitř domu řekla: „Na shledanou, doktore.“

„Není to zvláštní?“ Pomyslel si Bill, „jako kdybych jej už někde viděl.“ Lékař přistoupil k vrátkům bílého dřevěného oplocení, nastoupil do šedého sedanu značky Ford a odjel. V Billově mozku jako by se něco propojilo. Přešel na druhou stranu a otevřel vrátka. Vedle květinového záhonu ležela na zemi motyka. Právě tak jak to viděl před několika dny ve vidění. Přistoupil ke dveřím a zaklepal. Dveře otevřela mladá žena jenom tolik, aby se mohla podívat. Měla na sobě hnědý kabát přesně tak, jak bylo řečeno andělem. Její oči byly zarudlé a vlhké.

„Dobrý den,“ řekl Bill a sundal si klobouk. „Máte nemocné dítě, malého chlapce?“

Na obočí ženy se objevila podivná vráska: „Ano, mám. Vy jste lékař?“

„Ne, madam, jsem kazatel. Jmenuji se Branham.“

„Myslím si, že vás, pane Branhame, neznám.“

„Nejsem z tohoto města. Moje služba spočívá v modlitbě za nemocné a Pán mě nasměroval do vašeho domu. Mohl bych vašeho syna vidět?“

Na chvíli se zamyslela a pak řekla: „Proč ne?“ Předklonila se a otevřela dveře. Následoval ji do ložnice, kde se pod vrstvou příkrývek trásl malý chlapec. Bill odložil svůj klobouk na příkrývku u chlapcových nohou a matka, místo toho aby jej odložila na televizi, se posadila do křesla vedle postele. Bill si pomyslel: „Teď nemohu říct ohledně vidění ani slovo. Musím počkat, až bude všechno na svém místě. A tak se zeptal matky: „Co se vašemu synovi přihodilo?“

„Má zápal plic. Lékař právě řekl, že velice těžký.“

Oba několik minut diskutovali o stavu chlapce. A pak najednou vzala Billův klobouk a odložila ho na televizi. Bill si pomyslel: „Dobrá, ta část se vyplnila, ale stále se nemohu za toho chlapce pomodlit.“ Za nějakou chvíli vešla do ložnice starší žena v červeném svetru a posadila se. V té chvíli se matka postavila a opustila pokoj. Bill trpělivě čekal. Povídal si něco s babičkou, dokud se nakonec maminka nevrátila a všechno bylo na takovém místě, jak to spatřil ve vidění.

Bill řekl: „Teď se obě postavte.“ On se také postavil. Přistoupil k záhlaví postele, položil ruce na dítě a řekl: „Tak praví Pán, jsi uzdraven.“

Chlapec najednou zavolal svou matku, natáhl k ní ruce, ona se posadila na kraj postele, chytila jej, přiložila obličej na jeho čelo a s úžasem vzhlédla: „Nemá horečku.“

Bill se vrátil na ulici, ale marně se rozhlížel po nějakém taxíku. Byl trochu znepokojen, aby nezmeškal letadlo. A tak hbitě kráčet do centra města a rozhlížel se po nějaké křižovatce s větším provozem, kde by snad mohl zastihnout nějaké taxi. Nakonec došel k řadě obchodů. Toto místo mu připadalo vhodné, aby tam počkal na nějaké taxi. Vešel tedy do obchodu se smíšeným zbožím, aby si koupil něco sladkého. Když platil u pokladny, všiml si na stěně výrazných hodin. Na hodinách bylo za deset minut tři. Věděl, že byl na tom správném místě v pravý čas. Jakmile vystoupil z obchodu, uslyšel vrzající zvuk, tak jak to předpokládal. Nějaká ošetřovatelka tlačila po chodníku muže na invalidním vozíku. Právě tak jako v tom vidění měl ten muž na invalidním vozíku na svém klíně otevřenou Bibli.

Bill k tomu invalidovi přistoupil a zeptal se: „Věříte této knize?“

Muž odpověděl silným hlasem: „Ano, věřím, pane.“

„Dobře, protože tato kniha obsahuje slova věčného života. Četl jste již někdy o tom, jak Ježíš uzdravoval nemocné?“

„Mnohokrát.“

„A věříte, že On může toto udělat i dnes?“

„Ano, pane, věřím.“

„Pak se ve jménu Pána Ježíše Krista postavte, protože to je: „Tak praví Pán, jste uzdraven.““

Muž se naklonil dopředu, chytil se opěradel invalidního vozíku a pokusil se vstát. Jeho ošetřovatelka položila překvapeně ruku na jeho rameno a ohradila se proti tomu.

Protestovala: „Nemůžete vstát. Ublížíte si.“

„Postav se,“ naléhal Bill, „poslechni mě.“

„Kdo jsi?“ Zeptal se muž.

„Na tom nezáleží, ve jménu Páně.“

Muž odsunul z ramene ošetřovatelčinu ruku a postavil se. A pak nejenže chodil po chodníku, ale běhal. V té chvíli se na rohu otáčel taxík, a jel k němu. Bill zamával a brzy nato už rychle ujížděli k letišti.

Druhý den se zastavil ve veřejné knihovně v Jeffersonville, aby si přečetl Denverské noviny. Našel tam článek, který hledal: „Tajemný uzdravovatel na ulici.“ Nikdo v Denveru nevěděl, co se tam vlastně stalo. A Bill neměl žádný důvod, aby jim to vysvětlil.

Po červnové kampani roku 1955 ve Švýcarsku strávil William Branham téměř šest týdnů doma se svou rodinou. Jedinou aktivitu, kterou v té době vyvinul, byla týdenní kampaň v Campbellsville v Kentucky a několik nedělních shromáždění ve svém domovském sboru. Orman Neville, který byl v Branhamově modlitebně asistentem pastora, horlivě ustupoval stranou, aby dal Billovi příležitost oslovit shromáždění. Ačkoliv se Bill pokoušel o rezignaci z postu pastora, když v roce 1946 zahájil na plný úvazek svou evangelizační službu, jeho sbor na to nepřistoupil. Považovali ho stále za svého pastora, i když v Jeffersonville kázal pouze příležitostně. V průběhu let musel Bill na tento stav přistoupit. Vzal to jako výsledek jejich lásky a respektu k němu. V současné době, když jeho důraz směřoval více k vyučování, to znamenalo, že měl kazatelnu, ze které mohl vyučovat hlubokým věcem. Během svých uzdravovacích kampaní, i když nyní vyučoval více nauky, stále se cítil omezen ve věcech, které by chtěl říct, a rovněž, co se týče hloubky určitých myšlenek, jimiž se chtěl zabývat. Doma v Branhamově modlitebně mohl nauku vyučovat skrz na skrz jen tolik, jak mu to dovoľoval čas.

V neděli 24. června roku 1955 vyučoval na téma démonologie. Použil mnoho biblických míst k objasnění, jakým způsobem mohou démonické duchy ovlivňovat lidské životy a znázorňoval tyto otázky na příkladech, které čerpal ze svých vlastních zkušeností a bojů s démony ve svých modlitebních shromážděních. Toto kázání nazval „Svůdní duchové“.

Dřív než přistoupil ke svému textu, pořádal krátkou bohoslužbu posvěcení; pomodlil se za několik nemluvnat, odevzdával je Pánu. Nevěřil v křest nemluvnat. Místo toho učil, že duše dětí jsou v bezpečí v Kristu, dokud se nestanou dostatečně dospělé, aby mohly být považovány za zodpovědné vzhledem ke své vlastní volbě. Apoštol Petr řekl: *„Pokání činite, a dejte se pokřtít jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchu, a přijmete dar Duchu svatého.“*¹⁰⁸ Křest je totiž vědomým, veřejným aktem nově obrácených, kteří vyznávají, že se odvrátili od svých hříchů k následování Ježíše Krista. Jelikož nemluvnata nemůžou činit pokání, nemají být také křtěna. Nicméně Bill povzbuzoval křesťanské rodiny, aby přinášely své děti do sboru a dovolili kazatelům se modlit o Boží požehnání pro tyto mladé životy. Citoval z Marka 10:13–16, kde Ježíš řekl: *„Dovolte maličkým přicházet ke mně a nebraňte jim, protože takovým patří království Boží... a bral je do náručí a vkládal na ně ruce a žehnal jim.“* Jedno z dětí, které Bill toho rána zasvětil Pánu, byl jeho vlastní syn Josef.

Ačkoliv William Branham využíval svého letního volna uprostřed rušného evangelizačního programu, jeho čas doma byl vším jiným, jenom ne odpočinkem. Přespolní lidé se v každou hodinu zastavovali u jeho domu s prosbou o modlitbu, protože měl dar vidění. Mnozí lidé jej považovali za proroka a věřili, že kdyby se jen mohli posadit v jeho obývacím pokoji a promluvit si s ním o svých problémech, Bůh dá konkrétně pro ně svému prorokovi „Tak praví Pán“. A v tom měli pravdu, ale ve své horlivosti slyšet poselství od Boha si neuvědomovali, jaké napětí tyto rozhovory působí tomu poslovi.

Mnozí lidé v jeho vlastním shromáždění tuto věc pochopili a snažili se jeho břemenu ulehčit tím, že se mu někteří snažili

¹⁰⁸ Skutky 2:38

pomoci, jako svému pastorovi, kdekoliv jen mohli. Jednoho dne v červnu, Banks Wood, který bydlel hned vedle, posekal Billův trávník. Druhý den brzy ráno, přišel Banks se svou manželkou po Billově příjezdové cestě, aby shrabali trávu a rovněž odpadky na Billově dvorku, dříve než bude slunce příliš hřát. Asi v deset hodin vyšel Bill ven, aby svým sousedům poděkoval. Zatímco si povídali přijeli Leo Mercer a Gene Goad. Bill se tak trochu žertem vyjádřil, že Leo a Gene jsou jeho učedníci. Stejně jako Banks Wood a Willard Collins i Leo a Gene se do Jeffersonville přistěhovali, aby mohli být Williamovi Branhamovi a jeho službě blíž. Když Bill cestoval, Leo a Gene jezdili často společně s Banksem, aby jeho bohoslužby nahrávali. Pak je kopírovali a rozesílali tyto nahrávky za minimální poplatky rostoucímu počtu lidí, kteří o ně jevíli zájem.

Leo, Gene a paní Woodová stáli na dvorku a povídali si s Billem. Krátce na to Banks odložil hrábě a přidal se k nim. Rozhovor se stočil na místní vraždu, která se stala před několika dny. Nějaká mladá žena udusila své novorozeně v dece, pak ho zabalila a svázala drátem a hodila to mrtvé dítě z mostu do řeky Ohia. Bill využil této tragédie, aby ukázal na pokles mravních hodnot, jak to sledoval během svých cest po Severní Americe. Rok od roku se situace zhoršovala a naneštěstí se tento mravní rozklad vloudil rovněž do církvi.

Tento skluz k horšímu byl znatelný zejména mezi ženami. Bill byl ohromen, kolik křesťanských žen se zřeklo svého ženského dědictví přijetím mužských rysů jako stříhání vlasů, nošení kalhot, a dokonce kázání evangelia z kazatelny — což všechno bylo v rozporu s Božím slovem.¹⁰⁹ Každým rokem se křesťanské ženy nakláněly víc a víc špatným směrem. Braly si vzor ze špinavých způsobů světa; snažily se vypadat svůdně tím, že si líčily tváře, dělaly make-up a nosily neslušné a těsné šaty, krátké šaty nebo kalhoty, a dokonce plavky, které v podstatě nebyly ničím jiným než přibarveným spodním prádlem. Tento přesun hodnot ovlivňoval rovněž děti. Matky, místo toho, aby učily své děti zbožnosti a slušnosti, je učily bezbožnosti a neslušnosti svým příkladem. Nejhorší ze všeho bylo, že spousta křesťanů si neuvědomovala, jak tyto věci urážejí Ducha svatého.

Až doposud ve svých kázáních o těchto věcech moc nemluvil, cítil, že je to povinnost pastorů, aby napravovali své sbory, ale příliš

¹⁰⁹ 1. Korintským 11:1–15; 5. Mojžíšova 22:5; 1. Timoteovi 2:2–15

mnoho pastorů proti světskosti a tělesnosti nekázalo. Bill pociťoval, že někdo to musí dělat. Když proti tomu pastoři nebudou kázat, pak to bude dělat on. Lidé se potřebovali dozvědět, jaký je rozdíl mezi tím, co je dobré a co zlé. Jestli křesťané chtějí být nevěstou Ježíše Krista, mravní úroveň církve musí být udržena na patřičné výši.

Když takto hovořili, Bill si všimnul vačice, která odbočila do jeho brány a po šterkové, příjezdové cestě se kolébavým krokem blížila k jeho domu. Bylo to zvláštní. V jižní Indianě se vačice běžně vyskytují, ale vycházejí na lov výhradně v noci a nikdy se neukážou během dne, jedině, kdyby byly nějak vyrušeny. Za denního světla jsou prakticky slepé. A proč tato přichází sem? Vačice se obvykle lidem vyhýbá. Snad nemá vzteklinu? S napětím ji pozoroval. Z dálky mu připadala normální. Vačice je trochu větší než kocour, má hrubou, prošedivělou srst, jež pokrývá její tělo; jemnou bílou srst na svém pysku, který je podlouhlý, zakončený čumákem; má krátké, neochlupené uši a kryse podobný neochlupený ocas.

Když se přiblížila, Bill zpozoroval, že kulhá a vleče za sebou přední nohu. Bill k ní přistoupil, aby se podíval zblízka. Zvíře se nezastavilo, ale se pomalu belhalo, že je Bill mohl snadno pozorovat. Hnisající rána, kterou na tuto vzdálenost neviděl, znetvořila její bok. Možná ji srazilo auto nebo ji pokousal pes. Ať už se stalo cokoliv, její končetina byla zmrzačená a následkem této rány, která sahala až po samotné ucho, krvácela. Noha byla zřejmě zlomena. V růžově zbarveném mase, kolem otevřené rány, bzučely zelené mouchy a lezly larvy.

Bill vzal do ruky hrábě a převrátil vačici na bok, aby mohl zjistit rozsah zranění. Obvykle vačice v této situaci přilne k zemi a dělá, že je mrtvá. Ale tato jenom zavrčela a zakousla se do násady hrábí. A právě v této chvíli Bill zpozoroval, že je matkou a snaží se bránit svá mláďata. Vačice, stejně jako klokan, nosí svá mláďata ve vaku na svém břiše. Matka byla tak slabá, že její svaly nemohly břišní vak stáhnout. A tak Bill napočítal osm mrňavých mláďat krouticích se uvnitř vaku.

„Gene, Leo, pojdte sem, dám vám lekci. Vidíte tuto vačičí matku? Je to němé zvíře, ale podle mého názoru, je opravdovou dámou. Má v sobě víc materství než většina dnešních žen, obzvláště pak takových jako ta, která hodila své nemluvně onoho dne do řeky. Ženy považují své děti za břemeno, a tak ona ho zabila, aby mohla

běhat po hospodách a užívat si. Pomyslete teď na tuto matku vačici. Zbývá jí pouze několik hodin života, a přesto využije ten zbytek své síly k tomu, aby bránila a ochraňovala své děti.“

Jakmile Bill odsunul od vačice násadu hrábí, matka se znovu postavila a belhala se až na konec cesty k Billovu domu. Hned vedle schodů na verandu se zhroutila.

Paní Woodová řekla: „Bratře Branhame, měl bys ji zabít, vysvobodit ji z takového utrpení. Měl bys také zabít ta mláďata. Jsou mrňavá. Nebudeš je schopn odchovat.“

„Copak?“ Bill potřásl nesouhlasně hlavou. „Sestro Woodová, já to nemohu udělat.“

„A proč?“ Zeptala se. „Vždyť jsi přece lovec. Zastrělil jsi spoustu zvířete.“

„Ano, já jsem lovec, ale střílím jen to, co mohu sníst nebo nějakým jiným způsobem upotřebit. Někdy jsem musel zabít zvířata, která zabíjela jiná zvířata. Ale nikdy nezabím jen kvůli tomu, abych zabíjel.“

„Ale to není nějaké nesmyslné zabíjení. Ta vačice stejně pojde. A pak všechna tato mláďata pojdu hladem. Utratit je, to je rovněž humánní věc.“

„Vím, že máš pravdu, sestro Woodová, ale z nějakého důvodu se nemohu do této věci nechat zaplést.“

„Ať je tedy vezme Banks a utratí je.“

„Ne,“ řekl Bill, „nechme ji prozatím tady, kde je.“

Celý den matka vačice ležela u verandy a vyhřívala se na červnovém slunci. Všichni, kteří přicházeli kvůli rozhovoru a modlitbě, se jí všimli a ptali se na ni. Několikrát během dne do ní Bill strčil klackem, aby se přesvědčil, jestli ještě žije. Pokaždé zavrčela, ale nesnažila se postavit ani se pohnout. Ani když před ní Bill postavil nějaké jídlo nebo vodu. Jednou vzal trochu vody a polil její ránu, aby odehnal mouchy. Ale ony stejně houfně přiletěly zpět.

Toho večera Banks Wood zaklepal na jeho dveře a řekl: „Bratře Branhame, ty jsi měl dnes už tolik služebních povinností, dovol,

abych tě vzal s sebou na projíždku, aby ses mohl trochu rozptýlit.“ Bill to s radostí přijal.

Strávili několik hodin na projížďce po venkově, obdivovali lesy a kukuřičná pole, farmy a stodoly a celou dobu si povídali o Boží dobrotě. Když se Bill vrátil domů, bylo jedenáct hodin. Strčil ještě do vačice, aby se přesvědčil, jestli ještě žije. Ona jen bolestivě zasténala a zachvěla se.

Toto zasténání jej pronásledovalo celou noc. Celé hodiny chodil po pokoji a přemýšlel o ní. Později se toto zasténání promítlo i do jeho snu. Brzo z rána vyšel na verandu a postrčil vačici botou. Tentokrát šklubla jen zadní nohou, ale jinak zůstala nehybně ležet. Neotevřela ani oči. Bill věděl, že to už dlouho nepotrvá a pojde. Vrátil se do domu a posadil se ve své pracovně. Protíral si oči a přemýšlel: „Tak jak tak, musím s ní dnes něco udělat. Ale co s ní udělám?“

Odněkud zaslechl hlas, který říkal: *„Včera jsi ji nazval dámou, a dokonce jsi ji v kázání dal za příklad, pochválil jsi ji, že je vzornou matkou.“*

„Ano, to je pravda,“ odpověděl Bill. „Ale co s tím?“

„*Ona si lehla u tvého prahu jako dáma a trpělivě čekala v řadě na modlitbu.*“

„No, neuvědomil jsem si to. Já...“ Bill se strnule posadil. Jeho oči se rozhlížely po pokoji a pozastavoval se: „Co se děje, s kým jsem to mluvil? Komu jsem odpovídal?“

Zřetelně slyšel hlas, který říkal: *„Poslal jsem ji do tvého domu, aby ses pomodlil. A ona ležela vedle tvého domu téměř čtyřicet hodin a ty ses za ni ještě ani nepomodlil.“*

Bill sklonil hlavu a modlil se: „Drahý Bože, to jsi ji Ty poslal ke mně? Odpusť tvému nerozumnému služebníkovi jeho nedostatečné pochopení.“ Teď to viděl jasně. Vačice mohla přijít jen z toho kousku lesa nacházejícího se asi padesát metrů nahoru směrem k silnici. Aby mohla dosáhnout jeho domu, musela se nejdřív belhat kolem čtyř jiných domů a každý z nich byl blíže cesty než ten jeho a žádný z nich neměl oplocení. Jeho dvorek byl jediný v této zástavbě, jenž byl oplocen, a přesto se belhala až k této příjezdové cestě a odmítla se zastavit, dokud nedosáhla jeho dveří. Bůh ji musel vést.

Dlouhými kroky vyběhl ven, zastavil se vedle matky vačice, zvedl ruce a modlil se: „Nebeský Otče, vím, že jsi vedl své děti, abych se za ně modlil, když byly nemocné. Víím, že se rovněž staráš o vrabce.¹¹⁰ Jestliže Duch svatý přivedl toto němé zvíře sem, abych se za ně pomodlil, odpusť mi, že jsem byl tak hloupý, abych to poznal. Prosím Tě, nebeský Otče, v Ježíšově jménu, uzdrav tuto statečnou matku.“

Jakmile se zmínil o Ježíši, tato matka vačice zvedla hlavu a pohleděla rovnou do Billových očí. O minutu později začala shromažďovat svá nemluvnátka a nacpala je zpět do svého vaku. Pak se postavila a udělala několik nejistých krůčků. Po každém kroku, jako kdyby byla silnější a pak rychle kráčela po příjezdové cestě, aniž by na ni byla patrná nejmenší známka kulhání. Když došla k bráně, zastavila se vedle jednoho z těch pilířů ve tvaru pyramidy a ohlédla se zpět na Billa, jako kdyby chtěla říci: „Děkuji vám, laskavý pane.“ Pak odbočila doleva a běžela ulicí, směřovala do bezpečí v lesích.

Bill později tento příběh vyprávěl a řekl: „Jestliže se Bůh tolik stará o negramotnou vačici, pomyslete, o kolik víc se stará o své syny a dcery, kteří jsou v nouzi. Satanská moc je omezená. Boží moc je neomezená.“

¹¹⁰ Matouš 10:29–31; Lukáš 12:6, 7

Doktor Adolf Guggenbuhl

považoval uzdravovací kampaň Williama Branhama v Curychu ve Švýcarsku za fenomenální úspěch. Byl ohromen velikostí zástupců; stejně tak vzrušení a úcta, kterou viděl ve tvářích

lidí, jež naslouchaly nadpřirozenému rozpoznání, a viděli Ježíše Krista, jak uzdravuje nemocné a koná jiné zázraky. Jakmile curyšská kampaň doběhla do konce, doktor Guggenbuhl poprosil Williama Branhama, aby mu dovolil oznámit, a to neodkladně, následující kampaň v Evropě na toto léto. Bill se svým návratem souhlasil, a tak doktor Guggenbuhl naplánoval dva týdny shromáždění uprostřed srpna 1955 — první týden v Karlsruhe v Německu a druhý týden v Lausanne ve Švýcarsku. Avšak když se o těchto plánech dozvěděli vedoucí představitelé Švýcarské reformované církve, dělali vše, co bylo v jejich silách, aby uskutečnění těchto shromáždění zabránili. Když jejich úsilí ve Švýcarsku zklamalo, zaplavili německý parlament různými stížnostmi a dělali na vládu nátlak v tom smyslu, aby znemožnili shromáždění Williama Branhama v Německu. Doktor Guggenbuhl odjel do Bonnu, aby přednesl svou vlastní stížnost, ale nějak se mu to nedařilo. Vliv Švýcarské reformované církve uzavřel a zamknul dveře. Doktor Guggenbuhl se modlil, co by měl podnikat dál a Bůh mu ukázal, jakým způsobem má tento zámek otevřít.

Po porážce Německa ve 2. světové válce byla země rozdělena do čtyř zón. Každý jednotlivý sektor byl spravován jednou z vítězných velmocí spojeneckých armád: Americkou, Anglickou, Francouzskou a Ruskou. Město Karlsruhe se nacházelo v Americké okupační zóně. Doktor Guggenbuhl se rozhodl, že přednese svou při bezprostředně americkému plukovníkovi, který měl toto území na starosti.

Sekretářka uvedla doktora Guggenbuhla do kanceláře velitele. Plukovník ho zdvořile pozdravil, usedl za psací stůl a naslouchal. Doktor Guggenbuhl vysvětloval: „Reprezentuji amerického evangelistu, který věří, že Bůh chce, aby kázal v tomto měsíci v Německu. Ale Reformovaná církev se neshoduje s jeho naukou, a tak přesvědčila vládu, aby mu neumožnila příjezd. Můj argument je

KAPITOLA 73

**ANDĚL FOTOGRAFOVÁN VE
ŠVÝCARSKU**

1955

následující: Jestliže bylo dovoleno přijet a kázat Billy Grahamovi, proč to není dovoleno tomuto druhému muži?“

Plukovník se opřel hluboce do svého křesla a zeptal se: „A co oni proti tomuto muži mají?“

„On se modlí za nemocné a má významné výsledky — veliké výsledky — zázračné výsledky. Myslím si, že Reformovaná církev se znepokojuje myšlenkou nadpřirozeného Boha, kterého lidé mohou vidět v akci.“

„Řekls, že se modlí za nemocné? Kdo je ten evangelista?“

„Jmenuje se William Branham.“

„Bratr Branham!“ Plukovník se ve svém křesle přehoupl. „Moje maminka byla uzdravena v Branhamově shromáždění ve Virginii. Vstala z invalidního vozíku. Řekni bratru Branhamovi, aby přijel. Já osobně budu dohlížet na to, aby se sem dostal.“

Ačkoliv Reformovaná církev nezadržela Billa od příjezdu do Německa, přece jen mu neumožnila použít žádný státem vlastněný stadión v Karlsruhe. Ale to nezastavilo doktora Guggenbuhla. Pronajal si od jistého farmáře pole a postavil obrovskou obdélníkovou konstrukci z prken o profilu čtyři krát deset centimetrů. Pak tento rám potáhl průsvitným, světlým plátnem. Tato provizorní katedrála mohla poskytnout úkryt před sluncem a deštěm tisícům lidí. Ale jestli bude schopna čelit bouřce nebo ne, to bylo otázkou.

Ve čtvrtek 11. srpna 1955 Bill a Billy Paul Branham, spolu s Fredem Bosworthem a Minerem Arganbrightem, nasedli v New Yorku do letadla a odletěli do Karlsruhe v Německu. V pátek večer zahájili svou uzdravovací kampaň. Mnoho tisíc lidí naplnilo tuto plátěnou katedrálu a další tisíce lidí stály venku, a dívaly se skrze nadzvednutá plátna. Sedmdesát sedm autobusů, kromě stovek osobních aut, stálo na parkovišti. Následující dva dny otevřely Německu oči na to, co je to nadpřirozeno. V neděli odpoledne nabídl Bill věčnost všem mužům, ženám a dětem, kteří přijali krev oběti Ježíše Krista jako zadostiučinění za své hříchy. Tisíce lidí to přijalo. Toho večera Ježíš znovu dokázal, že žije; zaprvé skrze své dokonalé rozpoznaní, zadruhé skrze svou moc zázraků.

Po shromáždění muselo komando Německé vojenské policie eskortovat Billa a Billy Paula do jejich auta. Komunističtí teroristé

vyhrožovali zavražděním amerického evangelisty, a tak vláda určila toto policejní komando, aby ho chránilo. Když se Bill dostal do blízkosti černého sedanu, do kterého jej zavírali a odváželi tam a zpět ze shromáždění, nějaké vozidlo odbočilo z ulice, a řítilo se parkovištěm směřujíc rovnou k evangelistovi, a jeho synovi. Bill skočil na zadní sedadlo, ale Billy Paul se stále nacházel v cestě fanatikovi. V poslední chvíli Bill svého syna strhl a tím ho zachránil před hrozícím nebezpečím.

Příští den ráno požádal vůdce kultu spiritistů, aby se mohl setkat s americkým evangelistou. Doktor Guggenbuhl odmítl tomuto muži mít takové interview. Tento uražený vůdce kultu Guggenbuhlovi řekl: „Dnes já a moji následovníci uvrhneme na Branhamovo shromáždění kletbu. Způsobíme tak silnou bouřku, že smete celé toto místo z povrchu země. Ukážeme jim naši sílu.“ Když doktor Guggenbuhl sdělil tuto výhrůžku Billovi, jakoby se ho to vůbec netýkalo. Věděl, že moc Ježíše Krista může přemoc každou kletbu nepřítele.

Toho večera kázal Fred Bosworth o víře a uzdravení v Ježíšově jménu, a položil základy pro modlitební řadu, která měla následovat. Jemný vánek celý den před sebou tlačil po obloze kupovitá oblaka, slunce se někdy schovalo, někdy zas ukázalo. Krátce poté, co Bill vystoupil po schodišti na pódium a pozdravil publikum, vánek nabral na síle. Jako kdyby nasával plátna dřevěné konstrukce dovnitř a pak je zas vyhazoval ven, jako napínající se plachta na lodi – nasával ven, znovu a znovu, jako nějaká obludná, udýchaná plíce. Vzdálený hrom varoval zástup před blížící se změnou počasí. Bill pokračoval ve své mluvě na téma víry a uzdravení; vyprávěl příběh o slepém Bartimeovi, který seděl u cesty do Jericha a volal na Ježíše, aby se zastavil, a uzdravil ho.¹¹¹ Krátce na to zavyl vítr a zástup už nebyl schopen rozumět tomu, co se kázalo, dokonce ani pomocí reproduktoru. Hromy se ozývaly blíž a blíž, a rachotily jako frontová linie blížící se armády s palbou kanónů a explodujícími granáty. Vítr neoblomně cloumal plátěnou stavbou, která nebyla stavěna na to, aby mohla takovému náporu odolat. Všechno svištělo dveřmi a okenními otvory; a hrozilo to, že celá provizorní budova se vznese do vzduchu jako drak.

¹¹¹ Marek 10:46–52

Bill si uvědomoval, že to nebyla obyčejná bouřka. Od prvního úderu hromu, který zazněl, se modlil k Pánu, aby mu ukázal, co má dělat. Teď uviděl malý temný mrak, který se přesouval nad několikatisícovým zástupem lidí. Sledoval tento stín, dokud neviděl, jak se zastavil nad skupinou asi patnácti mužů sedících v jedné řadě. Vztahovali k němu ptačí péra, pronášeli směrem k němu nějaká slova, kterým nerozuměl. (Později se dozvěděl, že skandovali: „Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého přivoláváme bouřku, aby tě zničila.“) Pak si všimnul druhé řady mužů na druhé straně uličky, kteří dělali totéž — bylo to asi třicet lidí, mávali pery a skandovali. Zatímco si Bill tyto lidi a jejich podivné chování prohlížel, vidění tuto scénu rozdělilo na dvě dimenze a odhalilo vůdce tohoto kultu, který se klaněl nezkcroceným ďáblům kolem sebe.

Bill se obrátil k překladateli a řekl: „Bratře Lowstere, teď to nepřekládej.“ Pak sklonil hlavu a modlil se: „Pane Bože, Stvořiteli nebe a země, stojím zde na německé půdě ve jménu Ježíše Krista. Ty jsi mě sem poslal ke spasení těchto lidí. Satane, přikazuji ti v Ježíšově jménu, abys toto místo opustil.“ Pak pozvedl hlavu, podíval se na vůdce kultu a jemně řekl: „Ty, ďáblův synu, jako Jannes a Jambres se protivili Mojžíšovi, tak ty máš moc předvádět zázraky.¹¹² Ale nejsi schopen se dotknout nadpřirozeného Boha, a protože ses pokoušel zničit tuto bohoslužbu, budeš za to muset zaplatit vysokou cenu.“

Najednou Bill před sebou těsně nad hranou pódia zpozoroval ohnivý sloup, jak se vznášel nad jednou ženou, která byla pevně připoutána k sanitním nosítkům. Skrze vidění předzvěděl něco zázračného. „Zde,“ řekl a ukázal prstem, „leží žena připoutaná k lůžku — má tuberkulózu, která jí zcela rozhlodala páteř. Ať někdo uvolní tyto pásy.“

Nějaký elegantní muž sedící v první řadě se postavil a namítl: „To nemůžete udělat. Jsem její lékař. Ona musí zůstat úplně znehybněná, jinak zemře.“

„Odvažte ji,“ naléhal Bill, „protože tak praví Pán, ona je uzdravena.“

Někdo uvolnil pásy a žena na nosítkách se vírou pozvedla a vstala. Veřejnost úžasem povzdechla, zatímco se bosá procházela uličkou vysypanou pilinami. Byl to první zázrak na kampani

¹¹² Exodus 7:11 a 22; 2. Timoteovi 3:8

v Karlsruhe, který roznítil oheň očekávání v tisících srdcí a způsobil, že mnozí pochybovači se probudili; nikoliv však všichni.

Uplynulo nějakých deset minut od chvíle, kdy Bill pokáral vůdce spiritistů, jehož kletba přivodila bouřku. Během této chvíle se síla větru ztišila na úroveň vánku a oblaka se vypařila a dovolila sluníčku, aby zlíbalo plátna katedrály na dobrou noc. Bill skončil své kázání a pak vyvolal patnáct modlitebních lístků k modlitbě. Když se těchto patnáct lidí formovalo do řady po jeho pravé straně, Bill zpozoroval, že muž, který ho vyzval, byl nyní skleslý a nakloněný ve svém sedadle dopředu. „Bratře Lowstere, podívej na toho muže tam, podívej, jak má skloněnou hlavu a jeho ramena jsou ochable svěšená. Něco se mu stalo. Pošli tam někoho, aby zjistil, co se s ním děje.“

Když tuto věc vyšetřili, zjistili, že vůdce onoho kultu je znehybněn. Skupina uvaděčů jej musela vynést z budovy. Bill se už nikdy více o tom člověku nic nedověděl.

Zatímco všichni na pódiu sledovali konec tohoto malého dramatu, uvaděč vedl slepou dívku po schodišti na pódium a nechal ji stát samotnou. To byla chyba. Neklidná slepá dívenka se tápavě pohybovala kupředu, hledajíc Američana. Bill ji zpozoroval až těsně předtím, než se ocitla na konci pódia. Zadržel ji a přitáhl zpět.

V němčině řekla: „Ráda bych se setkala s mužem, který se za mě bude modlit.“

Pan Lowster řekl: „On tě právě drží za ruku.“

Dívka objala Billa tak vřele, že se jeho srdce málem roztavilo soucitem. Vypadala tak nevinně; v květovaných šatech, vlasy měla rozděleny uprostřed, vzadu spletené do dvou copů. Mohla mít asi osm let. Byla ve stejném věku jako jeho dcera Beky.

Najednou vidění zmenšilo tuto dívku do velikosti novorozeněte. Bill ji uviděl v mamčině náručí, jak ji konejšila. Její maminka byla vysoká a štíhlá blondýnka; otec byl podsaditý, tmavých vlasů. Dále Bill uviděl lékaře, který se sklání nad dítětem a vyšetřuje jeho oči a pronáší, že je slepé. Když vidění pominulo, Bill řekl publiku to, co viděl. Pak sledoval obličeje a hledal rodiče. Poznal maminku sedící o několik řad dál. Bill řekl: „Já samozřejmě nemám moc, abych ji uzdravil. Jediným Uzdravitelem je Ježíš Kristus.“

Pak pohleděl dolů na tuto slepou dívku, která jej nadále zoufale svírala. Když ji sledoval, měl dojem, jako kdyby byla najednou rozdělena na dvě dívky. Její dvojče se odloupl jako stín a postavilo se na okraj hrany pódia a pak vyskočilo do vzduchu a ukazovalo na různé předměty. Teď již Bill přesně věděl, co se stane. Modlil se: „Nebeský Otče, zanechal jsem doma moji dcerku Beky, která kvůli tomu plakala, a to proto, abych sem přišel, a modlil se za toto dítě. Prosím, uzdrav ji v Ježíšově jménu.“ Jemně nadzvedl její obličej od svého ramene, ona se podívala dozadu za něj a zahleděla se ke stropu. Pak řekla nějaké slovo německy. Lowster překládal: „Bratře Branhame, ona se ptá, co to jsou za kulaté věci nad námi. Ona zřejmě vidí nad sebou elektrická světla.“ Bill vztyčil před jejím obličejem dva prsty. „Kolik vidíš prstů?“ Zeptal se skrze překladatele.

„Dva,“ odpověděla a pozvedla své dva malé prstíky jako odpověď. Její maminka zakřičela a běžela na pódium tak rychle, že ztratila na schodišti jednu botu. Brzy na to téměř udusila svoji dcerku, když ji líbala. Malá dívka se zeptala: „Ty jsi moje maminka?“

„Ano, miláčku,“ odpověděla.

Pak projížděla prsty svých útlých rukou po obličejí své maminky a opakovala znovu a znovu: „Ó, maminko, ty jsi krásná... jak nádherná.“

Později přivedli uvaděči na pódium muže středního věku. Bill se tohoto muže na něco zeptal skrze německého překladatele; ten muž odpovídal posunky svých rukou. Trvalo to několik minut, než se našel někdo, kdo uměl překládat ze znakové řeči. Nakonec se Bill od onoho muže dozvěděl, že se narodil hluchoněmý. Během modlitby za jeho uzdravení Bill upozoroval, že hluchoněmý mohl slyšet i mluvit. Jelikož tento muž nikdy předtím neslyšel projev mluveného slova, jeden jazyk byl stejně tak dobrý jako druhý, aby vyzkoušel, že byl uzdraven. Bill tedy zašeptal svému německému překladateli a požádal jej, aby řekl znakovou řečí překladateli, aby řekl tomuto muži, aby opakoval to, co Bill říká. Pak Bill řekl: „Mama.“

Muž zamumlal něco, co se podobalo „mama“.

Bill řekl: „Miluji Ježíše.“

Muž nezřetelně řekl něco, co zaznělo podobně: „Já-mil-Jezus.“

Bill řekl: „Sláva Pánu!“

Muž trochu zřetelněji opakoval: „Sláva Pánu.“

Ačkoliv bouřková mračna venku zmizela, vzduch uvnitř této plátěné budovy hřměl velebením Ježíše Krista. Toho večera udělal Bůh něco víc než, že jenom utišil bouřku; utišil rovněž tucty kritiků.

Po desetidenním pobytu v Německu odcestovala Branhamova skupina dvě stě mil na jih od Karlsruhe do Lausanne ve Švýcarsku, města položeného na severním pobřeží Ženevského jezera, nedaleko od východních hranic Francie. Tisíce francouzsky mluvících lidí naplňovaly gigantickou arénu, aby naslouchali muži, jenž o sobě prohlásil, že se vedle něj, když se modlil za nemocné, postavil anděl Boží. Ke konci týdne byli dokonce někteří kazatelé státní církve téměř přesvědčeni o tom, že se to zakládá na pravdě. V sobotu ráno, 27. srpna 1955, se shromáždilo asi 40 kazatelů z různých denominací v banketním sálu luxusního hotelu v Lausanne ke společné snídani s hostujícím evangelistou. Bill seděl v čele u stolu spolu s Guggenbuhlem, Bosworthem, Arganbrightem a jedním mužem, který byl mluvčím a zároveň překladatelem pro švýcarské kazatele.

Po snídani tento mluvčí řekl: „Víme, že se ve tvé službě děje něco nadpřirozeného, ale nejsme si ohledně toho jisti. Nemůžeme pochopit, jak můžeš vidět vidění. Mohl bys nám předložit nějaký vědecký důkaz nebo vysvětlení, jak to působí?“

„Já to nemohu vysvětlit, protože to je Bůh — a Boha vysvětlit nelze; tomu se musí věřit. Mohl bych vám předložit spoustu míst Písma o viděních, ale vy stejně většinu z nich znáte. Co se týká vědeckého vysvětlení, nemám žádné. Věc, která se k tomu nejvíc přibližuje, je snímek anděla Páně, který byl již pořízen, a který vědecky dokazuje, že on je skutečný.“

„Kazateli Branhame, my máme dnes mezi námi profesionálního fotografa. Pokud by sem dnes ráno tento anděl přišel, můžeme jej zkusit vyfotografovat?“

„Můžete, pokud k tomu nepoužijete blesk. Pod pomazáním vidím anděla Páně jako jasné světlo; a když pozoruji anděla a někdo použije fotografický blesk, dostanu se do zmatku a může to dokonce přerušit vidění. A proto nedovoluji lidem během mých shromáždění fotografovat s bleskem.“

Fotograf ujistil Billa, že blesk není zapotřebí, protože okna tohoto banketního sálu dovolují do této místnosti proniknout spoustě slunečního světla. Zatímco seřizoval na stativu fotoaparát, mluvčí řekl: „Kazateli Branhame, nezapomeň dát pokyn fotografovi, když uvidíš anděla.“

„Oznámím, pokud přijde.“

„Děkuji ti. Někteří z nás uvažují o tom přinést tvé poselství do svých církví, kdybychom jen mohli dokázat, že to nejsou kouzla.“

„Kouzla?“ Bill byl tím šokován. „Bratři, na mou duši! Kouzla? To je přece absurdní. Je naprosto nemožné, aby měl démon něco společného s Božím uzdravováním. Každé místo Písma je proti takové myšlence. Sám Ježíš řekl: ‚Jestliže satan vypuzuje satana, jeho království je rozděleno a neobstojí.‘¹¹³ Vidíte? On to nemůže udělat. Uzdravení přichází pouze od Ježíše Krista.“

„No dobrá, to rozpoznání je právě tou částí, která nám dělá potíže. Někteří z našich vůdců říkají, že používáš trik. Myslí si, že během dne chodíš po městě a navazuješ s lidmi rozhovory a pak jim dáš modlitební lístek a toho večera je vyvoláváš, a tak už všechno potřebné o nich víš.“

„Zeptejte se tedy těchto lidí. Oni vám to řeknou. Nikdy předtím v celém svém životě jsem je neviděl.“

„Možná, že čteš jejich myšlenky.“

„Jak bych mohl číst jejich myšlenky? Vždyť ani neumím mluvit jejich jazykem. Když sděluji vidění, musím někdy slabikovat jejich jméno písmeno po písmenu, protože je prostě neumím správně vyslovit.“

„Možná že k tomu používáš mentální telepatii a čteš to, co si napsali na modlitební lístky.“

„Copak mentální telepatie může otevřít oči slepému? Bratři, buďte rozumní. Kdo je Ten, jenž může uzdravit nemocného a předvídat budoucnost? Věříte vy vůbec ve vševědoucího a všemohoucího Boha?“

¹¹³ Marek 3:22–30

„Ó, my věříme v Boha — ale to je tak odlišné od toho, čemu jsme byli vyučováni.“

Bill již byl jejich nicotnými názory zcela unaven. Řekl: „Bratři, váš problém vězí v tom, že jste duchovně slepí a jste na tom mnohem hůř než kdybyste byli slepí tělesně. Vaše oči vidí věci, po kterých proroci a věhlasní muži tolik toužili a vy tomu stejně tak nevěříte. Dobře o vás mluvil Izaiáš: ‚Máte oči a nevidíte, máte uši a neslyšíte.‘“¹¹⁴ Tato ostrá slova pronášel jemným tónem, a to zapůsobilo jako dobrosrdečné varování a působilo dojmem, jako kdyby bylo jejich posluchači upřímně přijato. Otázky ještě nějakou dobu pokračovaly. Nakonec Bill poprosil všechny, aby se postavili a spojili se s ním v modlitbě. Najednou pocítil přítomnost anděla Páně. „Okamžik gentlemani. Ten, o němž jsem mluvil, je právě zde.“

Z toho podnětu začal profesionální fotograf pořizovat rychle za sebou sérii snímků. V téže době otevřelo vidění evangelistovi okno. Bill řekl: „Tento prošedivělý muž, sedící u stolu naproti mě, je Ital. Pane, vy jste byl kdysi vůdcem 32 000 komunistů. Byl jste vychován jako katolík, ale později jste vzal do ruky Bibli a přečetl jste úsek, kde Ježíš Kristus, Boží Syn, zemřel, aby vás spasil od vašich hříchů a vy jste to přijal. A nyní jste vedoucím sirotčince a školy daleko v horách. Dnes ráno jste se snídaně ani nedotkl, protože máte žaludeční vředy, které vám častokrát nedovolí vložit do úst ani sousto.“

Ital potvrdil, že každé slovo bylo pravdou.

Bill řekl: „Tak praví Pán, jděte a snězte svou snídani. Váš žaludek je uzdraven.“

Ital opatrně vložil jedno sousto vejce do úst. Když se to sousto řádně urovnalo, zaútočil na své jídlo jako muž, který byl zrovna propuštěn z komunistického vězení. Bill se v banketní síni zeptal kazatelů: „Jaký druh telepatie s modlitebním lístkem tento muž použil?“

Když profesionální fotograf tyto negativy vyvolal, okamžitě je ukázal Guggenbuhlovi, který pak ty čtyři snímky ukázal Bosworthovi a Branhamovi. Doktor Guggenbuhl mohl stěží potlačit své vzrušení. Tyto čtyři po sobě následující fotografie jasně zachytily anděla Páně sestupujícího do banketní síně.

¹¹⁴ Izaiáš 6:9, 10; Matouš 13:11–17

První fotografie vypadala úplně normálně. Znázorňovala čtyřicet kazatelů stojících před svými stoly v modlitbě. Personál

hotelu pospojoval stoly do pravoúhlého tvaru se dvěma dlouhými řadami stolů směřujícími od severu k jihu. Kazatelé stáli po obou stranách

stolů s obličejí obrácenými k sobě a se skloněnými hlavami. Fotoaparát byl upevněn na stativu umístěném na jižním konci místnosti. Jelikož byl Bill obrácen obličejem k fotoaparátu a stál asi uprostřed stolu na severním konci sálu, snímky zachytily jasný, i když vzdálený pohled na jeho hlavu. Za ním se nacházela skleněná stěna se skleněnými dveřmi, za kterými byla hotelová hala. Okna směřující ven byla po pravé straně fotografa, takže ranní slunce osvětlovalo východní stranu se vším, co se nacházelo v místnosti a na západní stěnu vrhalo stín.

Na druhé fotografii byl tento stín rozptýlen a přeskupen, nikoliv

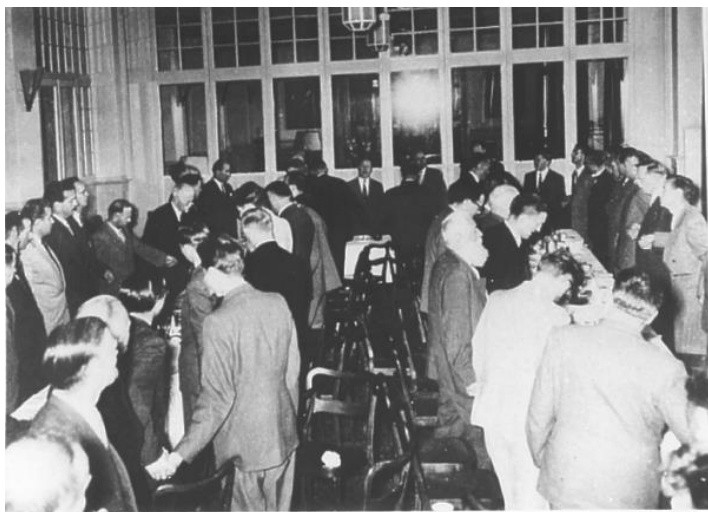

Photo 2

elektrickými světly svítícími shora (podle toho, jak fotograf poukázal, byly všechny vypnuty), ale nějakou zvláštní ohnivou koulí, která se zavěsila uprostřed mezi podlahou a stropem, a zcela zřejmě sestupovala níž, bezprostředně na místo, kde se Bill modlil. To nadpřirozené světlo mělo průměr asi metr až metr třicet a působilo dojmem velice rychle kmitajícího tělesa, jehož formu nebyl fotoaparát schopen zachytit, a to zanechalo neurčité a nezřetelné okraje.

Třetí snímek ukazoval tuto světelnou kouli, jak obklopuje Billovu hlavu a kompletně ji zahaluje.

Photo 3

Na čtvrtém snímku všichni kazatelé, kromě Billa a jeho překladatele už sedí. Světlo se scvrklo do průměru asi tři čtvrtě

Photo 4

metru a teď připomínalo svatozář za Billovou hlavou — nicméně se tato svatozář nakláněla víc a víc k jeho pravému ramenu. Billova levá ruka je pozvednuta do výše jeho očí a viditelně zdůrazňovala

něco, co právě řekl.

Doktor Guggenbuhl vysvětloval: „Fotograf použil fotoaparát vyrobený v Německu, jenž je jedním z nejkvalitnějších na světě. V tomto banketním sálu pořídil asi tucet snímků dříve, než pořídil tyto, a následně pořídil ještě asi tucet fotografií — všechny ostatní snímky se ukázaly zcela normální, a tak se nemůže jednat o nějakou poruchu na tomto fotoaparátu.

Bill pozorně tyto fotografie zkoumal. „To je anděl Páně, v pořádku. Podívejte se na tento první snímek, kde všichni stojí — právě tehdy jsem pocítil andělovu přítomnost. A zde na tomto druhém snímku můžete vidět anděla jako ohnivou kouli sestupující ke mně. Na třetím snímku sledujete, jak to úplně zahaluje mou hlavu. Právě tehdy se dostavilo vidění. A zde je poslední snímek. Na něm vidíte, jak se to ode mne vzdaluje. Všimněte si, jak to odchází po mé pravé straně. Ten anděl se vždy postaví po mé pravé straně, a proto ve svých shromážděních dělám modlitební řadu vždy tak, aby lidé přicházeli k mé pravici, a tak mohli stát poblíž anděla.“

„Myslíš si, že ti kazatelé tím budou přesvědčeni?“

„Pokud jsou opravdovými věřícími v Boha, pak ano. Pokud nejsou pravými věřícími, nenechají se přesvědčit ničím.“

Podobně jako dva měsíce předtím v Curychu, byla i tato druhá Evropská kampaň v roce 1955 fenomenálním úspěchem. Při hodnocení těchto dvou týdnů shromáždění, na základě odpovědí lidí, Branhamova skupina odhadovala, že 100 000 lidí buď odevzdalo svůj život Ježíši Kristu, nebo Jím bylo uzdraveno.

Během jeho posledního kázání v Lausanne Bill znovu napomínal Švýcarskou reformovanou církev kvůli jejich přesvědčení ohledně toho, že Ježíš nebyl panensky narozen. „Nedávno mi jedna žena v Americe řekla: ‚Bratře Branhame, ty se příliš moc vychloubáš Ježíšem při Jeho pozemské pouti. Ty z něj děláš Božskou osobu.‘ Řekl jsem: ‚On byl Božský.‘ Ona řekla: ‚On byl velikým prorokem, ale stále zůstával jenom člověkem, a mohu ti to biblicky dokázat.‘ Řekl jsem: ‚Rád bych tvůj důkaz slyšel.‘ Otevřela 11. kapitolu Janova evangelia a přečetla mi tu část, kde Ježíš u Lazarova hrobu zaplakal. Řekla: ‚Pouze člověk mohl plakat.‘ Řekl jsem: ‚Paní, On byl člověkem, když u Lazarova hrobu plakal, ale když přikázal Lazarovi vyjít ven, a ten muž, který byl čtyři dny mrtev, se postavil a ožil, to byl někdo víc než člověk; byl to někdo víc než prorok — to byl Bůh!“

„Ježíš byl člověkem, když usnul v lodi. Byl unaven kvůli celodennímu kázání a modlitbě za nemocné, takže Jej ani tato bouřka neprobudila. Ten malý rybářský člun byl zmítán na těch velikých vlnách jako korková zátka. Deset tisíc d'áblů z moře se zapřísáhlo, že Jej toho večera potopí. A On byl pouhým mužem, když s Ním jeho učedníci zatřásli, ale když pohleděl k nebi a řekl: ‚Utiš se,‘ a bouřka Jej poslechla,¹¹⁵ to byl víc než člověk — to byl Bůh!“

„To byl člověk, když visel na kříži a umíral za naše hříchy jako největší oběť. Ale Velikonočního rána, když byl ten kámen z Jeho hrobu odvalen a On vyšel ven, dokázal, že byl Bohem!“¹¹⁶

¹¹⁵ Marek 4:36–41; Matouš 8:23–27; Lukáš 8:22–25

¹¹⁶ Matouš 28:1–15; Marek 16:1–14; Lukáš 24:1–49; Jan 20:1–23

Po svých letních kampaních v Evropě si

William Branham na poslední čtvrtletí roku 1955 naplánoval pouze dvě delší kampaně. Během dvou říjnových týdnů kázal osm večerů v Chicagu; krátce předtím však odjel jako obvykle na svůj lovecký výlet do skalnatých hor Colorada.

KAPITOLA 74

ANĚLSKÉ PONAUCENÍ JAK SE SPRÁVNĚ RYBAŘÍ

1955

V listopadu domluvil Miner Arganbright jedenáctidenní kampaň v San Fernandu, v Kalifornii. Tato Kalifornská shromáždění probíhala pod plátny cirkusového stanu, který Sdružení obchodníků plného evangelia postavilo na širém poli s důvěrou, že toto neutrální území překoná denominační rozdíly, které Billovi za poslední dvě léta působily v jeho úsilí v Pomerančovém kraji tolik zklamání. Neutrální umístění každopádně nepomohlo. První večer kampaň zástup naplnil pouze necelou polovinu gigantického stanu. Je pravda, že to byla středa večer, ale překážkou v jeho kampaních v Americe nebyla shromáždění uprostřed týdne. Navzdory malému počtu lidí kázal Bill v tomto stanu těmto stovkám lidí s největší upřímností tak, jako by to dělal pro celé tisíce. Ačkoliv jeho shromáždění byla vždycky nedenominační, mnozí z jeho sponzorů byli letničtí. Bylo to prostě kvůli tomu, že letničtí lidé věřili v dary Ducha svatého, takové jako jazyky, prorocství, Božské uzdravování a zázraky. V pátek večer Bill kázal na téma, které nazval: „V čem podle mého názoru zklamalo Letničtí hnutí.“ Měl v úmyslu způsobit obrat v církvi. Řekl: „Jestliže víme, v čem jsme udělali chybu, nejlepší věc, kterou můžeme udělat, je vrátit se k výchozímu bodu a začít znovu.“

Hovořil o dvou typech křesťanů, fundamentálních a letničtích, a řekl, že fundamentální ví, na čem v Bibli stojí, ale nemají dost víry, která by provázela jejich poznání. Na druhé straně letničtí mají spoustu víry, ale příliš často neznají své místo v Písmech. Je to jako dva lidé, jeden má v bance peníze, ale neumí vypsát šek, ten druhý ví, jak vypsát šek, ale nemá v bance žádné peníze. Kdyby se tito dva lidé mohli dát dohromady, pak by si mohli něco koupit. Bill rovněž cítil, že kdyby se fundamentální nauka a letničtí víra mohli sloučit

v srdcích více lidí, pak bychom mohli pozorovat výbuch velikého probuzení.

Řekl: „Kdybyste si vy, křesťané, mohli jenom uvědomit, že nyní v přítomném čase jste syny a dcerami Božími, pak byste byli schopni vyplnit prázdný šek za kteroukoliv věc, kterou vám Bůh zaslíbil.¹¹⁷ Místo toho, abyste tato zaslíbení odsouvali někam do daleké budoucnosti. V Miléniu vám nebude potřeba Božské uzdravování. Vy jste nyní synové Boží a spoludědici s Ježíšem. Všechno, zač Ježíš zemřel na Golgotě, je vaším vlastnictvím. Satan nechce, abyste si to uvědomili. Ale kdybyste se jen chopili Jeho Slova, pak jsou vaše zásoby neomezené.“

Vyprávěl jim příběh, jimž chtěl zobrazit to, co tolik schází v životě tak mnoha křesťanů: Když kazatel Billy Graham pořádal evangelizační kampaň v Louisville v Kentucky, přes 30 000 lidí vyplnilo lístek o svém rozhodnutí a slíbilo, že budou žít pro Ježíše Krista. Za několik měsíců se Billy Graham vrátil, aby si tyto nově obrácené prověřil, a jaké bylo překvapení, když byla jeho skupina schopna najít pouze několik stovek lidí, kteří stále žili pro Ježíše Krista. Proč tomu tak je? Bill vysvětloval, že jsou dvě cesty, jak můžeme přijít ke Kristu. Jedna skrze intelektuální rozhodnutí; ta druhá skrze prožití znovuzrození. Jedna je volbou vašeho rozumu; ta druhá je proměnou ve vašem srdci. Ježíš však řekl: „*Musíte se znovu narodit.*“¹¹⁸ Je to duchovní narození, to není nějaká intelektuální koncepce.

Bill dále vylíčil, co se podle jeho názoru zvrhlo v Letničním hnutí. Zdůraznil, že nemá nic proti těmto lidem v různých organizacích, a poznamenal, že má přátele ve všech denominacích. Jedná se však o tu základní myšlenku, která se skrývá za organizovaným náboženstvím, jež mu vadí.

Vysvětlil, že Římskokatolická církev na počátku zorganizovala křesťanství a vnucovala své názory miliónům negramotných lidí po celá staletí. Martin Luther se odtrhl od katolicismu a šel za ohnivým sloupem. Luther kázal, že lidé si nemůžou zasloužit spasení; naopak, že ono přichází jako dar od Boha. Luther zdůraznil Písmo: „*Spravedlivý pak bude žít z víry.*“¹¹⁹ Naneštěstí to Lutherovi

¹¹⁷ 1. Jan 3:2

¹¹⁸ Jan 3:7

¹¹⁹ Abakuk 2:4; Římanům 1:17; Galatským 3:11; Židům 10:38

následovníci zorganizovali, jakožto denominaci. A ohnivý sloup se musel pohnout dál, a tak jak postupoval kupředu, vydával více světla, ale luteráni nebyli schopni se spolu s ním pohnout, protože již měli sepsána dogmata, v nichž bylo vyjádřeno, čemu věřili. Později následoval ohnivý sloup John Wesley v poselství posvěcení a svatosti, a nazval to druhým skutkem milosti. Kázání způsobilo probuzení v Anglii, které se pak rozšířilo do celého světa. Naneštěstí jeho stoupenci Metodistickou církev zorganizovali a vytesali svou nauku do kamene. Ohnivý sloup se pohnul dál, ale metodisté se nemohli pohnout spolu s ním, protože už byli kolem své nauky zorganizováni. V roce 1906 vydal ohnivý sloup více světla na křest Duchem svatým a přinesl dary Ducha svatého, takové jako mluvení v jazycích a prorocství. Lidé, kteří toto světlo přijali, se nazvali letničními. To se stalo nejrychleji rostoucím křesťanským hnutím na světě. A co způsobil ďábel? Přesvědčil letniční, aby se zorganizovali, a to nadělalo různé hranice a oplocení. Oni rovněž vyřezali své nauky do kamene právě tak, jako ta předchozí hnutí.

Bill varoval své posluchače: „Ohnivý sloup jde znovu kupředu, a letniční lidé jsou natolik zorganizováni, že se spolu s ním nemohou pohnout. Boží oheň pokračuje dál přesně tak, jak to udělal v každém věku. A tak nevytyčujte žádné hraniční čáry. To je v pořádku, když řeknete: ‚Já věřím tomu,‘ ale neudělejte za tím tečku, udělejte tam raději čárku v tomto smyslu: ‚Já věřím tomu, plus tomu a ještě mnoha jiným věcem, které mému srdci zjeví Bůh.‘“

Po celý zbytek kampaně v San Fernandu Bill kázal svá obvyklá kázání, která budovala víru, jimiž chtěl inspirovat lidi k přijetí Ježíše Krista jako svého Spasitele a Uzdravitele. Každý večer se konaly v modlitebních řadách zázraky. Za normálních okolností by to zvyšovalo návštěvnost tak rychle, jak se mohou šířit zprávy z úst do úst. Ale v San Fernandu v Kalifornii to takto nefungovalo. Zástup zůstal malý. Po pěti dnech kampaně se Miner Arganbright zmínil o tom, že peněžní sbírky daleko zaostávají za výdaji. Požádal Billa, aby udělal nějaký nátlak na lidi, aby dali ve sbírce na talíř, který koloval každý večer publikem, více peněz. Jako vždycky, Bill nedovolil ve svých shromážděních nikomu prosit o peníze. Znal jiné evangelisty, kteří dlouho a tvrdě apelovali o větší dary. Bill byl přesvědčen o tom, že taková taktika oslabuje jeho hodnověrnost. Na počátku své služby slíbil Pánu, že nikdy nebude prosit o peníze a byl rozhodnut svůj slib dodržet. Po poslední bohoslužbě 20. listopadu,

sdělil Miner Arganbright Billovi, že po ukončení San Fernandské kampaně zůstal dluh ve výši 15 000 dolarů.

Bill odjel zpět do svého motelového pokoje, v němž byl ubytován spolu se svou manželkou a synem. Byly asi dvě hodiny nad ránem; ačkoliv měli v plánu odjet domů v půl páté, Billovi se nechtělo spát. Odešel z pokoje a našel si v ústraní místočko, kde si mohl kleknout a modlit se. Měsíční svit tlumil hvězdy. Za několik okamžiků prostupoval jeho kalhotami z tenké látky studený noční vítr a způsobil, že se začal třást. Jen stěží mohl pozorovat své nepohodlí.

Uvažoval o slibu daném před devíti lety Bohu, ještě předtím než zahájil svou první uzdravovací kampaň. Když mu anděl Páně sdělil, aby vzal dar Božského uzdravování a přinášel jej lidem na světě, Bill si uvědomil, že tak obrovský závazek jej vystaví velikému pokušení. V Bibli si všiml tří nebezpečí, která mohla zruinovat službu: peníze, ženy a popularita. Balám padl, protože byl hrabivý; Samson padl kvůli žádosti k Dalile; a král Saul padl kvůli své pýše, a to způsobil, že byl neposlušný Bohu, aby mohl být populární před svým lidem.¹²⁰ Bill pocítoval, že ani ženy, ani popularita jej nemohou svést, ale nebyl si tak docela jist ohledně peněz. Uvědomoval si, že budou potřebné tisíce dolarů, aby mohl pořádat velké kampaně kolem světa. Je možné, že satan chce využít nedostatek peněz, které k tomu potřeboval, aby klopýtnul? Aby do budoucna takovou možnost vyloučil, Bill sliboval Bohu, že zůstane na poli jen tak dlouho, dokud Bůh neuhradí všechny jeho potřeby a že nikdy nebude žádat o peníze. Po dobu devíti a půl roku Bůh opatroval všechny jeho finance — až do tohoto týdne.

Bill ve své modlitbě bojoval s nerozhodností. Uvědomoval si, že Bůh ho výslovně povolal k tomu, aby tu práci vykonal a slíbil Bohu, že bude tuto práci konat tak dlouho, dokud se On bude starat o jeho finanční prostředky. Bůh to dělal až do tohoto týdne. A tak co bude dělat dál? Má vykonávat práci, která mu byla Bohem přidělena nebo má dodržet svůj slib daný Bohu a opustit evangelizační pole? Celé dvě hodiny se Bill modlil o vedení. Zápolil se všemi možnostmi, které si jen mohl představit. Krátce po čtvrté hodině povstal. Oprášil si kolena a pomalu se vracel do svého pokoje. Jeho rozhodnutí mu připadalo jasné — musí dodržet Bohu daný slib a ukončit evangelizační činnost.

¹²⁰ 4. Mojžíšova 22–24; Soudců 16; 1. Samuelova 15

Měsíc zapadal na západě. Obloha na východní straně se začala rozjasňovat s nadcházejícím svítáním. Meda a Billy Paul nakládali věci do auta. Když Meda uviděla uplakanou tvář svého manžela, přirozeně se zeptala: „Bille, co se děje?“

„Ó, prostě jsem hovořil s Pánem.“ Nebyl schopen se vzchopit k tomu, aby jí řekl, že končí. Rozhodl se, že to rodině oznámí v Arizoně. Když projeli Arizonskou hranicí, stále jim to nebyl schopen říct. Texas — chtěl jim to říct v Texasu. Projeli Texas a Bill to stále držel v tajnosti a myslel si...

Co mi tím Bůh chce říct? Nebyly to snad v San Fernandu malé zástupy lidí, které vzbuzovaly tuto nejistotu? Během několika posledních měsíců pozoroval v celé zemi probíhající změny. Zatímco kdysi dostával tisíce dopisů týdně, nyní to byly pouze stovky. Samozřejmě to nemělo vliv na jeho finance. Velice zřídka se v těchto dopisech nacházely nějaké peníze. Rozesílal modlitební šátky zdarma. To, v čem se cítil bezradný, byl klesající zájem o jeho službu. Copak to mělo nějakou souvislost s jeho rozhodnutím přinášet ve svých kázáních více nauky?

Pozastavoval se nad tím, co by měl teď dělat. Jak zajistí živobytí pro svou manželku a děti? Tady je, ve věku 46 let, se svým omezeným vzděláním, s minimální podnikatelskou zkušeností a nemnoha schopnostmi, které se daly zpeněžit. Možná by mohl dostat zpět své zaměstnání ve Veřejných službách v Indianě? Nebo se možná dají s bratrem Banksem Woodem na stavitelskou činnost a budou stavět domy? Banks byl dobrým tesařem. Bill počítal, že čím dřív se vrátí do práce, tím rychleji bude schopen splácet těch 15 000 dolarů, které dlužil.

Případalo mu to zcela ironické, že tak rychle zabředl do tak velkého dluhu. Kdyby si odkládal jedno procento peněz, které mu lidé osobně věnovali, mohl být teď multimilionářem. Ale on vždycky tyto dary odmítal. Cítil, že kdyby měl velké bankovní konto, pak by mohl svou důvěru položit do peněz, místo toho, aby důvěřoval Pánu. Jeho sbor mu vyplácel velice skromný plat ve výši sta dolarů týdně. Většinu peněz ze sbírek v průběhu svých kampaní použil k zaplacení výdajů spojených s kampaněmi. Pokud zůstaly nějaké peníze, nechal to křesťanským misionářům nebo na nějaké dobročinné účely. Tento přístup udržoval Branhamovy kampaně s běžným účtem kolem nuly. To nebylo nejlepší řešení z toho praktického pohledu, jak si

zabezpečovat svou službu; ale naproti tomu se nikdy nepokoušel být dobrým obchodníkem, snažil se být pouze dobrým evangelistou.

V poslední době mu oznámil Státní úřad pro příjem daní a dávek, že by chtěli prověřit financování jeho kampaní. Bill z této prověrky neměl obavy, ale připadalo mu to nějak zvláštní, že IRS si zvolil tuto prověrku jeho služby zrovna v této zvláštní době. Co se mu tím Pán snažil říci? Copak na jeho službě bylo stále ještě něco špatného? Copak byla zapotřebí ještě nějaká další změna?

Nikdo nebyl schopen popřít dopad jeho služby na křesťanskou církev v posledních deseti letech. Kromě stovek tisíců lidí, kteří byli spaseni a uzdraveni během jeho kampaní, inspiroval stovky dalších kazatelů. Mnozí z těchto začínajících kazatelů byli ryzími, Duchem svatým naplněnými lidmi — ale ne každý z nich, a možná že právě v tom vězel ten problém. Někteří z těch otrockých napodobitelů se snažili napodobit službu, které ani nerozuměli, a tak rozsévali mezi lidmi duchovní nepořádek.

Bill musel přemýšlet o šestnáctileté dívce, která nedávno přišla do jeho domu kvůli rozhovoru. Byla vyděšená kvůli nějakému kazateli z Kalifornie, jenž o sobě tvrdil, že má dar rozpoznání, a tak jí řekl, že má rakovinu. Když ji Bill uchopil svoji levou rukou za její pravou, mohl okamžitě rozpoznat, že žádnou rakovinu nemá. Děvče z jeho domu uvolněně odcházelo. Bill však žasl, kolik dalších lidí asi tento konkrétní kazatel sváděl.

Jednou Bill navštívil shromáždění, v němž jistý muž tvrdil, že má ve své pravé ruce dar uzdravení. Pokaždé, když se někoho dotknul, aby se za něj pomodlil, křičel: „Cítíš to? Cítíš to?“ Po shromáždění se Bill s tímto člověkem setkal za stanem a řekl: „To je lež, a ty to dobře víš. Ty obelháváš spoustu lidí, ale jednoho dne se budeš muset za to zodpovídat před Bohem; a co pak?“

Podruhé zase Bill navštívil shromáždění, kde nějaká žena tvrdila, že má dar rozpoznání. Řekla něco takového: „Pán mi řekl, že někdo v tomto obecnstvu je odpadlík, a Pán mi řekl, že někdo zde má ledvinové potíže. Zvedněte své ruce, pokud patříte mezi ně.“ Bill si pomyslel: „V každém velkém zástupu lidí se určitě najde nějaký odpadlík a rovněž lidé s ledvinovými potížemi. Tohle není duchovní rozpoznání — ona uplatňuje psychologii.“

Pak zase na jiné bohoslužbě Bill pozoroval kazatele, jak se modlil za člověka se srdeční vadou tím, že s ním škubal sem a tam, zatímco kazatelova manželka tloukla holí o podlahu a křičela: „Heš! Opusť ho ďáble! Heš, heš!“ Avšak ještě horší byl případ jiného evangelisty, který udeřil svého pacienta pěstí do žaludku a tvrdil, že tím nutí ďábla, aby ho opustil. Pak zase Bill slyšel o muži, který tvrdil, že démony cítí podle pachu. Jak může někdo naslouchat takovým nebiblickým nesmyslům? Není tedy divu, že tím svět opovrhoval a posmíval se samotné myšlence o Božském uzdravení. Není divu, že tak mnoho křesťanů bylo ohledně duchovních darů zmateno. Jestliže to je provázáno takovou falší, pak to zastíňuje tu opravdovou věc.

Další den se chýlil ke konci, kilometry ubíhaly pod jeho koly — Oklahoma, Missouri, Illinois, a nakonec Indiana. Když už byli téměř doma, Bill pověděl své rodině o svém rozhodnutí skoncovat s evangelizací. Billy Paul řekl: „Tatínku, buď v tom raději opatrný. Copak Pavel neřekl: ‚Běda mi, kdybych nekázal Evangelium?‘“¹²¹

„Nikdy jsem neřekl, že přestanu kázat Evangelium. Řekl jsem pouze, že skončím s evangelizačními kampaněmi. Stále budu kázat tady v modlitebně. Možná bratr Neville, vezme bohoslužbu v neděli ráno a já v neděli večer. Možná také někdy pronajmu nějaký sál na mezinárodní shromáždění, kde se budeme modlit za nemocné.“

Padla noc, ale tlumené světlo palubní desky odhalilo znepokojení Medina obličeje. Řekla: „Bille, ty dobře víš, jak moc bych si přála tě mít s těmito dětmi doma. Ale pohleď, co tvou službou bylo docíleno. Bylo zahájeno celosvětové probuzení. Nemohu to vidět, že by tě Bůh vedl k takovému závěru. Doufám, že víš, co děláš.“

„Dobře, vím pouze jedno: Musím dodržet svůj slib, který jsem dal Bohu.“

„Bůh ti ale nikdy neřekl, abys opustil misijní pole,“ řekl Billy Paul. „To je něco, cos ty řekl Bohu.“

„Máš pravdu, synu. Ale my očekáváme, že Bůh bude dodržovat svá zaslíbení, která nám dal. A tak my bychom měli dodržet své sliby dané Jemu.“

¹²¹ 1. Korintským 9:16

„Tatínku, já si ale myslím, že děláš chybu.“

„Pokud ano, modleme se, aby mě Bůh napravil.“

Domů dojeli kolem čtvrté hodiny nad ránem. Předtím než se Bill vplížil do postele, modlil se znovu k Bohu, aby mu ukázal, co má dál dělat. A pak navzdory své ustarané mysli se ponořil do hlubokého spánku.

Meda vstala asi v šest ráno, aby mohla připravit Becky do školy. Její pohyb v pokoji probudil Billa. Posadil se na postel a protíral si ospalé oči. „Miláčku, dnes ráno musím zatelefonovat do Veřejných služeb a zjistit, jestli by mě přijali do mého starého zaměstnání. A pokud se mi to nepovede, budu se muset setkat s bratrem Banksem, jestli by se nedal se mnou na podnikání. Musím vydělat nějaké peníze a začít splácet své dluhy.“

„Bille, ty jsi mi řekl, že někteří bratři z Kalifornie se zaručili za tuto kampaň. A tak v tom smyslu byl ten dluh již zaplacen.“

„To je sice hezké, ale toto jsem Bohu nesliboval. Z mého náhledu dlužím těmto bratrům 15 000 dolarů.“

„Bille, doufám, že víš, co děláš,“ řekla Meda.

„Dobře, já si myslím...“ Nedokončil svou větu. Něco se kolem něj dělo. Místo toho, aby se díval na ženu, pozoroval dva špinavé chlapce, kteří kráčeli po prašné, nezpevněné cestě naproti němu. Jejich bosé nohy vířily oblak prachu, který dosedal na jejich potrhané kalhoty. Neměli na sobě košile. Oba chlapci měli rozčuchané, tmavé vlasy, tmavé oči a dohněda sluncem opálenou pleť. Jeden z nich táhl vozík na dřevěných kolech. „Miláčku,“ řekl, „podívej, kdo sem přichází.“

„O čem to mluvíš?“ Zeptala se Meda. Ale teď už byl Bill příliš daleko v tom vidění, aby mohl odpovědět. Manželka opustila pokoj, a to vidění se stalo vším.

Něco mocného jej kolem těch dětí provedlo, a pak došel k Mineru Arganbrightovi, který s úsměvem řekl: „Bratře Branhame, všechno je připraveno. Rozdali jsme modlitební lístky a máme prostředky na to, abychom tě dostali tam i zpět. Shromáždění již začalo, tak pojď.“

„Děkuji ti, bratře Arganbrighte.“ Bill prošel kolem svého přítele a ubíral se směrem k nezastřešené aréně naplněné tisíci lidmi, hnědé barvy pleti. Zástup poslouchal nějakého kazatele, který promlouval z pódia, které bylo postaveno uprostřed arény. Bill se zeptal skupiny kazatelů: „Kdo je ten muž?“

Nějaký blondatý kazatel mu řekl: „Oni ho tam postavili.“

„A kdo jsou oni?“ Zeptal se Bill.

Aniž by mu kdo odpověděl, kazatelé odešli pryč; všichni s výjimkou toho blondatého muže. V té chvíli kazatel na pódiu řekl: „Můžete se všichni rozejít.“ A zástup se začal rozcházet.

Bill se obořil: „Tohle neměli udělat. Vždyť přece ještě neudělal výzvu k oltáři.“

„To je v pořádku,“ řekl ten blondák, který držel v ruce měšec s penězi a potřásal jím, takže Bill mohl slyšet cinkot mincí. „Přece jsme již udělali sbírku.“

Znechucený Bill se obořil: „Od kdy je sbírka důležitější než duše získané pro Krista?“

Tento muž tuto otázku úplně ignoroval a řekl: „Ty budeš kázat později, dnes odpoledne.“

Ale do této chvíle byla aréna téměř prázdná. A začalo pršet. Bill řekl ironicky: „Budeme rádi, když odpoledne přijde dvanáct lidí.“

Muž pokrčil rameny a řekl. „Copak Ježíšovi nezůstalo pouze dvanáct lidí, když lidem řekl pravdu?“¹²²

Někde za Billovým pravým ramenem anděl Páně řekl: „Podle toho to poznáš...“ Pak jej anděl provázel hlouběji do vidění. Další věc, kterou si Bill uvědomil, byla malá dětská bota v jedné jeho ruce a tkanička ve druhé. A on se snažil protáhnout silnou tkaničku mrňavou dírkou boty. Nedařilo se mu ji však prostrčit; pokaždé, když zkoušel protlačit tkaničku dírkou, uvolňovalo se po stranách více vláken a to mu znemožnilo tento úkon provést. Kroutil tedy koncem tkaničky, aby ji mohl těsnou dírkou protáhnout; pokoušel se znovu, ale čím více se snažil, tím víc se vlákna třepily. Tento úkol mu

¹²² Jan 6:28–69

připadal nemožný. Tkanička na to byla příliš silná, než aby ji bylo možno protáhnout takovou mrňavou dírkou.

Anděl Páně řekl: „Co to děláš?“

„Snažím se zašněrovat botu, ale nedaří se mi to. Tkanička nechce prolézt dírkou.“

„Děláš to špatně. Udělej to z opačného konce.“ Bill byl tak zaujat šněrováním dětské boty, že si nevšimnul délky tkaničky. Sahala až k podlaze, na které byla zamotaná a tvořila velkou hromadu. Když se podíval na druhý konec, uviděl, že byl tak tenký, že se přesně hodil do dírky boty.

Anděl řekl: „Copak tomu nerozumíš? Nemůžeš vyučovat letniční nemluvnata nadpřirozeným věcem. Když jsi tohle dělal, zapříčinil jsi jen tělesné napodobování.“

Pak jej anděl v tom vidění provázel dál, dokud nepřišli ke krásnému jezeru obklopenému zelenými stromy. Voda se zdála být průzračně čistá jako křišťál. Bill viděl hejna malých ryb plovoucích poblíž břehu a kousek dál mohl vidět několik velkých duhových pstruhů. Ze břehu nahazovala své udice spousta rybářů, ale chytali pouze ty malé ryby. Bill si pomyslel: „Jsem dobrý rybář. Myslím si, že bych mohl ulovit toho velkého pstruha tam dál.“

A najednou se ta tkanička boty proměnila ve vlasce, a ta dětská bota se teď stala návnadou a háčkem. Rybářský prut ležel vedle jeho nohy. Bill vzal do ruky prut s navijákem a anděl za ním řekl: „Budu tě učit, jak máš rybařit, ale nechci, abys všem vyprávěl, jak to děláš. Nech si to jen pro sebe.“

„Rozumím.“

„Nejdřív musíš vzít návnadu a konec vlasce, a napíchnout návnadu na háček. Pak nahodíš co nejdál na hlubokou vodu. Návnadu nech ponořit do hloubky a pak jemně zatáhni. To upozorní ty malé rybky plovoucí kolem. Když pocítíš, že něco návnadu okusuje, zatáhni znovu vlasce, ale trochu víc než poprvé. To způsobí, že ty malé rybky se rozprchnou a postupně to začne přitahovat pozornost těch velkých. Když pocítíš, že některá z těch velkých ryb návnadu okusuje, zasekni, aby háček projel její čelistí. Pak už můžeš stahovat navijákem.“

Bill začal dělat to, co mu bylo řečeno andělem. Zatímco napichoval návnadu na háček, jiní rybáři se postavili vedle něj a dívali se. Tito rybáři byli všichni křesťanskými kazateli a byli jeho přítomností na tomto místě vzrušení. A říkali asi něco takového: „Sláva Pánu, to je bratr Branham, to je opravdový rybář. Sledujme, jak to dělá. On nám může ukázat, jak chytit hodně ryb.“

Bill se pocítil na výsluní slávy a řekl: „Jistě, já vám ukážu, jak se to dělá.“ Nahodil daleko do jezera a nechal návnadu ponořit. „A nyní, bratři, ty malé rybky jsou dobré, ale my chceme ulovit rovněž ty velké. Pohleďte, jak se to dělá. Nejdříve musíte jemně zatáhnout vlascem, to přitáhne pozornost těch malých ryb. Když ty malé začnou brát návnadu, je třeba zatáhnout vlascem trochu silněji, ale ne moc. Ty malé rybky odplavou, a pak se připlavou podívat ty velké, co se tam děje. A jedna z těch velikých ryb se musí do té návnady pustit.“

Bill předváděl tuto techniku a poprvé jemně zatáhl. A opravdu celé hejno těch malých rybek připlulo k této třpytící se návnadě. To podnítilo kazatele, kteří se začali plácet po zádech a volali: „Haleluja! Sláva Pánu, to je nádherné!“ Jejich nadšení nakazilo samotného Billa. Mezitím pocítil, jak něco bere návnadu, a byl tak dychtivý ulovit nějakou rybu, že se ukvapil a zaseknul s takovou silou, že vytáhl vlasec z vody až na břeh. Vlasec spadl vedle něj a byl úplně zamotán. A opravdu chytil rybu, ale ta byla tak malá, že se divil, jak mohla vůbec do své malé tlamičky návnadu dostat. Kazatelé se o to přestali zajímat a postupně jeden po druhém odešli.

Nyní vstoupil do zorného pole anděl. Jeho tmavé vlasy a olivově hnědá pleť ostře kontrastovaly s jeho bílým rouchem a turbanem. Zkřížil ruce na hrudi a zamračil se: „*Udělal jsi přesně to, co jsem řekl, abys nedělal.*“

Bill se pocítil zahanben. „Vím, že jsem to neudělal dobře,“ zavzlykal, a všemožně se snažil tu motaninu kolem sebe rozmotat. „Zasekl jsem příliš brzo, hned napodruhé.“

„*Nesmíš dopustit, abys v takových dobách zamotal vlasec,*“ napomínal ho anděl. „*Tato rybářská lekce je symbolická pro tvou službu. Zaprvé, to první zatáhnutí bylo, když jsi bral lidi za ruku a pocítoval jsi vibrace jejich nemocí. Druhé tažení je rozpoznání, které ti umožňuje říct lidem tajemství jejich srdcí. Udělal jsem tě vidoucím pro lidi. Ale ty ses vždycky snažil tyto věci vysvětlovat.*“

Neměls to dělat. Vzal jsi nadpřirozený dar a udělal jsi z toho veřejnou podívanou. Tím, že jsi to dělal, způsobil jsi spoustu tělesných napodobenin, které z toho vznikly a rozsávaly zmatek.“

„Je mi líto. Budu se snažit být více opatrný.“ K veliké Billově úlevě se mu nakonec podařilo vlasec rozmotat. Navinul ho na navíják a pozvedl ruce, aby znovu nahodil. Než stačil nahodit, anděl ho zavedl ještě hlouběji do vidění.

Nyní stál ve vzduchu — ne venku; ale měl dojem, jakoby stál uvnitř nějaké konstrukce. Nad ním se tyčila klenba, jako v nějaké katedrále nebo gigantickém stanu. Bill ještě nikdy neviděl tak obrovské cely. Pod ním sedělo v řadách tisíce lidí a hledělo na pódium směrem k jednomu konci stanu. Stovky lidí klečely vpředu před pódium a tiše plakaly a velebily Ježíše Krista. Podle všeho to bylo evangelizační shromáždění a kazatel zrovna udělal výzvu k oltáři. Bill řekl: „Kéž by toho bylo více.“

Nějaký dobrosrdečně vypadající gentleman přistoupil ke kazatelně a řekl konejšivým hlasem: „Zatímco bratr Branham odpočívá, uděláme modlitební řadu. Každý, kdo má modlitební lístek, ať se postaví do řady po mé pravé straně.“

Bill se díval tímtež směrem jako ten zástup — to znamená směrem ke kazatelně na pódiu. Z jeho výhodného postavení nad shromážděním sledoval lidi s modlitebními lístky, jak vstávali a směřovali vlevo, aby vytvořili řadu, která se táhla daleko dozadu, až ven ze stanu. Bylo to velice odlišné od jeho současných shromáždění. Nejenže v této řadě bylo mnohem více lidí než obvykle, ale lišila se rovněž celá struktura této modlitební řady. Vpředu modlitební řady byla zavěšená plátěná opona, která neumožňovala lidem stojícím na podlaze pohled na pódium. A na pódiu byly věci rovněž jinak uspořádány. Mezi modlitební řadou a kazatelnou stála pravouhlá budova, asi čtyři metry široká a šest metrů dlouhá, s dřevěnými dveřmi na obou koncích. Někáká žena se zápisníkem v ruce stála vedle dveří a dívala se na modlitební řadu. Jiná žena se postavila vedle dveří poblíž kazatelny. Bill se rozpačitě na to díval a vzhlížel k andělu Páně, aby se ho mohl zeptat na vysvětlení. Anděl se vznášel ve vzduchu vedle něj po jeho pravé straně. Nad andělem vířilo světlo a vrhalo své ohnivé plameny s rachotivým a pulzujícím zvukem větrného víru. Pak se stalo něco, co Bill ještě nikdy neviděl. Ohnivý sloup opustil anděla Páně a klouzavým pohybem se snesl dolů

posluchárnou, a potom vstoupil do té malinké budovy na pódiu. Světlo se na okamžik zavěsilo nad tou malou budovou a pak sestoupilo stropem přímo do této místnosti.

Jakmile byl ohnivý sloup ukrytý před zraky lidí, anděl Páně řekl: „*Tam se s tebou setkám. To je třetí tažení.*“

Teď se modlitební řada pohnula kupředu. Prvním pacientem v řadě byla žena na ambulančních nosítkách. Dva muži ji nesli po schodech napříč pódiem za oponu do této malé budovy. Žena, která stála vedle dveří poblíž modlitební řady, si zapsala jméno dotyčné ženy a její nemoc do zápisníku. Pak ti dva muži vešli s těmi nosítky do pokoje. Zástup se utiřil a všichni soustředili svou pozornost na budovu stojící na pódiu. Najednou se dveře, které byly blíž kazatelny otevřely a zde vychází tato žena, a tlačí nosítka před sebou, a velebí Boha tak hlasitě, seč jí síly stačily.

Ta tmavovlasá žena, která stála u zadních dveří této malé budovy, vypadala jako reportérka. Zeptala se té ženy: „Co se tam stalo?“

„Já nevím, co se stalo,“ odpověděla žena. „Byla jsem dvacet let ochrnutá a teď se na mě podívej. Cítím se jako bych nikdy nebyla ochrnutá.“

Druhou osobou v modlitební řadě byl muž o berlích. Odbelhal do toho malého pokoje, ale za okamžik vyskočil zadními dveřmi, křičel a držel své berle vysoko nad hlavou. A ta žena se znovu zeptala: „Co se ti stalo?“

Muž řekl: „Nevím. Ale podívej, mohu chodit!“

Bill řekl andělu Páně: „Nerozumím. Co se děje v tom malém pokoji?“

„*Copak náš Pán neřekl: „Když se modlíte, nebudte jako pokrytci, protože oni se rádi modlí, když stojí v synagogách a na rozích ulic, aby byli viděni lidmi... Ale ty, když se modlíš, vejdi do svého pokojíku a zavři za sebou dveře, a modli se k Otci v skrytu, a váš Otec, který vidí v skrytu, vám zjevně odplatí?“¹²³*

„Ó, ano, to nám Pán přikázal, abychom to dělali.“

¹²³ Matouš 6:5, 6

„Já se s tebou setkám v tom pokoji. To je tvé třetí tažení. To nebude veřejná podívaná.“

„Rozumím.“

Anděl jej zavedl do toho pokoje a vysvětlil mu, co má dělat potřetí. Pak mu anděl sdělil jisté tajemství. Když o tomto rozhovoru vyprávěl, Bill řekl: „Křesťanští přátelé, když opustím tento svět, tohle tajemství bude stále přetrvávat v mém nitru. Ale zapište si má slova, dávejte pozor, co se stane dál.“

Zatímco se tráva na jeho dvorku choulila pod tenkou příkrývkou sněhu, přemýšlel o tom nejmocnějším vidění, jaké doposud shlédl. To záhadně zrušené shromáždění, neúspěšný pokus šněrování

dětské boty, lekce rybaření, záhadná místnost postavená na pódiu pod tím gigantickým stanem — tyto obrazy v něm přetrvávaly a jejich skrytý význam jej mučil. Po dlouhou dobu bylo toto vidění středem pozornosti jeho myšlenek. Ačkoliv poslušně zachovával tajemství, které mu bylo sděleno andělem v té malé místnosti, dopad tohoto tajemství se silně odrážel ve většině toho, co si četl v Bibli, a ve většině toho, co kázal v době následujících měsíců. Jednou v noci, v prosinci 1955, byl natolik podnícen, že nemohl usnout. O půl jedenácté probudil manželku a zeptal se: „Miláčku, mohu ti na chvíli kázat?“ Meda se obrátila tváří ke svému manželovi. Protírala si oči a s úsměvem řekla: „Jistě, Bille, do toho.“

Bill kázal své manželce až do půlnoci. Řekl: „Křesťanská víra se zcela zakládá na odpočinutí. Křesťan není zmítán. Křesťan nepobíhá z místa na místo. Křesťan nepanikaří a nerozčiluje se, nestará se. Křesťan odpočívá. To všechno je ukončeno pro věřícího na Golgotě. Ó, zklamání sice mohou přicházet, ale křesťan stále odpočívá s uvědoměním, že Bůh je schopen dodržet svá zaslíbení. My, křesťané, víme, že nehledě na přicházející problémy — ať je to hlad, nemoc nebo dokonce samotná smrt — nic nás není schopno oddělit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši. My prostě odpočíváme. A ať ta stará skořápka je zmítána sem a tam, ať se zmítá větry nebo bouřkami života, naše kotva pevně drží v bezpečném místě. Naše víra se nezakládá na našich vlastních schopnostech nebo v naší církvi, nebo na našich přátelích. Naše víra zcela odpočívá na dokonaném díle Ježíše Krista. Jistě, různého druhu bouřky a starosti povstávají, ale naše loďka se nepotopí, protože jsme zakotveni ve Slově Božím.“

Prvního ledna 1956 rozvinul toto téma v kázání, které nazval „Proč jsou lidé tolik zmítáni“? Hovořil o křesťanech, kteří jsou neustále zmítáni sem a tam bouřkami života. Tento druh křesťanů je

KAPITOLA 75

MEXIKO: ZÁHADA A ZÁZRAKY

1956

někdy nahoře, někdy dole. Jednoho dne se cítí vítězně, druhého dne je sklíčený. Jednoho dne uctívá Boha a druhý den může být zpět ve světě. Proč? Protože má jen mentální koncepci o Božím slově. Přišel k Ježíši Kristu spíše skrze intelektuální poznání než skrze nadpřirozené prožití ve své duši.

Aby ujasnil, k čemu směřuje, použil Bill příběh Izraelského národa na cestě z Egypta do zaslíbené země. Jelikož s sebou Izraelský národ neměl jídlo, Bůh jim každý den dával nadpřirozený chléb, jenž nazvali manou. Izraelité nemohli tuto manu skladovat; kdyby se o to pokusili, příští den by byla zkažená. Každý den ráno museli jít nasbírat tolik many, kolik mohli za ten den sníst. Stejně tak je to s křesťany, oni se musí každý den krmit Ježíšem Kristem, Chlebem života.

Ačkoliv tato mana obvykle nevydržela déle než jeden den, bylo zde několik výjimek. Jelikož Bůh přikázal Izraelitům pracovat pouze šest dnů v týdnu, mana, kterou si nasbírali šestý den, vždy vydržela i sedmý den. A Bůh také poučil Mojžíše, aby vložil trochu many dovnitř do Truhly smlouvy. Truhla smlouvy, to byla pravouhlá schránka, která se nacházela v tom nejvnitřnějším místě Svatostánku. Tato místnost byla známa pod názvem Svatyně svatých. Mana uvnitř této truhly nikdy neztuchla. Od pokolení k pokolení voněla tak příjemně jako čerstvě upečený chléb. Duchovně byla tato ustavičná čerstvost dána k dispozici rovněž křesťanům.

Aby vysvětlil to, co tím mínil, přirovnal křesťanský život k Božímu stánku, který Mojžíš postavil na poušti. Tento stánek měl tři části — předsíň, svaté místo a Svaté svatých. (1) Předsíň: Osoba, která přišla do stánku, musela nejdřív vstoupit do ohrazeného nádvoří, nad nímž byla širá obloha, kde stál oltář pro zvířecí oběti a umyvadlo, kde se kněží umývali, dřív než vstupovali do stánku. (2) Svaté místo: Samotný stan byl rozdělen na dvě místnosti oddělené od sebe oponou; ta vnější místnost se nazývala svatým místem a v ní se nacházela lampa, sedmiramenný svícen se sedmi plameny. Svaté místo rovněž obsahovalo oltář pro obětování kadidla a stůl pro chleby předložení, které znamenaly Boží přítomnost. (3) Nejsvatější místo: Ten vnitřní pokojík se nazýval Nejsvatějším místem nebo Svaté svatých. To Nejsvatější místo obsahovalo pouze jednu věc, byla to Truhla smlouvy. Víko této truhly se nazývalo Trůnem milosti. Tyto tři

části svatostánku symbolizovaly tři stádia spasení: (1) ospravedlnění, (2) posvěcení a (3) křest Duchem svatým.

Svatostánek na poušti měl jenom jeden vchod, a pouze ti, kteří věřili Jahvemu, tam mohli vcházet a spatřit oltář. Dnes může být člověk spasen, když věří v Ježíše Krista, jenž je jediným vchodem do věčného života; nadále to zůstává prvním krokem. Víra v Krista je jako vchod do vnějšího nádvoří stánku. Člověk, který vstupuje do tohoto vnějšího nádvoří, věří, že Ježíš Kristus zemřel, aby ho spasil od jeho hříchů. To jej činí ospravedlněným vírou. A to je dobré. Ale je stále pod otevřenou oblohou a je vystaven každé změně počasí. Někdy je slunečno a cítí se skvěle, jindy je zas chladno a deštivo, a cítí se mizerně. Mraky působí, že svit slunce a hvězd se neustále mění.

Posvěcení je druhým stádiem milosti. Člověk, který je posvěcen krví Ježíše Krista, je v lepším postavení než člověk, který se zastavil při ospravedlnění. Posvěcený člověk přestal kouřit, pít, přestal lhát a krást, a tak dále. Takový jedná s lidmi správně a žije před Pánem svatým životem. Je jako kněží, kteří vstoupili do svatého místa stánku. To svaté místo bylo příjemnějším místem než to vnější nádvoří. Bylo pro kněze úkrytem před větrem a deštěm. Tam se rovněž nemusí spoléhat na změny světla na obloze, protože on má své světlo z toho zlatého svícnu se sedmi plameny. Ale těch sedm lamp nevydává dokonalé světlo. Tyto lampy potřebují každý den své ošetření. Někdy se na knotu usadí saze a pak je světlo tlumené a místnost je plná dýmu. Někdy se stane, že lampa zhasne, a pak musí být znovu zapálena.

Existuje však ještě jeden stupeň spasení: je to křest Duchem svatým. Je to, když křesťan vstoupí za oponu, do Svatyně svatých a žije svým životem v přítomnosti Boží slávy Shekinah. Sláva Shekinah je záhadným světlem, které vydává jemné, žhoucí světlo, neměnně a naprosto spolehlivě, jehož zdroj je v samotném Bohu a nemůže nikdy nastat žádná odchylka.

Bill řekl: „Vy, muži a ženy, můžete žít počestným životem, milovat Boha na základě mentální koncepce. Ale to opravdové ukryté místo je v srdci, být ukryt s Kristem. Když Kristus, Duch svatý, vstoupí do vašeho srdce, On je zajedno s vaším temperamentem a žije svým vlastním životem skrze svou vlastní vůli prostřednictvím tebe. Jste tak povolní, že Kristus mluví slova, která chce říci, myslí

myšlenkami, jimiž chce myslet skrze vás. Koná skutky, které chce konat skrze vás. Jste zcela odevzdání a v hlubokém odpočinutí.“

„Jak nádherný obraz posvěceného křesťana — povolný, a Kristus skrze něj působí. Pavel řekl: ‚Žít — to je pro mne Kristus; umřít — to je zisk. Už nežiju já, ale žije ve mně Kristus.‘¹²⁴ Kristus žije v té zcela poddané duši jednotlivce — promlouvá jeho rty, uvažuje jeho rozumem, dívá se jeho očima, jedná skrze jeho temperament. Pak věci tohoto světa pominuly. Jak to může být něčím jiným, než neustálou sladkostí a příjemností? Kristus je správcem. Amen.“

„Vidíte to? Kristus ve vás, a tak celá vaše povaha je Kristus. Váš postoj, vaše touhy, vaše záliby, všechno je Kristus; vy jste poddaní a odpočíváte, a to se všim všudy a dokonale. Nezáleží na tom, jak zasmušile to vypadá, je to stále totéž — Kristus ve vás. On přemýšlí vašim rozumem, tím stejným způsobem, jako kdyby byl zde na zemi. Již více nepatříte sami sobě, protože jste kapitulovali.“

„Jednou do roka Áron, velekněz, vstupoval do toho svatého místa stánku.¹²⁵ Shromáždění jej sledovalo. Áron musel být správně pomazán, předepsaným způsobem oblečen, jeho chůze musela být předepsaná. Na jeho rouchu byly zvonečky, a když kráčel, zvonečky cinkaly: ‚Svatý, svatý, svatý Hospodinu.‘ Nesl před sebou obětní krev smíření, byl pomazán Sáronskou růží a toto pomazání stékalo po jeho bradě až k lemu jeho roucha. Pak vstupoval do toho vnitřního nádvoří, do přítomnosti Boží, opona se za ním zavřela a on byl ukrytý před tím vnějším světem.“

„Sláva Bohu, existuje ukryté místo, místo nepomíjející. Můžeš vcházet do přítomnosti Boží a být ukrytý před věcmi tohoto světa. Už je víc neslyšíš, protože to místo je zvukotěsné. Svět zůstal venku, on jen může lapat po dechu a zírat; vy jste však uvnitř, v přítomnosti věčného Boha, pojídáte tuto manu, která se nikdy nekazí a nikdy se nevyčerpá.“

„Když člověk žije v přítomnosti Krále, každý den je nádherný. On našel skrýš.¹²⁶ On vešel za oponu, která se za ním zatáhla. On již nehledí na tento svět. Svaté místo bylo učiněno zvukotěsné, ovčimi

¹²⁴ Filipenským 1:21; Galatským 2:20

¹²⁵ Exodus 30:10; Leviticus 16; Židům 9:7–14, 25, 26

¹²⁶ Žalm 27:4, 5; Žalm 91:1; Matouš 6:6

a kozími kůžemi, ale toto skryté místo je zvukotěsné skrze křest Duchem svatým, který skryje člověka v Kristu. Tam se stává novým stvořením a každý den chodí před Bohem takovým způsobem.“¹²⁷

„Jak nádherný je to obraz věřícího v přítomnosti Boží. Všechny věci byly dány Kristu. Vše, čím byl Bůh, přelil do Krista. Vše, čím byl Kristus, přelil do Církve. Ježíš řekl: ‚Toho dne poznáte, že Já jsem v Otci a vy ve Mně a Já ve vás.‘¹²⁸ Ó, jakou výsadu mají věřící, kdyby to jen mohli přijmout.“

Závěrem Bill řekl: „Člověk, který vejde za oponu, se uzavře tomuto světu. On se posadí pod klenbu křídel cherubínů a je obklopen Boží slávou Shekinah. Toto světlo nikdy nezeslábne a nikdy nepohasíná. Věřící odpočívá vedle Truhly smlouvy a jí ze zlaté nádoby manny, která zůstává vždy čerstvá. On se nestará o tento svět. O všechno je postaráno. Bůh je nad ním, slyší jeho modlitby a odpovídá na jeho modlitby. A nejen to, ale tento věřící žije v přítomnosti Krále králů, Boha, v Jeho slávě Shekinah! Problémy se sice k němu mohou přiblížit, ale on jim nenaslouchá. Kňourání tohoto světa zůstalo venku.“

„Přátelé, jestli někdy vejdete takto do Krista, jestli někdy vejdete do toho místa, kde je svět mrtvý a vy jste živí pouze ve slávě Shekinah, žijete v přítomnosti Krále, pak každý den bude pro vaši duši sladký. Ó, aj! Všechno je dobré! Všechno je dobré! Nic vám nemůže ublížit. Ó, jaké místo.“

Aby dokázal svou věc, citoval z epištoly k Židům 10:19–22:

***Máme tedy, bratři, smělou důvěru
k vstoupení do nejsvětější svatyně skrze
Ježíšovu krev,***

***tou novou a živou cestou, kterou pro
nás otevřel, skrze oponu, to jest jeho
tělo.***

***Máme také velikého kněze nad Božím
domem, a proto přistupme s opravdovým
srdcem, v plné jistotě víry, se srdcem
očistěným od špatného svědomí a s tělem***

¹²⁷ 2. Korintským 5:17; Galatským 6:15, 16

¹²⁸ Jan 14:20

omytým čistou vodou.

V průběhu roku 1956 bude toto téma opakovat mnohokrát, a to s důrazem, že stánek byl pozemským znázorněním té nebeské pravdy, jak bylo vyučováno apoštolem Pavlem: „Ti slouží obrazu a stínu nebeských věcí, jak bylo Mojžíši od Boha sděleno, když měl dokončit stánek. Protože On [Bůh] řekl: ‚Hleď, abys udělal všechno podle vzoru, jenž ti byl ukázán na této hoře.‘“¹²⁹

Tyto tři části této svatyně znamenaly hodně věcí. Podle Boží numerologie je trojka číslem dokonalosti. Bůh má tři způsoby, jak vyjadřuje sám sebe lidskému rodu, totiž jako Otec, Syn a Duch svatý. Člověk je také učiněn ze tří částí: těla, ducha a duše. Spasení má tři fáze: ospravedlnění, posvěcení a křest Duchem svatým. Svatostánek na poušti měl tři části: vnější nádvoří, místo svaté a Svatyně svatých. Bill si uvědomoval, že jeho vlastní služba bude mít tyto tři části: první, druhé a třetí tažení, jak mu to bylo ukázáno na příkladu toho vlasce a rybaření ve vidění. Ten obrovský stan na konci vidění měl rovněž tři části: shromáždění na jednom konci, zvýšené pódium na druhém konci, a to malé stavení na pódiu. Bill si uvědomoval, že to první a druhé tažení znázorňovalo první dvě stádia jeho služby: znamení v ruce a rozpoznání na základě vidění. Avšak nevěděl, co přinese třetí tažení, ale anděl vysvětlil, že to bude nějakým způsobem souviset s tou malou místností na pódiu, do níž sestoupila sláva Shekinah. Anděl řekl: „*Setkám se s tebou v té místnosti. To je tvé třetí tažení. Nebude to podívaná pro veřejnost.*“

„Třetí tažení“ nebylo jedinou částí tohoto vidění, ohledně které se cítil tak bezradný. Pozastavoval se nad tím, nakolik to bylo symbolické a nakolik se to vyplní doslovně. Proč tento dobrosrdečný gentleman řekl: „William Branham odpočívá.“ Proč tam byla opona před tou modlitební řadou? Proč ta řada dosahovala až mimo prostor toho stanu? Proč lidé v modlitební řadě vstupovali do toho malého pokojíku? A co se dělo v tom záhadném pokojíku?

Jelikož neměl žádný způsob, jak by se mohl dovědět, v jakém rozsahu bylo to vidění symbolické, Bill si zavolal své dva manažery (tehdy to byli Jack Moore a Miner Arganbright) a požádal je, aby se poohlédli po pronájmu nebo koupi toho největšího stanu, jaký by

¹²⁹ Židům 8:5

mohli najít. Miner Arganbright navrhoval postavit stan na dobu jednoho měsíce v Phoenixu. Billovi se tento nápad zamlouval, protože jeho kampaně nabíraly každým dalším dnem na síle, když probíhaly na stejném místě. A vždy uvažoval o tom, zda delším setrváváním na jednom místě nepropukne probuzení. Tak nebo tak tento plán padl, když evangelista A. A. Allen oznámil dlouhotrvající kampaň v Phoenixu v tomtéž měsíci. Bill zrušil své vlastní shromáždění a uvědomoval si, že to nebude fungovat, kdyby v Phoenixu ve stejné době probíhaly dvě uzdravovací kampaně.

Miner Arganbright tedy navrhl další plán. Mexický armádní generál Narciso Medina Estrada, který byl křesťanem, požádal Minera Arganbrighta, aby uspořádal Branhamovu kampaň v Mexico City. Vezme Bill v úvahu pořádání nějakých shromáždění ve starém Mexiku?

Když se za to Bill modlil, anděl Páně k němu přistoupil a řekl: *„Nikdy jsem ti neřekl, abys šel do Phoenixu. Řekl jsem ti, abys šel do Mexika.“* A tím mu dal najevo několik dalších detailů z vidění, které spatřil minulého listopadu. Ti dva otrhaní chlapci, které viděl na začátku toho vidění, to byly mexické děti. Stejně tak ti všichni lidé, kteří byli rozpuštěni v tom shromáždění ještě předtím, než měl k nim příležitost promluvit.

Bill poprosil Minera Arganbrighta, aby uspořádal kampaň v Mexiku a podrobně mu sdělil vidění, které měl. O několik dnů později Arganbright telefonoval a řekl: *„Zajistili jsme arénu pro býčí zápasy v Mexico City. Pojme kolem 60 000 lidí. První shromáždění se bude konat 16. března. Setkám se s tebou a Jackem Moorem ten den ráno v hotelu Regas v Mexico City.“* Arganbright nemohl skrýt své vzrušení: *„Bratře Branhame, máme již nejméně sto kazatelů ze dvou tuctů denominací, kteří s námi budou spolupracovat; co víc si můžeme přát? Je to poprvé v dějinách Mexika, kdy jejich vláda přijímá do své země protestantského evangelistu. Očekávám nádherné věci, které se stanou.“*

Bill strávil první dva měsíce roku 1956 tím, že létal po Spojených státech a kázal jeden večer zde a dva večery zas jinde. Nekonaly se žádné uzdravovací kampaně; nechtěl se modlit za nemocné, dokud se nedostane do starého Mexika, jelikož očekával, že tam začne jeho nová služba.

16. března odletěl Bill do Mexico City v doprovodu Billy Paula, Jacka Moora a Younga Browna. Cestoval s ním Roberto Espinosa, mexicko-americký kazatel, který měl být během této kampaně jeho překladatelem. Po ubytování se v hotelu Regas, si pronajal taxi, aby jej zavezlo do arény pro býčí zápasy. Temné oblaky se kupily a začalo slabě pršet.

Řidič taxi řekl: „V tomto ročním období nemíváme moc deště.“

Bill štouchl svého manažera loktem pod žebro a řekl: „Copak jsem ti to neříkal? A teď dávej pozor, až tam přijedeme, nastanou nějaké problémy. To místo bude prázdné.“

„Bratře Branhame, jak by se mohlo něco takového stát?“

„Nevím, ale právě to mi bylo minulý rok ukázáno ve vidění.“

Když přijeli na stadión pro býčí zápasy, Jack Moore překvapeně zíral na 60 000 divadelních sedadel seřazených do kruhu, avšak všechna byla prázdná. Řekl: „Bratře Branhame, kdybych až doposud nebyl věřícím ve tvůj dar, zcela určitě bych se jím stal teď.“

Později se dozvěděli, že od rána přicházely do arény tisíce lidí v očekávání na zahájení večerní modlitební bohoslužby. Odpoledne, když začalo pršet, někdo použil místní rozhlas k tomu, aby zástup rozpustil. Kazatel Abel Medina, jeden z hlavních organizátorů kampaně, sdělil Billovi, že neví, kdo je za rozpuštění lidí zodpovědný. Nejhorší na tom bylo to, že jejich smlouva k pronájmu arény pro býčí zápasy byla najednou zrušena. V tuto chvíli ani kazatel Medina ani generál Estrada nemohli poukázat na člověka, který byl jejich nepřitelem, ačkoliv si byli jisti, že znají jméno organizace, pro kterou on pracoval. Jack Moore zaskřípal zuby a řekl: „Musím se dozvědět, kdo za tím fiaskem stojí.“

Bill pokrčil rameny: „Jdi a pokus se o to, ale stejně se nic nedozvíš. Nikdo s kým o tom budeš mluvit, nebude nic vědět.“

Zatímco Bill a Billy Paul odletěli spolu domů do Jeffersonville, Arganbright a Jack Moore zůstali v Mexiko City v domnění, že se jim podaří z této šlamastiky dostat. Jack Moore se pokoušel celé dva dny najít toho, kdo nechal rozpustit lidi a zrušit shromáždění. Chodil od úřadu k úřadu, hovořil s hlavními představiteli tak, až jej z toho bolela pusa. Nikdo s kým hovořil, neměl o tom ani tušení. Mezitím pracoval Arganbright s generálem Estradou a kazatelem Medinou

nad záchranou kampaně. Jelikož přišli o svůj kontrakt v býčí aréně, museli najít další vhodné místo, kde by se mohla konat shromáždění. Našli určité místo v Tacubaya na předměstí Mexiko City.

V sobotu telefonoval Miner Arganbright Billovi a poprosil jej, aby se vrátil zpět do Mexika. Bill odešel do své jeskyně, aby se za to modlil. V neděli brzy ráno měl vidění mrtvých ryb rozházených po zemi. Anděl Páně řekl: „*Vrať se do Mexika. Není to nejvhodnější čas, ale já budu s tebou.*“

A tak v pondělí 19. března, pouze několik dnů po návratu z Mexika, se tam Bill se svým synem vrátili. Generál Estrada zajistil na dva týdny fotbalové hřiště v Tacubaya. Bill se měl každý večer modlit za nemocné, až do pátku. Pak měl kazatel Abel Medina pokračovat v kampani a využít místní evangelisty.

V pondělí v devět hodin ráno začali na fotbalové hřiště přicházet lidé. Scházelo tam ozvučení a tribuny. Lidé se posadili přímo v prostoru hřiště a očekávali na začátek večerního shromáždění. Každou hodinu jejich počet rostl. V šest večer zamíchal Billy Paul Branham modlitební lístky a předal je Mexičanovi, který je rozdával dál. Pak za tím mužem šel do zástupu, aby se ujistil, že ty modlitební lístky neprodává. Než Bill v osm hodin přijel, čekalo tam téměř 10 000 lidí, kteří jej chtěli slyšet kázat. Bill uvažoval, jak se dostat na pódium. Jeho sponzoři na tento problém mysleli a vyřešili ho. Pódium bylo postaveno u vysoké zdi, která oddělovala fotbalové hřiště od veřejné komunikace. Bill byl odveden k této zdi ze strany silnice. Pak vylezl po žebříku na zeď, kde mu pomohli dva lidé dostat se po lanech dolů na druhou stranu pódia.

Když Bill pozdravil lidi, přečetl z Judovy epištoly 3. Verš a zdůraznil frázi: *Statečně bojujte o víru, která byla jednou provždy dána svatým.* Pak vyprávěl příběh o samaritánské ženě a vysvětloval, že Ježíš se s ní nikdy nesetkal, a přece jí byl schopen říci příběh jejího života.¹³⁰ Pak v tom vyprávění došel až k Natanaelovi, jak Filip Natanaelovi řekl: „Našli jsme Mesiáše.“ Natanael se skepticky zeptal: „Jak to můžeš dokázat?“ Filip řekl: „Pojď a podívej se.“ Když Natanael přišel před toho nazarejce, Ježíš řekl: „Zde je pravý Izraelita.“ Natanael se zeptal: „Odkud mě znáš?“ Ježíš odpověděl: „Předtím než tě zavolal Filip, když jsi seděl pod fíkovníkem, viděl

¹³⁰ Jan 4:5–39

jsem tě.“¹³¹ Jak ho Ježíš viděl? Měl o něm vidění. Duch Boží ví všechno. A Ježíš, který je Bohem projeveným v těle, o nás ví všechno.

Bill řekl: „Dnes večer je Pán zde, aby konal zázraky. Já nedělám zázraky, já jsem jako tento mikrofon zde přede mnou. Pokud nepromluví, pak ten mikrofon sám o sobě nemůže přenášet nic. Stejně tak já jsem pouhým nástrojem v rukou Božích. Pán Ježíš Kristus je jediný, který uzdravuje; já jsem pouhým nástrojem, skrze který Bůh uzdravení uskuteční. Já jedním v souladu se zaslíbením jeho svatého Slova, protože věřím tomu, co je v něm zaslíbeno.“

Žena, která se jmenovala Enriqueta Arellanová, byla první z 25 lidí v modlitební řadě. Vystoupila po schodišti na pódium a postavila se před Amerického evangelistu. Bill řekl: „Tato žena je pro mě stejně tak cizí, jako ta samaritánka pro Ježíše. Ale já mohu říci, co ji trápí. Mohu ji vidět v nemocnici při operaci. Rána se úplně nezahojila a ona se obává, že to může být rakovina. Je to pravda?“ Se slzami oznámila publiku, že je to tak. Po krátké modlitbě Bill řekl: „Raduj se! Pán tě uzdravil!“ Enriqueta odešla z pódia a vypadala, jakoby se znovu narodila.

Ještě několik dalších lidí procházelo modlitební řadou s rovněž ohromujícími výsledky. Pak přišel muž, který se jmenoval Mariano Santiago a postavil se před evangelistu. Bill řekl obecenstvu: „Jestliže mi Bůh zjeví, kdo je tento muž, uvěříte všichni Ježíši Kristu?“ Pak se Bill obrátil k Santiagovi a řekl: „Ty jsi ke mně přišel, abych se za tebe pomodlil ohledně kýly. Ale máš také ještě jiný důvod. Ty jsi kazatel evangelia z Veracruz a tvůj sbor se jmenuje Calvary. A chceš, abych se pomodlil za několik kapesníků, abys je mohl rozdat nemocným lidem ve tvém sboru.“

Zatímco to probíhalo, jeden z uvaděčů informoval kazatele Medinu, že v modlitební řadě stojí nějaký pomatený, mladý muž, drží modlitební lístek s napsaným jménem nějaké ženy. Když to Medina prošetřil, zjistil, že tento mladý muž vypadá na mentálně postiženého, ale že nebude dojem nebezpečného člověka. Z okraje zástupu vystoupila matka toho mladého muže. Řekla, že ten modlitební lístek patřil jí. Ona byla nemocná, ale víc než cokoliv jiného toužila po tom, aby její syn mohl být uzdraven. A tak darovala lístek jemu. Kazatel Medina s jejím přáním soucítit. Každopádně zde

¹³¹ Jan 1:43–51

však bylo tolik nemocných, kteří nebyli schopni dostat modlitební lístek, že měl Medina obavy, aby z toho nevzniknul nějaký zmatek v zavedené proceduře a nevyvolalo to nepokoje. Požádal tedy matku, aby svému synovi modlitební lístek vzala, což také udělala.

Když se nakonec postavila na pódiu, Bill jí řekl: „Ty jsi katolička, a modlíš se růženec. Jsi tady kvůli tomu, protože toužíš, aby někdo z tvých milovaných mohl být uzdraven a tou osobou je tvůj syn. Bůh dal všechno do pořádku, odejdi v pokoji.“

Toho večera se v Mexiku přihodila stejná věc, která se stala v Africe, v Indii a také v indiánské rezervaci Apačů. Jednoduchá víra Mexičanů přijímala rozpoznání podle jmenovité hodnoty; oni totiž věřili, že to byl Ježíš Kristus zjevující sám sebe mezi nimi. Zázraky vzkvétaly tak hojně jako květiny po jarním dešti na poušti.

Bouřková fronta stále ovlivňovala počasí v tomto regionu. Celý den pluly po obloze a vlnily se nad horami oblaky s deštěm. Hned první večer začal foukat vítr, ale v místě shromáždění ještě nepršelo. Nicméně příští den začalo odpoledne slabě pršet. To ale neodradilo lidi, aby nepřicházeli do shromáždění. Než Bill stačil v osm hodin přijet, aby se modlil za nemocné, zástup vzrostl asi na 25 000 lidí.

Pátá osoba, která přišla do modlitební řady, byl starý, slepý muž. Bill jej pozoroval, jak se pomalu šoural kupředu veden mexickým uvaděčem. Tento starý muž se stále uvaděče na něco ptal. Espinosa to přeložil Billovi: „Ptá se, jestli už je v blízkosti amerického evangelisty. Chce se tě dotknout.“

Za několik okamžiků položil uvaděč chvějící se ruku slepého muže na Billovu klopu saka. Muž poklekl na kolena a vytáhl z kapsy řetízek s růžencovými korálky a začal odříkávat: „Zdrávas Maria, milostí plná...“ Bill muže zastavil a nutil jej, aby se postavil, se slovy: „To tady nemusíš dělat, tatínku.“

Muž měl na hlavě roztřepený, slaměný klobouk, který byl roztržený a znovu ze dvou kusů sešitý. Neudržovaná kštica vyčnívala z pod mužova klobouku. Nezastřížený knír překrýval jeho horní ret. Kalhoty a kabát byly roztrhané a zaprášené a neměl na sobě košili. Tento ubohý muž se dotknul nejbolavějšího místa soucitu v hloubi Billova srdce. Bill si pomyslel: „Kdyby můj otec ještě žil, byl by asi v takovém věku. Jak krutý osud života musel provázet tohoto starého muže. Možná se nikdy v celém svém životě dosyta nenajedl ani

nevlastnil slušný oblek nebo pár bot. Mimoděk se teď potácí v temnotách, neschopen si sám pomoci.“

Bill se teď podíval na bosé mužovy nohy. Byly zaprášené, samý mozol, s dlouhými, zkroucenými nehty. Bill v tu chvíli uvažoval, že by mohl tomu muži dát své boty. Pak si ale uvědomil, že by mu neseděly. Mexičanovy nohy byly mnohem větší než jeho. Bill se zadíval na jeho záda a uvažoval, že by se mu možná hodilo jeho sako. Ale ramena muže byla příliš široká. Bill zjistil, že ani jeho sako by se mu nehodilo.

Slepý muž sundal klobouk, sklonil čelo směrem k Billovu ramenu a zaplakal. Bill pocítil nejen bol tohoto muže; něco uvnitř něj mohlo vejít do utrpení tohoto muže, něco, co přesáhlo soucit — co přesáhlo uvažování, něco, co vešlo do lásky, která se může modlit modlitbou víry s absolutní upřímností.

Najednou se rozvinulo jako květ kaktusů vidění a ukázalo toho starého muže poskakujícího radostí. Bill věděl, že věc je vyřízena. Jemně nadzvedl hlavu muže; muž dvakrát mrknul a pak zakřičel: „Gloria a Dios! Veo! Veo!“ Což znamená: „Sláva Bohu! Vidím!“ Znovu padl na kolena a chtěl políbit Billovu botu. Bill jej pozvedl. Starý muž políbil Billa a pak už uháněl po pódiu a objímal Arganbrighta, Browna, a jiné kazatele na pódiu, a křičel: „Gloria a Dios!“ Lidé celými tisíci podchytili ten nápěv: „Gloria a Dios!“

Tento zázrak vzbudil takový rozruch, že ho Katolická církev nebyla schopna ve sdělovacích prostředcích potlačit. Tisíce Mexičanů se o tom příští den ráno dozvěděly. Mezi nimi byla mladá maminka, jejíž dítě bylo postiženo zápallem plic a bojovalo o poslední dech. Někdy toho rána, zatímco maminka stála v čekárně ordinace lékaře, její dítě naposledy zalapalo po dechu a jeho dech se zastavil. Zoufale přivolala lékaře, ale jeho úsilí oživit dítě selhalo. Lékař jí zasmušile řekl, že může dítě nechat v jeho ordinaci a že zavolá do pohřebního ústavu.

V nitru té matky se něco vzpříčilo. Uvažovala, že pokud Bůh mohl vrátit zrak tomu starému muži, proč by nemohl vrátit život jejímu dítěti. Řekla lékaři, že si dítě vezme. Z ordinace šla rovnou na hřiště, kde se bude americký evangelista modlit večer za nemocné. Než se tam dostala, bylo už krátce po poledni, ale fotbalové hřiště už bylo ze dvou třetin zaplněno lidmi. Slabě přšelo, postavila se na

konci dlouhé řady lidí čekajících na hodinu, kdy budou toho večera rozdávány modlitební lístky.

Když Bill vylezl na zeď a spustili ho po laně na pódium, byl překvapen, když uviděl takovou spoustu nosítek a rovněž šátků, čekající na něj. Miner Arganbright mu vysvětlil, že mnozí z těch, kteří nemají modlitební lístky, nashromáždili tyto předměty na pódium, aby se za ně Bill pomodlil. Věřili, že pouhý dotek kabátu, za který se bude modlit, je uzdraví. Bill to s radostí udělal se vzpomínkou na Pavla, který se modlil nad hromadou kapesníků a zástěr v Efezu.¹³² Bill věděl, že dnes to bude fungovat stejně, jako tehdy. Tito Mexičané rozuměli konceptu víry. Jako vždy jim Bill zdůraznil, že jejich víra musí být mocně upřena na Ježíše Krista, jenž je jediným Uzdravitelem.

Krátce poté, co začala modlitební bohoslužba, Bill zpozoroval v modlitební řadě nějaký rozruch. Jako kdyby se nějaká žena na konci modlitební řady pokoušela projít kolem uvaděčů. Bill také pozoroval, jak se protlačuje, jak je přeskakuje a prchá směrem k pódiu. Lidé kolem ní začali povykovat, další se ji snažili zadržet a odtáhnout dozadu, na konec řady. Za chvíli zas jim proklouzla mezi nohama a znovu se pokoušela dostat k pódiu. Byla však zadržena a odtažena zpět; ona se však nevzdávala.

Netrvalo dlouho a Billy Paul přišel na pódium: „Tatínku, nejsme schopni déle udržet v pořádku modlitební řadu. Někjaká žena vzadu má mrtvé dítě v náruči a plná zoufalství chce, aby ses za dítě pomodlil. Problém vězí v tom, že nemá modlitební lístek. Všichni lidé v modlitební řadě čekali od časného rána. Kdybych té ženě dovolil projít bez modlitebního lístku, může dojít k výtržnostem. Ale ona je v zoufalství a uvaděči ji nemohou udržet vzadu. Co máme dělat?“

Bill se obrátil a podíval se na svého manažera. Jack Moore byl malý muž, stejně tak jako Bill. Oba byli téměř stejného věku, oba měli prořídle vlasy. Bill řekl: „Bratře Jacku, ona nezná mne ani tebe, nešel by ses za to její mrtvé dítě pomodlit? To by ji uspokojilo a uklidnilo.“

Jack Moore sklonil hlavu a sestoupil po schodišti na trávník. Bill se obrátil znovu k mikrofonu, aby promluvil k obecenstvu, když najednou spatřil, jak se před ním vznáší bezzubé, mexické nemluvně.

¹³² Skutky 19:11, 12

Dítě sedělo na dece a štěbetalo, smálo se, mávalo ručičkami, tak jak to dělají nemluvňata, když jsou podnícena. Bill řekl: „Moment, bratře Jacku. Raději to vyřídím sám. Řekni uvaděčům, aby tu ženu sem pustili.“

Billy Paul zakroutil nesouhlasně hlavou: „To nemohu dovolit, táto, to může způsobit vzpouru.“

„Billy, viděl jsem vidění.“

„Vidění? To je něco jiného.“ Billy Paul dobře věděl, co to znamená zpochybnit vidění.

„Já tam půjdu sám a řeknu to uvaděčům,“ řekl Espinosa. Krátce poté se uvaděči postavili stranou a dovolili této ženě projít.

Přiběhla k pódiu jako aztécky běžec. Padla před Americkým evangelistou na zem a plakala: „Padre! Padre!“ Bill s Espinosou ji postavili na nohy. Byla to hezká žena, něco málo přes dvacet let. Měla po celodenním pláči oteklé oči. Možná to bylo její první dítě, které teď držela bez života ve svém prosebném náručí. Bill to dítě neviděl. Vše, co mohl spatřit, byl nehybný tvar, pod promočenou dekou.

„Kdy ti to dítě zemřelo?“ Zeptal se Bill.

Řekla, že dítě zemřelo ráno v ordinaci lékaře. Bill řekl: „Bratře Espinosa, nepřekládej tuto modlitbu.“ Položil ruce na deku a modlil se: „Nebeský Otče, nevím, co to všechno má znamenat, ale právě před několika minutami jsem viděl před sebou malé dítě, jak si štěbetá a hraje. Pokud to vidění ukazovalo toto mrtvé dítě, ať se k němu život vrátí v Ježíšovu jménu.“ V tu chvíli dítě zakřičelo a začalo kopat nožkami pod dekou; matka rovněž zakřičela a chytila vrtošící se dítě, a přivinula je k hrudi.

Bill vážně řekl: „Bratře Espinosa, neoznamuj to, ale ať tě ta žena vezme k lékaři, měl bych rád písemné potvrzení od jejího lékaře s důkazem, že to dítě bylo mrtvé.“

Na konci modlitební bohoslužby se Bill zeptal, kolik lidí chce zvednout ruce a odevzdat své životy Ježíši Kristu, poté, co byli svědky této události. Zvedly se tisíce a tisíce rukou. Bill se překvapeně obrátil k Espinosovi: „Řekni jim, že já nechci, aby zvedali ruce katolíci nebo protestanti, přeji si vidět jenom ruce těch lidí, kteří

doposud nikdy nepřijali Ježíše Krista. Espinosa to zdůraznil davu, ale jako kdyby se nezměnil počet rukou, které byly zvednuty.

Příští den Roberto Espinosa obdržel orazítkované přísežné prohlášení lékaře, který ohledal dítě té ženy a prohlásil je za mrtvé. Teprve tehdy dal Bill souhlas k tomu, aby mohl být tento případ zveřejněn. Nejdřív v místních novinách a později rovněž v časopise Hlas uzdravení.

Když se Bill před odjezdem z Mexika balil, telefonovala mu katolická reportérka a pozvala ho k rozhovoru. Poté, co se tázala Billa na mnohé zázraky, které se staly v průběhu posledních pěti dnů, se reportérka zeptala: „Věříš, že naši katoličtí svatí mohou také dělat zázraky?“

„Pokud jsou na živu, tak ano,“ odpověděl Bill důvtipně.

„V Katolické církvi nemůžeš být svatý, dokud nezemřeš,“ oponovala reportérka.

„Tak to může říkat Katolická církev, ale v Bibli Pavel psal epištoly k svatým, kteří byli v Efezu. A oni v té době byli naživu.“

„My rovněž čteme Bibli. Ale když vyvstane nějaká otázka, věříme tomu, co o tom říká naše církev a ne jak to říká Bible, protože papež slyší přímo Boha.“ Bill se zamračil. Reportérka řekla: „Z toho jsem pochopila, že nejsi katolík.“

„Ano, jsem protestant, to znamená, že protestuji proti Katolické církvi — nikoliv proti lidem v této církvi, tito lidé jsou duše, za které zemřel Ježíš — ale protestuji proti katolickému systému, který těmito lidmi manipuluje, a odvrací je od Bible.“

Taková otevřenost mexickou reportérku překvapila: „Pane Branhame, s jakou církví jste spojen vy?“

„S Církví Ježíše Krista.“

„Myslím si, že jsem nikdy nic o takovéto denominaci neslyšela.“

„Je to proto, že to není denominace, je to Kristovo tělo. Bible říká: ‚Jedním Duchem jsme všichni pokřtěni do jednoho těla.‘¹³³

¹³³ 1. Korintským 12:13

Organizace se vůbec nepočítají. To, co platí, je víra dotyčné osoby v Ježíše Krista — a ta víra přichází skrze Bibli.“

„Uvědomujete si, pane Branhame, že Bible je pouze starobylým příběhem Katolické církve?“

„V tomto bodě s vámi nesouhlasím. Četl jsem mnoho historických knih, a nakolik to mohu vidět, Katolická církev nevznikla dřív než za Konstantina, téměř tři sta let po smrti posledního z apoštolů.“

„Pane Branhame, jaký je váš souhrnný názor na Katolickou církev?“

„Byl bych rád, kdybyste se mě na to neptala, ale jelikož jste se mě na to zeptala, pak vám to řeknu na rovinu. Katolická církev je nejvyšší formou spiritismu.“

Reportérka tím byla šokována: „Odkud jste něco takového vzal?“

„Každý, kdo se snaží mluvit k mrtvým, je spiritista. A vy, katolíci, se stále snažíte mluvit k mrtvým svatým a prosíte je, aby za vás orodovali.“

„Pane Branhame, vy přece mluvíte k Ježíši Kristu, a On zemřel.“

„Ale Ježíš Kristus nezůstal mrtvý. Vstal z hrobu a dnes žije. A pokud moje kampaň v Mexiku něco dokázala, pak dokázala, že Ježíš Kristus žije!“

Obdobně jako kampaně v Německu a Švýcarsku, jeho kampaň v Mexiku skončila neobyčejným úspěchem. Odhaduje se, že během těchto pěti večerních shromáždění v Tacubaya, odevzdalo asi 20 000 lidí svůj život Ježíši Kristu. Bill mohl

jasně vidět, jakým způsobem Mexiko naplnilo první část jeho vidění z prosince 1955; ale nenaplnilo všechno. Dětská bota a lekce rybaření byla podobenství, která mohl snadno pochopit, ale ta stanová část vidění nebyla k porozumění snadná. Bylo to jenom symbolem „třetího tažení“ jeho služby nebo bude opravdu kázat v nějakém gigantickém stanu či katedrále? Ohledně toho neměl jistotu. V případě, kdyby to mělo mít doslovný význam, Bill prosil své manažery, aby vyhledali ten největší stan, který by mohli pronajmout nebo koupit. Vidění mu každopádně jednu věc vyjasnilo — věděl, že Bůh od něj očekává, aby v evangelizační službě pokračoval.

Miner Arganbright si přál jeho návrat do Evropy nebo Afriky v červnu. Když se ohledně těchto návrhů modlil, řekl Bill ohledně obou kontinentů, ne. Duch svatý jej nutil, aby zůstal na americké půdě. Pociťoval naléhavost, kterou ještě nikdy předtím nepocítil. Jako kdyby to měl být rozhodující rok pro kázání evangelia v Americe. Mnohokrát v průběhu roku 1956 Bill řekl: „Předpovídám, že Spojené státy americké buď Krista přijmou, nebo v tomto roce začnou odpadat od milosti. No, to mi neřekl Pán, ale přesto věřím, že Amerika v tomto roce buď Krista přijme, nebo se od Něj zcela odvrátí — ale já předpovídám, že Ho odmítne.“

V lednu pronesl v Jeffersonville kázání, které pojmenoval „Na křižovatce času“. Bylo to kázání, v němž poukázal na sedm hlavních míst v dějinách, kde všemohoucí Bůh změnil svůj směr a začal něco nového. Během těchto křižovatek Bůh navštěvoval zemi zvláštním způsobem. Slovo „křižovatka“ znamená „dvě věci, které se setkávají“, a v jeho kázání se to slovo vztahovalo, jak k přirozenému, tak k tomu nadpřirozenému. Bill připomenul tyto křižovatky: dobu Noeho, dobu Mojžíšovu, dobu Abrahamovu, dobu Eliášovu, dobu

KAPITOLA 76

**AMERIKA JE VE STEJNÉM
ROZPOLOŽENÍ JAKO IZRAEL
V KÁDESBARNE**

1956–1957

Ježíšovu. Pak se Bill na delší chvíli zastavil a v podrobnostech objasnil pátou velkou křižovatku. Řekl: „Jan Křtitel byl prorok, Gabriel byl anděl. Oni se zjevili kolem roku 33, před křižovatkou času. Bůh varoval lidi, že křižovatka je nablízku. Pohleďte na to, co se událo. Vidíme Jana stojícího na břehu Jordánu, jak káže a říká lidem o tom Velikém, který přichází. Krátce na to se ukázal, nebyl to nikdo jiný než sám Všemohoucí zahalený v těle. Veliký Bůh Jahve se zjevil ve svém Synu Kristu Ježíši. Jednou v noci Ježíš usnul v malé loďce zmítané bouří. Byl tak unaven, že tomu ani nevěnoval žádnou pozornost. Ale čas dospěl ke své křižovatce a něco se muselo přihodit. Postavil nohu na okraji loďky a řekl: ‚Utiš se.‘ Říkám vám, v této loďce ležel sám Stvořitel nebe a země a příroda Jej musela poslechnout. Když Všemohoucnost promlouvá, dějí se zázračné věci. Amen.“

Ohledně našeho dne Bill řekl: „Věřím, že žijeme blízko zjevení se druhého příchodu Pána Ježíše. Poprvé přišel jako dítě. Tentokrát přichází jako Král Slávy, aby se pomstil těm, kteří nebyli poslušní Božímu slovu... Vyučování Slova je znamenitá věc. Víme, že víra přichází slyšením Slova. Ale je vždy potřeba to nadpřirozené, aby potvrdilo Boží všemohoucnost, že stále žije a kraluje. Musíme mít i to nadpřirozené. Já věřím, že Církev nyní stojí na samotném prahu největšího potvrzení Všemohoucnosti, jakou kdy tento svět viděl... Jsme tedy na křižovatce. A co bude dál? Ježíš Kristus přijde podruhé ve slávě, aby vzal k sobě ty, jež zemřeli v Kristu, a žili v Bohu. Bůh přivede jednoho každého s Ním a tiší obdrží zemi do dědictví, a pak bude nastoleno veliké Milénium. Nebudou už války, nebude tu už žádná nemoc, utrpení ani bol. Budeme žít v Jeho přítomnosti na věky věků. A všechna tato znamení a věci jen poukazují na tuto křižovatku.“

Po své kampani v Mexiku pokračoval ve svých shromážděních v modlitbě za nemocné, ale stále víc a víc se věnoval výuce. Anděl mu vysvětloval, jak Božské uzdravování bylo jenom návnadou na háčku, která upoutává lidskou zvědavost. Háček — to bylo Boží slovo. Byl to důležitý prvek. Křesťané potřebovali, aby byli obeznámeni s fundamentálními zásadami své víry, aby se jejich víra neukázala, že je marná.

Ve Sturgisu, ve státě Michigan, znovu vyučoval o třech částech stánku, s důrazem na to, jak důležité je pro křesťana vejít za oponu

do Svatyně svatých, což znázorňuje křest Duchem svatým. Řekl: „Mnoho vyznávajících křesťanů prožívá stále těžký čas, stále bojují, aby mohli obstát. Věřím, že je to kvůli nedostatku správné biblické výuky. Vlastně, křesťan se vůbec nemusí snažit, „aby vydržel“. Drží nás Kristus. Celý křesťanský princip se zakládá na odpočínutí. Ježíš řekl: *„Přijďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinout.“*¹³⁴Všimněte si, to není to, co děláte vy; jedná se o to, co Kristus už pro vás vykonal, a to přináší odpočínutí. Někteří lidé mi řekli, že hledali Boha. Oni jsou na omylu. Žádný člověk nikdy Boha nehledal; je to Bůh, který hledá člověka. Když v Edenské zahradě Adam zhřešil, měl běžet zahradou a křičet: ‚Otče, Otče, kde jsi?‘ Místo toho to byl Bůh, který se procházel zahradou a volal: ‚Adame, Adame, kde jsi?‘¹³⁵Adam se zatím schoval. To je lidská povaha.“

Kromě vyučování ve větším rozsahu během svých kampaní vyučoval Bill rovněž více v Branhamově modlitebně. Kdykoliv se zastavil v Jeffersonville během pravidelného večerního shromáždění, kazatel Orman Neville mu rád ustoupil z pódia, aby Bill mohl oslovit své shromáždění. Tato jeffersonvillská kázání nejenže opakovala věci, které kázal na jiných místech během svých evangelizačních kázání. Veliké, smíšené zástupy byly omezujícím faktorem v tom, jak hluboce se mohl do jednotlivých témat ponořit. V Branhamově modlitebně pociťoval ve svém duchu svobodu, aby mohl vcházet hlouběji; tak, jak to bylo potřebné, aby mohl skrz na skrz objasnit zdravou nauku. Většina jeho jeffersonvillských kázání byla nahrávána na magnetofonový pásek. Uvědomoval si u těchto kázání nahrávaných na pásek dalekosáhlý dosah pro budoucnost. Každý týden se víc a víc lidí dotazovalo na jeho nahrané kázání. Mnozí lidé si tato kázání na neurčitou dobu přechovávali a znovu a znovu si je pouštěli.

27. května 1956 kázal v Jeffersonville o Kádesbarne. Byla to oáza na poušti Sinaj, kde Izraelité tábořili, zatímco 12 mužů propátrávalo zaslíbenou zemi. Když se špehové vrátili, přinesli smíšenou zprávu. Izraelité se tedy museli rozhodnout. Buď půjdou kupředu a pokusí se tuto zemi dobýt nebo se vrátí zpět na poušť a budou si hledat nějaké jiné místo, kde by se mohli usadit. Zcela jistě jim v cestě stály mnohé hrozivé překážky, předtím než si

¹³⁴ Matouš 11:28

¹³⁵ Genesis 3:9

podrobí Kanaán. Ale Bůh jim dal tuto zemi v zaslíbení. Ta skutečná otázka měla duchovní ráz: mají věřit Mojžíšovi nebo ne? Konec konců to byl Mojžíš, který jim řekl, že Bůh jim tuto zemi zaslíbil. Většina těchto Izraelitů se rozhodla, že Mojžíšovi věřit nebudou a výsledkem toho bylo, že museli strávit dalších čtyřicet let putováním kolem dokola pouští, dokud všichni nezemřeli. Byly to jejich děti, které nakonec ovládly zaslíbenou zemi Kanaán. Bill prohlásil, že křesťanská církev v Americe se nachází ve stejné pozici. Pociťoval, že v roce 1956 se Amerika utábořila ve svém vlastním Kádesbarne a stále se čeká na její rozhodnutí.

3. června 1956 Bill kázal na téma „Beránkova kniha života“. Jelikož se zrovna nacházel v Jeffersonville, mohl hovořit o předurčení s větší svobodou, než během svých uzdravovacích kampaní. Používaje Bibli, dokazoval, že jména všech, kteří kdy budou spaseni, byla zapsána v Beránkově knize života předtím, než byl svět učiněn.¹³⁶

17. června kázal na téma „Zjevení, kniha symbolů“. Tam představil scénu ze Zjevení 5. kapitoly, kde Bůh seděl na trůnu v nebi a držel knihu, která byla zapečetěna sedmi pečetěmi; nikdo v nebi ani na zemi nebyl nalezen hoden vzít tuto knihu a zlomit jejich sedm tajemství. Pak předstoupil dopředu Beránek Boží. On byl hoden, a tak zlomil, a otevřel těch sedm pečetí. Prorok Daniel viděl tu stejnou knihu a řekl, že bude zapečetěna až do poslední doby. Bill se rovněž dotknul Zjevení 10. kapitoly, kdy ten Anděl sestoupí dolů z nebe, s duhou kolem své hlavy — tento Anděl položí jednu nohu na zemi a druhou na moři a bude přísahat skrze Toho, který žije navěky, že za dnů sedmého anděla se tajemství Boží naplní.

Bill četl rovněž ze Zjevení 1. kapitoly: *„Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se musí brzy stát. A on je skrze svého anděla poslal a ukázal svému služebníkovi Janovi...“* Anděl! Tak jak On mu to ukáže. Bůh dal Zjevení Ježíše Krista svému služebníkovi a proroku, a ukázal to skrze anděla. Amen! Doufám, že to vidíte.“

Pak pokračoval ve čtení: *„Který dosvědčil Boží slovo a svědectví Ježíše Krista a všechno, co viděl. Blaze tomu, kdo čte, i těm, kteří slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno;*

¹³⁶ Zjevení 13:8; 17:8

neboť čas je blízko.“ Podívejte, kdy je čas blízko? Když Zjevení Ježíše Krista bylo zjeveno tělu Kristovu a Kristus byl zjeven, že není mrtev, ale že žije ve své Církvi, koná ty stejné věci, jež konal v minulosti, ta stejná služba, to stejné Evangelium, to stejné znamení Kristova vzkříšení. Když On je zjeven svým andělem Církvi, pak je čas blízko. A od toho dne až do toho, tajemství Ježíše Krista nebylo nikdy zjeveno, až v těchto posledních několika letech. Čas je blízko!“

Když kázal v Kalifornii v roce 1954, zmínil se, že v roce 1956 to bude padesát let od chvíle, kdy Duch svatý začal probuzení v misii na Azusa Street v Los Angeles; probuzení, které navrátilo dary Ducha církvi — zejména dary jazyků, výklady jazyků a proroctví. Toto probuzení se rapidně šířilo kolem světa a vyvolalo letniční probuzení 20. století. V roce 1954 Bill naznačil, že by nebylo špatné mít padesátileté výročí spojené s nějakým shromážděním připomínajícím to původní probuzení na Azusa Street. Tato myšlenka se uchytila mezi letničními kazateli, kteří zorganizovali jubilejní sjezd na září 1956; přesně v tom týdnu, kdy v roce 1906 poprvé sestoupil Duch svatý v misii na Azusa Street.

V září 1956 Bill nastoupil do vlaku z Jeffersonville směrem do Los Angeles, aby se zúčastnil shromáždění na Azusa Street. Podle plánu měl v průběhu tohoto týdne dvakrát kázat. Asi pět tisíc lidí naplnilo první večer Angelus Temple, kde kázal. Démos Shakarian, prezident Mezinárodního sdružení obchodníků plného evangelia, jej představil veřejnosti. V průběhu svého úvodu Shakarian vhodně poukázal na dědictví probuzení Azusa Street, když řekl: „Letnice nejsou denominací; jsou zkušeností.“

Bill rozvíjel své téma v kázání „Azuské jubileum“. Vysvětlil, že slovo „Letnice“ znamená padesátý den a slovo „jubileum“ znamená padesátý rok. Pro Židy se Letnice vztahují k jednomu ze svátků předepsanému Mojžíšovým zákonem. Pro křesťany, po vzkříšení Ježíše z mrtvých, kdy byl Duch svatý poprvé dán křesťanské církvi, se Letnice vztahují ke každému dni. Stejně jako slovo „Letnice“, tak i slovo „jubileum“, pocházejí z Mojžíšových dob a vlastně z nařízení Mojžíšova zákona. Bůh přikázal Izraeli dodržovat rok odpočinku, 50. rok. Během toho jubilejního roku se neměla obdělávat půda. Zaprodané majetky měly být navraceny původním vlastníkům; otroci

měli být osvobozeni.¹³⁷ Mojžíšův zákon obsahoval některé zajímavé pokyny týkající se osvobození otroků. Když nastal den svobody a nějaký otrok chtěl zůstat se svým pánem, měl na to právo. Takovému otroku měli propíchnout ušní boltec na znamení, že si přeje zůstat otrokem navždy.¹³⁸ Koneckonců se každý otrok musel během onoho jubilejního roku rozhodnout sám.

Bill používal ve svém kontextu slovo „jubileum“ a nabízel tu stejnou volbu každému muži, ženě a dítěti, kteří jsou zotročeni hříchem. Řekl: „To je nádherný předobraz, který můžeme aplikovat i dnes, protože každá osoba si musí zvolit, jestli přijme pečeť Boží nebo přijme znamení šelmy. Pavel řekl: ‚Víra přichází slyšením a slyšení skrze slovo Boží.‘¹³⁹ Když člověk uslyší, že se může stát svobodný a odmítne přijmout své osvobození z hříchů, pak je zpečetěn vně Boha a přijímá znamení šelmy. Když muž nebo žena uslyší toto nádherné Evangelium Pána Ježíše Krista, jež jim říká, že musí být pokřtěn Duchem svatým, musí si zvolit. Když to přijme, obdrží svou svobodu v Kristu. Pokud to odmítne, pak je označen a zpečetěn vně Krista. A tak záleží na tvém postoji vůči Slovu.“

Pak se zmínil o mužích a ženách, kteří se shromáždili v této misi na Azusa Street v roce 1906 — byli to obyčejní lidé, kteří se pokořili před Bohem a leželi celé hodiny v modlitbách, dokud se jim tento svět nestal zcela bezvýznamným a Slovo Boží se nerozjasnilo jako oheň v jejich duších. Bill kázal, že kdyby křesťané v roce 1956 udělali totéž, pak by se dostavily stejné výsledky.

Jeho kázání podnítila stovky lidí, aby vyšli dopředu a požádali Boha, aby je pokřtil Duchem svatým. A přesto ne všem se líbilo to, co kázal. Někteří lidé se urazili, když řekl, že hřích v církvi překáží probuzení. Po shromáždění jedna žena říkala jiné ženě: „Bratr Branham se ohledně toho mýlí. My, jako Američané, máme na kouření cigaret a nošení šortek právo; tak jak se nám to líbí. Kdybych seděla u dveří, pak bych okamžitě odešla.“ Ta druhá žena, jež byla Billovou známou, mu o tom pověděla.

Následující večer Bill kázal na téma „Beránek a holubice“. Když Jan Křtitel uviděl Ježíše kráčejícího k němu, zvolal: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Poté, když byl Ježíš pokřtěn, Jan

¹³⁷ Leviticus 25:8–13

¹³⁸ Exodus 21:2–6; Deuteronomium 15:12–17

¹³⁹ Římanům 10:17

řekl: „Uviděl jsem Ducha sestupujícího z nebe jako Holubici a zůstávajícího na Něm.“¹⁴⁰ Bill důrazně poukázal na to, že beránek a holubice jsou dvě nejtíšší stvoření na světě. Proč se Bůh rozhodl použít tyto dva jako symboly samého sebe? Syn byl vždy poslušný svému Otci. Ježíš Kristus měl právo žít, ale jako Beránek Boží se tiše zřekl svých lidských práv a podrobil se, aby byl obětován na Golgotě a aby všichni, kteří v Něj uvěří, mohli žít navěky. Ježíš se stal našim příkladem. A On byl poslušný Otcově vůli a stejně tak bychom měli být poslušní i my. Ježíš rovněž přirovnal své lidi k ovčím a sebe nazval dobrým Pastýřem, který hledá ztracenou ovci.¹⁴¹ Ovce se dobrovolně vzdává své vlny ve prospěch osoby, která ji stříhá. Stejně tak se musí křesťané ochotně zříci svých práv ke hříchu, aby mohli následovat dobrého Pastýře v novotě života.

Během posledního čtvrtletí roku 1956 kromě kázání na svá obvyklá témata — lásky, milosti, víry a Božského uzdravování, Bill kázal na některá drsnější témata, jako „Hřích a Boží soud“. V Jeffersonville kázal „Rukopis na stěně“, kázání, v němž přirovnal postoj Baltazara a jeho opilé společnosti v Babylóně k postoji mnoha Američanů vůči slovu Božímu. (Daniel vyložil tento nadpřirozený nápis na stěně: „Jsi zvažten na váze a nalezen lehký.“)¹⁴²

Později Bill v kázání „Rdějící se prorok“ navázal na Ezdrášovy rozpaky, když uviděl hřích a zvrhlost v Izraeli. Bill přirovnal Ezdrášovy dny s rokem 1956. Řekl: „Toto není jednoduché téma k mluvení. Mohl bych vyhledat mnohé snadnější náměty ke kázání, ale, bratři, jestliže se někdo nepozvedne v tomto hříšném cizoložném dni a neřekne slovo varování, co se pak stane? Někdo tyto věci musí říci. Možná to Ezdráš ve své době nechtěl dělat, ale stejně to udělal.“

Bill se neomezoval na takovéto náměty pouze v Jeffersonville. Víc a víc během svých evangelizačních kázání nabádal proti hříchu a vyzýval ke svatosti, zdůrazňoval potřebu křesťana, aby se stranil módy tohoto světa a žil posvěceným, svatým životem před Bohem. Často citoval slova staré církevní písně:

*Zrušili jsme oplocení, zrušili jsme oplocení,
udělali kompromis s hříchem. Zrušili jsme*

¹⁴⁰ Jan 1:29–36

¹⁴¹ Jan 10:11–14

¹⁴² Daniel 5:25–27

oplocení, ovce se rozutekly, ale odkud se vzali ti kozli?

A dál odpověděl na otázku: „Kozli vešli dovnitř, protože jste zbourali oplocení. Udělali jste kompromis s hříchem.“

5. října 1956 kázal v Chicagu na téma „Jezábel s nalíčenou tváří“. Použil příběh Jezábel, tuto neblaze proslulou manželku krále Achaba, aby ukázal, jak by se ženy neměly chovat.¹⁴³ Nakreslil paralelu mezi Jezábelinou nemravností a mravním úpadkem žen v moderní Americe; mravním úpadkem, který prosakuje už i do křesťanských církví. Kázal proti ženám, které nosí šortky a kalhoty, stříhají si vlasy, dělají si make-up a kouří cigarety. Vyučoval, jak mají být ženy poddány svým mužům, jak nemají nad nimi doma vládnout. A řekl: „Jestli je ve mně Duch svatý, měli byste se raději s těmito nešváry vypořádat před příchodem soudného dne. Nedovolte, aby vám váš pastor namlouval něco jiného, protože to je ‚TAK PRAVÍ PÁN‘ v Božím slově.“

„Zapamatujte si, když se tohoto druhu hříchy dostávají mezi lidi, Bůh má vždycky někoho, kdo se postaví a řekne jim o tom. Ve dnech Jezábely měl Bůh proroka, který se jmenoval Eliáš Tesbitský, který přišel rovnou ke králi a řekl: ‚Achabe, jsi na omylu. A Bůh tě bude popotahovat za nešváry tohoto druhu.‘ A co udělala Jezábel? Nenáviděla Eliáše, protože jim vždycky poukazoval na to, co je správné a co špatné. Jistě, když řeknete lidem pravdu, místo toho, aby činili pokání, častokrát vás za to budou nenávidět. Měli byste činit pokání a děkovat Bohu, že vám dává na zřetel, co je pravda. Je to tak.“

Bill se ve své kritice neomezoval pouze na ženy. Řekl: „Stydím se i za vás, vy slaboši, křesťanští bratři, kteří dovolujete svým manželkám dělat takové věci. To ukazuje vaši pravou barvu. Pokud nejste natolik muži, abyste usměrnili vaše manželky, Bůh vám bude milostiv.“ Pro případ, aby to lidé špatně nepochopili, Bill přesně vysvětlil, co tím myslel. „Prosím, pochopte, vaše manželky to nejsou rohožky, jsou to vaši miláčci. Měli byste se s nimi posadit a domlouvat jim o těchto věcech. Měli byste spolu pouvažovat, číst

¹⁴³ 1. Královská 21:1–24; 2. Královská 9:30–37

spolu Bibli a modlit se spolu. Kdyby to více křesťanských mužů dělalo, tyto hříchy by v církvi ani nebyly.“

Uvědomoval si, že některé lidi jistě takovými řečmi bez obalu urazil. Ačkoliv doufal, že to bude přijato jako konstruktivní kritika vyslovená v lásce, věděl, že ne všichni to takto uvidí. Když realita roku 1956 přicházela k závěru a zaslíbení roku 1957 se otevíralo, Bill sdělil svému sekretáři: „Bratře Coxi, rozhodl jsem se ve svém srdci kázat proti hříchu. Omezím se jen na předložení jim pravdy, ať už se to týče čehokoliv; Bůh si to postaví sám na správné místo.“

V neděli 20. ledna 1957 seděl William Branham ve své pracovně a dělal si poslední poznámky ke kázání, které nazval „Napodobování křesťanství“, když se najednou před jeho domem zastavil na návštěvu jeho starý přítel z Kanady. Bill si nemohl nevšimnout, o kolik jeho přítel zestárnul od doby, kdy se naposledy viděli, a tím si uvědomil, jak zestárl i on sám. V roce 1947 se tento kanadský kazatel honosil knírkem tmavým jako ornice v Indianě. Teď v padesáti byl jeho knírek z valné části prošedivělý. Billovi bylo 48 a i jeho vlasy kdysi husté, tmavé a kadeřavé, byly nyní prořídle a prošedivělé.

Přítel řekl: „Bratře Branhame, před dvěma lety jsem si myslel, že mě Pán povolal, abych sloužil ve Spojených státech. Po nějakou dobu jsem působil jako evangelista. Když jsem cestoval po tvé zemi, většinou jsem si všiml dvou druhů církví — jedny jsou buď studené, formální, lhostejné, ty druhé jsou uvolněné a fanatické. Před několika měsíci mě jedna církev ve Spojených státech požádala, abych byl jejich pastorem. Měl jsem jisté pochybnosti, když jsem je pozoroval. Bili do piana a kopali do židlí. Pak, když jsem kázal, se utišili; doufal jsem, že je budu moci získat. Na konci svého kázání jsem řekl: ‚Budeme uctívat Pána a posvětime Mu naše životy.‘ V té chvíli přiběhl ke kazatelně nějaký pomatený, mladý muž a řekl: ‚Amen, kazateli, koukej na mé ruce, kape z nich olej od samotného rána. Haleluja! Když sem lidé přijdou, dám jim pomazání olejem pro uzdravení.‘ Řekl jsem: ‚Synu, klidně se posaď a sed' zticha.‘ Bratře Branhame, víš, co se stalo? Dopředu přišli starší a řekli mi, abych se já posadil a seděl tiše!“ Tento Kanadan položil obličej do dlaní a začal plakat.

Bill se dotkl přítelova ramene: „Vím, jak ti je. Tyto dvě skupiny vidím všude, kamkoliv jdu — ty intelektuální církve na jedné straně

a ty emocionální na straně druhé. A někdy je ta jedna strana proti té druhé, a tak není snadné si najít cestu a přistoupit s opravdovým Evangelielem k oběma.“

„Bratře Branhamo, ty, jako cestující evangelista, jak můžeš udržet rovnováhu ve své službě mezi těmito dvěma extrémny?“

„Je to pouze Boží milost.“

„Dobrá, vracím se do Kanady a pokusím se uniknout těmto zlým duchům.“

Asi v té době Billův sekretář, Rhode Cox, zaklepal u jeho hlavního vchodu a chtěl ho vzít s sebou do modlitebny. Cestou do Branhamovy modlitebny Bill uvažoval: „Pane, můj kanadský přítel má pravdu. Od chvíle, kdy jsem položil úhelný kámen své modlitebny, uběhla již dlouhá doba těžkých bojů, byl jsem vláčen oběma těmito extrémny, zatímco jsem se snažil stát uprostřed cesty a pokoušel se předkládat pravé Evangelium. Minulý rok jsem o to tak velice usiloval, abych lidi nějak stabilizoval, aby byli více vyvážení ve Slově, a aby křesťané zapomněli na své rozdíly a sešli se spolu v jednotě. V minulém roce jsem pocítoval takové nutkání kázat, jako kdyby to měl být poslední rok, kdy se může Amerika rozhodnout. Ale k dnešku se změnilo velice málo. A co s těmi americkými církvemi, Pane? Co se s nimi stane?“

Tak průzračně jako zvuk barytonového pozounu uslyšel Bill hlas, který řekl: „*Co tobě po tom, ty následuj Mě.*“

Rhode Cox zpomalil u semaforu a zapnul směrovku na znamení odbočení. Bill dovolil svým myšlenkám se vrátit k onomu jitra roku 1933, kdy pokládal úhelný kámen v Branhamově modlitebně. Poté, když mu bylo ukázáno vidění ukončené budovy, anděl ho šokoval slovy: „*To není tvá modlitebna.*“ Pak ho anděl odnesl do zahrady. Nad hlavou měl modrou oblohu, čistou a bez mráček. Anděl řekl: „*Tohle je tvá modlitebna.*“ Ta ovocná zahrada měla pouze dvě řady stromů: v jedné řadě rostly slivoně, v druhé jabloně. Na konci každé řady byl prázdný květináč. Anděl řekl: „*Do těchto dvou prázdných květináčů bys měl zasadit stromky.*“ Bill v tom vidění odlomil větvíčku z jedné jabloně a zasadil ji do jednoho květináče, pak odlomil větvíčku ze slivoně a zasadil ji do toho druhého květináče. Stromy v květináčích začaly okamžitě růst a přinášet ovoce. Hlas z nebe řekl: „*To jsi udělal dobře, nastav teď ruce a sklízej úrodu.*“

Zafoukal silný vítr, až začalo ovoce padat. Bill chytil jablka do jedné ruky a švestky do druhé. Hlas řekl: „Až skončí vidění, přečti si 2. Timoteovi 4.“ Ode dne toho vidění si Bill často tuto kapitolu četl:

Kaž slovo; buď připraven vhod i nevhod, usvědčuj, kárej a napomínej se vsí trpělivostí a učením.

Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastních chutí shromažďovat učitele, lechtající jejich sluch.

Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím.

Ty však buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svoji službu.

V roce 1933 byl tímto viděním zmaten. Když se díval z pohledu roku 1957, mohl vidět, co to znamenalo. Modrá obloha znázorňovala celosvětovou službu. Když jej v roce 1946 Bůh povolal k mezinárodní službě, vyšel jako nezávislý evangelista a nepřidružil se k žádné z křesťanských denominací. To mu ponechalo svobodu jít, kamkoliv byl pozván. Ale přesto, jelikož letniční lidé hájili a zdůrazňovali duchovní dary, nebylo překvapením, že letniční církve se staly jedněmi z jeho hlavních stoupců. Tyto dvě řady stromů v ovocném sadu znázorňovaly dva hlavní směry, kterými se letniční hnutí ubíralo: trojiční a jednotářské. Ačkoliv obě skupiny měly dost věcí společných, jejich sporný názor na Božství je rozděloval. Jednoduše řečeno, jednotáři věřili v jednoho Boha a tvrdili, že zde není rozdíl mezi Otcem, Synem a Duchem svatým. Trojiční skupina věřila, že Otec, Syn a Duch svatý jsou tři různé osoby, které spolu tvoří jednoho Boha.

Po mnoho let se Bill opatrně pohyboval mezi těmi dvěma směry a snažil se neurážet ani jednu ani druhou stranu, tak aby mohl mít s oběma obecenství. Avšak od chvíle, kdy začal zdůrazňovat a posunovat se k nauce fundamentální křesťanské víry, nemohl se již tématům Božství vyhýbat. Koneckonců povaha Boha byla jeho výchozím bodem k pravdě. Jak se mohou křesťané ve svém růstu

přibližovat ke svému Stvořiteli, dokud nejdříve nepoznají, kdo Bůh je?

V podstatě Bill prohlásil, že i jednotáři i trojiční jsou na omylu, a pravda leží uprostřed těchto dvou extrémů. Vyučoval, že Bůh je opravdu jeden: Otec, Syn a Duch svatý. Ale nejsou to tři různé osoby v jednom Bohu, ale spíše jedna osoba projevující se ve třech různých úřadech. Ve Starém zákoně Bůh ukazoval sám sebe jako všemohoucího Otce; v Novém zákoně se stal Bůh člověkem kvůli vykoupení svého lidu. Nakonec Bůh přebýval ve svém lidu ve formě Ducha svatého. Bill řekl: „Ó, letničním je zapotřebí dobrá biblická lekce; pak se nebude dít tolik nesmyslů. Ježíš Kristus je Syn Boží. On měl Ducha bez míry. Bůh nepřebýval jen částečně ve svém Synu, ale vše, co bylo v Bohu, bylo i v Synu Kristu Ježíši.¹⁴⁴ Plnost Boží byla přelita do Krista. A vše, čím byl Kristus, bylo přelito do Církve. Ale vy, letniční, pokračujete v odmítání této věci. Rozumíte? Ježíš řekl: *Jestliže nekonám skutky svého Otce, nevěřte mi. Ale pokud ano, i když mi nevěříte, věřte těm skutkům, abyste mohli poznat a vědět, že Otec je ve mně a já v NĚm.*“¹⁴⁵

3. února roku 1957 navštívil shromáždění Obchodníků plného evangelia v Evansville v Indianě. Na této jednodenní konferenci doktor Roy Weed, presbyter Sborů Božích v Indianě, veřejně kritizoval v mnoha oblastech Billův postoj. Zejména Božství, křest Duchem svatým a také vedení křesťanů, obzvláště během bohoslužby. „Bratr Branham říká, že se pokouší kráčet v těchto otázkách středem cesty. To není dost etické. Člověk, který kráčí středem cesty, se nechá přejet.“ Když byla Billovi ponechána možnost odpovědět, řekl: „Doktore Weede, ta cesta, po které my putujeme, je jednosměrka. Buď jdeme s Bohem kupředu, nebo odpadneme na jedné nebo na druhé straně. Nám nejsou zapotřebí všechny tyto formality, stejně tak nepotřebujeme všechny ty fanatické projevy, které v dnešní době sledujeme. Celá nebesa jsou plná ryzího Ducha svatého, nepotřebujeme nějakou náhražku. Proč se snažíme o to, abychom se dostali do nebe skrze nějakou senzaci, když Boží slovo říká, že to nelze udělat? Proč přijímáme náhražky — ať je to připojení se k církvi nebo k nějaké jiné skupině, která tvrdí, že musíš poskakovat nahoru a dolů nebo že musí olej stékat z tvých

¹⁴⁴ Kolossenským 2:9

¹⁴⁵ Jan 10:37, 38

rukou, nebo krev z tvého obličej? Tyto nesmysly pocházejí rovnou z pekla. Toto není v Božím slově. Jestli mi věříte, že jsem Boží prorok, přijměte má slova a držte se od těchto hloupostí zdaleka.“

Později kázal proti fanatismu ještě více. Po mnoho let křesťanský fanatismus hnisal na Západním pobřeží, ale nyní jakoby se formou infekce začal šířit i do jiných částí země. Jeden kazatel v Los Angeles získal mezinárodní pozornost, protože se na jeho rukou ukazovala krev, když se modlil za nemocné. Tento muž tvrdil, že byl pomazán krví Ježíše Krista. Bylo to překvapivé, tisíce lidí se hrnulo, aby viděli toto svedení. Bill byl znechucen a veřejně to odsoudil. Tvrdil, že to nemůže být Ježíšova krev. Pokud ano, pak by to znamenalo, že se fyzická Ježíšova krev vrátila; ale to byl nesmysl. A jelikož to nebyla Ježíšova krev, pak to byl naprostý nesmysl. Žádné místo z Písma nespojovalo kapku lidské krve s Božským uzdravováním. Bill opakovaně domlouval křesťanům, že přijímají znamení a zázraky, které nesouhlasí s Božím slovem. Všechno, o čem křesťan přemýšlí, řekl, a rovněž vše, co dělá, musí být v souladu s Biblí.

10. až 17. února roku 1957 kázal v Minneapolis v Minnesotě. Jeho další naplánovaná kampaň měla začít 26. února v Madison Square Garden v Phoenixu v Arizoně. Bill měl doma týden času, než odjel do Phoenixu. V průběhu tohoto týdne neustále přijímal od kazatelů telefonáty, kteří se obávali fanatismu, který se vloudil do jejich církví. Telefonáty neustále prosily o pomoc. Jednoho dne měl méně než za dvě hodiny 30 telefonátů tohoto druhu. Kazatelé opakovali podobnými slovy asi toto: „Bratře Branhame, fanatismus Západního pobřeží zasáhl část mého státu. Odjed' z Phoenixu a přijed' sem. Moji lidé tě budou určitě poslouchat; pokud ne, mám strach, co bude následovat.“

„Bratře, teď nemohu,“ odpovídal Bill. „Slíbil jsem bratrům ve Phoenixu, že tam budu. Ty jsi mužem Božím. Postav se za kazatelnu, vezmi slovo Boží a kaž' proti tomu na rovinu. Ježíš řekl: ‚Mé ovce slyší můj hlas a za cizím nepůjdou.‘“¹⁴⁶

Jeho kampaň v Phoenixu trvala dva týdny. Jednou večer vysvětloval fanatismus v kázání, které pojmenoval „Bůh dodržuje své Slovo“. Použil text z příběhu o Mojžíšovi vedoucího Izraelské děti

¹⁴⁶ Jan 10:27; Jan 10:5

z Egypta. Druhá Mojžíšova 12:38 říká, že spolu s nimi šel smíšený dav. Ten smíšený dav byl přídavkem k Izraelskému národu. Ten smíšený dav byl svědkem, jak Mojžíš ukazoval svá nadpřirozená znamení v Egyptě. Oni se shrnuli kolem jeho nadpřirozeného potvrzení, ale zůstali neobrácení ve svých srdcích a pokoušeli se napodobovat skutečné věřící. Právě to sem přichází dnešního dne.

Bill se zmínil o tom jednookém černochovi z Los Angeles z Kalifornie, který obdržel křest Duchem svatým v roce 1906 v Misii na Azusa Street. Řekl: „Na tom místě vložil Bůh svou svítilnu do rukou lidí, kteří si přáli mít to stejné letniční prožití, jak bylo popsáno v knize Skutků. Bůh navrátil dar mluvení v jazycích. Vy, letniční lidé, jste to přijali. Ale co se stalo? Udělali jste nauku, že počátečním důkazem přijetí Ducha svatého je mluvení v jazycích, a řekli jste, že nikdo nemůže obdržet Ducha svatého, aniž by nepromluvil v jazycích. A že každý, kdo promluví v jazycích, má Ducha svatého. A když jste z toho udělali dogma, Bůh vzal tuto svítilnu z vašich rukou.“

„A pak jste vy, jednotáři, začali s křtem v Ježíšově jménu. To je v pořádku, protože tak je to v Bibli; ale co se stalo? Vy jste to zorganizovali a udělali jste za tím tečku. A tak vám Bůh rovněž vzal svítilnu. Bůh tedy začal nedenominační hnutí Božího uzdravování. A co se stalo? Příliš mnoho mužů opřelo svou službu o nějaké fantastické senzace. Letniční hnutí spadlo hlavou dolů do emocí a nemají na to žádné biblické důkazy. Základem je Boží slovo.“

„Poslyšte, bratři, vy nejste spaseni skrze znamení nebo senzaci; jste spaseni, když splníte požadavky Božího slova. Já nejsem spasen, protože jsem pocítil, že jsem spasen. Jsem spasen, protože Duch dal zaslíbení a já jsem splnil Boží podmínky. A na základě svatého Božího slova mohu přemáhat satana sedm dnů v týdnu a stejně tak tolik nocí, protože to je Boží slovo. Ježíš řekl: „Kdo slyší má slova a věří Tomu, kdo mě poslal, má život věčný a nepřijde na soud, ale přešel ze smrti do života.“¹⁴⁷ To řekl sám Král králů. Věříte tomu?“

Když byl ve svém domovském sboru v Jeffersonville, hovořil o tom a mluvil na toto téma ještě více otevřeně. Vyučoval, že satan je schopen padělat každý dar Ducha svatého. Samozřejmě, že se to zakládá na Písmech; ale rovněž poukázal na mnohé pohanské kultury, které konají satanské skutky, jež jsou shodné s tím, co

křesťané mohou nazvat prožitím naplnění „Duchem svatým“.¹⁴⁸ Jestliže přítomnost duchovních darů nelze brát za důkaz života naplněného Duchem, pak „mluvení v jazycích“ nemůže být důkazem „křtu Duchem svatým“. Kázal: „Jestliže říkáte: ‚Ó, haleluja, mluvil jsem v jazycích,‘ to neznamená nic víc, než kdybyste zahráli nějaký tón na kytaru. Kdybyste mluvili v jazycích, i kdybyste křičeli a běhali sem a tam uličkami a plakali a ronili slzy jako při loupání cibule, to neznamená nic, dokud to nedokážete svým vlastním životem. Nuže, jestliže ty věci děláte a navíc máte tento život — amen, to je skvělé. Ale můžete tyto věci dělat, aniž byste měli tento život. Tak tedy žádná z těchto věcí není důkazem Ducha svatého. Ježíš řekl: ‚Po ovocích je poznáte; a ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, upřímnost, věrnost, krotkost, zdrženlivost.‘¹⁴⁹

Těmito slovy urážel a pohoršoval mnohé letniční lidi. Někteří z jeho podporovatelů byli na rozpacích.

¹⁴⁸ Matouš 7:21–23; 1. Korintským 13:1, 2; 2. Korintským 11:13–15

¹⁴⁹ Matouš 7:16–23; Galatským 5:22, 23

Banks Wood měl všechny dobré důvody ke koupi domu v sousedství Williama Branhama. V lednu roku 1950 jej jeho manželka Ruby přesvědčila, aby navštívil Branhamovo shromáždění

v Louisville v Kentucky. Banks byl vychován u svědků Jehovových, a tak nápad, že Ježíš Kristus může uzdravit nemocné lidi ještě v dnešní době, mu připadal přinejmenším směšný. Toho večera v Louisville Banks Wood s úžasem pozoroval, jak William Branham rozpoznával problémy cizích lidí. Pomyslel si: „Vypadá to hezky, ale jak si mohu být jist, že tito lidé byli opravdu uzdraveni?“ Pak uviděl, jak se William Branham modlí za chlapce, který byl zmrzačen z důvodu dětské obrny. Chlapec vstal z invalidního vozíku, vyběhl po schodišti na pódium a hlasitě děkoval Ježíši za své uzdravení. To Bankse hluboce dojalo, protože i jeho malý chlapec, David, byl ochrnutý následkem dětské obrny.

Banks měl pocit, jakoby klopýtnul o něco skutečného. Rozhodl se, že se musí o této neobvyklé službě dozvědět něco víc. A tak spolu se svou manželkou navštívili další Branhamovu kampaň, která se tenkrát konala ke konci ledna 1950 v Houstonu v Texasu. Seděli onoho večera v obecenstvu, když byl nad hlavou Williama Branhama vyfotografován ohnivý sloup. Banks se vrátil do Kentucky a měl o čem přemýšlet.

V srpnu roku 1950 konal William Branham čtrnáctidenní kampaň v Clevelandu v Ohio. Jednou večer se Banks s Ruby a malým Davidem připojili k tisícům dalších lidí, kteří se shromažďovali v obrovském stanu. Během modlitební bohoslužby se William Branham otočil zády k modlitební řadě, pohleděl nad obecenstvo a řekl: „Tam daleko vzadu sedí muž se svou rodinou. Jmenuješ se Wood — Banks Wood. Nejsi z tohoto města. Bydlíš nedaleko Crestwoodu v Kentucky. Podle víry jsi svědkem Jehovovým. Sedí tam rovněž tvůj chlapec, který má ochrnutou nohu a má ji sehnutou pod sebe, a tvá manželka trpí nádorovým onemocněním. Tak praví Pán,‘ oba jsou uzdraveni.“

KAPITOLA 77

ROZDĚLOVÁNÍ DĚDICTVÍ

1957

Evangelista se pak obrátil k modlitební řadě. Banks a Ruby byli těmito slovy na chvíli šokováni a zírali jeden na druhého, a nevěděli, co mají dělat. Pak Ruby pocítila, jak něco studeného prochází celým jejím tělem. Najednou se chytila za bok, kde se nádor nacházel. „Banksi,“ povzddechla, „sáhni si na to, ta boule je pryč.“

Banks se dotknul boku, kde byla ta hrozná opuchlina, a ona byla pryč. Řekl tedy svému synovi: „Davide, vstávej.“ David chtěl poslechnout, začal se kroutit a jeho ochrnutá noha se narovнала. Postavil se na dvou pevných končetinách způsobilých k chůzi. Není divu, že David Wood nechtěl zůstat sedět vzadu. Není tedy ani divu, že Banks Wood odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Prodal rovněž svůj dům a stavební firmu v Kentucky, a přestěhoval se do Jeffersonville v Indianě, aby mohl každý týden navštěvovat Branhamovu modlitebnu. Poté, co zakoupil dům hned vedle Billova domu, se časem tito dva sousedé stali dobrými přáteli.

Když Banks Wood přijal Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, jeho otec, matka, bratři a sestra (všichni byli zapřisáhlými svědky Jehovovými), se ho zřekli. Banks pak své příbuzné po mnoho a mnoho let neviděl. Jednoho dubnového rána roku 1957 se u jeho dveří ukázal jeho bratr Lyle, oba bratři se posadili u kuchyňského stolu a hovořili.

Nakonec Lyle řekl: „Banksi, přišel jsem sem, abych ti nalil trochu oleje do tvé paličaté hlavy. Co je to za fanatismus, do kterého ses nechal namočit?“

„To není fanatismus, Lyle, podívej na Davidovu nohu.“

„Říkáš hlouposti, náš tatínek nás přece vychoval tak trochu jinak. Vždycky nás varoval před kazateli, kteří zastrašují pekelným ohněm. Prostě nemohu věřit, že jsi zabředl do takové kaše. Co je to za šarlatána, kterého teď posloucháš? To musí být pěkný, uhlazený mluvka, který tě dostal tak daleko, že jsi opustil své stavitelské řemeslo a jdeš všude za ním.“

„Ó, to není žádný uhlazený mluvka. Ve skutečnosti je jeho řeč velice jasná. Ale je s ním Duch Boží.“

„No, kdybych se někdy s tím chlapíkem Branhamem setkal, pak bych mu řekl své.“

„On je tady, seká trávu, zavolám ho.“

Banks vyšel ven a zamával na svého souseda, aby přišel. Když Bill vešel do kuchyně, Banks jej svému bratrovi představil. Bill mu velice vroucně potřásl rukou, zatímco ruka, kterou potřásal, zůstala chladná a lhostejná. Posadili se u šálku kávy a rozmlouvali.

Lyle si Billa podezíravě prohlížel. V té chvíli mu nepřipadal moc na kazatele. Měl na sobě montérky a hluboce do čela posazený slaměný klobouk. Na jeho tvářích bylo možná jedno nebo dvoudenní strniště neoholených vousů; kapky potu se leskly na jeho plešatějícím čele a pot rovněž prosakoval i jeho tričkem v podpaží. Teď mu připadal spíš jako těžce pracující farmář než nějaký světoznámý evangelista. Lyle řekl: „Tak ty jsi ten kazatel, který zavedl Bankse do té honby na čarodějnice.“

„Nikoliv, pane, to jsem neudělal. Jsem jeho bratrem v Kristu. Jsem také kazatelem evangelia.“

Banks Lylovi vyprávěl o některých zázracích, jichž byl svědkem v Billových kampaních. Lyle strnule poslouchal a nejevil o to zájem. Když poslouchal Banksovo svědectví asi tak deset minut, Bill řekl: „Připadá mi, pane Woode, že žádné z těchto věcí nevěříte.“

„Ovšemže ne. Vždyť přece žádné Božské uzdravování neexistuje. Je to jen snůška nesmyslů, do které se zamotal můj bratr. A co se týče těch takzvaných vidění...“

Zatímco Lyle obhajoval svůj názor, ukázalo se před Billovýma očima vidění. Řekl: „Pane Woode, vidím, že jste ženatý; vaše manželka je blondýnka a máte dva bloňdaté chlapce ve věku asi šesti a osmi let.“

Lyle se vyčítavě podíval na svého bratra.

„Ty si myslíš, že mi to řekl Banks,“ pokračoval Bill. „Ne, ne, on se mi ani slovem o tvé rodině nezmínil. Ale pokud tě to ještě nepřesvědčilo, možná teď ano. Ty jsi svou manželku podváděl, a to vás dovedlo až k rozluce. A minulou noc jsi byl s jistou mladou ženou, která má světle hnědé vlasy. Uslyšels klepání na dveře a chtěls otevřít, ale ona ti to nedovolila. Schoval ses v její ložnici a ona otevřela. Když jsi vykoukl z okna, viděls ve dveřích stojícího muže v černém obleku a s červenou kravatou. To byl další z jejích milenců; a udělals dobře, že jsi nešel ke dveřím, protože on měl v ruce zbraň a ustřelil by ti hlavu.“

„Kdo — kdo ti to řekl?“ Zakoktal Lyle.

„Všemohoucí Bůh mi právě ukázal vidění o této události.“

Lyle pocítil závrať: „Pane Branhame, každé slovo, které jste právě vyslovil, je pravdivé. Raději tedy odevzdám svůj život tomu samému, všemohoucímu Bohu, jenž ti sdělil toto tajemství.“

Plný nadšení se Lyle vrátil domů a vyprávěl své rodině o svém obrácení. Za týden navštívila Billovo shromáždění jeho sestra a také se obrátila. To polekalo jejich otce, který se rozhodl, že raději pozná sám, kdo je to ten Branham, aby svou rodinu naučil moresu.

13. května 1957 odpoledne odbočil Bill na svou příjezdovou cestu a spatřil tam stojícího na dvorku postaršího gentlemana. Bill k němu přistoupil a představil se.

„Tak ty jsi pan Branham,“ řekl nevrle tento muž. „Slyšel jsem o tobě hodně. Jmenuji se Wood — Jim Wood. Banks a Lyle to jsou moji dva synové. Nevíš, kde je Banks?“

„Banks a Ruby chodí obvykle v tuto dobu nakupovat. Pojďte se dovnitř občerstvit douškem studené vody.“

Billovi netrvalo dlouho, aby se dozvěděl, že spolu s panem Woodem mají některé společné zájmy. Především si povídali o tom, jak oba vyrůstali v Kentucky. Rovněž se bavili o tom, kolik legrace přináší lov veverek a rovněž rybaření, a to zejména okouna. Místo toho, aby se pustili rovnou do tématu o Bohu Jahve, Bill poprosil Jima Wooda, jestli by s ním nešel zítra ráno na ryby. Doufal, že takový výlet jim poskytne spoustu příležitosti a času k debatě o náboženství. Navrhl, že Banks a Lyle mohou jet rovněž. Jimovi se tato myšlenka zamlouvala.

V noci silně přšelo. Druhý den ráno Banks řekl: „No, myslím si, že jít dneska na ryby je zbytečné. Voda v potocích bude zakalená a ryby stejně nebudou brát.“

„Přesto to můžeme zkusit,“ řekl Bill. Měl ještě několik dnů volna do zahájení své další kampaně v Saskatoon v Kanadě a potřeboval si trochu odpočinout a uvolnit se.

A tak tito čtyři muži naložili své kempinkové náčiní i loveckou výstroj do kufru Banksova automobilu. Banks s otcem seděli na sedadlech vpředu. Bill s Lylem vzadu. Banks řídil. Jejich cíl ležel asi

250 kilometrů na východ, nedaleko jezera Dale Hollow. Bill plánoval chytat na jezeru za přehradou Wolf River (což znamená Vlčí řeka). Tato oblast byla nedaleko Burkesville v Kentucky, kde se narodil. Protože někteří jeho příbuzní vlastnili pozemky na břehu jezera, měli k zapůjčení lodku. Bill často na toto místo jezdíval.

Když projížděli na druhou stranu řeky Ohia do Kentucky, Bill se tiše modlil: „Pane, pomoz mi nějak proniknout do srdce tohoto starého, počestného farmáře.“ Za chvíli pocítil, jak klouzavě proniká do vidění. Automobil zmizel a on byl někde daleko vpředu v čase a sledoval, jak budoucnost odhaluje svá tajemství. Když vidění pomínulo, řekl: „Pane Woode, abyste mohl poznat, že to Evangelium, které zvěstují je pravdivé; dnes bude každý potok a jezero, kolem kterého budeme projíždět, kalné, dokud nedojedeme do našeho cíle. Jezero za přehradou Vlčí řeky bude blankytně modré a průzračné. Budeme chytat asi až do půl čtvrté, aniž něco chytíme. A pak mi začnou brát sumci. V těchto vodách jsem ještě nikdy předtím žádného sumce neulovil, ale dnes jich ulovím spoustu; jejich celková váha bude asi 12 kilogramů. Pane Woode, vy budete chytat hned vedle mne a budete používat stejnou návnadu, ale chytíte pouze jednoho. Také Lyle chytí jednoho. Druhý den ráno chytím jednu šupinatou rybu; neviděl jsem přesně, o jaký druh se jedná, ale bude to veliký kus svého druhu. To bude poslední ryba, kterou se nám podaří během tohoto výletu ulovit. Budeme chytat po zbytek tohoto dne, aniž by kdo z nás měl záběr. To je ,Tak praví Pán.““

Ústa Jima Wooda se na jedné straně tváře zkroutila v jemném grimasu pochybnosti. Podíval se na Bankse a zamrkal. Ale jak tento starý muž zíral překvapením, když se přehoupli přes poslední pahorek a uviděli před sebou přehradu na Vlčí řece. Vodní zásobárna za přehradou byla modrá a průzračná, jak jen to bylo možné. Zřejmě v tomto regionu za přehradou nepršelo.

Chytali tedy americké okouny, pstruhy a okouny; jako návnadu používali měsíčníky, ale bez jakéhokoliv úspěchu. Krátce po poledni si Bill změnil návnadu a v tu chvíli chytil sumce. Během několika následujících hodin chytil spoustu sumečků; Jim a Lyle chytili po jednom a Banks vyšel naprázdno. Chytat skončili kolem jedenácté v noci. O tom ranním proroctví se nikdo nezmínil, ačkoliv vrtalo v hlavě každému z nich.

V úterý ráno se na ně pousmálo sluníčko. K snídani měli pečeného sumce, pak vzali své udice a vydali se směrem k jezeru. Když napichovali na háčky návnady, Bill jim připomněl: „Bude ještě další ryba, a to bude ta poslední, kterou se nám podaří chytit během tohoto výletu.“ Hned napoprvé zabrala Billovi nějaká šupinatá ryba s červeným břichem. Vážila asi půl kilogramu a byl to na svůj druh veliký kus cejna.

Pokračovali v rybaření, ale nikdo již nic nechytil. Banks, který si byl dobře vědom, jak přesná jsou Billova vidění, navrhoval každou hodinu, aby toho nechali a odjeli domů. Jim Wood ale trval na tom, aby pokračovali dál. Byl odhodlán chytit další rybu a tím dokázat, že to přece jen byl omyl. Starý gentleman chodil podél pobřeží z jednoho místa na druhé, často měnil návnadu a techniku, a snažil se najít nějakou kombinaci, která by zabrala. Chytil celé odpoledne až do večera, až do setmění, až do půlnoci. Ale už mu ani nepotáhlo.

Ve středu brzo ráno složili svůj tábor. Bill se musel vrátit domů kvůli tomu, že ve čtvrtek odjížděl do Saskatoonu v Kanadě. Když balili věci do auta, Banks se svého otce zeptal: „Co si o tom myslíš teď, táto?“

„No, co,“ mluvil pomalu a mával svou brašnou s rybářským náčiním v ruce: „Pokud někdo vidí ryby předtím, než je uloví, myslím si, že to je dobré.“

Bill teď rozpoznal svoji příležitost: „Ale já to nemohu udělat vždycky, pane Woode. Bůh mi ukázal toto vidění právě kvůli vám. Bible říká, že jestli jste na pochybách, jestli je někdo prorokem, pozorujte jeho proroctví. Jestliže se jeho proroctví nenaplní, pak prorokem není a můžete ho klidně ignorovat. Ale pokud se to stane, měli byste ho poslouchat, protože má Slovo Páně.¹⁵⁰ Víím, že pan Russell je v hnutí Svědku Jehovových považován za proroka. Ale pan Russell prorokoval, že Ježíš Kristus se vrátí v roce 1914. A když se to nestalo, řekl, že to byl duchovní příchod. Ale to není správné, protože Ježíš přišel na zem duchovně o Letnicích, ve formě Ducha svatého. Právě o tom nám říká kniha Skutků apoštolských. A tak vidíte, pan Russell nemůže být prorokem.“ Bill takto pokračoval ještě dál a ukázal mu další místa, kde Russellova proroctví selhala.

¹⁵⁰ Deuteronomium 18:15–22

Jim Wood si zamyšleně protíral ústa. Pak prstem ukázal přes své rameno na jezero a zacítoval eunucha ze Skutků 8:36: „Zde je voda, překáží něco tomu, abych byl pokřtěn?“

Nic tomu nestálo v cestě, a přímo tam na tom místě byl pokřtěn ve jménu Pána Ježíše Krista.

V květnu 1957 cestoval William Branham na sever do Saskatoon v Kanadě. To byla jeho první uzdravovací kampaň bez účasti a sponzorování Letničních církví. Místo toho mu podpora přišla ze strany Presbyteriánské, Anglikánské a Baptistické církve, a rovněž i z jiných denominací. Letniční hnutí v Saskatoonu rozhodně odmítlo spolupracovat, ale Bohu to nepřekáželo. Několik tisíc lidí naplnilo zimní stadion, aby slyšeli Billova kázání. Když přišel čas na modlitební řadu, Duch Boží působil plynule a nádherně, jako krasobruslař na ledě. Hned první večer kampaně obdržela slepá žena zázračně zrak; křečovitý chlapec obdržel okamžitě koordinaci pohybu; jiný chlapec, jehož vůbec nikdy neslyšel, ani ve svém životě nehlesl, najednou uslyšel, jak varhany hrají „Jenom věř“. Chlapec zakřičel, což byl jeho jediný způsob, jak oslavit svého Uzdravitele, Ježíše Krista.

Jednou večer přišel do modlitební řady chlapec s hrbem. Bill mladíka objal a modlil se za něj. Pak mu řekl: „Až se dnes vrátíš domů, řekni mamince, aby tě ovinula provázkem kolem hrudi přes hrb a ať jej ustříhne na míru. Jestli se ten hrb zítra ráno nezmenší o sedm centimetrů, pak jsem falešným prorokem. Přines ten provázek zítra večer a ukážeme to lidem.“

Příští večer se ten chlapec postavil dopředu a všem ukázal provázek, který jeho matka použila jako míru jeho hrudi. Hrb se opravdu zmenšil o sedm centimetrů. Ještě úžasněji zapůsobilo, když mohl zvednout své ruce nad hlavu. Kvůli deformaci ramenních kloubů je tento úkon u hrbatých lidí zcela neobvyklý a nemožný.

Zatímco se lidé řadili k modlitbě, Bill řekl: „Chtěl bych spojit dohromady dvě místa Písma. Když Ježíš řekl Natanaelovi, kde byl předtím, než došel do shromáždění, co on na to řekl? Řekl: ‚Rabi, Ty jsi Syn Boží. Jsi Král Izraele.‘ To bylo to, co si myslel ten Žid, když spatřil znamení rozpoznání. A když ta samaritánka uslyšela rozpoznání, řekla: ‚Pane, vidím, že jsi prorok. My samaritáni víme, že

když přijde Mesiáš, bude tyto věci dělat.' Ježíš řekl: ‚To jsem Já, který s tebou mluvím.‘ Na základě tohoto znamení položila vědro s vodou a šla to oznámit vesničanům: ‚Pojďte se podívat na muže, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Není to sám Mesiáš?‘¹⁵¹

„Jestliže to bylo znamením Mesiáše v jejich dnech, pak je to znamením Mesiáše rovněž i dnes. Odstraňte teď z toho všechny denominační ‚izmy‘ a pohledte na tu pravdu pocházející ze Slova. Ježíš Kristus vstal z mrtvých.“

Po tomto úvodu přivedl uvaděč dopředu první osobu v modlitební řadě. Když se dostavilo vidění, Bill řekl: „Vím, že tato žena je křesťanka, protože její duch je vstřícný. Paní, vy jste manželkou kazatele a trpíte nádorovým onemocněním prsu. Nejste z tohoto města; vidím Západní pobřeží a veliké město, ve kterém se nachází veliký park. Je to Vancouver v Britské Kolumbii — je to tam. Souhlasí to?“ Řekla, že je to pravda. Bill jí položil ruku na rameno a modlil se: „Všemohoucí Bože, ve jménu Pána Ježíše Krista žehnám této ženě a prosím za její uzdravení v Kristově jménu. Amen.“

Druhý v řadě stál muž, který řekl: „Jsem pastor a žena, za kterou ses zrovna modlil, je má manželka. Všechno, co jsi řekl, je pravda a mohu se zaručit, že oba tě neznáme.“

„Děkuji, můj bratře. Tebe trápí něco v ramenu. Měl jsi nehodu na motocyklu a tvé rameno se nikdy nevrátilo do své původní polohy. Teď už je to za tebou. Můžeš jít svou cestou s radostí a ve zdraví. Bůh ti žehnej. Amen.“

Další ženě v řadě řekl: „Věř z celého srdce, že Ježíš Kristus je Synem Božím a že já jsem Jeho prorokem neboli jeho služebníkem. Tedy, jestliže toto publikum může stále slyšet můj hlas, vidím tuto ženu, jak je kvůli něčemu nervózní. Vidím, jak vchází do malého pokoje — je to koupelna — tam upadla na zem a pohmoždila si hrud; bylo to asi před rokem. Nešla kvůli tomu k lékaři, důvěřovala Bohu. To je pravda. Souhlasí to, paní? V pořádku. Můžete se vrátit na své místo a přijmout uzdravení ve jménu Pána Ježíše Krista.“

Všude, v celé budově, padaly z křesťanů zbytky pochybností jako ledové krystalky z ožíněného stromu, když jeho větve zasáhne teplo slunečních paprsků. Bill řekl další ženě v řadě: „Paní, já vás

¹⁵¹ Jan 1:44–51; 4:5–29

neznám, jsme si cizí.“ Najednou otočil hlavu, zahleděl se do obecenstva a sledoval andělovo světlo. „Něco se stalo v obecenstvu — někdo někde uvěřil.“ Intenzivně prohlížel dav a pak ukázal prstem: „Není to tam ta černošská žena, která sedí a dívá se přes rameno ženy před ní? Ona trpí bolestmi hlavy. Ona se modlila: ‚Pane, ať mě on osloví.‘ Trpěla jste těžkými bolestmi hlavy. Souhlasí to? Zvedněte ruku.“ Její ruka se zvedla nahoru. „V pořádku, už je to pryč. Jděte svou cestou a radujte se; přijměte uzdravení v Kristově jménu.“ Anděl ještě na tomto místě neskončil; znovu se promítlo vidění... „Paní sedící za vámi trpí artritidou; přála si být uzdravena. Je to tak. Souhlasí to, paní? Je to tak.“ Bill zavrával vypětím způsobeným tímto viděním, které odsálo jeho síly. „Vidíte, nemůžete skrýt svůj život, i kdybyste chtěli. Nikdo to nedokáže. Amen. Ó, jsem rád, že On vstal z mrtvých — Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky!“

Pak se znovu otočil k ženě čekající před ním na pódiu: „Paní, vy tu nejste kvůli sobě. Vy tu jste kvůli mentálně postiženému synovi.“ Zalapala po dechu. Pak se modlil za jejího syna.

Dalším pacientem byla postarší žena, která měla na svém nosu veliký nádor. Vidění odhalilo její příběh. Bill řekl: „Těch nádorů je víc, ne jeden. On může odpadnout, ale ukáže se na nějakém jiném místě. A vy máte teď ještě jeden a ten je ve vaší hrudi. Vy nejste z tohoto města, vy jste přijela ze západu. Jste z Edmontonu, z Alaberty. Jmenujete se Pearl L-e-n-n-o-x-o-v-á. Slečno Pearl Lennoxová, jestli mi věříte z celého srdce, můžete se uzdravit.“

A tak to šlo dál — osoba za osobou, vidění za viděním, večer co večer, a stále dokonalé. A poslední večer v Saskatoonu; žena, jež byla slepá během prvního večera kampaně, přišla teď na pódium a podala Billovi dopis obsahující její svědectví — byl to dopis, který napsala sama na stroji.

Po uzdravovací kampani v Saskatoonu konal William Branham od 11. do 14. června 1957 další dlouhou kampaň v Indianapolis v Indianě. Když se vrátil z Indianapolis, trpěl úzkostmi způsobenými únavou. Kromě 15 až 20 vidění, které měl v modlitebních řadách každý večer, měl rovněž 20 až 30 vidění denně během soukromých rozhovorů s těmi, jež byli připuštěni do

hotelového pokoje. Vypětí způsobená všemi těmito viděními odsálo většinu jeho energie. Měl teď 14 dnů odpočinku před zahájením své další kampaně v Chicagu 29. června. A tak poprosil Bankse a Layla Woodovy, jestli by s ním nechtěli jet na ryby. Oni souhlasili.

Večer před jejich rybářským výletem zašel Bill s Banksem do Banksovy zahrady, aby nakopali trochu žížal pro návnady. Při kopání žížal přišla do zahrady jedenáctiletá Rebeka, ale ne proto, aby se dívala na žížaly. Celá se chvěla a vypadalo to, že se brzy rozpláče: „Tatínku, já jsem našla starou, nemocnou kočku, která asi sežrala něco jedovatého a teď je celá oteklá; asi zdechne. Dovolíš, abych si ji nechala, dokud nepojde?“

Bill kočky v oblibě moc neměl a jen zřídka kdy dovolil, aby se v jeho domě zdržovaly. Ale když na něj Rebeka hleděla tak smutně a s takovou prosbou ve svých očích, nechal se obměkčit. „No dobře, pokud brzy pojde, myslím, že si ji můžeme na chvíli nechat. Rád bych ji viděl.“

Rebeka odběhla a netrvalo dlouho, když se vrátila s nemocnou kočkou v papírové krabici; Rebeka si pamatovala, co se stalo, když se táta modlil za umírající vačici, a tak řekla: „Tatínku, pomodlíš se i za tu kočku?“

Billovi stačil jeden pohled na kočku, aby věděl, co se brzy stane. Řekl Rebece, aby položila zvíře na noc do kůlny. Druhý den brzy z rána běžela Rebeka do kůlny, aby zjistila, co je s její kočkou. Podívala se do krabice; kočka mňoukala radostí, kojila pěknou hromadu kořat.

Když Bill nakládal kempinkovou výstroj do Banksova auta, viděl, jak se dvouletý Josef batolí z kůlny a drží jedno z těch novorozených kořat za krk. „Josefe, takhle kořátko držet nesmíš,“ domlouval mu Bill. Vylekaný Josef, ještě předtím než kotě pustil, je silně zmáčknu. Bill vzal kotě zpět do kůlny a položil je vedle kočičí matky. Kotě se kroutilo, jako kdyby bylo vážně zraněno. Bill si pomyslel: „Chudáček, nemůže za to, že je kotětem. Doufám, že to bude v pořádku.“

Banks, Lyle a Bill se ubírali cestou do Dale Hollow; bylo to totéž místo v Kentucky, kde chytali před měsícem spolu s Jimem Woodem. Když dojeli k přehradě Vlčí řeky, Bill si půjčil od svých příbuzných motorový člun. Jakmile se ocitli na hladině přehrady, nakrájeli žížaly

na kousky a napichovali je na háčky. Netrvalo dlouho a ulovili několik tuctů malých okounků, které také krájeli na kousky a používali jako návnadu na svých vlascích pro chytání pstruhů. Pak se posadili dozadu v očekávání na větší kusy.

Světломodrý opar zahaloval zelené Apalačské pohoří, které se kolem nich rozprostíralo. Jezero vonělo vodními řasami, rybami a benzínem dvoutaktního motoru. Sluneční paprsky ohřívaly Billovu košili a jemný vánek ochlazoval jeho tvář. Pozoroval pár kačen, jak se prohánějí v rákosí a mezi vodními liliemi. Bill pocítoval, jak únava odplouvá jako sfouknutá pampeliška unášená větrem.

Zatímco byl jejich malý člun lenivě unášen kolem pobřeží, tito tři muži začali hovořit o Bibli. Debatovali o Petrovi, Jakubovi a Janovi, kteří viděli Ježíše mluvicího s Mojžíšem a Eliášem. Ježíš se rozzářil jako slunce. Když Petr později o tomto prožití psal, vyjádřil to slovy: „My jsme byli očitými svědky Jeho Majestátu, protože On přijal od Boha Otce slávu a čest, když tento hlas přišel k Němu ze Slávy: ‚Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.‘ A my jsme slyšeli tento hlas, pocházející z nebe, když jsme s Ním byli na této svaté hoře.“¹⁵²

„Víš co,“ řekl Banks, „tak to poněkud pocítuji i já, protože jsme měli tu výsadu strávit tolik času se svatým mužem, jako jsi ty, bratře Bille.“

„Ó, bratře Banksi, tak nemluv,“ odpověděl Bill, „nejsem žádný svatý muž. Neexistuje žádný svatý muž; je pouze svatý Bůh přebývající v lidech. Neexistuje také žádná svatá hora, je to pouze svatý Bůh, který navštěvuje horu. Myslím, že právě o tom chtěl Petr říct.“

A diskutovali o tom, jak může Duch svatý přebývat ve svých lidech. Banks se zmínil o jedné staré ženě, kterou znal a ve které přebýval Duch Boží. Když byli Banks s Lylem ještě chlapci, tato žena je často zvala k sobě domů, dala jim čerstvě upečený chléb a vyprávěla jim o Ježíšově lásce. Oni přijímali tento chléb, ale toho Ježíše nechali za sebou. Banks řekl: „Ta paní musí mít už přes 90 let. Víš co, Lyle, ona bydlí kousek odtud. Myslím, že by bylo pěkné, kdybychom se tam zastavili a řekli jí, že jsme už oba křesťany.“

¹⁵² 2. Petrova 1:16–18

Když to Banks řekl, Bill pocítil jakoby „pokropení“ Duchem Božím, jež na něm spočinulo jak chladný sprej z nějaké vodní smrště. V přílivu inspirace řekl: „Tak praví Pán, brzy spatříte Boží slávu, protože zde bude vzkříšeno z mrtvých nějaké malé stvoření.“

Když se vrátil zpět ke svým smyslům, viděl jak na něj Banks s Lylem strnule hledí s naprostým úžasem. Banks řekl: „Bratře Bille, myslels to vážně, co tu zrovna zaznělo?“

„A co jsem řekl?“ Zeptal se Bill. On opravdu nevěděl, co řekl. Když Banks to prorocství znovu zopakoval, Bill ho ujistil: „To se stane přesně tak, jak bylo řečeno. Musí se to stát, protože to jsem neřekl já, to řekl Duch svatý.“

„A jaké to bude zvíře, co si myslíš?“ Zeptal se Lyle.

„Nevím, ale tuším, oč by mohlo jít. Dnes ráno můj malý syn zmáčknuł nešťastnou náhodou koťátko; nebylo sice mrtvé, když jsme odjížděli, ale možná pošlo. A až se vrátíme domů, Bůh ho navrátí k životu.“

Celý den lovili bez úspěchu. Velké ryby nebraly až do pozdního večera, ale když začaly brát, každý chytil během několika minut pstruha. Ti tři pstruzi vážili dohromady 10 kilogramů. Mezitím jim však došla návnada, a tak museli pro tento den skončit.

Ráno po snídani, když snědli pánev smažených pstruhů, vešli do člunu, nastartovali motor a přesunuli se podél břehu přehrady na jiné místo. Chtěli nacytat trochu měsíčníků a okounků, aby si doplnili zásoby návnady, ale zprvu se jim nepodařilo chytit nic. Pak Bill nasměroval před člunu do malé zátoky, přidusil motor, který ještě trochu zabublal a pak už ani nehlesl. Pak nechal člun, aby byl unášen v blízkosti břehu. Napíchnul žížalu, nahodil, a po chvíli pocítil potáhnutí za návnadu. Zasekl malého měsíčníka.

Když chytali v zátoce, hovořili o Boží moci. Debatovali o Ježíšově době, jak řekl rybáři Šimonovi: „Jeď na hlubinu a spusť síť.“ Šimon odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili a nic jsme nechytili, ale každopádně na tvé Slovo síť spustím.“ Jakmile Petr spustil síť do jezera, síť se naplnila takovým množstvím ryb, že se začala trhat. Musel tedy zavolat na své druhy z jiné lodě, aby jim připluli na pomoc. Obě lodě naplnili takovou spoustou ryb, že se lodě

začaly potápět.¹⁵³ Bill řekl, že si myslí, že ty ryby, předtím než to Ježíš řekl, vůbec v tom jezeru nebyly. Věřil, že Bůh tam na místě tyto ryby stvořil.

Okřídlený hmyz dováděl nad vodní hladinou. Měsíčníci a okouni byli hladoví. Pravidelně se vynořovali na hladině a chňapali po hmyzu. Jelikož jsou měsíčníci velice malí, Bill používal prut, na jehož vlasci byl malinký háček velikosti č. 4, zatímco Lyle používal veliký háček velikosti č. 12; stejný háček, který používal k chytání pstruhů. Lyle napíchnul žízalu na špičku háčku a nahodil. Ve skutečnosti věnoval víc pozornosti rozhovoru, který probíhal mezi Banksem a Billem, než samotnému rybaření. Najednou pocítil, že něco zabralo, zasekl a stáhl vlasce. S překvapením zjistil, že malinký měsíčník spolkl háček hluboko až do svého žaludku. „Koukejte,“ řekl a ukázal sedmicentimetrovou rybku, jak se třepetala na konci vlasce, „člověk nemůže ani najít háček.“

Omotal si vlasce kolem druhé ruky a pak zatáhl. Bylo slyšet trhavý zvuk vytahovaného háčku. Spolu s ním vytrhl žaludek a část rybích žáber. Lyle udiveně hvízdнул a řekl: „Rybičko, to byla tvá poslední plavba.“ Když uvolnil háček, hodil rybku přes palubu. Měsíčník chvilku třepal ploutvemi a ocasem, jako by chtěl odplout, ale pak se převrátil na bok a bylo po něm. Strnulý a bez života byl pozvolna unášen asi tři metry od člunu podél břehu, popoháněn slabým větrem na šplouchajících vlnkách.

„Lyle, to se nemělo stát,“ řekl Bill. „Měl jsi používat menší háček. A pak když pocítíš, jak ryba zabere, musíš zaseknout, a háček se jí zasekne v tlamičce.“

„Ach, jsem jen obyčejný sedlák a nevyznám se moc v rybaření,“ řekl Lyle a vyhrabával další žízalu, aby ji napíchnl na svůj velký háček. „Vždycky jsem to tak dělal.“

Mezi Banksem a Billem pokračovala debata o Boží moci. Asi po třiceti minutách se Bill zmínil o jednom místě v Písmu, které jej v poslední době zaměstnávalo. Jednou ráno, když měl Ježíš hlad, podíval se na fíkovník. Nenašel na něm ovoce, a tak jej proklel. Do večera na tom stromě všechno listí zhnědlo. Když se tomu učedníci divili, jak brzy ten strom uschnul, Ježíš řekl: „Mějte víru v Boha,

¹⁵³ Lukáš 5:1–7

protože, amen, pravím vám, kdokoliv by řekl, této hoře zvedni se a vrhni se do moře, a nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil, že se stane, cokoliv by řekl, stane se mu.“¹⁵⁴

Když o tom Bill mluvil, sledoval, jak se ta malá ryбка pohupuje na hladině nedaleko jejich člunu. Vítr ji odfoukl až do blízkosti leknínového porostu, unášena na boku, s vyhrzlými vnitřnostmi z její malé, nazelenalé tlamičky. Její charakteristická modrá barva se teď změnila na bílou.

Najednou Bill uslyšel podivný hlas; podíval se nahoru a spatřil anděla Páně planoucího jako oheň na svahu hory. Shora sestupoval větrný vír, který se řítí přes vrcholky stromů a směřoval rovnou do člunu. Pak se anděl postavil vedle něj. Hukot větrného víru se zmocnil jeho smyslů. Anděl přikázal: „*Vstaň!*“

Bill se postavil.

Lyle se zeptal Bankse: „Co dělá?“

„Tiše,“ řekl Banks, „něco se stane.“

Anděl řekl: „*Promluv k této rybce, aby ožila.*“

Bill ukázal směrem k leklému měsíčníku plovoucímu uprostřed leknínů. Řekl: „Malá rybko, Ježíš Kristus ti vrací tvůj život.“

Anděl okamžitě zmizel. Všichni tři muži sledovali, jak měsíčník vsáknul přes svá žábra žaludek, vyrovnal své tělo a radostně odplouval, aby se připojil ke svým kamarádům. Lyle se převrátil ve člunu na záda a začal koktat: „Ó — bratře Bille — ó — myslíš si, že — ó — to bylo kvůli mně, protože jsem — já jsem té rybce řekl: ‚To byla tvá poslední plavba?‘“

„Ne, bratře Lyle, Bůh jednoduše ukázal svou velikou moc a potvrdil Písmo, o kterém jsme zrovna hovořili.“

„Ale proč?“ Tázal se Banks. „Ty jsi řekl, že na tebe čekají stovky lidí s modlitebními lístky, včetně dětí po obrně, proč Bůh používá svou moc, aby vzkřísil malou rybku?“

„On je Bůh a dělá to, co je Mu libo. Je to v souladu s Písmem. Jen pomysli na všechny ty malomocné, kteří byli za Ježíšových dnů v Jeruzalémě, a On použil svou moc, aby proklel fíkovník. Rozumíte?“

¹⁵⁴ Marek 11:12–23

To má jen ukázat, že Bůh má zájem o všechno. Jestliže má zájem o takovou malou rybičku, aby ji Slovem vrátil zpět k životu, zcela jistě oznamuje Slovem věčný život ke všem svým dětem.“

V srpnu odletěl William Branham znovu na sever, tentokrát do provincie Alberta v Kanadě na uzdravovací kampaň v Edmontonu. Zástupy byly sice veliké, ale přijetí, jež se mu dostalo, bylo chladné. Třetí den večer věděl, že něco není v pořádku. Víra těchto Kanadanů by se měla pozvedávat jako žár préríjního požáru. Místo toho mu jejich postoj připadal chladný jako zmrzlá půda.

Když skončil s kázáním, řekl: „Mezi tímto místem, kde stojím a tím schodištěm vedoucím dolů... Vidíte to kroužící světlo? Právě teď se zjevilo. Věřím, že to světlo je ten stejný ohnivý sloup, který vedl děti Izraelského národa ve 2. knize Mojžíšově.¹⁵⁵ Později se tento ohnivý sloup stal tělem a přebýval mezi námi ve formě Syna Božího, Ježíše Krista. Když Ježíš byl na zemi, řekl: ‚Přišel jsem od Boha a vracím se zpět k Bohu.‘¹⁵⁶ Věřím, že když se vrátil k Bohu, přišel zpět ve formě tohoto světla. To je to světlo, jímž byl zasažen Pavel, a ono způsobilo jeho slepotu na cestě do Damašku. Pavel se zeptal: ‚Kdo jsi, Pane?‘ A to Světlo odpovědělo: *Já jsem Ježíš.*¹⁵⁷ Věřím, že to je to stejné světlo, které přišlo k apoštolovi Petrovi oné noci do vězení, otevřelo jeho dveře a vyvedlo jej ven.¹⁵⁸ Skutečně věřím, že všemohoucí Bůh je Stvořitelem nebe a země, a Ježíš Kristus je Jeho Syn, který je nyní mezi námi.“

„On odpovídá na modlitbu této štíhlé ženy, která sedí právě zde.“ Bill poukázal na tmavovlasou ženu sedící vpředu: „Ty máš nervové potíže. Ten muž, který sedí vedle tebe, má nemocná záda. Vy jste manželé. Zvedněte ruce, pokud je to pravda.“ Oba pozvedli ruce. „Máte modlitební lístky? Nemáte? Nepotřebujete je. Byli jste již uzdraveni. Ježíš Kristus vás uzdravuje. Amen.“

„Muž, který sedí tam vzadu, má nemocný žlučník. Vy se jmenujete Clarence. Přijel jste z místa, které se jmenuje Grand

¹⁵⁵ Exodus 13:21

¹⁵⁶ Jan 16:28

¹⁵⁷ Skutky 9:3–5

¹⁵⁸ Skutky 12:5–11

Prairie. Je to pravda, že? Vaše žlučnickové potíže jsou u konce, pane. Můžete se vrátit domů a uzdravíte se. Amen.“

„Vy říkáte: ‚Bratře Branhame, ty jsi ho oslovil jménem?‘ Copak Ježíš Kristus, když byl tady ve fyzickém těle, nesdělil Šimonovi, že se jmenuje Šimon a že se jeho otec jmenoval Jonáš a že pak bude nazván Petrem?¹⁵⁹ Ježíš je dnes stále tentýž.“

„To světlo teď stojí nad jistou ženou, ona trpí vysokým krevním tlakem, jmenuje se paní Fishbrooková. Postavte se. Vy jste z tohoto města, bydlíte na ulici 125. Číslo vašeho domů je 13 104. Pokud to souhlasí, zvedněte ruku. V pořádku, paní Fishbrooková, jste uzdravena. Ježíš Kristus vás uzdravuje.“

„Věříte, že On je zde? Chci, aby každý muž a žena, každý odpadlík nebo ten, který už právě přijal Krista, aby přišli dopředu, abych pro vás mohl poprosit o požehnání, zatímco toto pomazání je zde.“

Varhaník hrál nápěv písně, avšak ačkoliv byly v publiku tisíce lidí, nikdo nevycházel dopředu. Nakonec Bill řekl: „Co se to s vámi děje, Kanadane? Stali jste se tak církevnicky smýšlející, že jste nechali Krista venku. Je dobré být konzervativní, ale nebudte příliš naškrobení, abyste nezarmoutili Ducha a On neodešel. Nebudete mít pak žádné probuzení.“

V tu chvíli uviděl černou vlnu, jak se převaluje nad publikem. Bill varoval: „Jestliže jsem Boží prorok, říkám to v Jeho jménu; raději se ihned dejte do pořádku s Bohem, protože se blíží hodina, kdy budete křičet, abyste to mohli naleznout, a nebude vám to již dáno. Je to ‚Tak praví Pán.‘ Jestli ve vašich srdcích není Boží láska, pak jste hříšníci a jste na své cestě do pekla. To je: ‚Tak praví Pán.‘ Ten stejný Bůh, který rozpoznává duchy a sděluje lidem jejich stav, promlouvá právě teď. Mluvím ve jménu Ježíše Krista. Utíkejte k oltáři a rychle činite pokání, než Bůh vaši stránku otočí a budete navěky odsouzeni. To je: ‚Tak praví Duch svatý,‘ který je teď uprostřed nás.“

Po mnoha naléháních a přesvědčování přišlo několik kajících duší dopředu pro modlitbu. Bill pocítoval hlubokou nespokojenost: „Přátelé, něco takového jsem neviděl po celá léta. Takový pocit, který se mě zmocnil právě před několika okamžiky, když jsem spatřil tu

¹⁵⁹ Jan 1:40–42

černou vlnu převalující se budovou, jsem ještě nikdy neměl. Něco mě udeřilo. Bůh ví, že to je pravda. Něco není v pořádku.“

Když se příští den probudil, cítil se stále odrazen. Co zde nefunguje? Proč tito křesťané v Edmontonu nerozpoznají přítomnost Ježíše Krista mezi nimi a nepřijmou všechna požehnání, která přicházejí spolu s tím zjevením? Bill se pozastavoval, jestli to není jeho vina. Možná, že nepředkládal Evangelium tak dobře, jak by to měl dělat.

Posadil se na posteli, vzal z nočního stolku svou Scofieldovu Bibli a listoval ve svých poznámkách, které měl napsány na prázdných listech. Znovu si přečetl vidění, která měl toho rána roku 1952, když jej Bůh uzdravil z těch smrtelných améb. Vzpomínal si, jak ruka bez těla poukázala na 1. kapitolu Jozue, 2. až 9. verš a vsugerovala mu, že tyto verše platí pro jeho službu stejně jako pro službu Jozue.

Zavřel Bibli, ale neodložil ji. Místo toho ji držel stojmo mezi dlaněmi, zatímco o tom přemýšlel. Brzy na to pocítil, jak do jeho hotelového pokoje přichází anděl Páně. Billova zádumčivost se záhy změnila v bázeň. Pohnul rukou poblíž svého srdce, složil ruce k modlitbě s očekáváním, že Bůh k němu každou chvíli promluví. Jakmile odstranil ruku z Bible, Bible se rozevřela. Jeho Bible byla po mnoho let značně opotřebovaná neustálým používáním. Mohla se otevřít na každém ze stovek míst, jež tak často četl. Nyní se však otevřela v první kapitole Jozue. Bill četl:

Nikdo se proti tobě nepostaví po všechny dny tvého života. Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout ani tě neopustím.

Posilni se a buď odvážný, protože ty dáš lidu do dědictví tuto zemi, o které jsem přísahal jejich otcům, že jim ji dám...

Vždyť jsem ti přikázal: Posilni se a buď odvážný, neměj strach a neděs se, protože Hospodin, tvůj Bůh bude s tebou všude, kam půjdeš.¹⁶⁰

¹⁶⁰ Jozue 1:5, 6, 9

Jeho bázeň byla na ústupu, deprese se vzdálila a důvěra se mu vrátila. Bůh jej povolal andělem a vedl ho svým Duchem skrze vidění. I kdyby jej každá denominace odmítla, to nezmění fakt, že Bůh jej ustanovil, aby vykonával to, co dělá. Myslel si, že jeho jediným úkolem bylo nést světu dar Božího uzdravení. Pak mu Bůh ukázal tři části jeho služby — tři „tažení“ na tom rybářském vlasci. První dvě tažení znázorňovala jeho službu uzdravení, ale to třetí tažení bylo jiného druhu. Třetí tažení mělo ulovit velikou rybu, byla to trofejní ryba. Třetí tažení povolá lidi, kteří jsou nevěstou Ježíše Krista a rozdělí jim dědictví v zemi, které jim Bůh zapřísáhl. On jim je dá. Někde tedy musí být lid, který tomu bude naslouchat, který rozpozná pravdu a bude na základě toho jednat. Ježíš řekl: „Pravda vás vysvobodí.“¹⁶¹

Bill nalistoval na začátek své Scofieldovy Bible a našel stránku, kde bylo napsáno: Způsob používání odkazu. Vzal tužku a zapisoval na okraj:

Po nějakou dobu se tato kniha Jozue přede mnou malinko pootevírala. Dnes ráno, 7. srpna 1957, jsem se cítil nemocen a nervózní; spatřil jsem vidění, které mi bylo dáno, které jsem popsal na volném listě vzadu v této knize. Pak jsem tu knihu otevřel. Znovu se mi otevřela v té stejné kapitole. Drahý Ježíši Kriste, pomoz mi, abych byl zmužilý ke Tvé slávě. Br. Branham.

Pak nalistoval zpět 1. kapitolu knihy Jozue a nahoru na tuto stránku načmáral:

Slibuji, že budu s Boží pomocí od dnešního dne zmužilý.

7. srpna 1957.

V říjnu Bill organizoval jako obvykle svůj podzimní lovecký výlet k řece Troublesome. Je to údolí ve skalnatých horách Colorada. Naneštěstí v té době, když dojeli na místo svého základního tábořiště, všichni v této skupině přijeli se střevní chřipkou. Trpěli bolestmi způsobenými chřipkou a horečkou a nikdo nemohl jíst,

¹⁶¹ Jan 8:32

nemluvě o lovu. Dokonce ani nevytáhli z pouzder své pušky. Jednoduše se otočili a odjeli domů.

Bill se v listopadu pokusil udělat jinou dovolenou. Tentokrát naplánoval loveckou expedici do střední části státu Idaho. Chtěl k tomu využít soumary¹⁶², kteří by nesli jeho výbavu. A tak odjel zpět do hor Sawtooth a postavil svůj stan na louce vedle řeky Of No Return, (což znamená bez návratu). Byla to nádherná krajina plná tyčících se kostrbatých vrcholků z žul a břidlice, spolu s okolními údolími plnými smrkových, jedlových a borových porostů. Tento typ krajiny se mu líbil nejvíce. Tady se mohl uvolnit. Vnější svět tu nezasahoval – každopádně si to myslel.

Jakmile postavili svůj tábor, přistoupil k řece. Postavil se na žulovém balvanu, nahodil svoji muškařskou udici a popotahováním a krátkými švihy napodoboval mušku, jak dovádí nad hladinou. Chtěl nalákat nějakého duháka, který by po tom chňapl. Toho dne chytil velkého pstruha.¹⁶³ Příštího dne chytil na stejnou udici a po

několika hodinách uslyšel zvuk malého letadla. Pohlédl nahoru a spatřil malé sportovní letadlo, jak přelétává nad údolím a kopíruje koryto řeky. Když mu prolétávalo nad hlavou, Bill zamával. Z letadla vyletěl nějaký malý předmět připoutaný

k padáčku. Předmět se snášel dolů a dopadl na nedalekou louku. Bill se tam šel podívat a zjistil, že je tam kanystr se zprávou pro něj: jeho bratr Howard zrovna zemřel. Druhý den ráno Bill naložil celou svou tábornickou výbavu na soumary a vrátil se do civilizace.

¹⁶² Zvíře sloužící k nošení břemen (kůň, osel, mezek aj.)

¹⁶³ Později se ukázalo, že se jedná o největší kus duhového pstruha, který byl k tomuto datu kdy uloven. Bill si ho nechal preparovat a pověsil si ho na stěnu.

Po Howardově pohřbu odjel William Branham z Jeffersonville na krátkou kampaň do Lakeportu; je to město v severní Kalifornii. Sdružení obchodníků plného evangelia obstaralo pro tato shromáždění velikou budovu v prostorách výstaviště. Několik tisíc lidí sedělo na kovových skládacích židličkách. Jednou večer Bill kázal z Písma, které měl v poslední době v oblibě:

A Ježíš jim odpověděl: „Mějte Boží víru. Amen, říkám vám, že kdokoliv by řekl této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře,‘ a nepochyboval ve svém srdci, ale věřil by, že se děje to, co říká, bude mít, cokoli řekl.

Proto vám říkám: věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali a budete to mít.“¹⁶⁴

Marek 11:23 jej obzvlášť oslovil. Nemohl se od tohoto místa odpoutat. Leželo tam něco skrytého, něco mocného, čemu ale docela nerozuměl. Každopádně však toho večera v Lakeportu zdůrazňoval 24. verš, ve kterém Ježíš povzbuzoval své následovníky k víře, když se modlí.

¹⁶⁴ Marek 11:22, 24

Fotografie 1 — Lakeport, Kalifornie

Ke konci jeho kázání udělal nějaký fotograf z jeho pravé strany několik snímků. Když vyvolal svůj barevný film, první snímek vypadal úplně normálně a ukazoval pravou stranu Williama Branhama stojícího na pódiu a gestikulujícího při kázání. Proutěný koš plný lilií byl postaven z pravé strany pódia jako dekorace hned vedle jednoduchého mikrofону přidělaného k stojanu, stojícímu na zemi. Za ním na stropě visela hranatá krabice elektrického ohřivače. Dva muži seděli ve skládacích židlích v zadní části pódia. Za těmito muži visela záclona, která jakoby vycházela z jednoho bodu nahoře a dole se vějířovitě rozšiřovala, buď jako dekorace nebo měla zakrývat nějakou věc, která nemohla být odstraněna.

Fotografie 2 — Lakeport, Kalifornie

Na další fotografii vypadalo pódium jako nějaký neobyčejný obraz, se sálajícími ohnivými jazyky a skvrnami s jantarově zabarvenými mlhavými záplatami. Anděl Páně stál po Billově pravé straně a vypadal jako oblak asi dva metry vysoký. Stál mezi evangelistou a lidmi, kteří se formovali do modlitební řady po levé straně budovy. (Bill vždy přiměl lidi v modlitebních řadách, aby přistupovali z jeho pravé strany tak, aby se zastavili a stáli v přítomnosti anděla.) Na této fotografii nebyl anděl jedinou podivuhodnou věcí, která byla viditelná. Bezprostředně za Billem se nacházel Ježíšův profil (tvář, brada, krk) s prodlouženými rameny a ohnivými jazyky šlehajícími z jeho rukou — sedm zřetelných ohnivých pruhů, které se jako pochodující poslové řinuli kupředu k muži, který zrovna káže. Billovo tělo jako kdyby bylo tímto žářem nadpřirozeného ohně pohlceno. (Když se Bill později na tuto fotografii podíval, řekl, že mu to připomíná scénu z proroků popsanou u Ezechiela 1 a ve Zjevení 4:5.) V takové atmosféře nebyla o zázraky nouze, a byla to toho večera obzvlášť šťastná chvíle pro

slepu ženu, jež tady v Lakeportu byla někým přivedena do modlitební řady. Byla americkou Indiánkou. Její oči vypadaly, jakoby byly celé bílé. Nelze ani říct, že duhovka a oční panenky byly pokryty bělmem — duhovky tam jednoduše nebyly. Bill s ní chvílku hovořil, dokud se nekontaktoval s jejím duchem. Skrze vidění pak řekl: „Před devíti lety tě embolie mozku částečně ochrnula. Z větší části ses z toho zotavila, ale ta mrtvice vtáhla tvé oči hluboko do lebky a od té doby jsi byla slepá a neustále, dnem i nocí, jsi trpěla bolestmi a nenalézala jsi úlevu ani na chvíli.“

Bill pocítil k této ženě zvláštní břemeno soucitu, protože mu připomínala jeho matku, která byla rovněž míšencem z indiánského kmene Cherokee. Když se za ní v Ježíšově jménu pomodlil, Ten, který se postaral o vidění, nyní vztáhl ruku a dotknul se této ženy. Její oči se vrátily zpět do původní polohy a spatřila znovu tento svět takový, jaký byl, ač zastřen slzami radostí. Z pódia odešla o vlastních možnostech a odmítla pomoc osoby, která ji tam přivedla.

Tento zázrak podnítil víru postaršího luteránského gentlemana sedícího na pódiu vzadu za Bille. Manželka onoho muže trpěla krvácejícím žaludečním vředem, který se za poslední čtyři roky neustále zhoršoval. V současné době nemohla vůbec jíst pevný pokrm a stala se anemickou, takže jí lékař chtěl dát krevní transfúzi a do týdne ji operovat. Tento starý luteránský gentleman se tiše modlil: „Pane, jestli bratru Branhamovi dovolíš vyvolat problém mé manželky a jestli jí dnes večer uzdravíš, vezmu těch 500 dolarů, které jsem odložil na její operaci a dám to na stavbu luteránského kostela v Ukiah.“

Bill se v tu chvíli otočil, poukázal na onoho luterána a řekl: „Vy, pane, vy jste se právě modlil, aby Bůh uzdravil vaši manželku a prohlásil jste, že darujete 500 dolarů na stavbu luteránského kostela, místo na její operaci.“

Muž padl do mdlob, ale stačil ještě říct: „Přátelé, to je pravda.“

„Bůh nepotřebuje vaše peníze,“ řekl Bill, „ale potřebuje vaši víru. Pane, vaše manželka je uzdravena. Je to: ‚Tak praví Pán!‘“

Příštího dne navštívil tento muž se svou osmdesátiletou manželkou snídani Křesťanských obchodníků. Bill ji pozoroval, jak baští šunku s vejci s takovým elánem, jako kdyby byla dvakrát mladší.

Jen co se William Branham vrátil z Kalifornie, paní Bosworthová telefonovala z Floridy a řekla, že její manžel umírá. Bill ji sdělil, že okamžitě přijede. Zatímco Meda znovu balila jeho kufry, Bill připravoval automobil a netrvalo dlouho a uháněl směrem na východ, na Floridu. Když vešel do nemocničního pokoje, Fred Bosworth pozvedl svou plešatou hlavu z polštáře a vytáhl svou kostnatou ruku. Bill objal svého starého přítele a volal: „Otče můj, Otče můj! Vozové Izraelští i jezdci jeho!“¹⁶⁵ Čímž citoval poslední Elizeova slova k Eliášovi.

Fred Bosworth tichým hlasem řekl: „Synu, buď vždy pamětlivý svého poslání, ty kážeš opravdové Evangelium.“

Bill se svalil do křesla a uchopil ruku svého přítele. „Je mi čtyřicet osm a jsem už unaven. Moje služba je už možná u konce.“

„To je nesmysl, ty jsi mladý. Tvá služba se ještě nedostala do té výše, jakou bude mít v budoucnosti. Zůstávej na pracovním poli; nedovol těm letničním kazatelům, aby kalili vodu svým fanatismem. Jdi a nes Evangelium, které jsi obdržel. Věřím, že jsi apoštol a prorok Pána Boha.“

„Bratře Bosworthe, ty jsi kázal Evangelium, než mé oči spatřily světlo světa. Jaký byl nejšťastnější okamžik tvého života za celá ta dlouhá léta?“

Fred Bosworth ani na okamžik nezaváhal: „Největší chvíle mého života probíhá zrovna teď. Za chvíli Ten, kterého jsem kázal po celá ta léta, Ten, kterého miluji, vstoupí těmito dveřmi a já odejdu spolu s Ním.“

Bill měl pocit, jako kdyby se díval na někoho rovného Abrahamovi, Izákovi nebo Jákobovi. „Bratře Bosworthe, oba věříme té stejné věci. Z Boží milosti budu kázat Evangelium až do posledního dechu mého těla. Nebudu dělat kompromis se Slovem. Setrvám tak věrně, jak jen budu moci, v Ježíši Kristu. Jednoho dne se s tebou setkám v Té lepší zemi, kde budeme navěky mladí.“

Bosworth se slabě usmál: „Ty tam budeš, bratře Branhame, nestarej se.“

¹⁶⁵ 2. Královská 2:12

Asi za měsíc upadl Fred Bosworth na dva dny do kómatu. Pak najednou otevřel oči, posadil se na posteli, natáhl pravou ruku, potřásal s ní na prázdno, jako kdyby někomu podával ruku a říkal: „Bratře Jime, tebe jsem neviděl od tvé smrti, ty jsi jedním z těch, kteří se mou službou obrátili ve shromáždění v Joliet, Illinois. Sestro Julie, tebe jsem přivedl k Pánu ve shromáždění ve Winnipegu.“ Celé dvě hodiny se vítal s lidmi (v tom pokoji), kteří přišli k Pánu skrze jeho službu, ale zemřeli před ním. Nakonec uleh na polštář a usnul v Ježíšově objetí. Fredu Bosworthovi na jeho cestě do věčnosti bylo osmdesát čtyři let.

Gene Norman slyšel kázat Williama Branhama poprvé ve svém životě v červnu 1950 v Minneapolis ve státě Minnesota. Samozřejmě byl rozpoznáním a zázraky ohromen, ale od počátku se domníval, že služba Williama Branhama je zakotvena v nějakém hlubším smyslu. Gene si vzal u svého zaměstnavatele dovolenou, aby mohl spolu se svou manželkou Marií navštívit další Branhamovu kampaň v Clevelandu v Ohiu.¹⁶⁶ Když v srpnu tato shromáždění v Clevelandu skončila, Gene odjel domů do Minnesoty a objednal si časopis *Hlas uzdravení*, který skýtal v tištěné podobě cestovní plán shromáždění Williama Branhama a zprávy z výsledků jednotlivých kampaní. Gene si rovněž objednal v kanceláři v Jeffersonville v Indianě pásky s kázáními Williama Branhama z jeho kampaní.

KAPITOLA 78
ZKLAMÁNÍ VE WATERLOO
1958

V roce 1953 se Gene Norman přestěhoval se svou rodinou do Parkersburgu v Iowě. I nadále dostával od Freda Sothmanna nahrávky s kázáními Williama Branhama. Fred byl nyní pověřen distribucí těchto pásků. Prostřednictvím svých dopisů se Gene Norman a Fred Sothmann spřátelili. Fred Sothman byl původem z provincie Saskatchewan v Kanadě. V roce 1956 Sothmann uspořádal Branhamovu kampaň v Prince Albertu v provincii Saskatchewan. Gene Norman tato shromáždění navštívil. Po skončení kampaně vzal Fred Sothmann Williama Branhama na třídní výlet na ryby a pozval zároveň Gene Normana. Uprostřed řídce roztroušených jehličnatých stromů a jezer ledovcového původu Saskatchewanu, byl navázán vztah mezi Billem a Genem.

Nakonec Normanovi nabyli přesvědčení o tom, že William Branham je Božím prorokem. V roce 1957 se Gene Norman rozhodl sponzorovat Branhamovu kampaň ve Waterloo v Iowě, nedaleko hlavního města, s více než 100 000 obyvateli. Zatelefonoval Lee Vaylemu, který byl v současné době ve funkci manažera

¹⁶⁶ Byla to zrovna tatáž uzdravovací kampaň, ve které byla vyrovnána zmrzačená noha Davida Wooda.

Branhamových kampaní. Lee Vayle hovořil s Billem a pak telefonoval Gene Normanovi a podal mu data, v nichž byl Bill ještě dostupný — od soboty 21. ledna až do 2. února 1958. Norman se okamžitě kontaktoval se všemi křesťanskými kazateli ve Waterloo, aby zorganizovali podporu pro tuto kampaň. Pak pronajal velkou posluchárnu, které se říkalo Jízdárna, a začal inzerovat shromáždění.

Během posledního lednového týdne roku 1958 zasáhla celé území státu Iowa sněhová bouře a způsobila, že silnice byly zledovatělé. První dva večery kampaně obviňoval Bill tuto sněhovou bouři ze znepokojivě malého zájmu, jež nenaplnilo posluchárnu ani do poloviny. Pak jednou večer na cestě do shromáždění projížděl kolem jedné střední školy, ve které se konalo basketbalové turné. Podle množství zaparkovaných aut usoudil, že gymnázium bylo nacpáno do posledního místečka. Právě tehdy si uvědomil, že to není mrazivé počasí a zledovatělé cesty, které zdržují lidi od jeho shromáždění. V postoji těchto křesťanů se něco změnilo.

Dokonce uprostřed těch několika tisíců lidí, kteří navštěvovali kampaň, mu jejich postoj připadal studený jako ledová voda na chodníku před budovou. Ani hojnost zázraků nedokázala ohřát jejich duše. Na konci středeční večerní bohoslužby neudělal jako obvykle modlitební řadu. Místo toho však udělal něco, co ještě nikdy předtím. Požádal lidi, aby sklonili hlavy a opakovali po něm modlitbu: „Všemohoucí Bože... Stvořiteli nebe a země... Původce věčného života... Dárče každého dobrého daru... buď mi milostiv, odpusť mi mou nevíru... věřím Evangelium, věřím, že Ty teď uskutečňuješ své Slovo v mém těle... otevři tyto kanály... chci se vyprázdnit ze své nevíry... přijímám tvého Ducha... věřím, že Ty jsi nyní ve mně... věřím, že mé nemoci pominou... přijímám Tě jako svého Uzdravitele.“

Když obecenstvo skončilo toto obecné vyznání, Bill je nadále držel se skloněnými hlavami, zatímco se za ně modlil. Řekl: „Prosím z celého srdce, aby vám Duch svatý dosvědčil, že toto dílo je dokonáno.“

Modlil se: „Bože, můj Otče, přicházím v Ježíšově jménu, abych se modlil za tyto lidi, kteří teď upřímně a čestně vyznali své chyby. Požehnej je, Bože, nechť by tento večer nebyl nikdy zapomenut, nechť by Duch svatý vstoupil do každého srdce a vypudil z jejich těl každou nemoc.“ Se stále skloněnými hlavami a zavřenýma očima, řekl: „Teď vyzývám dábla k debatě. Satane, ty jsi vědom toho, že jsi

dostal nářez. Nemáš legální právo. Ježíš Kristus, můj Pán, tě svlékl z tvé autority, když zemřel na Golgotě, aby sňal hřích a nemoc. Satane, ty nejsi ničím jiným, než obyčejným podvodníkem a my tě podvodníkem nazýváme. Poté, co náš Pán způsobil, že po vyřčení kletby fikovník uschnul, naléhal na své učedníky, aby měli víru v Boha. On jim řekl, že budou-li mít víru, pak mohou vyřknout Slovo, aby se hora pohnula, a nebudou-li pochybovat ve svém srdci, pak se to vyplní. Budou mít to, co řekli. Totéž zaslíbení platí dnes pro nás. Satane, ty jsi obeznámen s těmito Písmy. Právě jsem vyučoval tyto lidi, že Bůh je v nich. A tak jestliže Bůh je v nich a oni řeknou nemoci: ‚Odejdi,‘ a nebudou o tom pochybovat ve svých srdcích, pak musí tato nemoc ihned odejít, protože to řekl Kristus. Pak to už nejsou oni, kteří mluví; je to Otec, který v nich přebývá a mluví. Říkám to jako Boží služebník, na základě poselství uděleného andělem, který mne pomazal a dokázal těmto lidem, že Ježíš je tady, a že toto poselství je pravdivé. Satane, zapřísahám tě, abys opustil každou nemocnou osobu, jež se zde nachází, a odešel do vnější temnoty, ve jménu Pána Ježíše Krista.“

Jeho modlitba byla provázena neobyčejným zvukem. Znělo to, jako kdyby varhaník podržel na klávesách nějaký disharmonický akord a ozval se zvuk varhanních píšťal. Avšak v Jízdárně varhany nebyly. Najednou byl v budově cítit z jednoho konce na druhý závan prudkého větru. Znělo to jako rachocení plechové krytiny na střeše za prudkého větru. Avšak Jízdárna byla postavena z betonových panelů a ze dřeva. A jelikož žádné dveře nebyly otevřeny, vítr se musel zvednout uvnitř, mezi stěnami. Tento závan dorazil až k pódiu a povíval látkou Billova obleku, když kolem něj proletěl. Než se stačil podruhé nadechnout, všechno zmizelo.

Zástup nebyl schopen pochopit, co se vlastně stalo. Bill vysvětloval, že to byl Duch svatý, který proletěl jako vítr budovou a potvrdil tím své Slovo. Něco podobného se přihodilo, když Petr kázal ve dni Letnic.¹⁶⁷ Když se Bill zeptal, kolik lidí v obecnstvu pocítilo tento vítr, asi pět set lidí zvedlo ruce, včetně Gena Normana a Lee Vayla. A přesto ani tento nadpřirozený úkaz nepozvedl nějak výrazně hladinu víry ve shromážděních, ani v těch, která ještě následovala.

¹⁶⁷ Skutky 2:2

Na sobotu ráno naplánoval, Gene Norman snídani s kazateli, tak aby Bill a místní pastoři mohli mít spolu obecenství a mohli se lépe poznat. Když všichni dojedli, Bill se postavil, aby přinesl krátké poselství. Svůj text vzal z Pavlova svědectví králi Agrippovi:

Spatřil jsem, králi, v poledne na cestě světlo z nebe jasnější než slunce, které obklopilo mě i ty, kdo šli se mnou.

A když jsme všichni padli na zem, uslyšel jsem hlas, který ke mně mluvil a říkal hebrejským jazykem: „Saule, Saule, proč mě pronásleduješ? Je pro tebe těžké vzpírat se proti bodcům.“

Já jsem řekl: „Kdo jsi, Pane?“ A on řekl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.

Ale vstaň a stůj na svých nohou; neboť jsem se ti ukázal proto, abych tě učinil služebníkem a svědkem těch věcí, které jsi viděl, i těch ve kterých se ti budu ukazovat.

Budu tě vysvobozovat od tohoto lidu i od pohanů, ke kterým tě nyní posílám, abys otvíral jejich oči, aby se obrátili od tmy ke světlu a od moci satana k Bohu, aby skrze víru ve mne přijali odpuštění hříchu a podíl mezi posvěcenými.“

Proto jsem, králi Agrippa, nebyl neposlušný tomu nebeskému vidění.¹⁶⁸

Bill použil tento příklad jako precedens a dělil se svým osobním svědectvím o tom, jak křtil lidi v řece Ohiu v roce 1933, když se zjevilo to nadpřirozené světlo a hlas řekl: „*Jako Jan Křtitel předcházet první příchod Ježíše Krista, tak ty budeš předcházet jeho druhý příchod.*“ A pak vyprávěl o oné noci v roce 1946, kdy se mu zjevil anděl a řekl mu, že byl ustanoven k tomu, aby vzal dar uzdravování

¹⁶⁸ Skutky 26:13–19

a zanesl jej lidem tohoto světa. Jako Pavel v nedávné době, Bill oznamoval: „Nebyl jsem neposlušný tomu nebeskému vidění.“

Když Bill pronášel tato slova, nějaký kazatel odsunul svou židli od stolu, vzal si kabát a odešel. Pak totéž udělal druhý muž, pak další a další — celkem vstalo deset pastorů, oblékli si své kabáty a odešli do studeného počasí. Gene Norman se krčil v rozpacích.

Ještě ztrápeněji se cítil, když vezl Billa zpět do motelu. Mezi ním a jeho hostem zavládlo hrobové ticho. Pak Gene, řekl: „Bratře Branhame, rád bych se ti omluvil za nevychovanost těchto deseti mužů.“

Bill se otočil a řekl: „Bratře Gene, miluješ mne?“

Gene, překvapen touto otázkou, odpověděl: „Chceš, abych ti to nějak dokázal, bratře Branhame?“

„Bratře Gene, kdybych byl na tvém místě, odjel bych z tohoto místa někam na západ. Nad tímto místem visí Boží soud.“

Bill měl ve Waterloo v Iowě ještě jedno shromáždění. V neděli 2. února 1958 vyprávěl svému publiku o tom nadpřirozeném závanu větru v Jízdárně ve středu večer. Ačkoliv k němu Bůh během jeho života častokrát přicházel ve formě větrného víru, pouze v tomto a ještě v jednom případě mohl zaslechnout tento nadpřirozený hukot větru tak, jak se to stalo onoho středečního večera. Pak jim Bill vyprávěl o svém rybaření s Banksem a Lylem Woodem, když se Duch Boží přihnál z hor jako mohutný vír a inspiroval jej k tomu, aby vyřkl život k této malé leklé rybce.

Řekl svému zástupu: „Věřím, že můj další krok v mé službě se blíží a že bude daleko převyšovat vše, co vidíme nyní. Je tady někdo, kdo si vzpomíná na počátky mé služby, když jsem bral lidi za ruku a mohl pociťovat vibrace nemocí způsobené zárodkem? Pán již tehdy zaslíbil, že zůstanu-li upřímný, budu jednoho dne moci poznat tajemství jejich srdcí. Dnes může každý z vás být svědkem toho, co se stalo. A teď vám říkám, přichází něco, co bude ještě větší.“

A pak přečetl z Lukášova evangelia 17. kapitoly 26. až 30. Verš:

***A jako bylo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka.
Jedli, pili, ženili se a vdávaly až do***

toho dne, kdy Noe vešel do archy; a přišla potopa a všechny zahubila.

Také podobně jako bylo za dnů Lota; jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli, stavěli;

ale toho dne, kdy Lot vyšel ze Sodomy, přšel z nebe oheň se sírou a všechny zahubil.

Právě tak bude v ten den, kdy se zjeví Syn člověka.

Z těchto veršů vytáhl tři důležité lekce. Zaprvé, Lot vyšel ze Sodomy; zadruhé, Noe vešel do korábu. Tito dva muži znázorňují potřebu lidí dnešní doby. Oni musí vyjít ze systému tohoto světa a vejít do svého bezpečí v Kristu. A pro svou třetí lekci se Bill vrátil k Lotovým dnům a poukázal, že Abraham, jenž byl Lotovým strýcem, měl neobvyklého návštěvníka těsně před spálením Sodomy.¹⁶⁹

Bill řekl: „Přišel nějaký Muž. Ten anděl nebyl nikým jiným než samotným všemohoucím Bohem zjeveným ve formě člověka. Abraham Jej nazval Pánem, Elohimem. Byl to všemohoucí Jahve, který byl oblečen v lidském oděvu. Ten Muž se posadil zády ke stanu a řekl Abrahamovi: „Navštívím tě příští rok a Sára bude mít syna.““

„Sáře bylo devadesát let. Když uslyšela slova toho Muže, zasmála se — ne hlasitě, ale pouze ve svém srdci. Anděl obrácený zády ke stanu Abrahamovi řekl: „Proč se Sára zasmála?““

„Jaký druh mentální telepatie to byl? Copak se vy lidé zde ve Waterloo nestydíte sami před sebou? Ten stejný anděl milosrdenství sem přichází do této budovy každý večer a koná tytéž věci. To se zopakuje znovu předtím, než oheň zkázy spálí tuto zem. *Jak bylo za dnů Lota... tak bude ve dnech, kdy se Syn člověka zjeví.*¹⁷⁰ Za Lotových dnů přišel anděl k Lotovi s poselstvím; a ten anděl byl schopen rozpoznat, co se dělo v Sářině srdci, i když byla za Ním vzadu ve stanu.“

„Copak, vy lidé, nevidíte povahu tohoto Ducha? To nebyl nikdo jiný než Kristův duch. Později byl zde na zemi ve formě Pána Ježíše;

¹⁶⁹ Genesis 18:1–15

¹⁷⁰ Lukáš 17:28, 30

dělal tatáž znamení, aby dokázal, kým byl. Ten stejný je tady dnes a dokazuje tatáž znamení, předtím než oheň zkázy pohltí tento svět.“

Je to první výskyt na páscích, kdy se Bill odvolal na text Lukášova evangelia 17:30. To se stane důležitým tématem v pozdějších letech jeho života.

Druhý den ráno Bill s Billy Paulem sbalili své šatstvo do Billovy dodávky a zamířili směrem k Jeffersonville. Bouřkové počasí již pominulo a teplota se o trochu zvedla. Sněhové pluhy státu Iowa odhrnuly a posolily dálnice. Billy Paul jel tak, aby si jeho otec, vyčerpán touto kampaní, mohl zdřímnout.

Ač byl Bill sebevíc unaven, nemohl usnout. Seděl tiše, kilometr za kilometrem pozoroval zasněžené pláně, jimiž projížděli. Zanedlouho vedle sebe pocítil neviditelnou přítomnost anděla. Záda mu znehybněla, ruce zkrěhly. Najednou jeho dodávka někam zmizela. Bill se ocitl sedící za volantem ve svém autě a odbočoval na příjezdovou cestu svého domu. Musel však zastavit na ulici, protože jeho cestu blokovala změť velikých kamenných balvanů. Dřevěné vytyčovací kolíky byly zatlučeny rovnoběžně se silnicí na okraji jeho pozemku. Ulicí Ewing Lane projížděly silniční grejdry. Po obou stranách cesty byly skáceny některé stromy a pařezy byly vytrhány.

Napříč Billovým dvorkem projížděl mladý muž buldozerem a otáčel se zatahováním brzdových pák tak, že jeden pás se zastavil, zatímco druhý se pohyboval kupředu a způsobil otočení stroje na jednu nebo druhou stranu; přitom úplně rozrýpal Billův trávník po vnější straně dřevěného kolíku zatlučeného zeměměřičem. Když Bill vystoupil z auta, všimnul si jednoho dřevěného kolíku zatlučeného do země vedle jeho nohy. Vrcholek kolíku byl nabarven na oranžovo.

Bill pokynul rukou na buldozeristu, aby vystoupil, že si s ním chce promluvit. Muž slezl po schůdcích buldozeru a přicházel k příjezdové cestě. Bill se zeptal: „Co to tady děláš? Nezajížděj tak hluboko, ničíš mi dvorek.“

Muž ukázal směrem dozadu a ušklíbnul se: „Tak je to s vámi kazateli. Vy vždycky poučujete lidi, co by měli dělat.“

Bill byl jeho agresivitou překvapen. „Já se jenom ptám, proč to tak děláš? Zasahuješ příliš hluboko do mého dvorku.“

Mladý muž se znovu ušklíbl a pak se pokusil dát Billovi facku. V Billovi vzplanuly staré rohovnické reflexy, uhnul rychle hlavou, takže ruka muže jej nezasáhla. Bill bez řečí zasáhl mladíka s takovou silou, že jej srazil k zemi. Když se muž postavil, Bill jej srazil znovu. Muž vstával podruhé a Bill jej srazil k zemi potřetí.

Ted' se za ním po jeho pravé straně zjevil anděl Páně a řekl: „Nedělej to, jsi přece kazatel.“

Bill se cítil zahanben. Neudeřil přece nikoho od dob, kdy skončil s profesionálním boxem, ještě než se stal křesťanem. Zvedl mladého muže ze země, oprášil jej a řekl mu: „Já se na tebe nehněvám, rád bych ti jenom dal na vědomí, že takto se mnou mluvit nemůžeš.“

Anděl řekl: „Nech to tak.“

„Jak?“ Zeptal se Bill.

„Když uvidíš ten kolík zaražený na svém dvorku vedle své brány, odjed' na západ.“

Bill se otočil směrem k západu a spatřil pár koní uvázaných k vozu krytému plachtou — takovému druhu vozu, jemuž američtí průkopníci říkali prériový koráb. Jeho manželka seděla na předním sedadle a měla nasazený na hlavě čepček průkopnického stylu. Jejich děti seděly vzadu a vyhlížely škvírou plachty vozu. Pak nastoupil Bill a posadil se vedle své manželky. Vzal do ruky opratě a řekl: „Medo, snášel jsem to tak dlouho, jak jsem jen mohl.“ Pak otočil pár koní k západu a zatáhl opratěmi. Když to udělal, koně zmizeli a vůz se změnil v automobil — v jeho Ford kombi.

Najednou byl zpět ve své dodávce, seděl na sedadle spolujezdce, díval se oknem a sledoval zasněžená pole státu Iowa, kterými projížděli. Při první příležitosti si zapsal vidění do své knihy s viděními. Později se mělo ukázat, jaký mělo význam.

Gene Norman vzal jeho podnět vážně a odstěhoval se na západ. Během šesti měsíců prodal svůj dům i svůj obchod a přestěhoval se se svou rodinou do Tucsonu v Arizoně. Nakonec se ukázalo, že jeho přestěhování odehrálo jistou roli ve stěhování na západ samotného Williama Branhama.

V průběhu jara a léta
1958 pořádal William
Branham uzdravovací
kampaně počínaje
Chattanooga v Tennessee až
k Bangoru v Maine. Ačkoliv se
většina jeho kázání stále
soustředila na otázku
budování víry pro uzdravení,
dotýkal se rovněž jiných

témat. V roce 1958 kázal nejméně sedmkrát o královně ze Sáby, a to na základě textu Matouše 12:42: *Královna jihu povstane na soudu s tímto pokolením a odsoudí je, neboť přijela z kraje světa, aby slyšela Šalomounovu moudrost, ale hle, zde je více než Šalomoun.* Ježíš samozřejmě pojednával sám o sobě jako o osobě, která byla větší než Šalomoun. Bill zdůraznil, že ten stejný Ježíš Kristus byl zde v jeho shromážděních každý večer, rozpoznával tajemství srdcí a uzdravoval nemocné, konal mocné divy, právě tak, jak to činil, když se procházel tady na zemi před téměř dvěma tisíci lety.

Ačkoliv jej kampaně uzdravení vírou zaměstnávaly, přesto i v roce 1958 si našel čas, aby pronesl víc než tucet kázání v Branhamově modlitebně. V posledním zářijovém víkendu měl několik kázání, která roznítla spory víc než všechna ostatní, která až do této doby kázal. V sobotu večer 27. září kázal na téma „Proč nejsme denominací?“ Poukázal na to, že Ježíš nikdy nezaložil nějakou školu nebo neutvořil denominaci. Křesťanská organizace má svůj počátek v roce 325 po Kristu, když římský císař Konstantin zorganizoval Římskokatolickou církev. Zjevení 17 hovoří o velké smilnici, matce nevěstek, která vládne tímto světem z vrcholku sedmi pahorků. Řím byl založen na sedmi pahorcích. Katolická církev si zvolila jako hlavní stan Řím a je jedinou institucí, která se hodí k tomuto popisu. Avšak Římskokatolická církev není ve svých bludech sama. Bill zdůraznil, jak Bible říká, že ona byla matkou smilnic. První křesťanská organizace se stala matkou a ta matka má dcery, tyto dcery jsou ostatní křesťanské denominace a každá z nich si osvojila v takové nebo jiné formě nepoddajnost jejich mateřského, organizačního systému.

KAPITOLA 79
POZNÁNÍ DOBRA A ZLA
VYSVĚTLENO

1958

Základní chybou v každé denominaci je nepoddajnost, která vytváří bariéry. Jakmile nějaká skupina napíše své vyznání víry, nějaké stanovy, zmrazí zjevení Božího Ducha. Bible je dokonalá, ale lidské porozumění Bible nikoliv. Jestliže Bůh dává hlubší porozumění, lidé, kteří jsou připoutáni k denominačnímu vyznání víry, to nemohou přijmout. Hierarchie vůdcovství uvnitř každé denominace vzdoruje Duchu zjevení stejně tak jako každý člověk, který se snaží obhajovat svou vlastní pozici uvnitř této hierarchie a současného pohodlného stavu.

Příští den ráno kázal na téma „Křest Duchem svatým“. K tomuto tématu přistoupil jiným způsobem, než to dělali jeho současníci. Přečetl z epistolů Efezským 1:4–6:

Poněvadž nás v něm vyvolil před založením světa, abychom před jeho tváří byli svatí a bezúhonní v lásce.

Podle zálibení své vůle nás předurčil k přijetí za své syny skrze Ježíše Krista, ke chvále slávy své milosti, kterou nás poctil v tom milovaném.

„Kdo to udělal? On! Před založením světa nás učinil přijatelnými v přítomnosti Jeho milosti. Já s tím nemám nic společného. Byl jsem hříšníkem narozeným v rodině opilců. Vyrůstal jsem sedě na sudu whisky, a přesto Duch svatý ke mně přišel, když mi bylo sedm let, a řekl: ‚Nechoťnej z toho ani jedinou kapku, nevykuř ani jednu cigaretu, nežvýkej tabák, ani si nezahrávej s děvčaty.‘ Co to bylo? Před založením světa mi byla seslána Otcova blahovůle ke kázání Evangelia a k vedení Jeho ovcí. Budiž navěky požehnáno Jeho velké jméno. Budu se tedy držet této Bible, když budu nad hladinou nebo když se budu potápět, když budu populární nebo nepopulární, jestli mě někdo miluje nebo ne.“

„Jestli mě metodista nebo baptista odmítne, na tom nezáleží. Chci dělat to, co se líbí Jemu. Dokonce letniční se ode mne odvracejí, protože nevěřím jejich nauce, že mluvení v jazycích je počátečním důkazem křtu Duchem svatým. Nevěřím, že mluvení jazyky tě činí naplněným Duchem svatým, stejně tak jako nevěřím, že žít v královském paláci z tebe dělá krále. Tak to není. Ty tam můžeš být obyčejným služebníkem. Rozumíš? Já věřím, že obdržíš Ducha

svatého skrze prožití. Ne skrze intelektuální koncepci Písem, ale skrze prožití, o kterém víš pouze ty. Jestli se chceš ohledně toho ujistit, jestli jde o Ducha svatého nebo ne, pozoruj způsob života, kterým budeš následně žít. To ti napoví, jaký druh ducha do tebe vstoupil.“

V neděli večer 28. září 1958 Bill kázal na téma, jež nazval „Semeno hada“ — krátké poselství, které zaseto jednu z jeho nejpoučňějších, ale zároveň nejspornějších nauk. Svůj text vzal z 1. Mojžíšovy z 3. kapitoly.

Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Takliž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?

I řekla žena hadu: Ovoce stromu rajských jíme;

Ale o ovoci stromu, kterýž jest uprostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.

I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí!

Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevřou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.

Vidouc tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očím, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.

Tedy otevříný jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazi; i navázali listí fíkového a nadělali sobě věníců.

Bill učil, že had na počátku nebyl vůbec plazem; spíše byl savcem. Bible ho nazývá šelmou. Had chodil vzpřímeně jako muž a fyzicky měl postavu podobnou člověku. Byl tak blízko člověku svou inteligencí, že mohl mluvit. Slovo „subtle“ znamená „mít pravé

poznání principu života.“ v hebrejštině slovo lstivý, chytrý, bystrý a nahý, všechna pocházejí ze stejného kořene téhož slova. Zakázané ovoce uprostřed zahrady bylo tělesným poznáním lidské sexuality. Slovo uprostřed znamená střed. Když Eva s Adamem snědli ovoce, náhle poznali, že jsou nazí. To, co se vlastně přihodilo v Edenské zahradě, bylo, že se Eva dopustila cizoložství s hadem a otěhotněla jím. A pak ukázala Adamovi, co se naučila a okamžitě počala druhé dítě, tentokrát Adamovo. Za devět měsíců se narodila dvojčata: Kain, jenž byl semenem hada, a Abel, jenž byl semenem Adama.

Ačkoliv toto vysvětlení vypadá jako radikální odchylka od křesťanské tradice, není to však odchylka od Bible nebo dokonce od obvyčejného zdravého rozumu. První hřích lidského rodu je pozvednut z kategorie mýtů a legend a je striktně umístěn do reality lidské genetiky. Na základě tohoto výkladu se události o pádu člověka nezakládaly na nějaké svévolnosti jako například zakousnutí se do jablka z jednoho jabloňového stromu uprostřed stovek dalších jabloní. To se zakládalo na cizoložství, na aktu, který se v Božích očích nikdy nepřestal považovat za hřích. A proto Bůh řekl Evě: *Velice rozmnožím tvé bolesti a tvá početí; s bolestí budeš rodit děti...*¹⁷¹ Soud, který Bůh Evě uložil, měl přímou vazbu s jejím hříchem. Bill řekl: „Jestliže jedení jablka způsobí, že žena si uvědomí svoji nahotu, měli bychom jim tedy podávat jablka.“

Když Bůh potrestal hada za jeho podíl na lidském pádu, Bůh řekl: *„Za to, cos udělal, budeš zlořečený mezi vším dobyt看em i divokými zvířaty. Po všechny dny svého života polezeš po břiše a žrát budeš prach.“*¹⁷² Proč se Bůh zmínil o dobytku, když proklel hada? Bůh zařadil hada mezi savce, jako krávy, lvy a opice. A pak jeho podobu změnil — ze savce s nohama na hada bez nohou. A proto antropologové nemohou nikdy najít ten „scházející článek“ mezi člověkem a opicí. Ten původní had je právě tímto „scházejícím článkem“, ale Bůh změnil tento druh tak úplně, že už nemůže být více geneticky spojen s člověkem. A přesto povaha toho zvířete přetrvává.

Pak Bůh řekl hadovi: *Položím nepřátelství mezi tebou a ženou i mezi tvým a jejím semenem.*¹⁷³ Had měl fyzické semeno a tím

¹⁷¹ Genesis 3:16

¹⁷² Genesis 3:14

¹⁷³ Genesis 3:15

semenem byl Kain a jeho potomci. Podívejte se na Kainovy vlastnosti. Byl stejně nábožný jako jeho bratr Abel. Oba tito muži stavěli oltáře, aby mohli uctívat Boha. Kain, jemuž scházelo zjevení pravé povahy hříchu, obětoval na svém oltáři ovoce, zatímco Abel, který měl zjevení o pravé povaze hříchu, obětoval krev. Bůh Abelovu oběť přijal, ale Kainovu odmítl. A to rozzlobilo Kaina natolik, že svého bratra zabil. Vražda není Božím atributem, ale je atributem ďáblovým. A takto satan vstříkl zlo do Božího plánu. Zlo bylo geneticky zavedeno do lidské povahy kombinací genů první ženy s geny zvířete, toho původního hada. Výsledkem byla zvířecí povaha jejich potomstva, která se rozmnožovala napříč dějinami a mísila se s řídnicími geny Adamovými; přinášela závist, nenávisť, slepý fanatismus a každou jinou bolestivou známou lidskému rodu vlastnost, přinášející na zemi nespočetná utrpení.

Bill zdůraznil, že Bůh v tom, že dovolil, aby se něco takového stalo, měl cíl. Předtím, než se objevil vesmír, existoval „JÁ JSEM“. On ještě nebyl Bohem, protože Bůh je objektem uctívání, a ještě nebylo naživu nic, co by mohlo tu velikou Bytost uctívat. Ten „JÁ JSEM“ měl jisté atributy, které chtěl vyjádřit. Například On byl Spasitel, ale nebylo tady pro Něj nic ztraceno, co by mohl zachránit. A jelikož byla jeho povaha naprosto dokonalá, nemohl bezprostředně stvořit nějaké zlo. A proto, když stvořil svět, dal prvnímu muži a ženě schopnost zvolit si svou vlastní stezku, s vědomím, že oni padnou. A pak se mohl vyjádřit jako Spasitel, což udělal ve formě Ježíše Krista. Bill se rétoricky zeptal: „Kdo přišel dřív, Spasitel nebo hříšník? Nejdříve přišel Spasitel. Kdo je mocnější, Spasitel nebo hříšník? Jestliže Spasitel může sejmut hřích, pak On je ten mocnější.“

Na konci svého kázání řekl: „Kazatelé a bratři, prosím, neciňte se uraženi kvůli tomu, že jsem tuto věc přednesl tak tvrdě, jak jsem jen mohl. To je naše modlitebna, a to je věc, kterou my obhajujeme. A my to chceme opřít o Slovo a pomocí toho zatřást s lidmi. A tak jestli se někdy vzdálíme od linie, chceme se vrátit zpět a říci: ‚Ty jsi to věděl lépe.‘“

„Máme ještě mnohem více věcí, kterými bychom se mohli podělit; a někdy bychom se k nim chtěli dostat. Věříme v křest ve jménu Pána Ježíše Krista. Věříme v umývání nohou. Věříme ve Večeři Páně. Věříme v druhý příchod Kristův — ne pouze jako jeho duchovní příchod, ale viditelný, ve fyzickém těle Pána Ježíše, opětovný příchod

ve slávě. Věříme ve fyzické vzkříšení z mrtvých a obdržení nového těla. Věříme v nesmrtelnost duše. Věříme pouze v jednu formu věčného života, a to je život, který obdržíš od Krista Ježíše; a proto nevěříme ve věčný trest. Věříme v doslovné peklo, hořící oheň a síru, ale nevěříme, že lidé tam budou trpět na věčnost. Mohou trpět milióny let; nevím, jak dlouho, ale nemohou hořet celou věčnost. Pokud ano, pak by i oni měli věčný život. A tak vidíte, je zde tolik věcí, které bychom potřebovali vyučovat, ale dostaneme se k tomu později, pokud bude Pán chtít.“

V listopadu 1958 nabalil William Branham svou dodávku a zamířil do Kalifornie. Meda s tří a půlletým Josefem cestovala spolu s ním. Miner Arganbright, (který bydlel v městě La Crescenta v Kalifornii, poblíž Los Angeles), uspořádal pro Billa po jednom večeru kázání v různých církvích v okolí Los Angeles. Ale Arganbright na něj v Jižní Kalifornii nečekal. Odjel do Tulsy v Oklahomě, aby se zúčastnil konference Obchodníků plného evangelia (FGBMF). Bill se měl setkat se svým přítelem v Oklahomě, aby pak mohli cestovat společně do Kalifornie.

Bill přijel do Tulsy v sobotu odpoledne a ubytoval se v hotelu. Miner ho pozval později toho večera na banket FGBMF. Bill šel, protože toužil slyšet kázat Orala Robertse. Před obědem Roberts kázal o duchovním bohatství života, který Ježíš zaslíbil dát svým věřícím. Když Ježíš řekl rybářům, aby spustili své sítě, vytáhli takovou spoustu ryb, že sítě nebyly schopny tyto ryby pojmout.¹⁷⁴ Roberts řekl: „Je zde hojnost všeho pro každého v Kristu Ježíši.“

Po večeři Démos Shakarian, president FGBMF, řekl: „Cítím se být veden, abych požádal Williama Branhama, aby přinesl poslední poselství dnes večer.“ Toto oznámení zastihlo Billa nepřipraveného. Před večeří mu Miner představil mnohé z těchto lidí. Bill si uvědomoval, že mnozí z nich jsou milionáři a mnozí dokonce multimilionáři. Čím on ještě může obohatit jejich životy? Ve svém jednoduchém a pokorném způsobu kázal základní pravdy Evangelia s takovým přesvědčením, že tucty lidí odevzdaly své životy Ježíši Kristu. Pak jej Démos Shakarian požádal o modlitbu za nemocné. Některé lidské problémy postihují rovněž bohaté lidi stejně tak jako

¹⁷⁴ Jan 10:10; Lukáš 5:1–11

všechny ostatní. George Gardner vydělal své jmění prodejem automobilů značky Oldsmobile. Létal v letadle, byl to jeho koníček, a jednou havaroval. Zlomil si nohy a poškodil kolena natolik, že nyní mohl chodit pouze strnule. Poté, co se za něj Bill v Ježíšově jménu pomodlil, Gardner mohl chodit tak lehce jako před nehodou. Byla tam také jedna žena, která měla artritidu; seděla shrbená v zádech se svými horními končetinami přivázanými ke svému tělu. Najednou pocítila, jak se záda uvolnila a paže byly rozvázány. Padla na kolena, zatleskala rukama a velebila Boha tak horlivě, že si toho všichni kolem ní museli všimnout. V tento večer se houf milionářů dozvěděl, čím jsou opravdová bohatství. Největší bohatství může být nalezeno v Evangelii Ježíše Krista.

Když Bill opouštěl banket, jistá bohatě oblečená žena jej uchopila za ruku, a řekla: „Bratře Branhame, tvé kázání hluboce pohnulo mým srdcem. Předtím jsem si myslela, že jsem byla křesťankou, ale teď vidím, co mi scházelo. Od nynějška toužím sloužit Pánu Ježíši.“

„Děkuji,“ odpověděl Bill, cítil se velice zkroušeně.

Z Tulsy v Oklahomě cestoval do Jižní Kalifornie. Když přijeli do La Crescenta, místo toho, aby šel spolu s manželkou do motelu, ubytovali se v domě Minera Arganbrighta. Každý večer Bill kázal v různých církvích v okolí Los Angeles.

Jednou večer kázal u pastora Smitha v církvi Pisgah Bible. Veliká posluchárna Pisgah byla přeplněná a několik stovek lidí stálo venku a poslouchali otevřenými okny. Po Billově kázání vedl pastor Smith své shromáždění v několika písních, tak aby si Bill mohl krátce odpočinout před zahájením modlitby za nemocné. Toho večera se staly dvě věci, které Bill ještě nikdy ve svém životě nezažil. Ve shromáždění zpívalo několik tisíc lidí, ale Bill slyšel ještě jiný pěvecký sbor, který se ozýval někde shora. Se zvědavostí vystoupil po schodišti, aby se podíval, kdo to zpívá v tom chóru. Ale tam žádný pěvecký sbor nebyl. To místo bylo přeplněno shromážděnými. Ty hlasy, které slyšel, pocházely jako z nějaké vyšší oblasti. Bill pozorně naslouchal. Ano, mohl zcela určitě slyšet dva sbory. Hlasy jednoho sboru pocházely zezdola a byly to hlasy několika tisíc lidí zpívajících v lavicích; byly to mužské a ženské hlasy, některé byly čisté, jiné falešné. Ale ty hlasy druhého pěveckého sboru přicházely odněkud z vyššího patra, z podkroví. Zněly jako stovky sopránových hlasů

a zpívaly v dokonalé harmonii. Byla to nejlíbeznější hudba, jakou kdykoliv ve svém životě zaslechl.

Rozjařený Bill sestoupil po schodišti do přízemí. Shromáždění končilo svou píseň melodickým „amen“. Když nastalo ticho, jistý muž v zadní části budovy pronesl nějakých deset slov v cizím jazyce. Ačkoliv Bill nikdy předtím nepřinesl výklad cizího jazyka, najednou věděl, co toto znamená. „Pastor se teď bude modlit modlitbou víry,“ ale bál se tato slova říci nahlas. Asi za minutu jej tato neznáma vlna inspirace zasáhla znovu, tentokrát tak silně, že si musel přidržet ústa, aby nepromluvil. Ale na tom stejně nezáleželo. I bez výkladu se pastor Smith začal modlit za nemocné. Bill se zdvořile postavil dozadu a dovolil pastorovi, aby se modlil modlitbou víry. Jak uvnitř tak zvenčí modlitebny Pisgah obdržely toho večera stovky lidí požehnání od Boha. Bill byl jedním z nich.

Jednoho rána, o několik dnů později, uslyšel Bill zvonit Arganbrightův telefon. Miner v té době v místnosti nebyl, a proto Bill šel a vzal telefon.

Hlas v telefonu měl mexický akcent: „Dobrý den, mohl bych mluvit s bratrem Branhamem, který tam pobývá?“

„Já jsem bratr Branham.“

„Díky Bohu! Jsem bratr Duponsta, jsem kazatelem pro Mexiko, ačkoliv žiji tady v La Crescentu. Mám čtyřměsíčního syna, který má rakovinu čelistí. Chirurg se ji pokoušel odstranit, ale teď rakovina zasáhla jeho jazyk. Ricky není schopen polykat. Můj lékař řekl, že jeho stav je beznadějný. Bratře Branhame, vím, že je pro tebe neobvyklé navštěvovat nemocnice a modlit se za někoho, když cestuješ, ale mohl by ses nade mnou smilovat a jen jednou jedinkrát to pro mne udělat?“

„Zůstaň na drátě. Seženu bratra Arganbrighta, abys mu mohl vysvětlit cestu do nemocnice.“

Když se Bill se seňorem Duponstou setkal, byl překvapen, že uviděl Mexičana, jehož pleť nebyla tmavší než jeho. Jeho manželka měla rovněž světlou pleť, ale to bylo přirozené, protože byla modrookou blondýnkou původem z Finska. Bill šel s nimi do nemocničního pokoje Rickyho. Byl již za celá ta léta modlitby za postižené, svědkem mnoha srdcervoucích případů, ale stav tohoto

nemluvně byl nejpolitovánímhodnější, jaký kdy uviděl. Ricky ležel na zádech nahý, jen v plence. Modrá jizva se táhla skrze jeho čelist z jedné strany hrdla ke druhé, tam kde se chirurg pokoušel odstranit rakovinu. Černý jazyk vyčníval z úst, opuchlý, a tak veliký, že blokoval průchod vzduchu do plic, takže musel dýchat otvorem v jícnu. Kovová vložka, která byla jeho novým dýchacím otvorem, slabě pískala při každém nadechnutí. Ošetřovatelka pravidelně odsávala hlen z průduchu, aby zabránila jeho ucpání. Lékař přivázal ruce Rickyho do speciálních dlah, aby zabránil vytrhnutí této kovové trubičky připevněné k jeho průdušnici.

Señor Duponsta se sklonil nad postýlkou, pohladil Rickyho po bříšku a řekl: „Tatínkův synáčku.“ Ricky poznal otcův hlas a snažil se zvednout své přivázané ruce. „Ricky, tatínek přivedl Bratra Branhama, aby se za tebe pomodlil.“

Billovo srdce v jeho hrudi tálo jako sníh. Pomyslel si: „Jestliže mě tento pohled skličuje, jak to asi působí na Všemohoucího Boha, který je zdrojem veškerého soucitu a slitování? Pane Ježíši, kdybys zde stál, co bys asi udělal?“

V té chvíli se stalo něco duchovního. Bill neslyšel slyšitelný hlas, ale v nitru, ve své duši uslyšel, jak Duch svatý říká: *„Ty jsi kázal na Marka 11:23: ‚Řekni této hoře — dávám svou autoritu Církvi.‘ A teď očekávám a chci vidět, co ty s tím uděláš.“*

Bill jemně uchopil Rickyho za ruku a řekl: „Pane Ježíši, vyslyš modlitbu svého služebníka. Vírou kladu krev Ježíše Krista mezi tohoto démona rakoviny a život tohoto dítěte. Z nějakého důvodu mu nepřišlo na mysl nic jiného, co by mohl říct.“

Když Bill odcházel z pokoje, Rickyho otec běžel za ním a zastavil ho na chodbě: „Bratře Branhame, Pán mi položil na srdce, abych ti dal trochu peněz z desátku.“ Nabídl Billovi obálku.

„Ó, bratře, ne, ne,“ řekl Bill a zakroutil hlavou. „Nemohu od tebe vzít peníze, použij je na výdaje tvého syna v nemocnici.“

„Je to jenom 50 dolarů, a to má být dáno kazateli. Prosím, přijmi to.“

„No, jelikož jsem kazatel a ty jsi také kazatel, považuji to, že jsem to přijal, a já ti to vracím zpět.“

Duponsta neochotně dal peníze zpět do kapsy.

Ačkoliv se Bill pomodlil za Rickyho Duponstu pouze krátkou modlitbou, bylo to postačující. Za několik hodin po Billově odjezdu z nemocnice se Rickyho jazyk vrátil do normální velikosti. Druhý den lékař odstranil kovovou trubičku z jeho jícnu a provedl biopsii, a později potvrdil, že v Rickyho ústech nezůstaly žádné rakovinové buňky. Samozřejmě, že Rickyho otec zavolał Billovi a řekl mu o tomto zázraku. Ale pro seňora Duponstu to bylo málo; přijel se svou manželkou do domu Arganbrightových, aby osobně Billovi poděkoval.

Když přijel, Bill zrovna balil svou dodávku na zpáteční cestu domů. Seňor Duponsta prudce otevřel dveře svého auta, vyskočil a přiběhl k Billovi, jako kdyby si myslel, že Bill může do té doby odjet. Strhl klobouk z hlavy a řekl: „Bratře Branhame, Ricky se dnes vrátí z nemocnice.“

„Jsem za to vděčný,“ odpověděl Bill. „Bůh je tak milostivý.“

„Tady je ten desátek, který mi Pán nařídil, abych ti ho věnoval.“

„Bratře Duponsto, řekl jsem ti, abys těmito penězi uhradil výdaje v nemocnici.“

„Udělal jsem to — vlastně, chtěl jsem to udělat. Ale lékař řekl, že mu nedlužím ani cent, protože s uzdravením Rickyho nemá nic společného. Řekl, že je to nevysvětlitelný fenomén, že to je hříčka přírody. Ty a já víme, že je to něco jiného, a tak prosím, bratře Branhame, přijmi můj desátek.“ Držel v ruce těch 50 dolarů.

Bill si pomyslel: „Ó, nemohu, Pane, cítím, že to nemohu udělat.“ A pak si vzpomněl, jak Ježíš dovolil chudé vdově vhodit poslední minci do pokladnice v synagoze.¹⁷⁵ Ač neochotně, nakonec ty peníze přijal.

Když se vrátil do Jeffersonville a vyprávěl svému shromáždění o tom zázraku s Rickym Duponstou, řekl: „Mám teď desátek toho muže. Nevím přesně, co bych s ním měl udělat. Ale vím co; dám to někomu, kdo pracuje pro slávu Boží.“

Pak řekl: „Stíny padají. Kristus se zjevuje. A proto se zjevují znamení a zázraky. Církev (jako veliký satelit, měsíc) odráží světlo Jitřní hvězdy, když se ukazuje na horizontu s uzdravením na svých

¹⁷⁵ Lukáš 21:1–4; Marek 12:41–44

křídlech.¹⁷⁶ Jestliže pouhé zrcadlení Jeho přítomnosti přináší uzdravení, od toho odzrcadlování, co bude, když přijde ve své osobě? Tato naše porušitelná těla budou proměněna a učiněna na podobenství Jeho oslaveného těla.¹⁷⁷ A až do toho dne jsme vděční za ten sluneční svit Jeho přítomnosti. Stejně jako hvězdy i já se vznáším na hradby slávy a budu tam sedět v očekávání na to, že přivítám Jeho příchod v této temné hodině.“

¹⁷⁶ 2. Petr 1:19; Malachiáš 4:2

¹⁷⁷ Filipenským 3:21

Na jaře roku 1959, když William Branham pořádal další uzdravovací kampaň v Chicagu, se jeho služba opět změnila. Jednou večer jako obvykle svolával lidi do modlitební řady po své pravé straně. Jedna... dvě... tři... Lidé se stavěli před ním a táhli z jeho daru

vidění a odebírali rovněž spolu s tím viděním část jeho síly. Čtvrtá osoba, která se toho večera před ním postavila, byla mladá žena tmavých vlasů, které jí sahaly na ramena. Měla na sobě hnědý kostým s odpovídající hnědou sukní a v náručí držela v růžové dece zabalené nemluvně. Tato žena mu někoho připomínala. Připadala mu nějak známá. Když si prohlížel obličej dítěte, mohl na základě pokleslých tváří a bledé kůže poznat, že je velice nemocné. Vidění zjevilo mnohem více. Řekl ženě: „Tvé dítě má šest měsíců a váží pouhý jeden a půl kilogramu. Nemůžeš ho nijak přinutit, aby jedlo. Všechno, co do něj dostaneš, okamžitě vyzvrací. Bylo u něho už hodně lékařů, ale nikdo z nich mu nedovedl pomoci. Neví si s tím rady. A ty víš, že to dítě umírá. Jsi členkou Švédské církve smlouvy a tvůj pastor ti poradil, abys to dítě přinesla ke mně, abych se za ně pomodlil.“

„To je pravda,“ zašeptala chvějícími se rty.

Scéna toho vidění se přesunula na jiné místo. Bill uviděl dítě, jak se směje a hraje si. Řekl: „Sestro, tak praví Pán: ‚Tvé dítě je uzdraveno.‘“

Mladá maminka opustila pódium s pláčem úlevy.

Bill si pomyslel: „Ta žena, to je něco zvláštního.“ Pak si na to vzpomněl. Před čtyřmi lety, když se modlil v poušti na okraji Phoenixu v Arizoně, mu Bůh ukázal vidění právě této chvíle a bylo mu řečeno: „*Když se toto stane, tvá služba se změní.*“ To byla právě ta žena v hnědých šatech, kterou viděl ve vidění.

Zde bylo jeho znamení, díky jemuž měl obdržet více síly k modlitbě za nemocné. Když začal s další osobou v modlitební řadě, při každém dalším vidění, které spatřil v průběhu svých modlitebních bohoslužeb, pociťoval méně napětí. Ačkoliv neměl pod kontrolou

KAPITOLA 80

„BUDIŽ ŽIVOT!“

1959

průběh vidění, naučil se, jaký postoj k přicházejícím viděním zaujmout. Nejdříve hovořil k publiku, dokud nepocítil anděla Páně. Pak hovořil s první osobou v řadě, dokud se nekontaktoval s duchem dotyčné osoby. Poté vždy následovalo vidění. Když pominulo první vidění, další vidění už přicházelo snadněji. Jeho problém nebyl nikdy v tom, jak se dostat do ducha rozpoznání. Problém vězel v tom, jak se z toho dostat. Dříve jej během jeho modlitebních bohoslužeb vidění vždy vtáhla a vláčela s ním až do úplného vyčerpání. Někdy mu to trvalo celé hodiny v noční době, než se z toho vzpamatoval; někdy to trvalo dokonce celé dny a týdny, než se jeho síly obnovily. Dnes se to změnilo. Nyní byl schopen se z vidění uvolnit tak lehce, jak se do něj dostal. Tato schopnost mu dovolila, aby si šetřil svou energii a vědomě rozhodoval o tom, za kolik lidí se bude modlit předtím, než odejde. Vidění jej stále unavovala, ale ne tak hrozně, jak tomu bylo v minulých letech.

Po návratu z Chicagské kampaně domů se Bill dozvěděl, že Linda Kelly Smithová je v nemocnici a že je ve stavu ohrožení života.¹⁷⁸ Rodina Kellyová kdysi navštěvovala Branhamovu modlitebnu, ale dala se vtáhnout zpět do světa a již celá léta se ve shromáždění neukázala. Paní Kellyová zatelefonovala Billovi a prosila, jestli by nepřijel do nemocnice a nepomodlil se za její dceru.

Když přijel do nemocnice, našel Lindu ležící na lůžku pod kyslíkovým stanem obklopenou rodiči, manželem, rodiči manžela a několika dalšími členy příbuzenstva. Linda byla v pátém měsíci těhotenství se svým třetím dítětem, ale na neštěstí plod v jejím lůně zemřel. Aby se věc ještě více zkomplikovala, lékař nebyl schopen dítě chirurgicky odstranit, protože se v Lindě rozvinula urémie. Je to stav, v němž v sobě krev zadržuje látky, které jsou obvykle vylučovány močí. Operace by ji v takovém stavu zcela jistě usmrtila, ale dítě muselo být každopádně odstraněno, jinak by to mělo pro matku zhoubný následek. Prekérní Lindina situace vypadala beznadějně. Bill pozvedl okraj kyslíkového stanu a řekl: „Lindo, já jsem bratr Bill, vzpomínáš si na mne?“

Její hlas byl slabý, ale byla při zdravých smyslech: „Ano, bratře Bille, vzpomínám si na tebe.“

¹⁷⁸ Toto není její pravé jméno.

„Uvědomuješ si, jak vážný je tvůj stav?“

„Ano, právě proto jsem prosila matku, aby tě zavolala.“

„Lindo, jak je to mezi tebou a Pánem?“

Její čelo se smutkem svažovalo: „Bratře Bille, nejsem připravená odejít.“

Bill poklekl vedle lůžka, uchopil ji pod kyslíkovým stanem za ruku a modlil se s ní. Linda řekla Ježíši, že je jí líto jejích hříchů a slíbila Mu, že Jej bude milovat a bude Mu od toho dne sloužit. Když skončila své pokání, Bill se pomodlil v Ježíšově jménu k Bohu, aby ji uzdravil.

Druhý den ráno, když jí lékaři udělali krevní rozbor, byli překvapeni zjištěním, že po urémii nebylo ani stopy. Povzbuzeni tímto neobvyklým zvratem v jejím stavu, naplánovali operaci na další den. Pokud zůstane krev čistá 24 hodin, lékař může bez jakéhokoliv nebezpečí odstranit mrtvé dítě. Když Lindina rodina uslyšela tuto dobrou zprávu, mnozí z nich rovněž činili pokání ze svých hříchů a slíbili Bohu, že mu budou sloužit do konce svého života. Bill se cítil velice potěšen.

Onoho večera nemohla Linda usnout. Kolem půlnoci řekla své mamince: „Jsem teď tak šťastná, že mám pokoj s Bohem. Mami, já odcházím domů.“

Paní Kellyová pohládila svou dceru po rameni: „Ano, Lindo, ráno lékaři odstraní dítě a pak se během několika dnů budeš moci vrátit ke svému manželovi a dětem, a žít pro Boha.“

„Ne, maminko, ty mi nerozumíš. Chci říct, že odcházím do svého nebeského domova. Jsem u konce své pouti.“ Linda za několik minut tiše zemřela.

Zpráva o Lindině smrti Billa jakoby omráčila. Velice ho to trápilo. Ve slabé chvílce řekl: „Pane, dlužíš mi vysvětlení. Potom, když jsem se za ni modlil a Ty jsi ji uzdravil z urémie a rovněž mnozí z členů její rodiny přišli ke Kristu následkem toho zázraku... a pak ji odvoláš? Myslím si, že jsi mi dlužen vysvětlení.“

Vysvětlení, které si přál, se nedostavilo okamžitě. Bill po několika dnech trucování na svůj ukvapený požadavek zapomněl. Ale Bůh na to nezapomněl. Čtyři měsíce později, když byl Bill na rybách,

přišlo na něj vidění, které mu ukázalo příčinu. Viděl Lindu se svou rodinou, jak pořádají piknik u řeky. Viděl, jak Linda přeskakuje z kamene na kámen na samém okraji řeky. Pak uviděl, jak uklouzla a spadla do vody; viděl její nohy a dlouhou sukni, jak se zamotala do rákosí a vodních rostlin. Rodina si nevšimla, že mezi nimi není, až již bylo málem pozdě. Její manžel ji vytáhl z řeky, ale její kůže byla namodralá z nedostatku okysličením. Dával ji horečnatě umělé dýchání a ona ožila. Anděl Páně Billovi řekl: „Jdi k její matce a řekni jí: *Je to pravda, že se Linda málem utopila v řece při pikniku minulého roku? Měla odejít už v té době, ale nebyla na svůj odchod připravená. Bůh musel počkat, dokud její duše nebude připravena.*‘ A proto se to všechno stalo. A kvůli tomu jsi musel jít do nemocnice, aby ses za ní pomodlil.“

Když vidění pominulo, Bill odložil rybářský prut, ukryl svůj obličej v trávě a plakal: „Pane Ježíši, odpusť mi mou hloupost, neměl jsem nikdy říct, že Ty mi dlužíš vysvětlení. Ty nedlužíš svým dětem vůbec nic. To my jsme Tvoji dlužníci.“

Po návratu do Jeffersonville zajel do domu Kellyových na Market Street a zaklepal na dveře. Paní Kellyová se zeptala: „Bratře Bille, co nám přinášíš?“

„Sestro Kellyová, chtěl bych se tě na něco zeptat. Neutopila se Linda málem na pikniku minulý rok?“

„Ano, bratře Bille. Spadla do řeky, když to nikdo neviděl. Její manžel ji vytáhl a pravděpodobně jí zachránil život umělým dýcháním. Odkud to víš?“

„Pán mi to ukázal ve vidění, sestro Kellyová. Ten den, kdy jste měli piknik, byl čas Lindina odchodu, ale Bůh jí ve svém milosrdenství prodloužil život, dokud její duše nebyla připravena.“

Ačkoliv už ho jeho kampaně tolik nevyčerpávaly, byla to jiná břemena, která v průběhu roku 1959 tížila Williama Branhamu. Jeho nejtěžším břemenem byl nesporně pokračující boj s finančním úřadem. Vládní vyšetřování financování jeho kampaní bylo zahájeno v roce 1955. Za dobu posledních čtyř let prověřovali jeho finanční záznamy několikrát, ale nemohli v nich najít žádné nesrovnalosti. Opravdu nic, kvůli čemu by jej mohli obžalovat za zneužívání

finančních prostředků. A tak agenti IRS svoji taktiku změnili. Tvrdili, že každý šek se jménem William Branham na přední straně byl jeho osobním příjmem, i když tyto peníze šly rovnou na bankovní účet Branhamovy modlitebny. Když nějací lidé darovali peníze na jeho kampaně, obvykle na šek napsali William Branham místo kampaně Williama Branhama. IRS tvrdila, že dluží daň z příjmu z každého centu. Když to bylo za posledních deset let spočítáno včetně úroků a penále, tvrdili, že dlužil vládě Spojených států 355 000 dolarů.

Jednoho dne vládní právník požádal Billa, aby se s ním znovu setkal v jeho kanceláři v Louisville. Bill si jen povzdechl, jelikož měl dojem, že tato setkání nevedou k ničemu. Právníci mu pokládali jednu a tutéž otázku, a pak brali jeho odpovědi a překrucovali je způsobem, jak on to neměl v úmyslu povědět. Tyto výsledky jej unavovaly a otravovaly, ale jelikož neměl žádné jiné východisko, souhlasil, že se s nimi setká.

Roy Roberson jel s ním. Roberson byl nejen Billův přítel, ale byl také jedním z důvěrníků jeho výboru v Branhamově modlitebně. Několik advokátů z IRS sedělo po jedné straně dlouhého stolu. Bill, Roy Roberson a pan Orbison (Billův advokát) seděli po druhé straně. Právník IRS řekl: „Pane Branhame, máme stále ještě několik otázek ohledně některých vašich výdajů. Protože jsme prošli všemi šeky Branhamovy modlitebny, víme, k jakému účelu byl každý z nich použit. Ale naše otázka zní: „Bylo něco z těch peněz utraceno za nějaké nelegitimní církevní výdaje? Například na shromáždění v Albertě v Kanadě jste obdržel sbírku ve výši 3 000 dolarů. Příští neděli jste tyto peníze odevzdal ve sboru v dalším městě.“

„Potřebovali novou střechu na modlitebně.“

„Hmmm. A zde jsou některé šeky na nějakou ženu z New Albany — jeden šek na 300 dolarů z obchodu s potravinami a ten druhý za její nájem. Není to nějak přehnané 500 dolarů za nájem?“

„Je to osmdesátiletá vdova a bydlí se svými dvěma dětmi, jež jsou obě postižené revmatickou artritidou. Má velice nízký příjem a její domácí je chtěl uprostřed zimy vyhodit z domu. Zaplatil jsem tedy se zpětnou platností výdaje spojené s nájemným a také jsem jí předplatil nájemné až do června.“

„Hmmm. A zde je další pochybný šek. Dal jste 1 500 dolarů jednomu muži, aby si postavil dům.“

„Jistě, jelikož jeho původní, starý dům mu shořel. Co byste udělali vy, kdybyste viděli otce s pěti dětmi, jak bydlí v prosinci ve stanu, a sníh všude kolem dokola a teplota pod bodem mrazu? Myslíte si, že bych se dokázal pohodlně posadit ve svém vyhrátém domě s vědomím, jak se tyto děti třesou zimou, a přitom jsem měl přístup k těmto penězům, abych mu pomohl?“

„Hmmm. A vaši důvěrníci vědí, že jste takto použil vaše peněžní prostředky?“

„Ne, neví o tom.“

„Proč jste jim to neřekl?“

„Protože Ježíš řekl: ‚Ať tvoje levice neví, co dělá tvá pravice.‘¹⁷⁹ Neexistuje zde větší zákon než Boží zákon. To prostě nebylo pro tyto důvěrníky nezbytné, aby o tom věděli.“

„My se ale domníváme, že jste jim to měl říct. Na základě vašich záznamů jste rozdál během deseti let různým jednotlivým osobám desítky tisíc dolarů a ve většině případů vaši důvěrníci nevěděli, kam tyto peníze šly.“

„A copak kvůli tomu mě chcete nazvat nepoctivým člověkem?“

„Ne, pane Branhame, my si myslíme, že jste poctivý. Ale chceme vám říct, že nevíte, jak správně zacházet s penězi určenými pro daň z příjmu. Jestliže podepíšete šeky, ty peníze se stávají vašim vlastnictvím, dříve než se dostanou na účet sboru, i kdybyste je vlastnil kratší dobu než minutu. A proto jste dlužníkem za daně z příjmu z těchto peněz.“

„Ovšemže je můj podpis na zadní straně každého šeku. Jsem přece pokladníkem Branhamovy modlitebny.“

„Většina šeků byla vystavena na Williama Branhama, nikoliv na Branhamovu modlitebnu. Neukládáme daň Branhamově modlitebně, protože je to církev a církve jsou daní z příjmu zproštěny. Ty peníze byly vašim osobním vlastnictvím ještě předtím, než se dostaly na konto sboru.“

¹⁷⁹ Matouš 6:3

„Ale byl to právě agent IRS, který mi řekl, že mohu šeky tímto způsobem podepisovat.“

„Tento muž již ve státní správě není.“

„Muž, který podepsal konstituci, už také není ve vládě. Platí ještě konstituce?“ Bill byl diskusemi, které se stále točily kolem stejného bodu, unaven. Řekl: „Když jsem byl mladým mužem a má žena onemocněla a zemřela, dlužil jsem tisíce dolarů za lékařskou péči. Těžce jsem pracoval a splatil jsem všechno do posledního centu. Dnes už nejsem mladík, ale pokud dlužím nějaké peníze, tak to splatím. Smutné je na tom to, že všichni ti lidé, kterým jsem poskytl peněžní pomoc, z toho budou muset zaplatit daň z příjmu, jako například ta osmdesátiletá stará vdova.“

„Ó, to je omyl, pane Branhame. Oni nemusí zaplatit daň z příjmu, protože přijali tyto peníze jako dar a nevyžádané dary jsou nezdanitelné.“

„Opravdu? v tom případě nedlužím vládě nic, protože všechny peníze, které jsem ukládal, byly nevyžádanými dary. Nikdy v životě jsem neudělal sbírku.“

Vládní právníci zírali jeden na druhého. Jeden z nich se zeptal: „Můžete to nějak dokázat, pane Branhame?“

„Pokud chcete, mohu požádat milion lidí, aby do vaší kanceláře zaslali své dopisy a potvrdili, že to je pravda. Nikdy v životě jsem nikoho o peníze nepožádal. Modlitební šátky jsme rozesílali bezplatně. Byl jsem nucen dokonce propustit několik kampaňových manažerů, protože chtěli udělat zátaž na finance. Kdykoliv lidé dávali nějaké peníze na mé kampaně, dělali to ze své vlastní vůle.“

Tato informace právníky zneklidnila. Několik minut mezi sebou urputně šuškali a pro tento den ukončili stání. Bill odjel z úřadu s pocitem vítězství.

Ale tato vládní pře proti němu byla ještě hodně daleko od svého rozuzlení. V průběhu posledního červencového týdne roku 1959 právníci z IRS vyslyšali Billa ve své kanceláři pět dnů za sebou. Po pátečním ranním zasedání se Bill vrátil domů unaven, trpěl závratěmi kvůli tomu, že musel stále odpovídat na stejné otázky. Následkem nátlaku prověřováním byl nervózní a rovněž bezmocný, protože mu to bránilo udělat si nějaký cestovní plán, a byl úzkostlivý

kvůli tolika nemocným lidem, kteří žádali o modlitbu a on neměl čas se za ně pomodlit. Onoho odpoledne se mu podařilo alespoň odpovědět na několik telefonátů nemocných, protože právníci IRS mu sdělili, že pro tento týden mu už dají pokoj. Na začátku seznamu lidí, které hodlal navštívit, byl mladý muž, který čekal v motelu a přijel do Jeffersonville se svým nemocným dítětem ze vzdálenosti 600 kilometrů.

Meda mu připravovala k obědu obložený chlebiček. „Jak to dnes ráno proběhlo?“ zeptala se.

„Miláčku, způsob vyšetřování těchto právníků mi působí mdlo. Po chvílce vyšetřování cítím, jako kdyby mi měla odpadnout hlava.“

Ve chvíli, kdy se posadil, zazvonil telefon. Meda se představila, pak položila ruku na mikrofon sluchátka a zašeptala: „Bille, to je ten právník a říká, že se chtějí s tebou sejít ještě jednou, dnes odpoledne.“

„Ó, ne. Už bych nezvládl další odpoledne takových nesmyslů. Řekni jim, že právě teď nejsem doma.“ Vstal od stolu a vyšel na dvorek.

Meda se zamračila, ale udělala to, co jí manžel řekl. Když položila telefon, Bill se vrátil domů ke stolu a nalil si skleničku pomerančového džusu. Meda se zeptala: „Myslíš, že to bylo úplně v pořádku?“

„Jistě,“ snažil se to zdůvodnit, „když jsi to říkala, nebyl jsem už doma.“

„Ale byl jsi tady, když telefonovali.“

„Miláčku, zapomeň na to, to je v pořádku,“ ačkoliv hluboko ve svém nitru věděl, že tomu tak nebylo.

Po obědě odjel do motelu, kde jej čekal ten muž s nemocným dítětem. Když se chtěl modlit za dítě, zmocnil se ho pocit viny. Pomyslel si: „Vždyť jsem pokrytec. Jak se mohu modlit za to dítě, když jsem lhal a rovněž jsem přiměl ke lži svou manželku.“ Řekl tedy: „Pane, já nejsem hoden, abych se v tuto chvíli modlil za vaše dítě. Udělal jsem něco špatného a mé srdce mě odsuzuje. Budeš-li trpělivý, pomodlím se za tvé dítě později. Ale zrovna teď musím odejít, abych dal něco do pořádku.“

Nejdříve odjel domů a omluvil se manželce. Pak zajel za právníkem do advokátní kanceláře.

Když Bill vstoupil do jeho kanceláře, pan Orbison seděl za psacím stolem a něco dělal. „Pane Branhame,“ řekl, pozvednuv obočí. „Myslel jsem, že nejste doma.“

„Odešel jsem jen kousek od domu.“ Ale pak vyznal, co udělal a omluvil se.

Pan Orbison vyšel z poza svého psacího stolu a podal Billovi ruku: „Pane Branhame, vždycky jsem vám důvěřoval, ale od této chvíle vám důvěřuji mnohem víc než doposud.“

Bill se pocítil lépe, ale ještě se musel omluvit někomu jinému. V neděli ráno odjel do okolí Tunelového mlýna a procházel se lesem směrem ke své tajné jeskyni. Modlil se od sedmi hodin rána až do pozdního odpoledne a s pláčem se kál před Bohem. Když se slunce schylovalo k obzoru, vyšel z jeskyně a vystoupil na vrcholek skály, odkud mohl vidět stíny prodlužující se napříč údolím. V lese vládlo ticho, vzduch byl vlhký, kolem dokola panovalo bezvětrí, takže mohl kolem sebe slyšet padající listí. Bill pozvedl ruce nad hlavu a velebil Boha za ten nádherný svět, jenž stvořil. Pak spustil ruce a řekl: „Pane, jednoho dne jsi ukryl Mojžíše ve skalní rozsedlině a procházel jsi kolem, aby mohl spatřit Tvá záda. Jestliže jsi mi odpustil můj hřích, neprojdeš teď kolem, abych si byl jist, že má nepravost pominula a abych se mohl jít znovu pomodlit za to nemocné dítě?“

Jakmile byl s modlitbou u konce, větrný vír zašelestil v blízkém křoví, vířil podél pěšinky směrem ke skále, na níž stál. Opřel se o něj s takovou silou, že si sotva stihl přidržet klobouk a přimhouřit oči, dokud to nepominulo. Bill znovu pozvedl své ruce a řekl: „Miluji Tě, Pane, z celého svého srdce. Jsem tak rád, že Ty jsi Bohem odpovídajícím na modlitby. Ty odpouštíš těm, kteří se k Tobě obracejí celým svým srdcem a v pokání.“ A pak kráčel pěšinkou, která jej přivedla k jeho autu. Automobil jej vezl cestou a cesta ho přivedla do motelu, kde se mohl s důvěrou modlit za smrtelně nemocné dítě. Ve jménu a moci milostivého Ježíše Krista bylo nemluvnátko uzdraveno.

Ve čtvrtek 8. října 1959 si William Branham, Banks Wood a Fred Sothman rezervovali tři dny na lov veverek poblíž Salemu

v Indianě, asi 60 kilometrů severně od Jeffersonville. Vstávali každé ráno ve čtyři, aby mohli být v lese za svítání, doufajíce, že překvapí nějakou rozespalou veverku, hodující u snídaně. Ale nebyli úspěšní. Byla již pozdní sezóna a kvůli velkému množství myslivců populace veverek značně prořídla. Po dvou dnech lovu neměli tito tři muži ani jedinou veverku, jakožto důkaz svého vynaloženého úsilí.

V sobotu brzy z rána vzal Bill Freda a Bankse na jedno místo v lese a pak projeli cestou dál na jiné místo. Pro lovce to nebyl zdárný den. Mráz, vítr a velká vlhkost vzduchu obnažovaly stromy a způsobily, že zem byla pokryta křupajícím kobercem listí. Kromě této překážky zadržoval studený vítr zřejmě většinu veverek schoulených ve svých pelíšcích. Bill slídl po lese několik hodin, aniž by spatřil jeden jediný huňatý červený ocásek.

Sestupoval z kopce k vyschlému korytu potoka a pak zase stoupal do kopce po druhé straně. Brzy přišel na stráň, odkud měl rozhled na pole, na kterém několik farmářů sklízelo kukuřici. Svah kopce byl pokryt platany a akáty. V těchto lesích lovil od svého mládí a dobře věděl, že veverky se vyhýbají akátovým porostům kvůli trnitým větvím a rovněž nemají rády platanové porosty, protože tyto stromy mají semena podobající se knoflíku a jsou pro ně nepoživatelné — spíše upřednostňují buky, ořešáky a rovněž doubravy. Na svahu kopce bylo vidět několik vlašských ořešáků, ale ty byly úplně zbavené listí a rovněž ořechů, a tak na nich nebylo nic, co by veverky přitahovalo.

Bill si uvědomoval, že nebude co střílet, navíc byl unaven a potřeboval si odpočinout. A tak se natáhl na zem mezi dva platanové stromy za větrem a dovolil teplému slunci, aby jej ohřívalo. Jeden ze stromů mu připomínal kompas, protože měl čtyři hlavní větve, které ukazovaly na sever, jih, východ a západ. Opřel se tedy o kmen toho ‚kompasového‘ stromu a uvažoval, že by si mohl zdřímnout, ale rozhodl se, že raději od toho upustí. Bylo totiž už půl desáté a on měl během hodiny posbírat své kamarády myslivce. Kdyby usnul, nemusel by se v čas probudit, a tak raději pozoroval farmáře při práci a přemýšlel nad místem Písma, které často v posledních dvou letech zaměstnávalo jeho mysl. Ježíš řekl: „Kdokoliv by řekl této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře,‘

a nepochyboval by o tom ve svém srdci, ale věřil, že to, co řekl, se stane, bude mít, cokoliv řekl.¹⁸⁰

Toto místo Písma jej stále uvádělo do rozpaků. Proč Ježíš vyřkl tato slova takovým způsobem? Ježíš neřekl: „Kdybych **Já** řekl této hoře, zvedni se...“ Ježíš řekl: „Kdybyste **vy** řekli této hoře...“ v tomto odstavci není navíc ani zmínka o modlitbě. Jak by se to mohlo stát? Bill přemýšlel o tom, jestli to není ojedinělý případ zaslíbení, který dal Ježíš výhradně svým učedníkům ještě před vykoupením.

„Nakolik vím,“ uvažoval Bill, „všechna zaslíbení moci byla dána církvi skrze Ježíšovo vykoupení dokonané na kříži; a byla zavedena až poté, kdy dal církvi Ducha svatého o Letnicích. A tak jestliže jsem někdy dotazován ohledně Marka 11:23, říkám, že Ježíš dal svým učedníkům moc před vykoupením, právě tak jako dal zvláštní moc svým prorokům také před vykoupením.“

Odněkud z větví nad sebou uslyšel hlas: *„Myslíš si, že to byli proroci, kteří pronášeli tato slova, když předpovídali budoucnost? Copak nekážeš, že proroci byli tak pomazáni Duchem svatým, že to nebyli oni, kteří mluvili, ale že to promlouval skrze ně Bůh?“*

Bill uvažoval: „Ano, Pane, je to tak.“

A hlas pokračoval: *„Tak to tedy bylo obsaženo ve vykoupení. Jestliže se nějaký člověk v kterékoliv době může docela vydat Bohu, tak, že Bůh bude schopen použít jeho hlas, pak již nemluví ten člověk, je to Bůh, který si jej používá. Jakým způsobem ty vidíš toto vidění během modlitební rady? Myslíš si, že to je tvoje vlastní moudrost, která sděluje těmto lidem události z minulosti jejich života? A také co se stane později? Myslíš si, že to je tvá vlastní moudrost, která ti dává nahlédnout, když kážeš? Co si myslíš, že se stane, když křesťan pronáší slova v cizím jazyku a někdo to vykládá?“*

„Aha, rozumím,“ řekl Bill nahlas, „to všechno je obsaženo ve Vykupitelské krvi Ježíše Krista, a tak je možné, že člověk se může zcela a úplně vydat Duchu a nebude to již on, kdo bude mluvit, bude to Bůh. Ale jak to vysvětluje Marek 11:23?“

¹⁸⁰ Marek 11:23

„To Písmo je stejně tak pravdivé, jako je pravdivé každé jiné místo. Jestliže jsi pomazán Duchem svatým, abys to řekl, cokoliv řekneš, to se stane.“

Najednou Bill pocítil, jako by byl zasažen velikou mocí a vyskočil vylekán na nohy. „Kdo to řekl?“ Ptal se, zatímco jeho oči prohlížely svah kopce, „s kým jsem to mluvil?“ Nebyl tam nikdo. Jediný zvuk, který k němu doléhal, byl způsoben větrem šelestícím uprostřed suchého listí a rovněž hluk sklízejících farmářů někde z povzdálí. „Pane, jsi to Ty? Obvykle spatřím světlo, když ke mně mluvíš. Ale žádné světlo tady není.“

Hlas se ozval znovu, ale z kratší vzdálenosti. Bill jej slyšel zřetelněji, než hlasy farmářů pracujících na kukuřičném lánu. Hlas přikazoval: *„Vyslov, cokoliv chceš a stane se to.“*

Uvažoval: „Co se to děje? Copak ztrácím zdravý rozum? Nechci se stát fanatikem a zabřednout v nějaké bryndě.“ Kousl se do prstu, až jej to zabořilo. „Přece nespím, a tak to není sen. A stejně tak to není vidění. Obvykle, když přichází hluboké pomazání, dostaví se i vidění. A tak ještě na chvíli počkám, jestli se nedostaví vidění.“

Bill pocítil v těle zvláštní zkřehlost, ale procházel se kolem dokola a pozvedl ruce. Teď na něj splývalo hluboké pomazání jako med. Hlas znovu přikazoval: *„Vyslov, cokoliv chceš a stane se ti.“*

S chvěním se zeptal: „Pane, copak je to změna mé služby, o které jsi mi řekl, že přijde? Je to nějak spojeno s tím malým domkem pod stanem, který jsi mi ukázal před několika lety ve vidění?“

Hlas odpověděl: *„To já potvrzuji věci, které hodlám udělat. A tak řekni, co chceš, a stane se to.“*

„Vždyť tady přece nejsou žádní nemocní lidé; o co mám požádat?“

„Přece jsi na lovu a potřebuješ veverky, stejně jako Abraham jednou potřeboval berana.“

„To je pravda, mohl bych mít celou hromádku...“ Zde se jeho jazyk zastavil; uvažoval: „Pane, pokud dělám něco špatně, prosím, odpusť mi; ale rád bych se dozvěděl, jestli jsi to opravdu Ty.“ A tak řekl: „Dnes zastřelím tři červené veverky.“

„A z kterého směru chceš, aby přišly?“

Bill se zhluboka nadechl a uvažoval: „Pokud jsem se dostal tak daleko, musím dojít do konce. Musím si vymyslet něco, co je nemožné.“

Rozhlédl se kolem sebe a všiml si akátu s několika suchými větvemi, vzdáleného asi 50 metrů. Stál na okraji houští, poblíž místa, na kterém farmáři sklízeli kukuřici. Uvědomoval si, že na těch ostatních akátech nikdy žádnou veverku neuvidí, a tak na to zvláštní místo ukázal a řekl: „Tam bude červená veverka, na konci té holé větve, a já ji zastřelím z tohoto místa.“

Jakmile spustil ruku s napřímeným ukazováčkem, seděla tam veverka a koukala na něj. Bill opřel pušku o rameno, opřel se o platan a zamířil na cíl. Z jeho pušky kalibru o. 22 vyšla rána a veverka spadla na zem. Bill k ní přiběhl a podíval se na mrtvé zvířátko. Trefil ji přesně do oka a krev jí vytékala z hlavy na suché zažloutlé listí. Zvedl ji ze země a cítil, že je teplá. Vložil mrtvé zvířátko do své lovecké torny a pomyslel si: „Vidění přece nekrvácí, a tak jsem si jist, že je to opravdová veverka. Možná se to opravdu takto stalo. Pane, jestli jsi to byl Ty, ať se to stane ještě jednou, aby ďábel neměl žádný prostor a nemohl mi říci, že to byla náhoda.“

Ještě jednou se ho zmocnilo toto super pomazání tak, že pod vlivem té síly zavrával. Rozhlédl se po lese, až uviděl pro výskyt veverky další nepravděpodobné místo. Padesát metrů od něj stál suchý akát celý opletený jedovatou, planou révou, která obepínala jeho kmen. Veverky se stejně jako lidé vyhýbají jedu této révy. Bill ukázal na jednu konkrétní větev na tom stromě a řekl: „Tam bude další červená veverka, která si sedne na tuto větev.“ Když přestal ukazovat prstem, už tam stála. Bill si protřel oči a znovu se zadíval. Byla tam. Namířil, vypálil, veverka spadla z větve a s žuchnutím dopadla na zem, Bill přišel k tomu místu, odsunul větvičky révy botou, zvedl mrtvou veverku a vložil ji do lovecké torny.

„Pane, to jsi byl Ty,“ řekl šťastným hlasem. „Teď si myslím, že jsem pochopil, o čem je Marek 11:23. Děkuji Ti, Pane, za to, že jsi potvrdil své Slovo. Už se nemohu dočkat, až to budu někomu vyprávět.“

Blížil se k cestě. Ten hlas přišel znovu: „Ty jsi přece mluvil o třech veverkách.“

Bill se zastavil. To byla pravda, řekl si o tři veverky. Rozhlédl se dokola po nějakém jiném místě, na kterém by mohl umístit veverku. Uvažoval: „Tentokrát udělám něco opravdu unikátního.“ Na kraji kukuřičného pole stál starý pařez. Byl vybělený slunečními paprsky s jednou jedinou hladkou větví, která na něm držela. Bill řekl: „Odtamtud přijde červená veverka, z této houštiny. Vyskočí na ten starý pařez a na tu větev a bude koukat na ty farmáře.“

Nic se nedělo. Čekal deset minut a stále tam nebyla žádná veverka. Blížilo se již k půl jedenácté a on stál plný napětí. „Otče, Ty jsi řekl, že v ústech dvou nebo tří svědků obstojí každé svědectví.¹⁸¹ Dva svědci jsou už v mé torně, a tak jsem spokojen. Děkuji Ti, Pane, za tyto dvě veverky. Teď musím jít, abych se setkal s bratrem Banksem a Fredem.“ Přehodil si svoji loveckou tornu přes rameno a udělal několik kroků k cestě.

„Ale ty jsi to přece již vyslovil,“ připomněl mu hlas. *„Písmo přece říká: ‚Nebudeš-li pochybovat ve svém srdci, ale věřit, že ty věci, které jsi řekl, se stanou, budeš je mít.‘ Pochybuješ o tom?“*

Bill se vrátil zpět: „Ne, Pane, nepochybuji o tvém Slovu.“

V té chvíli vyběhla z akátové houštiny veverka a běžela směrem ke kuřičnému lánu; vyskočila na pařez a pak na tu jedinou větev a tam se zastavila a koukala na farmáře. Bill sundal z ramene pušku, pohleděl na mušku skrze hledí a zmáčknuł spoušť. Kulka zasáhla veverku do oka.

Zatímco ji vkládal do torny, uslyšel, jak mu nějaký hlas našeptává: „Víš co, teď jsou lesy plné veverek. To byla jenom náhoda.“

Bill odpověděl: „Satane, to se uvidí.“ Vracel se zpět po stráni k těm dvěma platanům, posadil se a pozoroval. Čekal až do dvanácti, a potom to místo opustil, aby se setkal se svými společníky. Za celou tu dobu nespátril ani jednu stopu po další veverce, dokonce neslyšel ani skřehotání žádné veverky.

I když lovecká sezóna na veverky v Indianě skončila 13. října 1959, sezóna v Kentucky zůstala otevřená ještě několik dalších

¹⁸¹ Matouš 18:16; 2. Korintským 13:1

týdnů. Během prvního listopadového týdne William Branham, Banks Wood a Tony Zabel odjeli do Elkornu v Kentucky, aby strávili několik dnů na lovu spolu s Charliem Coxem, švagrem Bankse Wooda.

Elkorn je malé městečko ve východní části Kentucky, na samém okraji Apalačského pohoří. Zalesněná oblast skrývá jedny z nejlepších loveckých a rybářských míst na světě. A Bill tam často pobýval, aby utekl před tlakem plynoucím z jeho služby. Charlie a Nellie Coxovi jej vždy ve svém domově na venkově srdečně přivítali.

Počasi v tomto listopadovém týdnu bylo rozhodně na straně veverek, než na straně lovců. Studený vítr foukal každý den. Většina veverek zůstávala schoulena ve svých pelšcích. Každá veverka, která se odvážila vyjít ven, byla vystavena nebezpečí zásahu ze strany lovců, jejichž kroky se ozývaly na suchém listí. Po dvoudenním lovu byl Charlie jediný z celé skupiny, který zastřelil nějaké veverky. Používal kulovnici. Bill stále důvěřoval své pušce kalibru 0.22, ale vypadalo to, že nebude mít ani příležitost, aby ji použil.

V pátek 6. listopadu se mu nedařilo o moc lépe. Později onoho odpoledne přišel do známého údolí uprostřed pahorkatiny. Toto místo nazval Sportsman's Hollow, protože tam jednou narazil na 16 veverek. Všechny seděly na jednom jediném stromě. On však zastřelil jenom svůj limit a dovolil těm ostatním utéci, což bylo opravdovým sportovním chováním. Teď se zastavil na severním svahu kopce nad údolím a prohlížel si listoví pod sebou a hledal nějakou známku života. Sledoval dlouhou dobu, ale nic se nepohnulo. Na stromech byl prostě nedostatek veverek, stejně jako v lesích všude jinde. Stání na jednom místě způsobilo, že se začal třást zimou. Mrazivý vzduch jej štípal v nose a rovněž ve tvářích a na uších. Konečky prstů měl zkrhlé, i když navzdory tomuto chladu měl rukavice. Dokonce i prsty u nohou brněly chladem. Rozhodl se, že pro dnešní den s lovem skončí a že se znovu pokusí zítra. Otočil se k odchodu, ale když udělal pouze několik kroků, uslyšel hluboký hlas jako vrnění lva. Hlas řekl: „*Kolik veverek bys dnes chtěl ulovit?*“

Bill si protřel spodní čelisti a uvažoval: „Charlie mi jistě dovolí vzít veverky, které zastřelil, domů; šest veverek by postačilo k jídlu pro celou moji rodinu; a tak kdybych mohl dostat ještě tři další...“

Najednou jej nadpřirozené pomazání zasáhlo takovou silou, že se musel opřít o strom, aby nespadol. Tentýž hlas říkal: „Řekni, co chceš a nepochybuj, a stane se to, co řekneš.“

Bill tedy řekl: „Ať mám tři veverka.“

„Odkud mají přijít?“

„Jedna přijde ze západu, jedna z jihu a jedna ze severu.“

Bill prohlížel les. Po několika minutách zachytil nějaký pohyb na hřebenu po druhé straně údolí. Přiložil pušku k líci, namířil a zpozoroval v hledí šedou veverka. Bylo to přinejmenším ve vzdálenosti 90 metrů, je to příliš daleko, aby něco zasáhl, když je puška seřízena na 50 metrů. Bill pozvedl hlaveň trochu výš nad svůj cíl, aby zkorigoval tuto vzdálenost. Když zmáčknul spoušť, veverka padla mrtvá.

„To je jedna; teď bych měl raději hledět směrem k jihu, odkud se ukáže ta druhá.“

Dlouhou dobu seděl na padlém kmenu a rozhlížel se směrem na jih a uvažoval: „To se jistě stane, protože jsem to vyslovil pod pomazáním. Jestliže to byl Duch svatý, který ke mně promluvil, pak se to musí stát přesně tak, jak jsem to řekl.“

Asi po patnácti minutách zpozoroval, jak veverka probíhá pod bukem, přesně směrem na jih od místa, kde seděl. Nebylo jednoduché ji zasáhnout. Vzdálenost byla asi padesát metrů. Trefil veverka do oka. Když se ozval výstřel, další veverka v tomtéž směru skákala v houští, pak běžela po svahu a zastavila se asi 40 metrů jihozápadně od Billa.

„To je třetí veverka,“ pomyslel si, odklonil hlaveň o 45 stupňů, takže byla namířena jihozápadním směrem. Veverka byla k němu otočena bokem, a tak namířil na ucho. Zmáčknul spoušť, ale netrefil. Veverka překvapeně poskočila, proběhla na druhý konec kmene, kde se zastavila a začala ohlodávat hikorový oříšek.

„Asi se mi třesou ruce, když jsem netrefil,“ pomyslel, „ale není o nic chladněji, když jsem zastřelil tu předchozí.“ Opřel se o strom, aby se nechvél a pokusil se znovu. Tentokrát kulka proletěla asi 10 centimetrů nad hlavou veverka a zasáhla kmen vzadu za ní. Veverka

odběhla asi tři metry a znovu se zastavila a znovu se vyděšeně rozhlížela.

„Možná mám rozostřený dalekohled,“ pomyslel, zatímco vkládal další náboj do komory. Bill se snažil vyhnout zásahům do břicha, protože to bylo jeho maso. Raději střílel veverka do hlavy, ale nejraději přímo do oka. A teď namířil nitkový kříž svého dalekohledu na veverčinu hrud'. Jeho třetí výstřel rozmetal listí před zvířátkem; tentokrát vyplašená veverka zmizela v houští rýžáku.

Bill zůstal asi minutu zmaten. Letos zastřelil 114 veverek; cíl minul pouze v pěti případech, a zde minul třikrát za sebou. Jak je to možné? Pak si uvědomil proč. Vždyť přece řekl, že další veverka přijde od severu a Bůh mu nedovolil zastřelit veverka, která se blížila od jihozápadu. Otočil se tedy směrem k severu a čekal asi patnáct minut, ale nic se nedělo. Slunce již zapadalo, v lese se stmívalo. Asi ve čtyři hodiny se rozhodl, že dříve než se úplně setmí, musí najít ty dvě veverka, které již předtím zastřelil. Když se vrátil ke svému původnímu místu, odkud zastřelil ty dvě veverka, rozhodl se, že už půjde, protože je dost pozdě na to, aby mohl ještě dnes zastřelit další veverka. Neudělal více než deset kroků a ten hluboký hlas zahřměl: *„Vrať se a dostaneš svou třetí veverka. Přece jsi řekl, že se to stane.“*

Obrátil se tedy zpátky ke svému původnímu střeleckému stanovišti a řekl: „Pane, nebudu o tom ani trochu pochybovat.“ A ihned uviděl svou třetí veverka, jak běžela po bílém kmeni dubu ve vzdálenosti asi 60 metrů směrem na sever. Teď už bylo opravdu tma, takže i když použil dalekohled a prohlížel strom od shora dolů, veverka nikde neviděl. Nakonec ji zpozoroval, byl to takový tmavý chomáč vysoko na větvi. A tak se rozhodl, že využije svou příležitost a vystřelil. Uslyšel zvuk, jakoby něco škrábalo kůru stromu a pak něco dopadlo na zem a rozmetal listí. Za chvíli, asi o sedm metrů dál, lezla na strom další veverka, trochu víc na východ. Bill předpokládal, že to byla tatáž veverka, a tak ji musel na tom bílém dubu netrefit, protože teď šplhá na další strom. Namířil do tmy směrem k tomu kmeni, kde veverka zpozoroval, zatáhl spoušť a tentokrát jako obvykle zaskóroval. Veverka spadla rovnou na zem.

Aby se ujistil, zkontroloval nejdřív místo pod bílým dubem a tam opravdu ta třetí veverka ležela. Bylo to přesně na sever, odkud řekl, aby přišla. „To je nádhera,“ pomyslel si, „prosil jsem o tři veverka a Pán mi dal ještě další, abych měl dobrou míru.“ Ale když

přišel k místu té čtvrté veverky, nebyla tam. „To je zvláštní. Přece vím, že jsem ji zastřelil.“ Prohledal všechno kolem dokola v suchém listí, ale nemohl ji najít. A pak si všiml dutiny mezi kořeny stromu. Ruka se mu do toho úzkého otvoru nevešla, a tak tam strčil klacek a skutečně něco uvolněného tam bylo, ale nebyl to schopen klackem vyšťárat ven. „To je veverka, v pořádku. Ale dnes večer se mi to nepodaří. Musím se sem zítra vrátit.“

Otvor zakryl kamenem a vrátil se, aby se setkal u auta se svými přáteli. Byli opravdu ohromeni, když jim ukázal tři veverky, protože nikdo z nich neměl nic. A pak, když jim vyprávěl, za jakých okolností se to stalo, byli všichni doslova ohromeni.

Večer, dříve než ulehli do postele, se s nimi Tony Zabel pomodlil. Mezi jiným řekl: „Pane Bože, ať zítra bratr Bill najde tu veverku v té díře, abychom se mohli ujistit, že nám mluvil pravdu.“

Bill tím byl ohromen. Tony byl diakonem v jeho sboru. Když Tonyho manželka ležela na smrtelné posteli a doktoři jí nedávali žádnou šanci, Bill se modlil a Bůh ji zázračně uzdravil. Jak o něm mohl Tony pochybovat?

V sobotu ráno bylo venku stejné chladno a nepříjemně, jako během celého minulého týdne. Když seděli u stolu u snídani, Tony řekl: „Dnes budeme mít přinejmenším aspoň jednu veverku, že ano, bratře Bille.“

„Bratře Tony, ty jsi to nepochopil. Když mluvím pod inspirací a řekl jsem tři veverky, tak ta čtvrtá s tím nemá nic společného.“

„No dobrá, ale ona tam každopádně bude.“

Jelikož odjížděli do Jeffersonville v poledne, měli naplánováno lovit pouze do devíti rána. Bill strávil dvě hodiny slíděním v lese, ale marně. Nikde nemohl uvidět žádný kousek šedého kožíšku, do kterého by mohl střelit. Nakonec to vzdal. Měl ještě dost času, aby se zastavil cestou zpět k autu ve Sportsman's Hollow. Když se blížil k tomu údolí, nějaký hlas mu z nitra našeptával: „A co když tam ta veverka není? Pak si tvůj vlastní diakon bude myslet, že jsi mu lhal.“

Najednou jej znovu pokřtilo to super pomazání. Další hlas říkal: „I když tam teď není, řekni, že ji najdeš a stane se to.“

Bill řekl: „Pane, Marek 11:23 je tvým Slovem, a tak Tě беру za tvé Slovo. Jdu najít svou veverku.“

Když přišel ke stromu, odhodil kamen z díry a rozšířil otvor svým loveckým nožem. Když sáhnul do díry, místo aby našel mrtvou veverku, bylo tam jenom klubko uvolněných kořenů. Překvapením couvnul: „Ó, aj! Měli jsme se setkat v devět hodin a já tu veverku nemám. Co si Tony pomyslí? A co si pomyslí ti ostatní?“ Hledal znovu v suchém listí u kořene stromu, ale nic nenašel. „Moment,“ pomyslel si, „když jsem řekl, že tu čtvrtou veverku najdu, byl jsem pod tím stejným pomazáním, jež mi dalo ty tři. Pokud to má být potvrzením počátku mé nové služby, pak ta čtvrtá veverka zde musí někde být. A tak kde je?“

Ten hlas řekl: „*Podívej se pod ten kousek kůry.*“

Bill kopnul do toho kousku kůry, ale tam kromě listí nic nebylo. „Je to zvláštní,“ pomyslel si. Podíval se na to místo blíž a najednou spatřil několik šedivých chlupů, jak trčí zpod hnědého listí. Kopl hlouběji a tam ji našel, svou čtvrtou šedou veverku. Když přičetl ty tři červené veverky z Indiany, dávalo to dohromady sedm veverek — Boží číslo završení.

Ve středu ráno 11. listopadu 1959 William Branham, Banks Wood a David Wood odjeli na farmu Wrightových, aby sebrali trochu hroznů, z nichž dělali víno do sboru pro Večeři Páně. George a Murle Wrightovi dělali víno z hroznů, které rostlo v jejich zahradě. Billovi se líbil nápad, aby víno v jeho sboru, které používají na Večeři Páně, bylo děláno lidmi, kteří jsou naplněni Duchem svatým.

Jako obvykle přivítala rodina Wrightových jejich návštěvu srdečně a naléhali, aby zůstali na oběd. Edith (dcera George a Murle Wrightových) poprosila Billa, aby pro maminku zastřelil jednoho nebo dva králíky, aby si mohli připravit dušeného králíka. Bill neměl to srdce, aby prosbě Edith nevyhověl. Vždycky mu jí bylo líto. Bylo jí 37 let a většinu svého života strávila na invalidním vozíku. Byla ochrnutá od nemluvněte. Je to trochu ironické, že kvůli Edithinu utrpení se Bill poprvé seznámil s rodinou Wrightových. Bylo to v říjnu roku 1935, kdy v Branhamově modlitebně pořádal probuzenecké shromáždění. Když George Wright uslyšel o jeho probuzení, vzal svou ochrnutou dceru do sboru, aby se za ni

pomodlil. Edith měla mnoho let hrozná bolest. Když se za ni Bill poprvé pomodlil, nebyla ze svého ochrnutí uzdravena, ale bolesti ji opustily a nikdy se už nevrátily. Bill si cenil tohoto Božího doteku milosti. Stále jej ale trápilo, že Edith nebyla uzdravena úplně. Obzvláště, když bylo uzdraveno tolik lidí, kteří se nacházeli v daleko horším stavu, než byl ten její. V průběhu let strávil mnoho hodin v pústu a modlitbě k Bohu, aby mu ukázal nějaké vidění týkající se uzdravení Edith, ale žádným způsobem si nemohl nějaké vidění vynutit. Vše, co mohl udělat, bylo poprosit Boha a být si vědom toho, že On je suverénní a že Jeho veliká vůle a úmysl tak často leží skryty ve sférách přesahujících všechny chabé lidské možnosti a porozumění.

Shelby (syn George a Murle Wrightových) půjčil Banksovi pušku kalibru .22 (Bill měl svou vlastní) a společně s Banksem a Billem šel lovit králíky. Nízká oblačnost šedivých mraků hrozila, že by mohli promoknout až na kůži, ale nezapršelo, dokud se nevrátili se svou kořistí. Když Bill za kůlnou stahoval králíky, najednou uslyšel bafání pomalu přibližujícího se traktoru. Krátce poté vjela na dvorek na sedadle dvoutaktního traktoru Hattie Mosierová se dvěma syny. Hattie bydlela odtamtud asi jeden a půl kilometru. Když se dozvěděla, že Bill je na návštěvě u jejích rodičů, odložila všechny nedodělané práce a přijela, aby se radovala v jejich společnosti.

Bill byl potěšen, když Hattie přijela, protože měl v kapse něco, co jí chtěl darovat. Nedávno Hattie darovala 20 dolarů na stavební fond Branhamovy modlitebny. Bill si byl vědom její chudoby, a tak jí chtěl ty peníze vrátit. Pamatoval si na den roku 1940, kdy oddal Hattie Wrightovou a Waltera Mosiera. Walter zemřel v roce 1955, když se na něj převrátil traktor a zanechal tak Hattie k výchování dva syny, kteří z jejich manželství vzešli. Aby se uživila, musela těžce pracovat na své malé horské farmě, ale finančně na tom moc dobře nebyla. Jednou Billovi prozradila, že její výdělek činí všeho všudy asi 200 dolarů ročně, a tak věděl, že oněch 20 dolarů je pro ni potřebnější, než pro Branhamovu modlitebnu. Když sáhl do kapsy a vytáhl peníze, pocítil, jak jej něco zastavilo. Duch svatý mu znovu připomněl, že Ježíš nezadržel vdovu, když házela své poslední mince do pokladnice. Bill tedy nechal peníze v kapse s vírou, že Bůh odplatí Hattie Mosierové ve svém vlastním čase a svým vlastním způsobem.

V kuchyni Wrightových se posadilo ke stolu k obědu devět lidí. Banks a David Woodovi, George, Murle, Shelby a Edith Wrightovi, Orville a Coy Mosierovi, mladiství synové Hattie a také Bill. Hattie usedla na rákosovou židli hned vedle kuchyňského pultu. Kolem jedné hodiny Bill dojedl kousek třešňového koláče politého melasou, pak odsunul svůj talíř a několik hodin hovořili o Božích věcech. Občas mu někdo dal nějakou biblickou otázku, na kterou odpovídal. Většinou ale mluvil o své vlastní službě — odkud pocházela, v jakém stavu se nacházela a kam směřuje. O půl páté se nakonec dostal k Markovi 11:23 a zázračným událostem těchto posledních několika týdnů. Nejdříve popsal stvoření tří veverek v Indianě; pak vyprávěl o té čtvrté šedivé veverce stvořené v Kentucky.

Bill se zeptal: „Co se to mohlo stát? Bratře George, tobě je přes 70 let a lovil jsi veverky celý život. Bratře Shelby, ty jsi expert v lovu veverek, bratře Banksi, ty také. Copak už někdo z vás viděl veverku na platanu nebo na akátu?“

Nikdo z nich nic takového neviděl.

„Stejně tak ani já; lovil jsem veverky, když jsem byl ještě chlapcem. A hodně jsem o tom přemýšlel, a tady je to, co já si myslím. V 1. Mojžíšové 22 Bůh řekl Abrahamovi, aby vzal svého syna Izáka na horu Moria a obětoval ho jako ohnivou oběť Hospodinu. Abraham poslechl, ačkoliv mu už Bůh předem řekl, že Izák bude jeho dědicem. Na vrchu hory Abraham postavil kamenný oltář a byl připraven usmrtit Izáka, když ho anděl Hospodinův zastavil a řekl: ‚Nyní vím, že máš bázeň před Bohem, protože jsi nepozdržel svou ruku nad svým vlastním synem, svým jediným synem, kterého jsem ti dal.‘ Samozřejmě toto drama bylo předobrazem mnohem většího příběhu Boha obětujícího svého vlastního Syna Ježíše na Golgotě. Abraham ale potřeboval oběť tam na hoře Moria. Když se rozhlédl kolem dokola, uviděl berana uvíznutého v křoví. No, chci se vás na něco zeptat; odkud se tam ten beran vzal? Když Abraham stavěl oltář, snášel na hromadu roztroušené kameny na vrcholku hory, ten beran tam nebyl. Odkud se tam najednou vzal?“

„Tady je to, co si myslím,“ pokračoval Bill a odpovídal na svou vlastní otázku. „Jeden z Božích atributů je Jahve Jireh, což znamená BŮH, který se postará. Abraham potřeboval oběť, a tak Bůh jednoduše toho berana stvořil. To nebylo vidění, to byla skutečnost. Abraham ho zabil a krev stékala z oltáře.“

„Bůh je tím stejným Jahvem Jireh i dnes,“ snažil se jim vysvětlit Jeho zaslíbení z Marka 11:23. „Měl jsem potíže, abych tomu správně porozuměl, a tak On mi jednoduše ukázal, jak to funguje. Nejdřív v Indianě a pak i v Kentucky. Potřeboval jsem veverka, a tak On stvořil veverka. To nebylo vidění. Zastřelil jsem je a jedl. To byly opravdové veverka. Jestliže On mohl povolát k existenci berana Abrahamovi, On mohl povolát k existenci pro mne veverka, protože On je Stvořitelem obou.“

Hattie Mosierová seděla celé odpoledne stranou a tiše poslouchala. Když Bill došel ke svému závěru, Hattie řekla: „Bratře Branhame, to nemůže být nic jiného než naprostá pravda.“

Najednou Duch Boží zasáhl kuchyň a způsobil, že Billa srazil na kolena. Jeho tělo pociťovalo náboj toho samého pomazání, které pociťoval tam v lesích. Zřetelně uslyšel tentýž hlas, který říkal: „Řekni Hattie, ať požádá, o co chce, a ty to povoláš k existenci.“

„Sestro Hattie,“ řekl Bill, „ty jsi našla přízeň v Pánových očích. Protože jsi řekla správnou věc, Bůh mi řekl, abych ti sdělil: Pros, o co chceš, a On ti to dá.“

Hattie prudce zvedla s překvapením dlaně ke svým lícím a s o nic menším zmatením řekla: „Bratře Branhame, co tím míníš?“

„Nebeský Bůh ti chce ukázat, že Marek 11:23 je zrovna tak pravdivý, jako ta ostatní Písma. Vyslov svou touhu a On ti to předvede tady a teď.“

Hattie se nervózně rozhlížela kolem sebe: „Zač bych měla prosit?“

Bill jí navrhoval: „Jsi chudá, můžeš Boha prosit o peníze, aby sis mohla koupit větší farmu nebo postavit nový dům. Můžeš Jej poprosit o pomoc svým rodičům, kteří jsou staří. Popros Boha, aby obnovil tvou mladost; nebo za tvou sestru Edith, vždyť je 37 let ochrnutá. Popros za její uzdravení a to se stane. Popros Boha, o cokoliv chceš, a jestli se to v tu chvíli nestane, pak už mi déle nemusíš věřit.“

Hattie zpozorovala, jak se její dva synové, Orvill a Coye smějí a štouchají se do žeber, a to jí připomnělo to, co si opravdu přála. „Bratře Branhame, největší touhou mého života je vidět tyto dva moje syny spasené.“

Bill bez rozpaků oznámil: „Sestro Hattie, z příkazu všemohoucího Boha ti dávám spasení těchto dvou dětí ve jménu Ježíše Krista.“

Když chlapi uslyšeli jméno Ježíš, vyskočili ze svých židlí a běželi do mamincina náručí a ronili slzy pokání. Hattie křičela tak hlasitě, že ji mohly slyšet i krávy ve chlévě — možná, že i krávy v sousedovic chlévě.

Děšť bubnoval na střechu domu. Jelikož Hattin traktor neměl kabinu, Shelby chtěl odvézt svou sestru domů svým autem. Hattie ale chtěla jet se svými syny traktorem. Do konce týdne se cítila tak dobře, jakoby chodila ve vzduchu. Když přišla neděle, Orville a Coy Mosierovi přijeli do Branhamovy modlitebny a dali se pokřtít ve jménu Pána Ježíše Krista.

Bill se postavil za kazatelnu a podělil se se svým shromážděním o těch sedmi událostech, kdy Bůh stvořil veverky a také, co se přihodilo na Wrightově farmě. Ukončil slovy: „A tak, bratři a sestry, můžete si být jistí, že jsem vám řekl pravdu. Sestro Hattie, nepostavila by ses? Zde je tato obyčejná žena, které se stal tento zázrak. Bůh obešel všechny veliké lidi na světě a dovolil, aby se tato věc stala poprvé chudé, pokorné ženě, vdově. On ji vyvolil proto, že věděl, že ona požádá o tu správnou věc.“

„Nyní bych chtěl říci něco tomuto malému, zdejšímu sboru, který byl tak věrný a modlil se za mne, když jsem cestoval okolo celého světa. Věřím, že přichází ještě jedno veliké zachvění pro tento svět. Tyto věci, o kterých jsem vám vyprávěl, jsou pravdivé. V soudný den se budu muset postavit tváří v tvář tomuto vyprávění, s tou stejnou opravdovostí jako to, že tu dnes stojím.“

„Jsem si jist, že můžete vidět, co to je; je to příchod toho většího, hlubšího pomazání Duchem svatým. Vyzývám každého ve jménu Páně, jestliže se tě Duch dotknul takovým způsobem jako mě, nejsem zvědav, zač poprosíš, bude ti to dáno. Nevím, jak se můžeme dostat do toho hlubšího pomazání, vím pouze to, že je zapotřebí, aby to Bůh do vás vložil. A tak pouze žijte tím sladkým a pokorným životem a žijte tak blízko Boha, jak je to jen možné. Nikdy o Něm nepochybujte. Věřte, že všechno prospívá k vašemu blahu, a všechno dopadne dobře.“

Hattie Wright Mosiereová se svými syny Orvillem a Coyem Mosierovými

Mezi 28. únorem a 13. březnem 1960 William Branham pronesl čtrnáct kázání v Phoenixu ve státě Arizona. V úterý večer 8. března kázal na téma „Rozpoznání ducha“.

KAPITOLA 81

ZA OPONOU ČASU

1960

Uprostřed narůstajícího odporu k jeho službě chtěl dokonale ujasnit své motivy vůči každému. Poukázal na to, že Jan přikázal křesťanům, aby prověřovali duchy a přesvědčili se, jestli jsou z Boha nebo ne.¹⁸² Bill naléhal na křesťany, aby rozpoznávali ducha každé služby tím, že se budou dívat na cíle těchto kazatelů. Co se snaží dotyčný kazatel docílit? Snaží se upoutat pozornost na svou vlastní osobu a tím vyvýšit sám sebe? Nebo se snaží o prospěch své vlastní organizace? Snaží se odstranit každého jiného člověka z obzoru, tak aby byla patřičně viditelná pouze ta jeho skupina? Takový duch je špatný.

Ježíš nevyvyšoval sám sebe, ale odevzdal slávu svému Otci. Pravý kazatel vždycky použije svůj dar k budování Kristova těla, a to způsobem, který přinese slávu Bohu. Pravý kazatel nebude nikdy usilovat, aby lidi rozdělil, ale bude vždy usilovat, aby lidi přivedl dohromady — nikoliv však do denominace, ale do jednoty ducha. Pravý prorok (a novozákonní prorok je kazatel) bude vždy lidem poukazovat směrem od vlastní osoby ke Golgotě.

Bill řekl: „Nestraňte se člověka, který nepatří k vaší skupině. Rozpoznávejte jeho ducha. Jestliže spěje k tomu stejnému cíli, ke kterému spějete vy, pak můžete mít obecenství, pracujete pro jedno společné dílo — je to věc Kristova.“

Mojžíš byl pravým prorokem, protože jeho jediným motivem bylo docílit něco pro království Boží. On opustil bohatství a slávu, kterou mohl mít v Egyptě, aby mohl pomoci Božímu lidu naplnit jejich poslání. Přirovnějme Mojžíše k falešnému prorokovi Balámovi. Balám měl opravdový prorocký dar, ale chtěl ho použít, aby se obohatil a ke své vlastní slávě. Bill řekl: „Jestliže vidíte nějakou osobu s velikým darem, která se snaží vykonat něco k vlastní slávě, vaše vlastní rozpoznání ducha vám říká, že to je falešné.“

„Když je člověk pomazán Duchem Božím, bude jednat jako Bůh a Boží skutek nevede nikdy k tomu, aby nás rozdělil. Boží skutek je, aby nás přivedl k sobě, protože jsme jedno v Kristu Ježíši. Božím úmyslem je přivést nás dohromady. Milujte jeden druhého. Pravý prorok, pravý učitel, bude usilovat o to, aby přivedl církve do jednoty Ducha, aby lidé mohli rozpoznat Boha. Měli bychom mít rozpoznání ducha, abychom mohli rozpoznat ducha, který je v člověku, abychom se přesvědčili, jestli to je nebo není Duch Boží.“

Z Phoenixu Bill odjel do Tulsy v Oklahomě. Tam začal 26. března v sobotu, kázal devětkrát v průběhu devíti dnů a skončil v neděli ráno 3. dubna kázáním na téma „Jak orlice rozhazuje své hnízdo“. Vyprávěl, jak matka orlice vystele své hnízdo kožešinou, aby je udělala pohodlným svým mladým orlíčatům.

Když nastane čas, aby létaly, odstraní kožešiny a hnízdo udělá nepohodlným. Stejně tak to někdy Bůh dělá v našem životě, že se Jeho děti cítí nepohodlně, protože chce, aby se naučily něčemu novému, aby se mohly pozvednout výš.

V neděli odpoledne dostal zprávu od svého starého známého, Orala Robertse, který v Tulse bydlel. Roberts upadl a poranil si nohu a přál si, aby Bill přišel do jeho domu a pomodlil se za něj. Když Bill přijel do Robertsova velikého, nádherného domu, zastihl Robertse v posteli. Koleny měl tak oteklé, že nebyl schopen ohnout nohu. Zatímco se Bill modlil k Ježíši, aby ho uzdravil, krevní cévy se v Robertsově koleně daly hezky do pořádku a otok se začal zmenšovat. Během několika minut byl Oral Roberts schopen vstát z postele a vyprovodit Billa k hlavnímu vchodu.

Když se loučili, Roberts se zeptal: „Viděls už moje nové kancelářské budovy?“

„Ne, bratře Roberts. Ráno bych rád navštívil Tommy Osborna; zastavím se i tady, abych viděl i tvé sídlo.“

„Dobrá. Budeš tím ohromen. Pamatuj na to, že ty jsi sehrál jistou úlohu v budování mé organizace. Ty jsi mě inspiroval, když jsem byl mladý a právě jsem začínal svou službu.“

V pondělí Bill navštívil centrálu celosvětově známého misionáře Tommy Osborna. Bill promluvil ráno hodinu v jejich modlitebně, kde se scházel jeho personál k uctívání a modlitbě, předtím než začínali

své každodenní povinnosti. Pak ho vzal na prohlídku budovy. Mapa světa zakrývala celou jednu stěnu Osbornové kanceláře. V mapě byly napíchnuty stovky špendlíků a ukazovaly místa, kde Osborn podporoval křesťanské misionáře. Řekl: „Bratře Branhame, jsem pouze jedním z tvých učedníků; ty jsi tím, který mě tam poslal.“ Pak dal bratru Branhamovi suvenýr — byla to soška afrického domorodce s kouskem dřeva v ústech. Osborn řekl: „Určitě víš, kolik tisíc lidí jsme z tohoto osvobodili.“

Následně Bill odjel k novostavbě správní budovy Orala Robertse, která pokrývala přibližně jeden městský blok a stála několik miliónů dolarů. Pan Fischer vzal Billa na prohlídku. Vstoupili skleněnými dveřmi do vstupní haly obložené mramorem z dovozu. Tuto místnost zdobila zrcadla a sochařská díla, dokonce samotný strop byl uměleckým dílem. Byl složen ze složitého vzoru utkaného z hliníkových dílců; ale to byl pouze počátek těchto zázraků. Bill pak uviděl zvukové studio, kde Roberts produkoval své rozhlasové nahrávky a televizní programy; pak tiskařský lis, na kterém tisknul svůj měsíčník *Vody uzdravení* a mnoho kanceláří plných jeho manažerů, účetních, sekretárek a různých úředníků a stovky zařízení IBM, které zpracovávaly poštu. Když skončili prohlídku a vrátili se zpět do vstupní haly, zřízenec ho varoval: „Pane Branhame, budete mít problém se odtud dostat, u hlavního vchodu na vás čeká přinejmenším 50 lidí.“

„Je zde nějaký vedlejší východ?“ Zeptal se Bill.

„Ano,“ řekl pan Fischer, „vrátíme se zpět chodbou ke dveřím označenými ‚exit‘, vedou na parkoviště vyhrazené pro zaměstnance. Když mi dáte klíč od vašeho auta, objedu to na tuto stranu a vyzvednu vás.“

Následující jeho pokynů se Bill ocitl venku, a obdivoval vnější architekturu a děkoval Bohu za všechno, co ten jeden muž byl schopen docílit. Bylo to potěšitelné pomyslet, že kdysi Orala Robertse inspiroval.

Ale pak, jako když se kyvadlo zhoupne na druhou stranu, se jeho emoce zhouply jiným směrem. Za pět dnů mu bude 51 let, a čeho on docílil, co by mohlo mít nějaký trvalý význam? Od roku 1933 kázal bezprostředně miliónům lidí kolem světa; spatřil tisíce vidění, modlil se za stovky tisíc lidí a viděl stovky tisíc uzdravení

a zázraků. Udělal z toho někdy na světě nějakou podívanou? Když porovnal službu Tommy Osborna a Orala Robertse se svou vlastní, úspěchy těchto studentů jakoby zastíňovaly úspěchy jejich učitele. Musel by se stydět, kdyby měl ukázat Osbornovi a Robertsovi svou vlastní kancelářskou budovu — starý mobilní dům, kde jeho sekretářka na částečný úvazek odpovídá na jeho poštu na starém psacím stroji. A co se týče jeho finančního postavení, jeho bankovní účet v současné době právě čítal méně než 150 dolarů.

„Drahý Bože,“ pomyslel si smutně, „domnívám se, že mi nemůžeš důvěřovat ani po té finanční stránce, ani co se týče zodpovědnosti, jako těmto dvěma bratrům.“

A právě tehdy, tak jasně, jak jen mohl slyšet, uslyšel hlas: „Tvým údělem jsem JÁ.“

Kyvadlo zastavilo svůj melancholický pohyb uprostřed své dráhy a vrátilo se zpět do polohy, ve které pocítil pokoj a radost. Bill řekl: „Děkuji Ti, Pane, jsem šťasten, že Ty jsi mým dílem.“ Pan Fischer objel autem budovu a přijel z druhé strany. Bill si v autě pomyslel: „Na konci cesty, poté co se zhostím posledního kázání a pomodlím se svou poslední modlitbu, mi Bůh možná dá malý díl samého Sebe tam na druhé straně.“ To byla ta nejpotěšitelnější myšlenka ze všech.

Bill cestoval domů a uvažoval o těch třech shromážděních, která měl v průběhu desíti následujících dnů naplánovaná v Kentucky. Když ho tři z jeho Kentuckých přátel prosili, aby kázal po jednom večeru v jejich domácích městech, Bill měl ve svém srdci nevýrazný pocit, jako kdyby Duch svatý chtěl naznačit „ne“; ale každopádně odpověděl „ano“. Každý přítel pohotově pronajal ve svém místě budovu Národní gardy a oznámil shromáždění. V Tulse se asi Bill naneštěstí nakazil nějakým virem, protože jakmile se vrátil domů, začaly jej zlobit dutiny a hlasivky mu vypověděly službu. Druhý den mu teplota stoupla na 39 stupňů a vyvinul se z toho těžký zánět hrtanu, takže stěží mohl šeptat. Devět dnů nebyl schopen ani hlesnout, pouze šeptal. Horlivě se modlil k Bohu, aby jej uzdravil, aby mohl dodržet své závazky vůči svým přátelům. Ale dny těchto kentuckých shromáždění minuly a horečka jej stále držela v posteli.

V pondělí ráno, 11. dubna 1960, se snažil vstát, ale cítil se ještě příliš slabý, a tak se rychle vrátil a usedl na postel. Meda mu přinesla

skleničku pomerančového džusu a krajíc toustového chleba. Pokynul jí, aby se vedle něj posadila a pak zašeptal: „Medo, nechápu, co se to děje. Proč byla naplánována tato shromáždění v Kentucky a Bůh mě nechal zde takhle ležet? Někdy se pozastavuji nad tím, jestli On mě vůbec povolal.“

„Bille, měl by ses sám před sebou stydět.“ Jemně mu domlouvala Meda. „Bůh přece dobře ví, co dělá. Jen se ztiš, sedni si, sněz si svou snídani a já ti za chvíli přinesu čisté prostěradlo.“

Když vyšla ven, jeho pokoj jakoby zmizel. Bill si připadal, jako kdyby stál na parkovišti nějaké zbrojovky. Sluneční paprsek jako kdyby vystřelil z oblohy, zasáhl zbrojovku a rozmetal ji na kusy. Z její sutě vyšel muž a tři ženy a vynášeli zbraně. Muž vzal dva kusy překližky, přiložil je k sobě a řekl: „Bratře Branhame, my ti pomůžeme tuto zbrojovku znovu vystavět. Když podržíš takhle tyto dva kusy překližky, já je sbiji dohromady.“

„V pořádku,“ řekl Bill; vzal ty dva kusy překližky a snažil se je přiložit k sobě.

„*Nedělej to!*“ Rozkázal anděl Páně. Bill tedy ty překližky odhodil. Anděl pokračoval: „*Oni jsou už na cestě a chtějí přesunout termíny těch shromáždění v Kentucky. Upřímně věří, že mají ‚Tak praví Pán‘, ale jsou na omylu. Nedělej to.*“

Vidění jej opustilo. Asi za hodinu Fred Sothmann zastavil vedle jeho domu. Chtěl vědět, jak se cítí. Chraptivým hlasem mu Bill šeptal o tom vidění, které zrovna sledoval. V té chvíli vstoupila Meda a řekla: „Bille, máš nějakou návštěvu z Kentucky.“

Bill zašeptal: „Jsou to tři ženy a jeden muž, že?“

„Ano.“

„Říkají, že pro mne mají ‚Tak praví Pán‘, že?“

„Přesně tak to řekli.“

Bill pokynul Fredu Sothmanovi, aby přistoupil blíž a zašeptal: „Bratře Frede, jdi a řekni jim, že to nemohu udělat; jsou to znamenití lidé, ale upřímně se mýlí.“

Všechna ta vidění skončila a Bill se znovu pozastavoval: „Proč se to děje? Proč nemohu mluvit? Proč nemůžu kázat mým přátelům

v Kentucky? Bůh mi přece řekl, že nastane změna v mé službě, ale já nevím, co mám dělat dál. Co když jsem se zmylil? Mojžíš se zmylil, když udeřil skálu, místo toho aby k ní promluvil.¹⁸³ Elizeus se zmylil, když proklet děti, které se mu posmívaly, že je plešatý.¹⁸⁴ Nechci dělat nic z domýšlivosti a dopustit se omylu jako oni.“

Meda mu přinesla další skleničku pomerančového džusu a postavila ji na noční stolek vedle jeho postele. Když sledoval, jak odchází, zpozoroval nějaký záblesk světla na stěně. Otočil hlavu, aby se podíval, co to bylo, a uviděl, jak se barva na stěně uvolňuje a celá stěna se stává průhledná. Za chvíli uviděl zavěšenou na obloze gigantickou Bibli. Tato obrovská Bible zastíňovala slunce a způsobila, že sluneční paprsky zářily zpoza ní ve všech směrech. Z této nebeské Bible vystoupil zlatý kříž a z toho kříže vystoupil Pán Ježíš. Sestupoval z oblohy, prošel stěnou a zastavil se ve vzduchu nad Billovou postelí. Světlo z této nebeské Bible osvětlovalo Ježíšovu tvář a vrhalo stín do celé místnosti. Tato tvář ztělesňovala každou dobrou vlastnost ve svrchované moci — lásku a soucit, poznání a moudrost, pokoj a spravedlnost, autoritu a moc; všechno to a ještě mnohem více vyzařovalo z Pána. Žádný umělec by na plátně nebyl schopen vystihnout vzhled Jeho obličeje. Ale obraz, který by tomu byl nejbližší a který kdy ve svém životě spatřil, byla *hlava Krista ve třiatřiceti letech* malíře Heinricha Hofmanna.¹⁸⁵ Bill již dvakrát předtím viděl Ježíše ve vidění a jeho charakter mohl pozorovat, kdykoliv četl Bibli. Ale spatřit Ježíše teď ve své ložnici — tím byl doslova ohromen.

Ježíš řekl: *„Ty čekáš na svou novou službu, na její potvrzení. Já jsem ji již potvrdil. Ty to musíš pouze přijmout.“*

Bill to okamžitě pochopil. Kolikrát lidem říkal: „Ježíš vás již spasil a uzdravil, když za vás zemřel na kříži, ale to vám nic nepomůže, dokud to nepřijmete.“ Ten stejný princip platil pro jeho novou službu. Bible říká: „Bez víry se nemůžete líbit Bohu...“¹⁸⁶ Možná nerozuměl všemu, co si Bůh od něj přál, ale věděl tolik, že je třeba udělat další krok víry a důvěřovat Bohu, aby mu ukázal ten další krok, když nastane ten čas.

¹⁸³ 2. Mojžíšova 20:1–12

¹⁸⁴ 2. Královská 2:223, 24

¹⁸⁵ Heinrich Hofmann, německý malíř, narozen 1824, zemřel 1911. Hofmannův obraz třiatřicetiletého Ježíše Krista, jak hovoří s bohatým mládencem, na základě příběhu z Matouše 19:16–30, Marka 10:17–30 a Lukáše 18:18–30.

¹⁸⁶ Židům 11:6

Ježíš pokračoval: „Máš kolem sebe příliš mnoho lidí. Chceš-li chodit se Mnou, musíš chodit sám.“

Této výpovědi Bill rovněž rozuměl. Stále se nechával usměřňovat podněty jiných lidí, a to jej pouze mátlo, když se snažil naslouchat Duchu svatému. Jeho služba ležela před ním. Třetí tažení bylo zde. Bylo načase, aby se obrátil zády k názorům jiných lidí a naslouchal pouze tomu tichému, slabému hlasu Ducha svatého, aby jej vedl. To byla lekce, kterou jej chtěl Bůh naučit na příkladu těch tří zrušených shromáždění v Kentucky.

Když vidění povadlo, Bill řekl: „Amen, Pane!“ Tato slova řekl svými ústy hlasitě a s patričním přízvukem. V krku pocítil náhlou změnu, dutiny se najednou uvolnily a horečka byla tatam. Vyskočil z postele a volal: „Medo!“

Meda přiběhla do pokoje: „Bille, vrátil se ti hlas!“

„Nejen to — vrátila se mi i síla. Pán Ježíš mě uzdravil.“

Dva týdny později — v sobotu ráno 7. května 1960 — se Williamovi Branhamovi v noci zdálo, že Josef kašlal. Vzal svého pětiletého syna do náručí a přivinul ho k sobě a opřel Josefův spánek o svou tvář, Josef hořel vysokou teplotou. V tom se Bill probudil se silnými údery srdce, jako kdyby jej probudil budík. Dýchal zhluboka úlevou, když si uvědomil, že to byl jenom sen. Pak přemýšlel o tom, jestli to může mít nějaký význam. Možná Josef onemocní.

Když tak ležel v posteli a promítal si tento sen, zíral do prázdna ze svého okna v ložnici. Byl obklopen hlubokými stíny, ale stále mohl vidět něco málo přes žaluzie. Venku bylo typické jarní ráno, jak bývá v Indianě: zamračené, svěží a chladné. Pak uslyšel zpovzdálí štěkat psa. Automobil projíždějící ulicí Ewing, na chvíli štěkot psa přehlušil.

Zrovna měl v úmyslu vstát, když uviděl nepatrný, hnědý stín, jak se pohybuje v jeho pokoji po podlaze. Ten stín neměl před sebou nic, co by mohlo zadržovat nějaké světlo, a proto tam neměl vůbec být. A přece jen tam byl. Jeho tvar mu něco připomínal. Najednou si Bill uvědomil, že mu ten stín připomíná jeho samého. Pak uviděl bílý stín, jak přicházel zezadu toho hnědého stínu a popostrkoval ten hnědý stín dopředu. Tento bílý stín mu připomínal Pána Ježíše.

Bill se podíval, jestli se jeho manželka neprobudila, aby jí mohl toto vidění ukázat. Ale Meda spala. Povzdechl si: „Je mi líto, Pane, ale tak to bylo v celém mém životě. Všechno dobré, co jsem kdy mohl vykonat, Ty jsi mne do toho musel postrkovat. Ó, kéž bys mě mohl jen vést.“

V tu chvíli jako kdyby ten bílý stín předstoupil před ten hnědý. A jakoby sáhnul dozadu a uchopil ten hnědý stín za ruku; jako kdyby jej chtěl vést. Hlava toho bílého stínu se otočila směrem k posteli a na krátkou chvíli zůstala nehybná. Když to vidění povadlo, Bill pohlédl na tu nejpěknější tvář muže, kterou kdykoliv viděl.

Druhý den ráno — byla neděle 8. března 1960 — Billovi se zdálo, že byl na západě. Všude kolem něj se rozkládala suchá zem posetá pouštními keři a travinami. Ve svém snu se on se svou manželkou vraceli z ryb. Bill držel v ruce rybářský prut a ve druhé několik pstruhů. Zastavil se, aby otevřel bránu z ostatného drátu. „Nebesa jsou tady na západě tak průzračná,“ řekl. „Tady není ten modrý opar, který tak často vidíme v Jeffersonville. Medo, měli jsme se sem přestěhovat už dávno.“

„Ano, měli jsme to přinejmenším udělat kvůli našim dětem.“

Bill se probudil. Bylo sedm hodin. „Poslední dobou tak často mívám sny,“ pomyslel si. „Proč to asi je?“ Opřel se o lokty, pohleděl na svou manželku a zeptal se: „Spíš ještě, miláčku?“ Ona se ani nepohnula. Položil se tedy znovu na záda, nadzvedl si polštář, takže se hlavou téměř dotýkal záhlaví, dal si ruce za hlavu a uvažoval: „Jsem rád, že dnes dopoledne nemusím kázat. Jak rád se posadím a budu poslouchat bratra Nevilla, který bude pro změnu kázat.“

Jeho myšlenky se znovu vracely k jeho snu. Spatřoval v nich přímo nebeský obraz západu, a to jej přimělo, že zauvažoval o tom, co leží za prahem tohoto života. A jak je to vlastně se smrtí? Věděl, že člověk ihned přejde do teofanie, ale neměl jistotu ohledně toho, jak bude vypadat to nebeské tělo. Bude mít nějakou formu? Věděl, že když se Ježíš vrátí na zem a nastolí Tisícileté království, budeme mít pevné tělo. Ale co kdyby zemřel před druhým Kristovým příchodem? Jak to bude vypadat v tom období očekávání? Bude duchem jako obláček vznášející se kolem dokola, neschopen promluvit ke svému příteli nebo mu podat ruku? To mu nepřipadalo příliš přitažlivé.

„Doufám, že tím nebudu muset procházet,“ pomyslel si. „Raději zůstanu člověkem až do vytržení. Jsem ale zvědav, kolik mi zůstalo ještě času. Je mi už 51, a tak to nejlepší, víc než polovina mého času na zemi, už pominulo, a možná víc než to. Otec zemřel v 52. Jistě, on se upil k smrti, ale stále zde není žádná záruka, že budu žít déle než on. Budu-li schopen ještě něco pro Boha vykonat, měl bych neprodleně začít a neodkládat to.“

Odněkud uslyšel nějaký neurčitý hlas, který říkal: *„Právě začínáš. Pokračuj v boji.“*

Bill potřásl hlavou a pomyslel si: *„To je asi moje představivost.“*

Ten hlas ale znovu řekl: *„Pokračuj v boji. Probíjej se vpřed.“*

„Asi jsem to řekl já,“ pomyslel si Bill. Přiložil si ruku na ústa, aby se ujistil, že se jeho rty nepohybují.

Hlas opakoval potřetí: *„Blíží se tvá odměna. Jen pokračuj v boji. Kdybys jenom věděl, co je tam dál na této cestě...“*

Zpovzdálí uslyšel zpívat nějaký pěvecký sbor starou církevní píseň:

*Jsem smutný a sklíčený, chtěl bych vidět
Ježíše;
chtěl bych uslyšet zlaté zvony v přístavu,
to by rozjasnilo mou stezku a zapudilo můj
strach.
Pane, dovol mi pohledět za oponu času.*

Ten hlas se ptal: *„Chtěl by ses podívat, jak to vypadá za oponou času?“*

„To by mi tolik pomohlo,“ odpověděl Bill.

To, co se přihodilo později, nebyl schopen vysvětlit. V jedné chvíli ležel na posteli a za okamžik stál na svahu kopce a shlížel na travnatou pláň. Přes tuto pláň k němu běželo tisíce lidí s výkřiky: „Náš vzácný bratře!“ Mohl pouze tušit, kolik tisíc jich bylo; mohlo jich být milióny. Přibíhali k němu ze všech stran. Vypadali mladě, možná na dvacet let — muži a ženy v rozkvětu svého věku se zářícíma očima jako hvězdy, s lesklými zuby jako perlami, běželi bosí,

zatímco se jejich bílá roucha vlnila při každém kroku. Muži s dlouhými vlasy až na ramena, ženy měly vlasy sahající až do pasu.

Jestli to bylo vidění, pak se lišilo od každého jiného vidění, které doposud zažil. Svýma bosýma nohama mohl pociťovat, jak stojí na měkké trávě a také jemný vánek větru ve svých tvářích. Ještě více nepochopitelné však bylo to, že mohl na straně asi deset metrů od místa, na kterém stál, stále vidět svou ložnici. Tam visela na věšáku jeho košile a tam ležela a spala jeho manželka. Nejpřekvapivější ze všeho bylo to, že mohl stále vidět své vlastní tělo ležící vedle jeho manželky na posteli. Oči měl zavřené, jako kdyby spal — nebo byl mrtev. Jak zvláštní pocit to byl, když se díval na sebe na posteli a viděl se tak, jako když někoho vidí jiní lidé — své tělo staré asi půl století, s pleší na čele, s prošedivělými a řídnoucími vlasy a svraštělou kůží. Kůže? Podíval se na své ruce. Zde (ať to bylo kdekoliv) vypadala jeho kůže hebká a pevná. Sáhl na své čelo a prsty mu klouzaly po hustých kadeřavých vlasech.

„Já tomu nerozumím,“ řekl, „měl jsem srdeční záchvat a zemřel jsem? Ale kdo jsou všichni ti lidé, kteří ke mně běží?“

Ten hlas k němu promluvil a řekl: „*Copak si nepamatuješ, že v Bibli je napsáno, že proroci byli shromážděni se svým lidem?*“¹⁸⁷

„Ano, vzpomínám si na to. Ale vždyť přece tolik Branhamových není.“

„*To nejsou Branhamovi. To jsou lidé, kteří se skrze tebe obrátili k Pánu.*“

Jako první k němu přiběhla hezká, mladá žena. Rozevřela náruč, objala jej a křičela radostí: „Ó, můj vzácný bratře!“ Její objetí bylo však takové, jako kdyby ho objímala jeho vlastní žena na zemi. Zde však nepociťoval to stejné vzrušení.

Ten hlas řekl: „*Copak ji nepoznáváš?*“

„Ne, nikoliv.“

„*Ty jsi ji přece přivedl k Pánu, když jí bylo devadesát let.*“

Bill tuto ženu přidržel déle v náručí, aby se jí mohl lépe podívat do tváře. Byla jednou z nejpěknějších žen, jakou kdy viděl, ačkoliv si

¹⁸⁷ Genesis 25:8; 35:29; 49:29

nemohl vzpomenout, že by ji už někdy předtím viděl. Nebylo vůbec lehké si ji představit jako stařenku. Jaký div, že byl tolik podnícen, když ji teď viděl.

I když tu první ženu nepoznal, poznal hned tu další. Byla to Hope, jeho první manželka.¹⁸⁸ Vypadala tak oslnivě, jako toho dne, kdy se vzali. Hope vztáhla ruce a objala jej. Ale neřekla mu: „Můj drahý manželi.“ Místo toho zvolala: „Můj vzácný bratře!“ Pak se obrátila a objala tu první ženu a obě zvolaly: „Má vzácná sestro!“

Bill uvnitř cítil lásku, která se rozpínala jako vesmír. Tam neexistuje žádná žárlivost. Toto místo se rozeznívá dokonalostí. Dokonce to bylo něčím větším než dokonalost. Bylo to něco velkolepého. Ne, to bylo ještě něčím větším než velkolepost; snažil se vyhledat nějaké vhodné slovo, ale nemohl je najít... nemohl najít žádné, které by to mohlo vyjádřit. Každý vznešený koncept ve slovníku se ukázal vůči této realitě nedostatečný.

„Tomu nerozumím,“ řekl.

Hlas vysvětloval: „*To je to, co jsi kázal, to je Duch svatý. To je dokonalá láska. Bez ní sem nemůže nic vejít.*“

Teď se už kolem něj shromáždil celý zástup. Mladí muži jej vzali na ruce a vynesli ho na vrcholek kopce. Tam jej posadili, postavili se dozadu a volali: „Náš vzácný bratře!“ Zástup obklopil kopec a připojil se jako v nápěvu — stovky tisíc mladých mužů a žen křičelo: „Náš vzácný bratře!“

Bill zvedl ruku, aby utišil podnícený zástup. Když to konečně zpozorovali, řekl: „Neměl bych tady být, nejsem nikým zvláštním.“

Ten hlas řekl: „*Ty jsi byl nazván naším vůdcem.*“

A zástupy volaly: „Kdybys ty nešel s evangeliem, my bychom tady nebyli!“

„Kde tedy jsem?“ Zeptal se Bill. „Kde jsem?“

Ten hlas opakoval: „*To je místo z Písma, kterému se říká ,duše pod oltářem.*“¹⁸⁹

¹⁸⁸ William Branham se oženil s Hope Brumbachovou 22. června 1934, když jí bylo 21 let. Tři roky později zemřela na tuberkulózu.

¹⁸⁹ Zjevení 6:9

„Jestli jsem za oponou času, pak bych se rád viděl s Ježíšem.“

„*On je ještě výš. Ale lidé tady čekají na Ježíšův příchod. Když se to stane, On přijde nejdřív k tobě. Pak ty a tento tvůj lid budete souzeni podle evangelia, které jsi kázal.*“

„Copak se každý vůdce musí postavit před soudem? A co s Pavlem?“

„*Ano.*“

„Pak já budu v pořádku, protože jsem kázal to stejné evangelium, které kázal Pavel. Když on křtil ve jménu Pána Ježíše Krista, já také. Když on vyučoval křest Duchem svatým, já také. Cokoliv Pavel učil, učil jsem to tímtež způsobem.“

„My v tom odpočíváme!“ Zakřičel zástup. „Jsme obohaceni tou jistotou. Ty nás představíš Ježíši Kristu, našemu Spasiteli, a pak se vrátíme zpět na zem, abychom žili navěky.“

Právě tehdy Bill pocítil, jak ho něco štouchá do zad. Otočil se a uviděl koně, na kterém jezdil jako chlapec. „Princi! Já jsem věděl, že tady budeš.“ Princ spočinul hlavou na Billově rameni a zařehtal. Najednou Bill pocítil, jak mu něco olizuje ruku. Pohlédl dolů a uviděl svého nejdražšího přítele z dětství — svého pejska smíšené rasy. „Frici, věděl jsem, že ty tady taky budeš.“

Ten hlas říkal: „*Všechno, co jsi kdy miloval a všechno, co milovalo tebe, Bůh ti to tady dává.*“

Scéna kolem něj jakoby povadla a v tu chvíli jeho ložnice vypadala skutečnější. Bill se zeptal: „Copak se mám vrátit do té staré mrtvolky?“

„*Ano, musíš pokračovat v tom boji.*“

Jeho další nádech ho přijal zpět do jeho starého těla. Ale byl zde jistý rozdíl. V jeho nitru nastala určitá změna — veškerý strach ze smrti byl ten tam. Teď věděl přesně, co tím Pavel mínil, když řekl: *Bude-li náš pozemský dům tohoto přebývání zbořen, máme od Boha věčné stavení v nebesích, dům neudělaný rukama.*¹⁹⁰ Posadil se a položil si nohu na jednu stranu postele. „Medo, už ses probudila?“ Zeptal se. Neodpověděla. Bill klekl vedle postele a modlil se: „Drahý

¹⁹⁰ 2. Korintským 5:1

Bože, buď mi nápomocen, abych nikdy neudělal kompromis s tvým Slovem. Dovol mi, abych je kázal způsobem, jak to dělal Pavel. Nezáleží na tom, jaké problémy mě potkají, nebo kdo bude co dělat, dovol mi zůstat věrný tvému Slovu a pokračovat až na to místo.“

Příští neděli ráno, poté když vyprávěl svou zkušenost ve sboru, Bill řekl: „Představte si někde ve vesmíru blok dokonalé lásky veliký miliardy čtverečních kilometrů. Představte si, jak se to každým krokem zužuje, jak se to přibližuje k zemi, dokud to nedosáhne místa, kde se nacházíme. Tímto bodem je láska, kterou nyní pocítujeme, a to je pouze stín toho, co je tam. Ó, moji vzácní přátelé, moji drazí v evangeliu, mé děti, které jsem zplodil Bohu, slyšte mne, vašeho pastora. Přál bych si, abych našel nějaký způsob, jak bych vám to objasnil, ale nenalézám žádné slovo, jak to udělat. Ale hned za tím posledním výdechem se nachází ta nejslavnější věc. Ať je to tedy cokoliv, přátelé, nenechte si to ujít. Odložte stranou všechno ostatní, dokud nedostanete tu dokonalou lásku. Musíte se ocitnout na místě, kde můžete milovat každého, dokonce vašeho nepřítele.“

„Tato jedna návštěva mě změnila. Již nikdy nebudu tím stejným bratrem Branhamem, jakým jsem byl doposud. Ať se tedy to letadlo kolébá, ať se míhají blesky, ať po mně někdo střílí, ať je to cokoliv, na tom nezáleží. S milostí Boží budu pokračovat v tomto boji, budu kázat evangelium každému člověku, kterého mohu přesvědčit, aby přijal Ježíše Krista jako svého Spasitele a mohl vejít do té nádherné země tam nahoře.“